

PRAISE FOR MYSTERY BABYLON
ОТЗИВИ ЗА ТАЙНА ВАВИЛОН

“Once again, Joel Richardson has shaken the foundations of the prophecy world and just about everything we thought we knew about Mystery Babylon. This highly original and thought-provoking book just may provide the solution to this age-old mystery that we’ve been searching out for millennia.”

—TOM HORN, BESTSELLING AUTHOR AND CEO SKYWATCH TV

„За пореден път Джоел Ричардсън разклати основите на Пророческия свят и почти всичко, което смятахме, че знаем за Тайна Вавилон. Тази изключително оригинална и провокираща размисъл книга може да предостави решението на древната загадка, която изследваме от хилядолетия.“

— ТОМ ХОРН, АВТОР НА БЕСТСЕЛЪР И ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ SKYWATCH TV

“Richardson’s new volume is brilliantly researched, Scripturally solid, and fluently written. It is quite evident that ‘MYSTERY, BABYLON THE GREAT, THE MOTHER OF HARLOTS’ may no longer be a mystery. This book is must-reading for everyone with a passion for prophetic truth and an interest in the last days.”

—MARVIN J. ROSENTHAL, EXECUTIVE DIRECTOR, ZION’S HOPE

„Новата книга на Ричардсън е резултат от блестящо проучване, библейски солидна и плавно написана. Съвсем очевидно е, че „ТАЙНА, ВЕЛИКИ ВАВИЛОН, МАЙКА НА БЛУДНИЦИТЕ“ може вече да не е тайна. Тази книга е задължително четиво за всеки със страст към пророческата истина и интерес към последните дни.“

— МАРВИН Дж. РОЗЕНТАЛ, ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР, НАДЕЖДАТА НА СИОН

“Once again, bestselling author Joel Richardson connects the geopolitical and prophetic dots and presents a compelling, straightforward, and redemptive case for one of the Bible’s most enigmatic prophecies. If you want to understand the times like the sons of Issachar, I heartily recommend Joel’s latest excellent work.” —CHRIS MITCHELL, MIDDLE EAST BUREAU CHIEF, CHRISTIAN BROADCASTING NETWORK

„За порден път авторът на бестселъри Джоел Ричардсън свързва геополитическите и пророчески точки и представя убедителна и ясна аргументация с изкупителна стойност за едно от най-загадъчните пророчества в Библията. Ако искате да разбирате времената като синовете на Исахар, горещо препоръчвам най-новата отлична работа на Джоел.
— КРИС МИЧЕЛ, НАЧАЛНИК НА БЮРО ЗА БЛИЗКИЯ ИЗТОК, **CHRISTIAN BROADCASTING NETWORK**

“Joel Richardson has provided us with an important and very systematic work, laying out the possibilities of who or what is the identity of Mystery Babylon. This book will definitely make you rethink your previously held positions.” —PASTOR MARK BILTZ

„Джоел Ричардсън ни предоставя един важен и много систематичен материал, излагайки възможните отговори за това кой или каква е самоличността на Тайна Вавилон. Тази книга определено ще ви накара да преосмислите досегашните си позиции.“
—ПАСТОР МАРК БИЛЦ

MYSTERY BABYLON

ТАЙНА ВАВИЛОН

To the uncountable numbers of Christians globally who have lost everything because of the name of Jesus. Be patient just a little longer. Justice is coming.

На безбройните християни по света, които са загубили всичко заради името на Исус. Потърпете още малко. Справедливостта се задава.

CONTENTS

СЪДЪРЖАНИЕ

Acknowledgments x

Благодарности

Introduction xi

Въведение

PART 1: THE BIBLE'S GREATEST PROPHETIC MYSTERY

ЧАСТ 1: НАЙ-ГОЛЯМАТА ЗАГАДКА НА БИБЛИЯТА

1 The History of the Mystery 3

1 Историята на Тайната

2 The Great City 12

2 Великият Град

3 Babel or Babylon? 19

3 Бабел или Вавилон?

4 The Nimrod Myth 30

- 4 Митът за Нимрод
- 5 Alexander Hislop's Two Babylons 43**
- 5 Двата Вавилон на Александър Хислоп
- 6 The Mother of All Harlots 62**
- 6 Майката на Всички Блудници
- 7 The Woman and the Beast 70**
- 7 Жената и Звяра
- 8 The Islamic Empire 81**
- 8 Ислямската Империя
- 9 The City of Satan 102**
- 9 Градът на Сатана
- 10 The Queen of Luxury 111**
- 10 Царицата на лукса
- 11 Summarizing What We've Learned 120**
- 11 Обобщение на наученото

PART 2: WEIGHING THE OPTIONS

ЧАСТ 2: ПРИТЕГЛЯЙКИ ОПЦИИТЕ

- 12 Rome 129**
- 12 Рим
- 13 Jerusalem 138**
- 13 Йерусалим
- 14 The Illuminati / New World Order 153**
- 14 Илюминатите/Новият Световен Ред
- 15 New York City / USA 161**
- 15 Ню Йорк/САЩ

PART 3: THE FINAL BABYLON

ЧАСТ 3: ПОСЛЕДНИЯТ ВАВИЛОН

- 17 Mecca / Saudi Arabia 195**
- 17 Мекка/Саудитска Арабия
- 18 The Great Pagan City 204**
- 18 Великият езически град
- 19 The Kings of Luxury 220**
- 19 Царете на лукса
- 20 Seducer of Nations 225**

20	Съблазнителка на народите	
21	Corrupter of Kings	232
21	Покварителка на царе	
22	Drunk on the Blood of the Saints	243
22	Пияна от кръвта на светиите	
23	The Prostitute of the Desert	251
23	Проститутката от пустинята	
24	The Hated Harlot of the Middle East	259
24	Мразената блудница на Средния Изток	
25	Summary and Conclusion	266
25	Обобщение и заключение	
	Afterword	271
	Епилог	

Благодарности

TO JESUS, the yearning of my heart, thank You for pouring yourself out to the fullest. To my beautiful wife and kids, you are my polestar ever calling me home. I am so grateful to and for you all. My deepest thanks to those supporters who have blessed me these past few years. Once again, you have made this book possible.

НА ИСУС, копнежът на сърцето ми, благодаря Ти, че отдаде всичко от Себе Си докрай. На моята красива съпруга и деца, вие сте моята звезда, която винаги ме вика у дома. Толкова съм благодарен на и за всички вас. Моите най-дълбоки

благодарности на моите поддръжници, които са ме благославили финансово през последните няколко години. Още веднъж, вие направихте тази книга възможна.

Thanks also to Samuel Whitefield, D. Williamson, Stephen Holmes, Jeremy Johnson, Greg Maxwell, Donnie Williams, Julie Jenkins, Ralph Woodrow, David Lindhjem, and Dax Cabrera for reading the early manuscript and giving me feedback. Finally, I want to express my deep gratefulness to Joseph and Elizabeth Farah for your support. Thanks also to the whole WND team. Thanks to editorial director Geoffrey Stone for all of your hard work, as well as your input and advice on the manuscript.

Благодаря също на Самюъл Уайтфийлд, Д. Уилямсън, Стивън Холмс, Джеръми Джонсън, Грег Максуел, Дони Уилямс, Джули Дженкинс, Ралф Удроу, Дейвид Линдхем и Дакс Кабрера за прочитането на ранния ръкопис и тяхната оценка. И накрая, искам да изразя дълбоката си благодарност към Джоузеф и Елизабет Фара за вашата подкрепа. Благодаря и на целия екип на WND. Благодаря на редакционния директор Джефри Стоун за усиления труд, както и за приноса и съветите ти относно ръкописа.

Thanks to Renee Chavez, my editor. Thanks to Mark Karis for creating another scary good cover design. Thanks also to marketing coordinator Michael Thompson. What a great team to work with. Thanks again and many blessings to you all.

Благодаря на Рене Чавес, моят редактор. Благодаря на Марк Карис за създаването на още един страшно добър дизайн на корицата. Благодаря и на маркетинг координатора Майкъл Томпсън. Какъв страхотен екип, с който да работи човек. Благодаря отново и много благословения за всички вас.

INTRODUCTION

ВЪВЕДЕНИЕ

FEW PASSAGES OF THE BIBLE have been more mysterious, more perplexing, than Revelation 17–18. Together these two chapters comprise the single longest prophecy in the New Testament. Its subject is “the great city” (Rev. 17:18), described metaphorically, using the imagery of an

absolutely grotesque woman. She is at once a queen, a prostitute, and a cold-blooded killer. High in the air, she proudly waves a gold cup. Though it gleams on the outside, it is filled with a horrific mixture of the shed blood of God’s holy martyrs and the sickening, “impurities of her prostitution” (17:4 hcsb). Not only has she drunk from this cup, but she has also enticed “the kings of the earth” and even entire nations to drink from it (17: 2).

МАЛКО ПАСАЖИ ОТ БИБЛИЯТА до сега са били по-тайнствени, по-озадачаващи от Откровение 17–18. Заедно тези две глави представляват най-дългото пророчество в Новия Завет. Неговата тема е „великият град“ (Откр. 17:18), описан метафорично, използвайки художествените образи на една абсолютно гротескна жена. Тя едновременно е кралица, проститутка, и хладнокръвен убиец. Високо във въздуха гордо размахва златна чаша. Въпреки че блести отвън, тя е изпълнена с ужасяваща смес от пролятата кръв на светите Божии мъченици и отвратителните „нечистоти от нейното блудствуване“ (17:4 hcsb). Тя не само е пила от тази чаша, но също така е и примамила „царете на земята“ и дори цели народи да пият от нея (17:2).

The woman is full of arrogance, rebellion, and raw selfglorification. Like the proverbial ring of gold in a swine’s snout, though masquerading as a queen, she is in fact a vile and classless prostitute. She is decked out in royal “purple and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls” (v. 4). Not only does she lavish herself with extravagant material excess, but she has seduced the kings of the earth to live “luxuriously with her” (18:9 hcsb).

Жената е пълна с арогантност, бунт и крещяща самовъзхвала. Като пословичния златен пръстен в зурлата на свиня, въпреки че се представя за

царица, тя всъщност е низка и безкласова проститутка. Пременена е в кралско „пурпурно и алено, и е украсена със злато и скъпоценни камъни и бисери“ (ст. 4). Тя не само се залива с екстравагантен материален излишък, но и е съблазнила земните царе да живеят „люксово с нея“ (18:9 hcsb).

Adding to all of this abhorrent and perplexing imagery, this woman xii Introduction is riding atop a most bizarre and horrific red beast—a monster, really—with seven heads and ten horns. The woman and this “beast,” rider and steed, both scarlet, are truly a match made in hell. God’s judgment, about to be poured out, looms over this woman, as an angelic voice from heaven trumpets a thunderous warning to the inhabitants of the earth, “Come out of her, my people, so that you will not participate in her sins and receive of her plagues; for her sins have piled up as high as heaven, and God has remembered her iniquities” (Rev. 18:4).

В допълнение на всички тези отвратителни и смущаващи образи, тази жена също е яхнала един изключително странен и ужасяващ червен звяр - в действителност чудовище — със седем глави и десет рога. Жената и този "звяр" - ездач и кон - и двамата в червено, са наистина двойка, създадена в ада. Божият съд, който предстои да се излее, се задава застрашително над тази жена, докато ангелски глас от небето тръби гръмотевичено предупреждение към жителите на земята: „Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха небето и Бог си спомни нейните неправди“ (Откр. 18:4).

Anyone who has sought to understand this passage can surely identify with the apostle John, who declared, “when I saw her, I wondered greatly” (17:6). Then, in a sudden and shocking turn of events, the monster the harlot sits upon turns on her, devouring her body and burning what remains. Across the heavens, angels rejoice aloud, declaring the news of her death as a momentous victory for God and His people:

Всеки, който се е опитвал да разбере този пасаж, със сигурност може да се идентифицира с апостол Йоан, който заявява: „когато я видях, аз много се учудих“ (17:6). След това, при внезапен и шокиращ обрат на събитията, чудовището, на което седи блудницата, се обръща срещу нея, поглъщайки тялото ѝ и изгаряйки остатъците. На небесата ангели ликуват с висок глас,

провъзгласявайки новината за нейната смърт като изключително важна победа за Бог и Неговия народ:

“Fallen, Babylon the Great has fallen!” (18:2 hcsb). Earthly bystanders look on in shock and horror as the ascending smoke of her destruction is seen from a distance. Throughout the world, wealthy businesspeople, merchants, seafarers, and the rulers of the earth all join in mourning her loss—and the loss in revenue that her death means to them.

„Падна, падна Вавилон - великата блудница!“ (18:2 hcsb). Земни очевидци гледат с шок и ужас докато издигащият се дим от нейното унищожение се вижда отдалеч. По целия свят богати бизнесмени, търговци, моряци, и владетелите на земята се присъединяват към оплакването на нейната загуба — и загубата на приходи като резултат от нейната смърт.

The title this woman is given by God Himself, has also mystified many interpreters: “Mystery, BABYLON THE GREAT, THE MOTHER OF ALL HARLOTS AND OF THE ABOMINATIONS OF THE EARTH” (17:5). Alternately, she is called “the great harlot” (17:1) or, in other translations, “the great whore” (kjv) or “the great prostitute” (niv).

Названието на тази жена, дадено лично от Бог, също е озадачавало много тълкуватели: „ТАЙНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИ, МАЙКА НА ВСИЧКИ БЛУДНИЦИ И НА ЗЕМНИТЕ МЕРЗОСТИ“ (17:5). На други места, тя се нарича „голямата блудница“ (17:1) или, в други преводи, „голямата развратница“ (на англ. whore) (kjv) или „голямата проститутка“ (niv).

So who or what does this woman represent? Is she active today in our world? She is described repeatedly as a city, but what city does she represent? Can she be identified? Does properly understanding this passage have any actual real-world implications or application for us today? Could there be any relationship between this woman and the global rise of radical Islam?

И така, кого или какво символизира тази жена? Активна ли е тя днес в нашия свят? Многократно е описана като град, но кой град изобразява?

Може ли да бъде идентифицирана? Дали правилното разбиране на този пасаж би имало някакви реални последици или приложение за нас днес? Може ли да има някаква връзка между тази жена и глобалния възход на радикалния ислям?

Does this passage have anything to say about the future of the United States? Bible students and teachers alike have wrestled with many of these questions, literally for millennia. It is unfortunate that many pastors and teachers today view the answers to these questions—attempting to actually identify Babylon the Great—as the purview of fringe armchair theologians and endtime fanatics.

Има ли какво да каже този пасаж за бъдещето на Съединените щати? Както изучаващи Библията, така и учители са се борили с много от тези въпроси, буквално в продължение на хилядолетия. Жалко е, че много пастори и учители днес гледат на отговорите на тези въпроси – опитвайки се всъщност да идентифицират Вавилон Велики — като областта на отдалечени от реалността периферни теолози-експерти и фанатици на тема “Последните времена”.

No doubt, for some, this is the case, but these answers are much more than strange prophetic trivia. We cannot expect, after all, to rightly understand the very culmination of God’s grand plan of redemption while outright ignoring two of the final chapters of the Bible. When responsible and careful interpreters of the Bible avoid a particular topic, they only surrender it to those who are less than responsible and careful in their interpretations.

Без съмнение, за някои това е така, но тези отговори са много повече от странни, незначителни пророчески факти. В крайна сметка не можем да очакваме да разберем правилно самата кулминация на великия Божи план на изкупление, като същевременно напълно игнорираме две от последните глави на Библията. Когато отговорни и внимателни тълкуватели на Библията избягват определена тема, те всъщност я предават на тези, които в никакъв случай не могат да се определят като отговорни и внимателни в своите интерпретации.

Certainly, many fringe Bible teachers have planted their stakes and laid claim to this segment of the Bible, but this is no excuse to avoid it. Quite the contrary. This is not a portion of the Scriptures that we can afford to abandon. As we will see, properly interpreting and wrestling through this prophecy and answering the many questions the text brings up indeed have some very real-world implications and pastoral application today. We will discuss many of these implications as we move forward.

Разбира се, много от периферните библейски учители са забили своите колове в земята и проявили претенции за този сегмент от Библията, но това не е извинение да го избягваме. Точно обратното. Това не е част от Писанието, която можем да си позволим да изоставим. Както ще видим, правилният начин на тълкуване и разшифроване на това пророчество и отговарянето на многото въпроси, които текстът поражда, има някои наистина реални последствия и пасторално приложение за днес. Ще обсъдим много от тези последствия по-нататък в книгата.

I've arranged this book into three parts. The first part is more expositional, but not necessarily verse by verse. Rather, I work through Revelation 17–18 systematically and thematically, drawing out all the various descriptions of the great harlot so you will know what to look for as I weigh the different positions that various interpreters have offered. In the second part of the book, I examine each of the more common positions, weighing their strengths and weaknesses.

Разделил съм тази книга на три части. В първата част използвам повече експозиционния метод, но не непременно стих по стих. По-скоро

разработвам Откровение 17–18 систематично и тематично, извличайки всички отделни описания на голямата блудница, за да знаете какви белези да търсите, докато притеглям разнообразните позиции, които различни тълкуватели са предлагали. Във втората част на книгата разглеждам всяка от широко разпространените позиции, претегляйки силните и слабите ѝ страни.

Finally, in part 3, I work extensively through the view that I am suggesting as the solution to this great mystery. If you are not so much interested in what I don't think the harlot Babylon is, then you can simply skip the second part of the book altogether and jump right into part 3.

И накрая, в част 3, давам задълбочено обяснение на позицията, която предлагам като решение на тази велика загадка. Ако не се интересувате толкова от това какво не мисля, че е блудницата Вавилон, тогава можете просто да пропуснете втората част на книгата напълно и да прескочите направо към част 3.

It is my most sincere hope that this book, which takes a very serious look at a position that has not been given much serious consideration, will become a valuable contribution to the discussion. I have striven as much as possible to make this study simple and straightforward. I truly hope I've succeeded. I pray this work will help shed greater light on a prophecy that is only going to become more and more relevant, particularly as we draw closer to that final day and the return of the glorious King—Jesus the Messiah.

Най-искрено се надявам, че тази книга, която проучва по много сериозен начин позиция, на която не е било обърнато много сериозно внимание до

сега, ще се превърне в ценен принос към дискусиата. Постарах се, доколкото ми бе възможно, да направя това изучаване ясно и лесно за разбиране. Искрено се надявам да съм успял. Моля се чрез този труд да се хвърли по-голяма светлина върху едно пророчество, което тепърва ще става все по-актуално, особено докато се приближаваме до онзи последен ден и завръщането на славния Цар - Исус Месията.

1

THE HISTORY OF THE MYSTERY

1.

ИСТОРИЯТА НА ТАЙНАТА

FROM THE EARLY DAYS OF CHRISTIANITY, believers have struggled to understand the mystery of the great harlot. Scholars and students alike have arrived at many different conclusions. The purpose of this chapter is to survey the primary interpretations of this passage and their development and evolution throughout church history.

ОЩЕ ОТ РАННИТЕ ДНИ НА ХРИСТИЯНСТВОТО вярващи хора са се мъчели да разберат тайната на голямата блудница. Както библейски учени, така и изучаващи Библията са стигали до много различни заключения. Целта на тази глава е да разгледа първоначалните интерпретации на този пасаж и тяхното развитие и еволюция през църковната история.

ROME Roughly two hundred years after the book of Revelation was written, Lactantius, an early Christian writer from North Africa, believed the harlot was the city of Rome, which was still dominated by paganism at the time.¹ Tertullian, Irenæus, and Jerome all used the term “Babylon” to refer to the

Roman Empire.² But with the steady decline of pagan Rome, this view begin to lose favor among Christians

РИМ

Приблизително двеста години след като книгата Откровение била написана, Лактанций, раннохристиянски писател от Северна Африка, вярвал, че блудницата била град Рим, който все още бил доминиран от езичеството по онова време.¹ Тертулиан, Иринеи и Йероним използвали термина „Вавилон“ за обозначаване на Римската империя.² Но с постоянния опадък на езически Рим, този възглед започва да губи благоволение сред християните.

By the sixth century, Andrew of Caesarea openly expressed his doubt concerning Lactantius’s view, stating, “For old Rome lost its power of dominion a long time ago, and we do not suppose that ancient status will return to it.” Rather than pointing to any particular city of his day, Andrew contended that Mystery Babylon represents a city that will arise in the last days and hold sway over much of the earth.³

През шести век виждаме Андрей Кесарийски вече открито да изразява съмнението си относно възгледа на Лактанций, заявявайки: „Защото старият Рим загуби своята сила на господство много отдавна и ние не предполагахме, че древният му статус ще се възвърне.“ Вместо да сочи към конкретен град от своето време, Андрей твърди, че Тайна Вавилон представлява град, който ще се издигне отново в последните дни и ще контролира голяма част от земята.³

ISLAM A thousand years later, after Islam had arisen and swept much of the world under its control, many Christians began to wonder if it was the solution to the mystery of the great harlot. We find this view expressed in the writings Nicholas of Lyra, a French Franciscan monk often referred to as the greatest exegete of the fourteenth century. As was common for European Christian writers from the later medieval era, Nicholas often referred to Muslims either as “the saracens,” a generic term used for Muslims during this era, or simply as “the Turks,” who ruled much of the Muslim world at the time. Nicholas referred to Islam as “Great Babylon, that is the Saracen sect, which is called Babylon.”⁴

ИСЛЯМ

Хиляда години по-късно, след появата на исляма, който вече е помел голяма част от света под свой контрол, много християни започват да се чудят дали той не е решението на загадката за голямата блудница. Намираме този възглед, изразен в писанията на Николай от Лира, френски францискански монах, често наричан най-великият екзегет на четиринадесети век. Както било обичайно за европейските християнски писатели от по-късната средновековна епоха, Николас често нарича мюсюлманите или „сарацините“, общ термин, използван за мюсюлманите през тази епоха, или просто „турците“, които управляват голяма част от мюсюлманския свят по това време. Никола нарича исляма „Велики Вавилон, това е сарацинската секта, която се нарича Вавилон.“⁴

He said that John the apostle used the term “Mystery Babylon” to “show that he is not speaking of the city Babylon, but more concerning the Saracen sect in relation to the Turks, [who have] drawn the eastern peoples into the error of their sect.”⁵ Although Lyra’s views were highly influential during the later medieval period, they soon fell out of favor during the Reformation, when Protestants shifted much of their focus back to Rome.

Той казва, че апостол Йоан използва терминът „Тайна Вавилон“, за да „покаже, че не говори за града Вавилон, но по-скоро за сарацинската секта, отнасяща се до турците, [които] са въвлекли източните народи в заблудата на тяхната секта.“⁵ Въпреки че възгледите на Лира имали силно влияние по време на по-късния средновековен период, те скоро губят популярността си по време на Реформацията, когато протестантите изместват голяма част от фокуса си обратно към Рим.

THE ROMAN CATHOLIC CHURCH As the great division between Roman Catholics and Protestants swept across Europe, the Reformers dusted off the earlier, Rome-as-Babylon view, modified it, and began pointing to the Roman Catholic Church. In 1522, Martin Luther’s good friend Lucas Cranach created the now-famous woodcut images that Luther would use so effectively in his propaganda war against the Vatican. Lucas’s woodcuts portrayed the pope as the great harlot riding the sevenheaded beast. This

new view—namely, that Roman Catholicism is the great harlot—quickly became almost universally accepted among Protestants.

РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА

След като голямото разделение между римокатолици и протестанти профучава из цяла Европа, реформаторите изтупват праха от по-ранния възглед за Рим и Вавилон, модифицират го и започват да сочат към Римската католическа църква. През 1522 г. добрият приятел на Мартин Лутер, Лукас Кранах, създава известните днес дърворезни изображения, които Лутер използва в последствие по много ефективен начин в своята пропагандна война срещу Ватикана. Дърворезбите на Лукас изобразяват папата като великата блудница, яздеща седмоглавия звяр. Този нов възглед — а именно, че римокатолицизмът е голямата блудница - бързо става почти общоприет сред протестантите.

William Tyndale, the famous Reformation scholar and translator, would declare that Catholics had “set up that great idol, the Whore of Babylon, antichrist of Rome, whom they call the pope.”⁶ For the next five hundred years, such views defined how Protestants would relate to the Catholic Church. Since that time, numerous men have breathed fresh life into this perspective.

Уилям Тиндейл, известният учен и преводач от Реформацията, по-късно заявява, че католиците са „установили този велик идол, блудницата на Вавилон, антихриста на Рим, когото те наричат папата.”⁶ През следващите петстотин години подобни възгледи определят начина, по който Протестантите се отнасят към католическата църква. От тогава до сега, голям брой хора са вдъхвали нов живот на тази перспектива.

Foremost among these champions was a Scottish minister named Alexander Hislop, author of a nineteenth-century book titled *The Two Babylons: The Papal Worship Proved to Be the Worship of Nimrod and His Wife*. It is difficult to overstate the impact that Hislop’s work has had on popular Protestant thinking concerning the Roman Catholic Church. Hislop argued that the ancient Babylonian religion of Tammuz worship eventually

crept into and permeated virtually every aspect of the Roman Catholic liturgy.

Най-видният сред тези защитници бива шотландски служител, наречен Александър Хислоп, автор на книга от деветнадесети век, озаглавена “Двата Вавилон: доказателства, че папското поклонение е поклонението на Нимрод и неговата съпругата”. Трудно е да се преувеличи въздействието, което трудът на Хислоп е оказал на популярното протестантско мислене относно Римската католическа църква. Хислоп твърди, че древната вавилонска религия на поклонение на Тамуз в последствие се е промъкнала и проникнала във фактически всеки аспект на римокатолическата литургия.

According to Hislop, if an ancient Babylonian priest, or even Belshazzar himself, were to “enter St. Peter’s [Basilica] at Rome and see the Pope in his pontificals, in all his pomp and glory . . . surely he would conclude that he had only entered one of his own well-known temples, and that all things continued as they were at Babylon.”⁷ Later we’ll take a whole chapter to discuss Hislop’s work (as well as its countless problems).

Според Хислоп, ако древновавилонски свещеник или дори самият Валтасар “имаше възможността да влезе в Св. Петър [базиликата] в Рим и види папата в неговите понтификали, в цялата му помпозност и слава. . . със сигурност щеше да заключи, че е влязъл в един от своите добре познати храмове и че всичко е продължило така, както е било във Вавилон.”⁷ По-късно ще посветим цяла глава на труда на Хислоп (както и неговите безбройни проблеми).

Another champion of the view that Roman Catholicism is the harlot (along with every other Protestant group that worships on Sunday) was Ellen G. White, founder of the Seventh-day Adventist movement. To this day, based on White’s prophecies, many traditionalist Adventists are convinced the day is coming when the pope will suddenly enforce global “Sunday laws,” and behead everyone who does not conform to his authority.

Друг защитник на възгледа, че римокатолицизмът е блудницата (както и всяка друга протестантска група, която се покланя в неделя) е Елън Г. Уайт,

основател на движението на Адвентистите от седмия ден. И до ден днешен, основавайки се на пророчествата на Уайт, много адвентисти традиционалисти са убедени, че идва ден, когато папата внезапно ще наложи глобални „неделни закони“ и ще обезглави всички които не се подчиняват на неговата власт.

The Scofield Reference Bible, published in 1917 but still very 6 popular today, has also contributed greatly toward preserving the popularity of the view that the Roman Catholic Church is the lastdays Babylon.⁸ Other books, such as the late prophecy teacher Dave Hunt’s 1991 work, A Woman Rides the Beast: The Roman Catholic Church and the Last Days, continue to have a great impact among many Protestant students of prophecy.

Референтната Библия на Скофийлд, публикувана през 1917 г., но все още много популярна и днес, също е допринесла много за запазването на популярността на възгледа, че Римокатолическата църква е Вавилон от последните дни.⁸ Други книги, като тази на покойния учител на библейските пророчества Дейв Хънт от 1991 г., “Жена язди звяра: римокатолическата църква и последните дни” продължават да оказват голямо влияние сред много протестантски изследователи на пророчества.

Although the belief that the Roman Catholic Church is the great harlot has lost some ground among many Protestants today, the shockwaves of this interpretation continue to affect the popular Protestant consciousness in many profound ways. Just skim through the comment section that follows nearly any Internet article or any social media post that refers to the pope or Roman Catholicism, and the legacy of this view will be quite apparent.

Въпреки че убеждението, че Римокатолическата църква е великата блудница е загубило известна достоверност сред много протестанти днес, ударните вълни на тази интерпретация продължават по много начини да влияят дълбоко на популярното Протестантско съзнание. Само прегледайте секцията за коментари, която следва почти всяка интернет статия или публикация в социалните мрежи, отнасяща се до папата или римокатолицизма, и наследството на този възглед ще бъде съвсем очевидно.

Already, we can see why having a proper understanding of this passage is so critical for Christians. No doubt, Protestants and Catholics continue to have many significant differences. These disagreements, however, are matters that can generally be discussed between two reasonable adults. It is one thing, though, to say, “Let us discuss our disagreements, that perhaps we might understand each other better,” and another thing entirely to say, “You are the great whore!”

Вече можем да видим защо правилното разбиране на този пасаж е от толкова критическо значение за християните. Без съмнение, протестантите и католиците продължават да имат много съществени различия. Тези разногласия обаче са въпроси, които обикновено могат да бъдат обсъждани между двама здравомислещи възрастни. Едно е обаче да кажеш: „Нека обсъдим нашите разногласия, с надежда, че ще успеем да се разберем един друг по-добре“, и съвсем друго е да кажеш: „Вие сте голямата блудница!“.

When one party views the other as a willful participant in a religious organization that is the actual embodiment of Satan on the earth, then even simple dialogue becomes impossible. This dynamic has often plagued the relationship of Roman Catholics and Protestants for the past five hundred years. This is just one reason, albeit a rather important one, why gaining a proper understanding of this passage is a deeply relevant matter for Christians.

Когато едната страна гледа на другата като на доброволен участник в религиозна организация, която представлява действителното въплъщение на сатана на земята, тогава дори обикновен диалог става невъзможен. Тази динамика често е затормозявала отношенията на римокатолици и протестанти през последните петстотин години. Това е само една от причините, макар и доста важна, поради която придобиването на правилно разбиране на този пасаж е изключително актуално за християните.

NEW YORK CITY / UNITED STATES In more modern times, another position that has gained tremendous popularity is the view that the United States of America, or New York City, specifically, is harlot Babylon. In their book *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist*, coauthors Kreiger, 7 McGriff, and Woodward claim that identifying Mystery Babylon “requires only a minute amount of analytical skills. Indeed it is only the United States of America that can muster the money and the might to be **THE FINAL BABYLON** of Revelation 18.”⁹ In recent years there has actually been an explosion of popular prophecy books that champion this view.

НЮ ЙОРК СИТИ/САЩ

В по-модерни времена още една позиция, придобила огромна популярност, е възгледът, че Съединените Американски Щати, или Ню Йорк Сити, по-специално, е блудница Вавилон. В книгата си “Последният Вавилон: Америка и идването на Антихриста”, съавтори, МакГриф и Удуърд Крайгер твърдят, че идентифицирането на Тайна Вавилон „изисква само незначително количество аналитични умения. Наистина, само Съединените Американски Щати, са тези, които могат да натрупат парите и властта, нужни, за да се идентифицират като ПОСЛЕДНИЯ ВАВИЛОН на Откровение 18:9.” В последните години всъщност наблюдаваме експлозия от популярни книги на тема библейски пророчества, които защитават тази гледна точка.

The titles are almost impossible to distinguish one from another: *The End of America*; *The Fall of America* *Babylon the Great*; *The Judgment of Babylon: The Fall of America*; and *America Will Burn*, for example. All of these titles tell a very similar story. As a result of many embracing this new interpretation, there has actually developed a growing movement of Christians who are fleeing—or seeking to flee—the United States for safety from the coming judgment and destruction that await her.

Почти невъзможно е човек да разграничи заглавията едно от друго: “Крайт на Америка”; “Падането на Америка, Вавилон Велики”; “Съдът на Вавилон: Падането на Америка”; и “Америка ще изгори”, например. Всички тези заглавия разказват една много сходна история. Резултат от това, че мнозина приемат тази нова интерпретация, е всъщност развитието на

нарастващо движение от християни, които бягат - или се стремят да избягат - от Съединените Щати, търсейки безопасност от идващия съд и разрушение, които ги очакват.

A few of the aforementioned titles even offer detailed escape plans for those seeking to get out. As I travel and speak to congregations all over North America, concerns and questions about this matter are brought up quite frequently. I recently spoke with a Canadian pastor who has received several inquiries from Americans considering moving to Canada in the hope of escaping the coming destruction of the United States. Needless to say, if America is indeed the last-days Babylon, the very real-world implications are profound. Once more we see why a proper interpretation of these two chapters in the book of Revelation is so important.

Някои от гореспоменатите заглавия дори предлагат подробни планове за бягство за тези, които се опитват да напуснат страната. Докато пътувам и говоря в различни църкви из цяла Северна Америка, доста често се повдигат опасения и въпроси, свързани с тази тема. Наскоро разговарях с канадски пастор, който е получил няколко запитвания от американци, обмислящи възможността да емигрират в Канада с надеждата да избягат от предстоящото унищожение на Съединените Щати. Излишно е да казвам, че ако Америка наистина е Вавилон от последните дни, последствията за реалния свят всъщност могат да бъдат огромни. Още веднъж виждаме защо правилното тълкуване на тези две глави в книгата на Откровение е толкова важно.

MODERN APOSTATE JERUSALEM Another, less popular interpretation holds that this passage refers to Jerusalem. Most who espouse this view are preterists, meaning they believe this prophecy is already long past, having been fulfilled when Jerusalem was destroyed by the Romans in AD 70.¹⁰ The most influential voice who supports this view today is New Testament scholar N. T. Wright. Wright explains his interpretation of Revelation 17–18 thus:

СЪВРЕМЕНЕН ОТСТЪПНИЧЕСКИ ЙЕРУСАЛИМ

Друго, по-малко популярно тълкувание твърди, че този пасаж се отнася до Йерусалим. Повечето от тези, които подкрепят този възглед, са претеристи, тоест те вярват, че това пророчество принадлежи на далечното минало, тъй като се е изпълнило при разрушаването на Йерусалим от римляните през 70 г. сл. Хр. Най-влиятеленият глас, подкрепящ този възглед днес, е новозаветният учен Н. Т. Райт. Райт обяснява своето тълкувание на Откровение 17–18 по следния начин:

It is from Jerusalem that the true Israel must now flee, lest they partake in her destruction. It is Jerusalem whose destruction will be the sign that the God whom Jesus has proclaimed is now indeed manifestly the king of the whole earth . . . Jerusalem and its hierarchy have taken on the role of Babylon, Edom and Antiochus Epiphanes. They are the city whose fall spells the vindication of the true people of Israel's God. The prophecies of rescue from the tyrant have come true in and for Jesus and in his people. When this city falls they must leave quickly; this is their moment of salvation and vindication.¹¹

“Именно от Йерусалим трябва да бяга сега истинският Израил, за да не сподели съдбата на нейното унищожение. Йерусалим е, чието унищожение ще бъде знакът, че Богът, когото някога Исус провъзгласявал, сега наистина е без съмнение царят на целия свят. . . Йерусалим и неговата йерархия са поели ролята на Вавилон, Едом и Антиох Епифан. Те са градът, чийто колапс предвещава оправданието на истинския народ на Израилевия Бог. Пророчествата на спасение от тирана се сбъдват в и за Исус и в Неговия народ. Когато този град падне, те трябва да напуснат бързо; това е техният момент на спасение и оправдание.”¹¹

Though rare, there are also some who believe the harlot represents a future last-days judgment on apostate Israel. One book promoting this perspective declares, “The Bible tells us exactly which city will be the capital city of the Antichrist in the last days, it tells us the city that will promote the Antichrists [sic] worship to the rest of the world and the city in which the Antichrist will institute the greatest persecution of all time. That city is Jerusalem.”¹² 2 We will discuss some of the problems with this view as we move forward.

Макар и малцина, има и някои, които вярват, че блудницата символизира бъдеща присъда над отстъпническия Израил от последните дни. Една книга, лансираща тази перспектива, заявява: „Библията ни казва точно кой град ще бъде столицата на Антихриста в последните дни, показва ни града, който ще популяризира поклонението на Антихриста в останалата част на света и града, в който Антихристът ще започне най-голямото преследване на всички времена. Този град е Йерусалим.”¹² Ще обсъдим някои от проблемите с този възглед, в хода на нашите разсъждения.

LITERAL BABYLON Another interpretation is that the literal city of Babylon (the remnants of which are located fifty-three miles south of Baghdad, Iraq, in a town called Hillah) will be rebuilt in the last days. Although the ruins of this once magnificent city are little more than a tourist attraction today, those who hold this view believe that, in the days to come, a reconstructed Babylon will far surpass the ancient city’s former glory. They argue that this is the most straightforward and literal of all the various options.

БУКВАЛЕН ВАВИЛОН

Друго тълкувание е, че буквалният град Вавилон (чиито останки се намират на петдесет и три мили южно от Багдад, Ирак, в град, наречен Хила) ще бъде възстановен през последните дни. Въпреки че руините на този някога великолепен град днес представляват малко повече от туристическа атракция, онези, които се придържат към този възглед, вярват, че в идните дни един реконструиран Вавилон далеч ще надмине предишната слава на древния град. Те твърдят, че това е най-простото и буквално тълкувание от всички различни опции.

This view has been espoused by a handful of notables throughout the past two hundred years. Among them were classic commentators E. W. Bullinger, B.W. Newton, and Joseph Augustus Seiss in the early nineteenth century. In the twentieth century, such well-respected commentators as G. H. Lang, Arnold Fruchtenbaum, Robert Thomas, Pastor Mark Hitchcock, 9 and Joel C. Rosenberg have promoted this view. We will discuss the viability of this interpretation in part 2 of this book.

Това схващане е било подкрепяно от шепа видни личности през последните двеста години. В началото на деветнадесети век сред тях биват класическите коментатори Е. У. Булингър, Б.У. Нютон и Джоузеф Август Зейс. През двадесети век уважавани коментатори като Г. Х. Ланг, Арнолд Фрухтенбаум, Робърт Томас, Пастор Марк Хитчкок, и Джоел С. Розенберг са поддържали този възглед. Ще обсъдим устойчивостта на това тълкувание в част 2 на тази книга.

APOSTATE CHRISTENDOM OR INTERFAITH ECUMENISM Another perspective holds that all segments of apostate Christianity will someday join together in the last days to form some kind of organized ecumenical body. The World Council of Churches, at least since its founding in 1975, has been the most common candidate— or culprit—that is expected to bring all of these apostate bodies together. John Walvoord, former president of Dallas Theological Seminary, specifically believed that the harlot “system” would indeed be an apostate form of ecumenism. Walvoord declared of the harlot:

ОТСТЪПНИЧЕСКО ХРИСТИЯНСТВО ИЛИ МЕЖДУРЕЛИГИОЗЕН ИКУМЕНИЗЪМ

Друга перспектива е, че всички сегменти на отстъпническото християнство някой ден ще се обединят в последните дни, за да образуват един вид организирано икуменическо тяло. Световният съвет на църквите, поне от основаването си през 1975 г., е най-често срещаният кандидат – или виновник – който се очаква да обедини всички тези отстъпнически органи. Джон Уолворд, бивш президент на теологичната семинария в Далас, е вярвал по-конкретно, че „системата“ на блудницата в действителност ще бъде отстъпническа форма на икуменизъм. Уолворд заявява за блудницата:

The woman symbolizing the apostate religious system, was drunk with the blood of the saints. This makes it clear that the apostate religious system of the first half of the last seven years leading up to Christ’s second coming will be completely devoid of any true Christians. As a matter of fact the apostate church will attempt to kill all those who follow the true faith.¹³

“Жената, символизираща отстъпническата религиозна система, е опиянена от кръвта на светиите. Това показва ясно, че в отстъпническата религиозна

система от първата половина на последните седем години, водещи до второто пришествие на Христос, напълно ще липсват каквито и да било истински християни. Всъщност отстъпническата църква ще се опита да убие всички, които следват истинската вяра.”¹³

Others are awaiting an even more broadly defined ecumenism, one that will combine all religions and beliefs together under a yet larger umbrella. In this imagined scenario, it is the United Nations that is often looked to as the perfect vehicle for the Antichrist to assume control of the whole world.

Други очакват още по-широко дефиниран икуменизъм, който ще комбинира всички религии и вярвания под един още по-голям чадър. В този въображаем сценарий Организацията на Обединените Нации е тази, която често се разглежда като идеалното средство, чрез което Антихриста ще поеме контрола над целия свят.

THE ILLUMINATI For some, no umbrella is big enough unless it recognizes a fullblown, pan-historical, transnational conspiracy of exceedingly secretive, occult globalists, power brokers, and bankers whose wicked tentacles extend into every nook and cranny of the entire planet. This is a conspiracy so all-encompassing that it is somehow able to bring together such diverse bodies as the Roman Catholic Church, the World Council of Churches, the United Nations, a global 10 body of Jewish Zionists, the Illuminati, and just about every other group we might imagine.

ИЛЮМИНАТИТЕ

За някои нито един чадър не е достатъчно голям, освен ако не разпознае една напълно развита, всеисторическа, транснационална конспирация от изключително потайни, окултни глобалисти, дърпащи конците зад кулисите влиятелни личности, и банкери, чиито зли пипала се простират във всяко едно кътче на планетата. Това е конспирация, толкова всеобхватна, че по някакъв начин е в състояние да обедини толкова различни органи като Римокатолическата църква, Световния съвет на църквите, ООН, глобално тяло на еврейски ционисти, илюминати и почти всяка друга група, която можем да си представим.

For those who hold this position, it is not merely an interpretation of these two chapters in Revelation; rather, it is a complete worldview, complete with a way of understanding nearly every event that occurs in the news. It is a conspiracy so farreaching, in fact, that even I am apparently deeply involved. “Joel Richardson is also an Illuminati agent, who works for the Zionist agenda,”¹⁴ one Internet writer warned.

За тези, които заемат тази позиция, това не е просто тълкувание на тези две глави в Откровение; това по-скоро е цялостен светоглед, изпълен с начини на тълкуване на почти всяко събитие, което се случва в новините. Всъщност това е толкова мащабен заговор, че дори аз самият очевидно съм дълбоко замесен. „Джоел Ричардсън също е агент на илюминатите, който работи за ционисткия дневен ред“,¹⁴ предупреди един интернет писател.

Ironically, my involvement in a secret satanic conspiracy is proven by the fact that I’ve appeared on many Christian television programs, which, as everyone apparently should know, “is the mind-control central for the Illuminati. . . . And these facts are undeniable evidence of him being one of them, NO DOUBT.”¹⁵ Appearing in any form of visible media seems to be a common concern among these conspiracists, as another writer has similarly warned:

По ирония на съдбата, участието ми в таен сатанински заговор се доказва от факта, че съм се появявал в много християнски телевизионни програми, които, както очевидно всеки трябва да знае, „са централата за умствен контрол на Илюминатите. . . . И тези факти са неоспоримо доказателство, че той е един от тях, БЕЗ СЪМНЕНИЕ.“¹⁵ Появата в каквато и да е форма на видими медии изглежда е източник на всеобщо безпокойство сред тези хора, занимаващи се с конспирации, както предупреждава по подобен начин един друг писател:

Richardson projects a convincing Christian jargon and appears to be well-schooled in the Bible. But the first alert my spirit had re: Joel, was his overwhelming acceptance by powerful people and the media. That was a red flag right there. I often wonder if he is part of what I call “white propaganda.”¹⁶

“Ричардсън комуникира въздействащо чрез убедителен християнски жаргон и оставя впечатлението, че има добри познания по Библията. Но първото предупреждение, което духът ми ми даде за Джоел, беше огромното одобрение, което получава от страна на влиятелни хора и медиата. Това само по себе си беше червен флаг. Често се чудя дали той е част от това, което аз наричам „бяла пропаганда“.”¹⁶

Yet another conspiracy theorist mirrored similar sentiments, this time casting the blame primarily on a Jewish-Zionist conspiracy: “It doesn’t take a conspiracy theorist to see that Jewry has long been running serious psyops.”¹⁷ In the early 1990s I spent several months backpacking around the Middle East, getting to know the people and the region, and praying about moving there as a missionary. But according to this particular individual, my time there was actually “really intense training at the Mossad Institute.”

Още един конспиративен теоретик отразява подобни настроения, като този път хвърля вината основно върху еврейско-ционистка конспирация: „Не е нужен конспиративен теоретик, за да разбере човек, че еврейството отдавна се занимава с военна пропаганда.“¹⁷ В началото на 90-те години прекарах няколко месеца обикаляйки с раница из Близкия изток, опознавайки хората и региона и молейки се за това да замина и заживея там като мисионер. Но точно според този определен индивид, моето време там всъщност е било „едно наистина интензивно обучение в института на Мосад“.

The proof is clear. “I mean, look at the guy—he looks seriously Jewy.”¹⁸ But beyond my physical features, the crowning proof of my involvement in the global Babylonian system is that, according to the first conspiracist just cited, “I have seen him shapeshift.”¹⁹

Доказателството е ясно. „Искам да кажа, погледнете човека — той сериозно прилича на евреин.“¹⁸ Но освен физическите ми черти, върховното доказателство за участието ми в глобалната вавилонска система е, че според първия току-що цитиран конспиратор „Виждам съм го да променя формата си.“¹⁹

MECCA / SAUDI ARABIA In more recent years, with many Christians increasingly embracing the idea of an Islamic Antichrist leading a Middle Eastern empire, some are now looking at the city of Mecca and the Kingdom of Saudi Arabia as the last-days Babylon. Although this view is gaining considerable traction within the world of popular Bible prophecy, to date, it has not been explored in a thorough or complete manner. Part 3 of this book is devoted exclusively to discussing this interpretation.

МЕКА/САУДИТСКА АРАБИЯ

През последните години поради нарастващия брой християни, приемащи идеята за ислямски Антихрист, ръководещ блискоизточна империя, някои от тях сега идентифицират град Мека и Кралство Саудитска Арабия като Вавилон от последните дни. Въпреки че този възглед набира значителна инерция в света на популярните библейски пророчества, към днешна дата той не е бил изследван задълбочено или цялостно. Част 3 на тази книга е посветена изцяло на това тълкувание.

CONCLUSION Some of these positions obviously have far more merit than others. A few are, at least in my opinion, rather unsupportable. Some are fairly wacky. I will nevertheless examine each of the views and consider all the possibilities. In this sense, this book is unique. Although I will argue for one particular position over the others, I will seek to honestly weigh the strengths and weaknesses of all the options.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ Някои от тези позиции очевидно имат много повече основание от други. Няколко, поне според мен, са доста трудни за доказване. Някои са доста налудничави. Въпреки това ще разгледам всеки един от възгледите и ще разгледам всички възможности. В този смисъл тази книга е уникална. Въпреки че ще се аргументирам за една конкретна позиция пред останалите, аз ще се постарая да претегля по съвестен начин силните и слабите страни на всички опции.

As we all seek to properly understand what the Lord is conveying to His people through this prophecy, it is imperative that we do so responsibly,

carefully considering all of the various criteria the Lord has given us, and not just a few select clues, as is too often the case.

Докато всички ние се стремим да разберем правилно каква информация предава Господ на Своя народ чрез това пророчество, наложително е да правим това отговорно, като внимателно разглеждаме всички различни критерии, които Господ ни е дал, а не само няколко подбрани признака, както често се случва.

If you have opened this book with your mind somewhat made up as to the meaning of this prophecy, I only ask that you also keep both your Bible and your mind open. I am confident that if we will give ourselves to understanding this text in a careful, prayerful, and humble manner, the Lord will bring much-needed clarity and clear away much of the accumulated confusion that has attached itself to this truly critical portion of Scripture.

Ако сте отворили тази книга с донякъде утвърдено мнение относно значението на това пророчество, аз само ви моля да държите и Библията, и ума си отворени. Уверен съм, че ако се отдадем на разбирането на този текст по внимателен и смирен начин, придружен от молитва, Господ ще внесе така необходимата яснота и ще изчисти голяма част от натрупаното объркване, което се е прикрепило към тази наистина критична част от Писанието.

Thus, as I always like to do, I would invite you to consider reading this book not simply with an intellectual curiosity, but with much prayer and a truly contrite and trusting heart, believing indeed that the Lord will open up His secrets to all “those who fear Him” (Ps. 25:14).

Затова, както винаги обичам да правя, бих ви поканил да обмислите възможността да прочетете тази книга не просто с интелектуално любопитство, но и с много молитва и истински смирено и доверчиво сърце, наистина вярвайки, че Господ ще разкрие Своите тайни за всички „които се боят от Него“ (Пс. 25:14).

2 THE GREAT CITY

ВЕЛИКИЯТ ГРАД

AS WE SEEK TO UNRAVEL THE MYSTERY of the great harlot, the first thing that needs to be made clear is that she is a literal city. Although the harlot indeed represents an ungodly religious and financial system—she is in fact the heart of the system—she is not merely a system or concept, but is a very real, identifiable geographic hub. The Bible not only clearly states that the harlot is a city; it also gives us some very specific and important details concerning the nature and geography of this city. Let’s jump right in and consider these descriptions.

ОПИТВАЙКИ СЕ ДА РАЗКРИЕМ ТАЙНАТА на голямата блудница, първото нещо, което трябва да се изясни е, че тя е буквален град. Въпреки че блудницата наистина представлява покварена религиозна и финансова система – тя всъщност е сърцето на системата – тя не е просто система или понятие, но също и много реален, разпознаваем географски център.

Библията не само ясно заявява, че блудницата е град, но също така ни дава и някои много специфични и важни подробности относно характера и географията на този град. Нека направо преминем към разглеждането на тези описания.

A REAL CITY

While our introduction to the great harlot begins with symbolic terms—as a vile, murderous prostitute—the literal interpretation and explanation of what she represents immediately follows. Eight times in Revelation 17–18, she is referred to as a “city.” Many commentators, I believe, have overcomplicated the mystery by claiming that not only are the lurid descriptions of the woman symbolic, but so is the repeated use of the term “city.” This is not, however, a double metaphor.

РЕАЛЕН ГРАД

Докато запознанството ни с голямата блудница започва със символични термини – като низка, брутална проститутка-убийца – то буквалното тълкувание и обяснение на това, което тя символизира, следва непосредствено. Осем пъти в Откровение 17–18 тя е спомената като „град“. Вярвам, че много коментатори са усложнили тайната твърде много, твърдейки, че символични са не само зловещите описания на жената, но и многократното използване на термина „град“. Това обаче не е двойна метафора.

The woman riding the beast, drunk on the blood of the saints—that is the portion of this prophecy that all commentators agree is metaphorical.¹ But first, in Revelation 17:18, and then several more times, we are given the interpretation of the metaphorical woman: “The woman whom you saw is the great city, which reigns over the kings of the earth.”” The grotesque, murderous prostitute described throughout the first half of the prophecy is a literal city on the earth. The city is not, as some commentators have claimed, merely a metaphor for conceptual or vague ideas, such as a

“seductive world system,” or “apostate Christianity.” We are most certainly dealing here with a tangible, definable, and specific city.

Жената, яздеща звяра, пияна от кръвта на светиите – това е тази част от пророчеството, за която всички коментатори са съгласни, че е метафорична.¹ Но първо, в Откровение 17:18, а след това и още няколко пъти, ни е дадено тълкуванието на метафоричната жена: „Жената, която видя, е великият град, който царува над земните царе.” Гротескната, брутална проститутка-убийца, описана през първата половина на пророчеството, е буквален град на земята. Градът не е, както твърдят някои коментатори, просто метафора за спекулативни или неясни идеи, като „съблазнителна световна система“ или „отстъпническо християнство“. Тук със сигурност имаме работа с осезаем, определим и специфичен град.

As we apply ourselves to understanding the mystery of the harlot, we must have confidence that the Lord is not sitting in heaven trying to confuse us with overly difficult apocalyptic symbolism and metaphors within metaphors. Throughout the apocalyptic portions of Scripture, the pattern is fairly consistent. First there is a revelation, dream, or vision using symbolic imagery. Then that symbolism is explained in fairly straightforward and literal terms.

Заемайки се с разбирането на тайната на блудницата, трябва да имаме увереност, че Господ не седи на небето, опитвайки се да ни обърка с извънредно труден апокалиптичен символизъм и метафори в метафорите. В апокалиптичните части на Писанието моделът е доста последователен. Първо има откровение, сън или видение, използващо символични образи. След това тази символика се обяснява по доста ясен и буквален начин.

Quite often, a messenger angel is sent to explain the meaning of the symbolism. This is exactly the case here in Revelation, where the interpreter angel assures John, (and us too, if we will listen), “I will tell you the mystery of the woman” (17:7). Then the angel states plainly that the harlot is a city—an actual, physical city.²

Доста често ангел-вестоносец бива изпратен, за да обясни значението на символиката. Точно такъв е случаят тук в Откровение, където ангелът-тълкувател уверява Йоан (а и нас също, ако желаем да слушаме): „Ще ти кажа тайната на жената“ (17:7). Тогава ангелът заявява ясно, че блудницата е град – действителен, физически град.²

A CONSUMER CITY

Beyond being directly referred to as a city eight times, the great harlot is also described in ways that can only apply to a literal city. After she is destroyed, we are told “the merchants of the earth weep and mourn over her, because no one buys their cargoes any more.” What kinds of cargoes?

ПОТРЕБИТЕЛСКИ ГРАД

Освен, че бива спомената недвусмислено като град осем пъти, голямата блудница също е описана и по начини, които могат да се отнасят само за един буквален град. След като бива унищожена, ни се казва, че „земните търговци плачат и скърбят за нея, защото вече никой не купува техните товари“. За какви товари става въпрос?

“И земните търговци плачат и жалеят за нея, защото никой вече не купува стоките им, стоки от злато и сребро, скъпоценни камъни и бисери, от висон и багреница, коприна и червено; и всякакво благоуханно дърво и всякакви изделия от слонова кост и всякакви изделия от скъпоценно дърво и от мед; от желязо и от мрамор; и канела, аромати, темян, миро и ливан; вино и дървено масло; чисто брашно и пшеница; добитък и овце; коне, колесници и роби; и човешки души.” (Откр.18:11-13)

While certainly not exhaustive, the list includes some of the city’s primary imports. If the harlot were not a literal city, then it would be very strange to include such a list of goods in the prophecy. Why would the Scriptures take the time to give us what is essentially a grocery list of a symbolic city? That wouldn’t make any sense. Obviously, this portion of the prophecy is not symbolic. There are some things within Scripture (just as in everyday life) that were never intended to be taken symbolically.

Макар че със сигурност не е изчерпателен, списъкът включва някои от основните вносни стоки на града. Ако блудницата не беше буквален град, то тогава включването на такъв списък от стоки в пророчеството би било много странно. Защо Писанието би отделяло време да ни представя нещо, което всъщност представлява списък с хранителните стоки на един символичен град? Това не би имало никакъв смисъл. Очевидно тази част от пророчеството не е символична. Има някои неща в Писанието (както и в ежедневието), за които никога не би се очаквало да се възприемат символично.

This list is a perfect example. Our job here is not to decode the deeper spiritual meaning of cinnamon, flour, or cattle. If you were to write out a grocery list today, only a delusional individual would pick up that list and try to explain the deeper spiritual meaning of each item through some alleged symbolic lens. Efforts to read deeper spiritual meaning into the harlot Babylon's list of imports would be equally irrational. It is nothing more than a listing of merchandise shipped to this city.

Този списък е идеален пример. Нашата задача тук не е да дешифрираме по-дълбокото духовно значение на канелата, брашното или добитъка. Ако днес трябваше да напишете списък с хранителни стоки, само човек, загубил връзка с реалността, би взел този списък и би се опитал да обясни по-дълбокото духовно значение на всеки артикул през някаква предполагаема символична леща. Опитът да се открие по-дълбок духовен смисъл в списъка от вносни стоки на блудницата Вавилон би бил също толкова нерационален. Това не е нищо повече от списъка на стоките, изпращани до този град.

We can learn much about Babylon by the items she imports. That she imports them implies that she cannot, or simply does not, produce them herself. The specific products on this list can be The Great City | 15 divided into three categories. Let's look at each category:

Можем да научим много за Вавилон от стоките, които внася. Това, че ги внася, означава, че тя самата или не може, или просто не ги произвежда. Конкретните продукти в този списък могат да бъдат разделени в три категории. Нека разгледаме всяка категория:

Luxury Items: This category includes expensive building materials, clothing, perfumes, and precious metals, gems, and pearls. From this we see that Babylon is likely not a nation that mines, quarries, or even harvests many of the fine materials that she cherishes. We also see the mention of “carriages” (18:13 hcsb). While I am usually hesitant to read modern equivalencies in ancient descriptions, I think it is quite fair here to equate “carriages” with automobiles. Babylon will not be a major auto manufacturer. Instead, whatever forms of transportation that she uses will be largely imported.

Луксозни стоки: Тази категория включва скъпи строителни материали, дрехи, парфюми и благородни метали, скъпоценни камъни и перли. От това виждаме, че Вавилон вероятно не е нация, която добива от мини, експлоатира от каменоломни или дори събира като реколта много от фините материали, на които се наслаждава и цени. Виждаме и споменаването на „колесници“ (18:13 hcsb). Макар че обикновено се колебаем да откривам съвременни еквиваленти в древните описания, мисля, че тук е доста удачно да приравня „колесници“ с автомобили. Вавилон няма да бъде основен производител на автомобили. Вместо това, каквито и форми на транспорт, които използва, ще бъдат до голяма степен вносни.

Food Items: This category includes both livestock and produce. Babylon must import even the basics. Babylon as a city will not be a “breadbasket,” as is often said of America. It is not a nation rich in pastureland or farming.

Хранителни стоки: Тази категория включва както добитък, така и продукция. Вавилон трябва да внася дори най-основните неща. Вавилон като град

няма да бъде „житница“, както често се казва за Америка. Това не е нация, богатата на пасища или земеделие.

Humans: Babylon imports people for various reasons. While most would like to imagine that slavery is a thing of the past, the truth is that today, slavery is indeed thriving in various forms in many places throughout the world. For whatever reason, Babylon will be a city that will import all sorts of people, no doubt to maintain and bolster its excessively luxurious lifestyle.

Хора: Вавилон внася хора по различни причини. Докато повечето от нас биха искали да си представят, че робството е нещо, принадлежащо на миналото, истината е, че днес то в действителност дори процъфтява в различни форми на много места по света. Поради каквато и да е причина, Вавилон ще бъде град, който ще внася всякакви хора, без съмнение, за да поддържа и подсилва своя прекомерно луксозен начин на живот.

SHE SITS IN A DESERT

As chapter 17 begins, an angel approaches the apostle John and says, “Come here, I will show you the judgment of the great harlot who sits on many waters. . . . And he carried me away in the Spirit into a wilderness; and I saw a woman sitting on a scarlet beast” (vv. 1, 3). Of all the clues we are given concerning the harlot, one profound detail that is often missed is the description of her location: most Bible translations call it “a wilderness.”³

ТЯ СЕДИ В ПУСТИНЯ

В началото на глава 17 един ангел се приближава до апостол Йоан и казва: „Ела тук, ще ти покажа съда на голямата блудница, която седи на много води. . . . И той ме отнесе в Духа в пустиня; и видях жена, седнала върху червен звяр” (ст. 1, 3). От всички белези, които Писанията ни дават относно

блудницата, една подробност от огромно значение, която често се пропуска, е описанието на нейното местоположение: повечето преводи на Библията го наричат „пустиня“³.

The word wilderness can be misleading. For many, this word conjures up images of a vast forest. The Greek word used, however, is erēmos. It connotes a lonely, deserted, solitary place⁴ —in other words, a desert. When the Israelites wandered in the “wilderness” for forty years, they wandered through the Sinai, the Negev, and the Jordanian deserts. I’ve traveled throughout these regions, and I assure you, they are quite the opposite of a forest.

Думата пустош може да бъде подвеждаща. За мнозина тази дума извиква образи на обширна гора. Използваната гръцка дума обаче е erēmos. Тя означава самотно, безлюдно, уединено място⁴ — с други думи, пустиня. Когато израилтяните се скитали в „пустинята“ в продължение на четиридесет години, те са се скитали из Синайската, Негевската и Йорданските пустини. Пътувал съм из тези региони и ви уверявам, че те са точно обратното на гора.

Likewise, when Jesus went out into the “wilderness” to fast and pray for forty days (see Matt. 4:1–11), he did not go out into the woods. Jesus went into the barren Judean desert. I’ve been there also. It’s rocky, dry, and desolate. If the prophecy intended to point to a forest, the writer would have used the Greek word hule, meaning a wooded forest, used elsewhere in the Bible to refer to such.

По същия начин, когато Исус излезе в „пустинята“ да пости и да се моли в продължение на четиридесет дни (вж. Мат. 4:1–11), той не излезе в гората. Исус отиде в неплодната юдейска пустиня. Бил съм и там. Това е каменисто, сухо и пусто място. Ако пророчеството имаше за цел да сочи

гора, писателят би използвал гръцката дума “хуле”, което означава залесена гора, използвана на други места в Библията, отнасяща се до такива местности.

Many miss the importance of the woman sitting in a desert because they interpret desert only in a spiritual sense. While the word may also carry some deeper spiritual meaning, I do not believe it should be understood as purely metaphorical. In Revelation 17:15, the interpreting angel explains to John that “the waters” upon which the harlot sits represent “peoples, multitudes, nations and languages” (hcsb).

Мнозина пропускат значението на жената, седяща в пустинята, защото тълкуват пустинята само в духовен смисъл. Макар че думата може да носи и някакво по-дълбоко духовно значение, не смятам, че трябва да се разбира като чисто метафорична. В Откровение 17:15 ангелът-тълкувател обяснява на Йоан, че „водите“, върху които седи блудницата, представляват „хора, множества, нации и езици“ (hcsb).

We understand this to mean that she exerts a strong measure of influence over a great number of peoples and nations. However, the angel never explains some deeper spiritual or metaphorical meaning to the desert. We have no basis to assume, then, that this is anything other than a very real description of her location in a desert.

Разбираме, че това означава, че тя упражнява силно влияние върху голям брой народи и нации. Въпреки това, ангелът никога не обяснява някакъв по-дълбок духовен или метафоричен смисъл на пустинята. Следователно нямаме основание да предполагаваме, че това е нещо друго освен едно много реално описание на нейното местоположение в пустиня.

We also know the intention is to reveal the city itself as being in an actual desert because this imagery is drawn directly from Isaiah 21, a prophecy

that begins by specifically describing Babylon as “the Desert by the Sea” (v. 1 hcsb).

Ние също така знаем, че целта е да се покаже, че самият град се намира в действителна пустиня, тъй като това изображение е извлечено директно от Исая 21, пророчество, което започва с конкретно описание на Вавилон като „пустинята край морето“ (ст. 1 hcsb).

We should also note that in Revelation 21, John has an identical experience, but this time, rather than being carried away into a desert, he was carried away to “a great and high mountain,” where he was shown “the holy city, Jerusalem, coming down out of heaven from God” (v. 10). The mountain was not merely a movie theater of sorts, irrelevant to and disconnected from the vision.

Трябва също да отбележим, че в Откровение 21 Йоан има същото преживяване, но този път, вместо да бъде отнесен в пустиня, той бива отнесен до „голяма и висока планина“, където му бива показан „светият град, Йерусалим, слизащ от небето от Бога“ (ст. 10). Планината не е просто някакъв вид кинозалон, нямащ връзка с и изолиран от видението.

No, it was a reference to Mount Zion, the actual and literal location where New Jerusalem will come to rest.⁵ So also should we understand the desert where the woman sits as an actual physical description¹⁷ of the topography where the harlot city is located. The desert where John was taken—where he saw the harlot—cannot be separated from the content of the vision.

Не, тя е алюзия на планината Сион, действителното и буквално място, където ще остане за в бъдеще Новият Йерусалим.⁵ По този начин също трябва да разбираме пустинята, където седи жената, като действително физическо описание от топографията, където се намира градът на блудницата. Пустинята, в която беше отведен Йоан – където видя блудницата – не може да бъде отделена от съдържанието на видението.

When interpreters just brush aside details such as this, they miss critical clues in the text. In this case, the desert is an important indicator helping us identify the city in question. Whatever our interpretation regarding the great harlot, it must be a city geographically located in a desert region.

Когато тълкуватели просто подминават като незначителни подробности като тази, те пропускат нишки от решително значение в текста. В този случай пустинята е важен индикатор, който ни помага да идентифицираме въпросния град. Каквото и да е нашето тълкувание на голямата блудница, тя трябва да е град, географски разположен в пустинен регион.

A PORT CITY Beyond being a desert city or nation, the last-days Babylon will also be a port city, or at least close to the shore. After Babylon is judged and destroyed by God, a great lament arises specifically from three groups of people: kings, merchants, and seafarers. They mourn because of their loss in revenue, specifically, that no one buys their “cargoes” any longer. The word for cargoes is gomos and refers specifically to freight carried by ship or boat.

ПРИСТАНИЩЕН ГРАД

Освен пустинен град или нация, Вавилон от последните дни също ще бъде пристанищен град или поне град близо до брега. След като Вавилон бива съден и унищожен от Бог, голям плач възниква изрично от три групи хора: царе, търговци и мореплаватели. Те скърбят заради загубата на приходи, по-точно поради това, че никой вече не купува техните „товари“. Думата за товари е “гомос” и се отнася конкретно за товари, превозвани с кораб или лодка.

The text tells us that “every shipmaster and every passenger and sailor, and as many as make their living by the sea, stood at a distance, and were crying out as they saw the smoke of her burning . . . All who had ships at sea became rich by her” (Rev. 18:17, 19). The fact that all these seafarers can see the smoke of her destruction seems to indicate that she is located either directly on or in close proximity to the seashore. So once more, we are given an important clue, a unique geographical feature of this city, that will help us zero in on her identity.

Текстът ни казва, че „всеки корабоначалник, всеки пътник по море, моряците, и всички, които се препитават край морето, застанаха отдалеч и викаха, като гледаха дима от неговото изгаряне. . . Всички, които имаха кораби в морето, се обогатиха от скъпоценностите му” (Откр. 18:17, 19). Фактът, че всички тези мореплаватели могат да видят дима от нейното унищожение, изглежда показва, че тя се намира или директно на морския бряг, или в непосредствена близост до него. Така че още веднъж ни е даден важен белег, уникална географска характеристика на този град, която ще ни помогне да се фокусираме по-прецизно върху нейната идентичност.

THE MEGACITY While acknowledging that the last-days Babylon is a very real city, we should not rigidly limit our interpretation to a city. The term city is used, not to restrict the harlot’s identification, but rather to distinguish her as something very real, an actual geographically identifiable location. The harlot Babylon is repeatedly described with the Greek words polis hē megalē. She is a megacity, as it were, a megalopolis, or as most Bible translations simply translate it, “the great city.”

МЕГАПОЛИСЪТ

Установявайки факта, че Вавилон от последните дни е един много реален град, не бива да ограничаваме строго нашата интерпретация до един град. Терминът град се използва не за да ограничим идентификацията на блудницата, а по-скоро за да я разграничим като нещо много реално - действително географски разпознаваемо местоположение. Блудницата Вавилон многократно е описвана с гръцките думи polis hē megalē. Тя е мега-град, така да се каже, мегаполис, или както повечето преводи на Библията просто я превеждат, „велик град.”

Her greatness could rest in her size, though the text would seem to emphasize her far-reaching and vast influence. As commentator G. K. Beale has stated, “The whore is contrasted with the city of God and represents the ungodly metropolis, whose hub radiates economic and religious institutions.”⁶ So, she is not merely a city. Any great city of renown during the biblical period was not only a city, but the heart of the various city-states that reigned over large segments of the world.

Величието ѝ може да се основава на нейния размер, въпреки че текстът изглежда подчертава нейното всепроникващо и широкообхватно влияние.

Както казва коментаторът Г. К. Бийл, „Блудницата е в контраст с Божия град и представлява покварен метрополис, чийто център излъчва икономически и религиозни институции.“⁶ Така че тя не е просто град. Всеки велик и прочут град по време на библейския период е бил не само град, но и сърцето на различните градове-държави, управлявали големи части от света по това време.

As the prototype for the last-days Babylon, the ancient city of Babylon was a great city-state. The city of Rome also was a great empire. When referring to nations, kingdoms, or even empires, it is quite common to simply name its capital city. Thus, to refer to the ancient empire of Babylon, one might simply mention the city of Babylon, the capital and the very heart of that empire. The same is true of Rome. Today it is no different.

Като прототип на Вавилон от последните дни, древният град Вавилон е бил велик град-държава. Град Рим също е бил и голяма империя. Когато се говори за нации, кралства или дори империи, е доста обичайно просто да се назовава тяхната столица. По този начин, говорейки за древната Вавилонска империя, човек е можело просто да спомене град Вавилон, столицата и самото сърце на тази империя. Същото важи и за Рим. Днес не е по-различно.

When we refer to the capital city of any nation, it is a way of referring to the whole nation. Instead of saying that the United States and Russia are at odds, one might simply say that Washington is in conflict with Moscow. This figure of speech is called synecdoche, and it is used abundantly throughout the Bible.⁷ The great cities of Babylon and Rome were not merely the capitals, but the epicenters, the very hearts of massive spheres of economic and religious influence and authority.

Когато споменаваме столицата на която и да е нация, по този начин всъщност назоваваме и цялата нация. Вместо да казваме, че САЩ и Русия са в обтегнати отношения, може просто да кажем, че Вашингтон е в

конфликт с Москва. Тази фигура на речта се нарича синекдоха и се използва изобилно в цялата Библия.⁷ Големите градове Вавилон и Рим не са били просто столици, но и епизентри, самите сърца на масивни сфери на икономическо и религиозно влияние и власт.

This is precisely why the angel in Revelation 17:15 states that “the waters” on which the great harlot sits represent “peoples, multitudes, nations, and languages” (hcsb). Like the great city-states of ancient times, the last-days Babylon will also wield great influence over a large portion of the peoples of the earth. She is the heart of a much larger religious and economic sphere.

Точно затова ангелът в Откровение 17:15 заявява, че „водите“, върху които седи голямата блудница, представляват „хора, множества, народи и езици“ (hcsb). Подобно на големите градове-държави от древни времена, Вавилон от последните дни също ще има огромно влияние върху голяма част от народите на земята. Тя е сърцето на една много по-голяма религиозна и икономическа сфера.

CONCLUSION In conclusion, already we have been given some very specific and fairly unique criteria to help us identify the harlot Babylon. She is a literal city or a nation that sits in a literal desert, yet seems to be located on or very close to the coast. Right from the start, then, such specific descriptions will help us greatly as we seek to understand this great prophetic mystery.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение, вече ни бяха дадени някои много специфични и доста уникални критерии, които да ни помогнат да идентифицираме блудницата Вавилон. Тя е буквален град или нация, която седи в буквална пустиня, но

същевременно изглежда се намира на морския бряг или много близо до него. И така, още от самото начало подобни конкретни описания ще ни бъдат от голяма полза в опитите ни да разберем тази велика пророческа загадка.

3

BABEL OR BABYLON?

3

БАБЕЛ ИЛИ ВАВИЛОН?

TO UNDERSTAND THIS GREAT MYSTERY, we must begin with the things within the prophecy that are the most obvious. In this case, we begin simply with the name that the Scriptures assign to the great harlot. Before we attempt to decipher all of the strange symbolism and metaphor attached to her, we must remember that the woman is repeatedly called “Babylon.” From a simple biblical perspective, what does this mean?

ЗА ДА РАЗБЕРЕМ ТАЗИ ВЕЛИКА ТАЙНА, трябва да започнем с тези неща в пророчеството, които са най-очевидни. В този случай започваме просто с името, което Писанието дава на голямата блудница. Преди да се опитаме да дешифрираме цялата странна символика и образен език, свързани с нея, трябва да запомним, че жената многократно е наричана „Вавилон“. От проста библийска гледна точка - какво означава това?

There are actually two “Babylons” in Scripture. On one hand, both are the same city, with the same name, built on the same spot. On the other hand, these two Babylons are separated by roughly seventeen hundred years, and each carries its own very distinct story within the biblical narrative. This would be similar to, for example, the city of Rome. There is ancient pagan Rome, ruled by the various Caesars, so famous in ancient history, and there is the modern city of Rome, home to the Vatican, the very heart of the Roman Catholic Church.

Всъщност има два „Вавилонa“ в Писанието. От една страна и двата са един и същ град, с едно и също име, построен на едно и също място. От друга страна, тези два Вавилонa са разделени от приблизително хиляда и седемстотин години и в рамките на библейския разказ всеки носи своя собствена и много различна история. Това би било подобно, например, на град Рим. Имаме древен езически Рим, управляван от различните цезари, изключително известен в древната история, имаме също и съвременния град Рим, дом на Ватикана, самото сърце на Римокатолическата църква.

Though they are the same city, with the same name, built on the same location, they are separated by two millennia and are quite distinct cities, representing two very different realities. So it is with Babylon. First, there was the most ancient city of Babel, seemingly founded by Nimrod—literally the first city to be built after the great flood. Then there is what we normally call Babylon, the city made great by Nebuchadnezzar, built upon the remains of the original Babel.

Въпреки че са един и същ град, със същото име, построен на едно и също място, те са разделени от две хилядолетия и са доста различни градове, представляващи две много различни реалности. Така е и с Вавилон. Първо, имаме най-древния град Вавилон, изглежда основан от Нимрод – буквално първият град, построен след големия потоп. След това имаме това, което обикновено наричаме Вавилон, града, който Навуходоносор направил велик, построен върху останките на първоначалния Вавилон.

In the Hebrew Bible, both Nimrod’s city and Nebuchadnezzar’s city are called “Babel.” But because the Greek name for the city is Babylōn,

English translations of the Bible generally translate Nimrod's city as "Babel," and the later revival of that city as "Babylon."

В еврейската Библия и градът на Нимрод, и градът на Навуходоносор се наричат „Вавел“. Но тъй като гръцкото име на града е Вавилон, английските преводи на Библията обикновено превеждат града на Нимрод като „Бабел“, а по-късното възраждане на този град като „Вавилон“.

As we attempt to discern what God is trying to show us by calling this last-days city Babylon, we need to ask which of the two cities He is primarily pointing to as a prophetic foreshadower of the last-days Babylon. Is it Nimrod's city or Nebuchadnezzar's? Or is it both? Exploring this question is important, because the biblical stories involving each city, the sins associated with each city, and how those sins affected God's people are quite different. Let's consider what each city represents within the biblical accounts.

Заемайки се със задачата да разберем какво се опитва да ни покаже Бог, наричайки този град от последните дни Вавилон, трябва да се запитаме кой от двата града посочва Той на първо място като пророчески предвестник на Вавилон от последните дни. Градът на Нимрод или този на Навуходоносор? Или пък и двата? Изследването на този въпрос е важно, защото библейските истории, включващи всеки от градовете, греховете, свързани с всеки един от тях, и начинът, по който тези грехове са засегнали Божия

народ, са доста различни. Нека разгледаме какво представлява всеки един от тях поотделно в рамките на библейските разкази.

NIMROD'S BABEL According to the book of Genesis, after the great flood, Babel was the first city built by humankind. It was planted in Mesopotamia, in the plains of Shinar, on the Euphrates River. This is roughly sixty miles south of modern-day Baghdad, Iraq. In Genesis 10, we're told that Nimrod, son of Cush, grandson of Ham, and great-grandson of Noah, not only became "a mighty hunter" (v. 9) but also built a kingdom for himself. "The beginning of his kingdom," the Bible says, "was Babel in the land of Shinar" (v. 10). Following is the account of this massive building project (and the Lord's disruption of that plan):

ВАВИЛОНЪТ НА НИМРОД

Според книгата Битие Вавилон е първият град, построен от човечеството след големия потоп. Бил основан в Месопотамия, в равнините на Шинар, на брега на реката Ефрат. Това е приблизително шестдесет мили южно от съвременен Багдад, Ирак. В Битие 10 ни се казва, че Нимрод, син на Куш, внук на Хам и правнук на Ной, не само станал „могъщ ловец“ (ст. 9), но също така и построил царство за себе си. „Началото на неговото царство,“ казва Библията, „беше Вавилон . . . в земята Сенаар“ (ст. 10). Следва разказът за този масивен строителен проект (и начина, по който Господ осуetyава този план):

“А по цялата земя се употребяваше един език и един говор. И като потеглюваха човеците към изток, намериха поле в Сенаарската земя, гдето се и заселиха. И рекоха си един на друг: Елате, да направим тухли и да ги изпечем в огъня. Тухли употребяваха вместо камъни, а смола употребяваха вместо кал. И рекоха: Елате, да си съградим град, даже кула, чийто връх <да стига> до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя. А Господ слезе да види града и кулата, които градяха човеците. И рече Господ: Ето, едни люде са, и всички говорят един език; и това е което са почнали да правят; и не ще може вече да им се забрани, какво да било нещо, що биха намислили да направят. Елате да слезем, и там да разбъркаме езика им, тъй щото един други да не разбират

езика си. Така Господ ги разпръсна от там по лицето на цялата земя; а те престанаха да градят града. За това той се наименува Вавилон {Т.е., Бъркотия.}, защото там Господ разбърка езика на цялата земя; и от там Господ ги разпръсна по лицето на цялата земя” (Бит. 11:19).

This great effort to build Babel, along with its legendary tower, seems to have stood in conflict with God’s command to humankind to “be fruitful and multiply, and fill the earth” (Gen. 9:1). Instead of spreading out, the people congregated together in this city, ultimately to make “a name” for themselves.

Този грандиозен опит за построяването на Вавилон, както и легендарната му кула, изглежда е в противоречие с Божията заповед към човечеството „да се плодят и да се размножават, и да изпълват земята“ (Бит. 9:1). Вместо да се разпръснат, хората се събрали заедно в този град, с крайната цел да си направят „име“.

THE GATE OF GOD Interestingly, there is a play on words within the name Babel. In the ancient Akkadian language, bav-ili meant “Gate of God.” This was most likely a reference to the Tower of Babel, the goal for which was to enable man to reach “into heaven.” In Hebrew, however, bav-il 22 means, “confusion,” referring to that which gripped the people after the Lord confused their languages.

БОЖИЯТА ПОРТА

Интересен факт е, че в името Вавилон има игра на думи. На древния акадски език “бав-или” то е означавало „Божия Портa“. Това най-вероятно е алюзия към Вавилонската кула, чиято цел е била да позволи на човека да достигне „до небето“. На иврит обаче “бав-или” означава „объркване“, отнасяйки се до това, което обзело хората, след като Господ объркал езиците им.

As we assess the Babel story to determine its relation to the lastdays Babylon, we actually do not have much information to work with. The sin of ancient Babel might be summarized as a massive and unified rebellion against God. It is quite likely, then, that this same dynamic will be found in the last-days Babylon. Beyond this, however, we can only speculate. Somewhat awkwardly, the biblical story concerning Babel is lacking in detail.

Докато изследваме историята за древния Вавилон (на англ. Бабел), за да определим връзката му с Вавилон от последните дни, всъщност нямаме много информация, с която можем да си послужим. Грехът на древния Вавилон може да се обобщи като масивен и единодушен бунт срещу Бог. Следователно, доста вероятно е същата динамика да бъде открита и във Вавилон от последните дни. Отвъд това обаче можем само да спекулираме. Някак затрудняващо е, че в библейската история за Бабел липсват подробности.

Unfortunately, this has led many throughout history to look to extrabiblical sources and to engage in much speculation. Somewhat shockingly, when we examine any number of Christian books about the last-days Babylon, we find all kinds of information about Nimrod, his wife, their religion, and the Tower of Babel. Entire books have been written about these things.

За съжаление, това е карало мнозина през историята да се обръщат към извънбиблейски източници и да се въвличат в многобройни спекулативни размишления. Някак шокиращо е, че ако разгледаме внимателно произволен брой християнски книги, отнасящи се за Вавилон от последните дни, ще открием всякакъв вид информация за Нимрод,

съпругата му, тяхната религия и Вавилонската кула. Цели книги са били написани за тези неща.

We will discuss the Nimrod traditions in much detail in the next chapter. For now, however, we will simply say that these extrabiblical traditions about Nimrod are just that: traditions, many of which are demonstrably not true. For the purpose of our study, we will remain focused solely on what the Scriptures say.

Ще обсъдим много подробно преданията за Нимрод в следващата глава. Засега обаче просто ще кажем, че тези извънбиблейски предания за Нимрод, са точно това: предания, много от които очевидно не са верни. За целите на нашето изследване ще останем фокусирани единствено върху това, което казва Писанието.

NEBUCHADNEZZAR'S BABYLON Fourteen hundred years after the ancient builders of Babel were scattered, in the sixth century BC, the city of Babylon would reach the height of its ancient glory. King Nebuchadnezzar, standing on the roof of the royal palace, declared, "Is this not Babylon the great, which I myself have built as a royal residence by the might of my power and for the glory of my majesty?" (4:30).

ВАВИЛОНЪТ НА НАБУХОДНОСОП 1400 години след като древните строители на Вавилон биват разпръснати, през шести век пр. н. е., град

Вавилон бил на път да достигне върха на древната си слава. Цар Навуходоносор, застанал на покрива на царския дворец, заявява: „Не е ли велик тоя Вавилон, който аз съградих с мощната си сила за царското жилище и за славата на величието си! (Дан. 4:30).

It is this specific phrase uttered by Nebuchadnezzar, “Babylon the Great,” that the Lord used in Revelation to describe the great last-days city (14:8; 16:19; 17:5; 18:2). This is the proud city known for its stunning architectural features, such as the towering Ishtar Gate (an impressive reconstruction of which can now be seen in Berlin’s Pergamon Museum) and the legendary Hanging Gardens, one of the seven wonders of the ancient world. It was under Nebuchadnezzar’s reign that Babylon expanded its regional power to become a mighty empire of ancient history.

Именно тази конкретна фраза, изречена от Навуходоносор, „Вавилон Велики“, Господ използва в Откровение, за да опише великия град от последните дни (14:8; 16:19; 17:5; 18:2). Това е гордият град, известен със своите зашеметяващи архитектурни характеристики, като извисяващата се порта Ищар (чиято впечатляваща реконструкция сега може да се види в Пергамския музей в Берлин) и легендарните Висящи Градини, едно от седемте чудеса на древния свят. Именно при управлението на Навуходоносор Вавилон разширява регионалната си мощ, за да се превърне в могъща империя от древната история.

When we consider Nebuchadnezzar’s Babylon, and specifically how it affected Jerusalem and the Jewish people, it is very easy to see multiple ways in which it was a powerful foreshadower of the last-days Babylon.

Размишлявайки върху Вавилон на Навуходоносор и по-специално върху това как той е повлиял на Йерусалим и еврейския народ, много лесно е да видим множество различни начини, по които той е бил мощен предвестник на Вавилон от последните дни.

THE ROD OF THE LORD’S CHASTISEMENT Upon becoming king, Nebuchadnezzar began conquering many of the smaller kingdoms around

Judah. It had already been more than a hundred years since the Assyrians had defeated the northern kingdom of Israel and carried away most of its citizens into captivity. In 598 BC, Nebuchadnezzar and his forces besieged Jerusalem. King Jehoiachin and his family surrendered and were taken as prisoners.

ТОЯГАТА НА ГОСПОДНОТО ВЪЗПИТАНИЕ

Заемайки царската позиция, Навуходоносор започва да завладява много от по-малките царства около Юда. Вече били изминали повече от сто години, откакто асирийците победили северното царство Израил и отвели по-голямата част от неговите граждани в плен. През 598 г. пр. н. е. Навуходоносор и неговите войски обсаждат Йерусалим. Цар Йоахин и семейството му се предават и биват отведени като пленници.

Worse yet, Nebuchadnezzar “led away into exile all Jerusalem and all the captains and all the mighty men of valor, ten thousand captives, and all the craftsmen and the smiths. None remained except the poorest people of the land” (2 Kings 24:14). Yet as devastating as this was, this was only the first wave. After taking the first round of prisoners, Nebuchadnezzar installed Zedekiah, the uncle of Jehoiachin.

Още по-лошото е, че Навуходоносор „отведе в изгнание целия Йерусалим и всички капитани и всички храбри мъже, десет хиляди пленници, всички занаятчии и ковачи. Никой не остана, освен най-бедните хора на земята” (4

Царе 24:14). Но колкото и опустошително да било това, то било само първата вълна. След като отвежда първата група пленници, Навуходоносор поставя за цар Седекия, чичото на Йоахин.

Rather than submitting to Nebuchadnezzar, however, he forged a series of alliances with the surrounding kingdoms, the foremost of which was Egypt. These alliances failed miserably, and the end result was the utter devastation of the kingdom of Judah and its capital city of Jerusalem.

Вместо да се подчини на Навуходоносор, обаче, той скалъпва поредица от съюзи с околните царства, най-важният от които бива този с Египет. Тези съюзи се провалят безславно и крайният резултат бива пълното опустошение на царството на Юда и неговата столица Йерусалим.

On the ninth of Av, 586 BC, Nebuchadnezzar and his armies invaded Jerusalem and brought the city and the temple to ruin. The writer of 2 Chronicles recorded the catastrophic events leading to the downfall of Judah and its last king:

На деветия ден от месец Ав, 586 г. пр. н. е., Навуходоносор и неговите армии нахлуват в Йерусалим и разрушават до основи града и храма. Авторът на 2 Летописи записва катастрофалните събития, довели до паданието на Юда и последния ѝ цар:

Седекия бе двадесет и една години на възраст когато се възцари и царува единадесет години в Ерусалим. Той върши зло пред Господа своя Бог; не се смири пред пророк Еремия, който му говореше из Господните уста. А още се и подигна против цар Навуходоносора, който го бе заклел в Бога в подчиненост ; и закорави врата си, и упорствува в сърцето си да се не обърне към Господа Израилевия Бог. При това, всичките по-главни свещеници и хората преумножиха престъпленията си, според всичките мерзости на народите, и оскверниха дома на Господа, който Той бе осветил в Ерусалим. И Господ Бог на бащите им ги предупреждаваше чрез Своите посланици, като ставаше рано и ги пращаше, защото жалеше хората Си и обиталището Си. Но те се присмиваха на Божиите посланици, презираха словата на Господа , и се подиграваха с пророците Му, додето гневът Му се издигна против хората Му така, че нямаше изцеление. Затова Той доведе

против тях халдейския цар, който избяга с юношите им с нож, вътре в дома на светилището им, и не пожали ни юноша, ни девица, ни старец, ни белокоп; всичките предаде в ръката му. И всичките вещи на Божия дом, големи и малки, и съкровищата на Господния дом, и съкровищата на царя и на първенците му, - всичките занесе във Вавилон. И изгориха Божия дом, и събориха стената на Ерусалим, и всичките му палати изгориха с огън, и всичките му скъпоценни вещи унищожиха. А оцелелите от нож отведе във Вавилон гдето останаха слуги нему и на синовете му до времето на персийското царство; за да се изпълни Господното слово, изговорено чрез устата на Еремия, догдето земята се наслаждава със съботите си; защото през цялото време, когато лежеше пуста тя пазеше събота; докле да се изпълнят седемдесет години. (2 Лет. 36:11-21)

Far more disturbing than the historical ruin of the city and the temple is the fact that this catastrophic period of Judah's history is actually a foreshadowing of what will occur yet again in the last days during the reign of the Antichrist. In describing this three-and-a-half-year period, the angel Gabriel said it would not be completed until the Antichrist and his armies "finish shattering the power of the holy people" (Dan. 12:7).

Далеч по-обезпокоителен от историческата разруха на града и храма е фактът, че този катастрофален период от историята на Юда всъщност е предвестник на това, което ще се случи отново в последните дни по време на управлението на Антихриста. Описвайки този период от три години и половина, ангел Гавраил казва, че той няма да бъде завършен, докато Антихристът и неговите армии не „приключат да сломяват силата на светите люде.“ (Дан. 12:7).

Elsewhere in the prophecies of Daniel, we're told that the leaders of Israel will be given over to the Antichrist, who "will fling truth to the ground and perform [his] will and prosper" (8:12). Such warnings are repeated multiple times. The Antichrist "will destroy to an extraordinary degree and prosper and perform his will; he will destroy mighty men and the holy people" (8:24, cf. 11:36).

На друго място в пророчествата на Даниил ни се казва, че водачите на Израел ще бъдат предадени на Антихриста, който „ще тръшне истината на земята и ще стори според [своята] воля и ще успее“ (8:12). Подобни на тези предупреждения се повтарят многократно. Антихристът „той ще извършва ужасни опустошения, ще успява в действията си и ще изтребва силни владетели и святия народ. (8:24, срв. 11:36).

Among the worst horrors the Antichrist will succeed in accomplishing is taking many of the present-day citizens of Jerusalem and Israel as captives. References to this unimaginably painful future reality are found throughout the Scriptures. The prophet Zechariah, for example, wrote that half of the citizens of Jerusalem will be taken as prisoners of war:

Едно от най-ужасяващите неща, които Антихристът ще успее да осъществи, е отвеждането в плен на много от днешните граждани на Йерусалим и Израел. Алюзии към тази невъобразимо болезнена бъдеща реалност могат да бъдат намерени из цялото Писание. Пророк Захария, например, записва, че половината от гражданите на Йерусалим ще бъдат отведени като военнопленници:

For I will gather all the nations to battle against Jerusalem; the city shall be taken, the houses rifled, and the women ravished. *Half of the city shall go into captivity*, but the remnant of the people shall not be cut off from the city. (Zech. 14:2 nkjv, emphasis added)

Защото ще събера всички народи на война срещу Йерусалим. Градът ще бъде превзет и домовете – разграбени, жените ще бъдат обезчестени и *половината град ще отиде в плен*. Но останалият народ няма да бъде изтребен от града. (Зах. 14:2 nkjv, курсивът е добавен)

Jesus also, in his Olivet Discourse, warned of the future day when many of the inhabitants of Judah would be taken as prisoners of war into the surrounding nations:

Исус също, в своята беседа на Маслиновия Хълм, предупреждава за бъдещия ден, когато много от жителите на Юда ще бъдат отведени като военнопленници в околните народи:

But when you see Jerusalem surrounded by armies, then recognize that her desolation is near. Then those who are in Judea must flee to the mountains, and those who are in the midst of the city must leave, and those who are in the country must not enter the city; because these are days of vengeance, so that all things which are written will be fulfilled. Woe to those who are pregnant and to those who are nursing babies in those days; for there will be great distress upon the land and wrath to this people; and they will fall by the edge of the sword, *and will be led captive into all the nations*; and Jerusalem will be trampled under foot by the Gentiles until the times of the Gentiles are fulfilled. (Luke 21:20–24, emphasis added)

А когато видите Йерусалим обсаден от войски, тогава знайте, че е наближило запусцението му. Тогава онези, които са в Юдея, да бягат в планините; а които са в околностите, да не влизат в него. Защото това са дните на наказанието, за да се изпълни всичко от Писанието. Но горко на бременните и на кърмачките през онези дни; защото голяма неволя ще бъде на земята и Божий гняв върху този народ. И ще паднат под острието на меча, *и в плен ще бъдат отведени сред всички народи*. А Йерусалим ще бъде тъпкан от езичници, докато дойде краят на определените за езичниците времена. (Лука 21:20,24)

Offering hope in the midst of this trouble, multiple passages speak of these Jewish captives being delivered when Jesus the Messiah returns:

Предлагайки надежда насред развоя на тази беда, множество пасажи говорят за освобождението на тези еврейски пленници, когато Исус, Месията се завърне:

Затова така казва Господ Бог: „Сега ще върна Яков от плен, ще се смиля над целия Израилев дом, (Еезек.39:25)

И всеки, който призове името Господне ще се избави; Защото в хълма Сион и в Ерусалим ще има избавени, Както рече Господ, И между оцелелите ония, които Господ ще повика. Защото, ето, в ония дни и в онова време, Когато върна Юдовите и Ерусалимските пленници, (Йоил 2:32–3:1)

Духът на Господа Иова е на мене... Пратил ме е да превържа сърцесъкрушените, Да проглася освобождение на пленниците, И отваряне затвора на вързаните. Да проглася годината на благоволениято Господно, И дена на въздаянието от нашия Бог; Да утеша всичките наскърбени; Да наредя за наскърбените в Сион... (Исая 61:1–3)

You will arise and have pity on Zion; it is the time to favor her; the appointed time has come . . . From heaven the Lord looked at the earth, to hear the groans of the prisoners, to set free those who were doomed to die. (Ps. 102:13, 19, 20 esv)

Ти ще станеш и ще се смилеш за Сион; Защото е време да му покажеш милост. Да! определеното време дойде... Защото Той надникна от Своята света височина, От небето Господ погледна на земята, за да чуе въздишките на затворените, Да освободи осъдените на смърт*; (Пс. 102:13, 19, 20)

As the king who led many of the Jews into captivity, Nebuchadnezzar is a clear prefigurement of the coming Antichrist, the lastdays “king” of Babylon. It is in this way that the ancient empire of Babylon, under Nebuchadnezzar’s rule, is a picture of the last-days Babylon, which represents the Lord’s final chastisement of His own people, before He draws them to Him and makes them His forever.

Като цар, отвел много от евреите в плен, Навуходоносор е явен предвестник на идващия Антихрист, „цар“ на Вавилон от последните дни. Именно по този начин древната империя на Вавилон, под управлението на Навуходоносор, е картина на Вавилон от последните дни, която представя последното наказание от Господа на Неговия собствен народ, преди Той да ги привлече при Себе си и да ги направи Свои завинаги.

THE GOLDEN IDOL When we consider the harlot Babylon’s description as a great persecuting entity, “drunk with the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus” (Rev. 17:6), it brings to mind an episode recorded in the book of Daniel that surely conveys the spirit of Babylon that will rise again in the last days.

ЗЛАТНИЯТ ИДОЛ

Когато разглеждаме описанието на блудницата Вавилон като велик преследващ субект, „опиянена от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус“ (Откр. 17:6), то ни напомня за един епизод, записан в книгата на Даниил, който със сигурност предава духа на Вавилон, когото очакваме да се възроди в последните дни.

It is the story of the three Hebrews Hananiah, Mishael, and Azariah, most often known by their given Babylonian names, Shadrach, Meshach, and Abednego. According to Daniel, King Nebuchadnezzar had set up an “image of gold” in the plain of Dura (Dan. 3:1). This massive idol was 90 feet tall. Compare this to the colossal Christ the Redeemer statue overlooking Rio de Janeiro, which, not counting its large base, is 98 feet tall. The Statue of Liberty, from the base to the tip of the torch, is 151 feet. This was a mammoth, imposing statue.

Това е историята на тримата евреи Ханания, Мисаил и Азария, по-скоро познати с дадените им вавилонски имена, Седрах, Мисах и Авденаго. Според Даниил цар Навуходоносор бил поставил „златен образ“ в равнината Дура (Дан. 3:1). Този масивен идол бил 90 фута висок. Сравнете това с колосалната статуя на Христос Изкупителя, издигаща се над Рио де Жанейро, която, без да включваме голямата ѝ основа, е висока 98 фута. Статуята на свободата, от основата до върха на факлата, е 151 фута. Това била гигантска, внушителна статуя.

After completing the construction of this great idol, Nebuchadnezzar commanded all the people in Babylon to bow down and worship before it. If they refused, they were to be burned alive in a raging fire. The decree read:

След като завършва конструкцията на този грамаден идол, Навуходоносор заповядва на всички хора във Вавилон да паднат пред него и да му се поклонят. Ако откажели, те трябвало да бъдат изгорени живи в бушуващ огън. Указът гласял:

To you the command is given, O peoples, nations and men of every language, that at the moment you hear the sound of the horn, flute, lyre, trigon, psaltery, bagpipe and all kinds of music, you are to fall down and worship the golden image that Nebuchadnezzar the king has set up. But whoever does not fall down and worship shall immediately be cast into the midst of a furnace of blazing fire. (Dan. 3:4–6)

Товага глашатай викаше със силен глас: Вам се заповядва, племена, народи, и езици, щото когато чуete звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата, и на всякакъв вид музика, да паднете та да се поклоните на златния образ, който Навуходоносор е поставил; а който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен всред пламенната огнена пещ. (Дан. 3:4–6)

Some of the Chaldeans, devotees of the Babylonian religion, were furious that Hananiah, Mishael, and Azariah refused to bow down and worship before the idol. Indignant, a group came forward and denounced them before the king.

Някои от халдейците, посветени поклонници на вавилонската религия, били бесни, че Ханания, Мисаил и Азария отказали да паднат пред идола и да му се поклонят. Една възмутена група се явила пред царя и ги издала.

O king, live forever! You, O king, have made a decree that every man who hears the sound of the horn, flute, lyre, trigon, psaltery, and bagpipe and all kinds of music, is to fall down and worship the golden image. But whoever does not fall down and worship shall be cast into the midst of a furnace of blazing fire. There are certain Jews whom you have appointed over the administration of the province of Babylon, namely Shadrach, Meshach and Abednego. These men, O king, have disregarded you; they do not serve your gods or worship the golden image which you have set up. (Dan. 3:9–12)

Те казаха на цар Навуходоносор: „О, царю, да живееш вечно! Ти, царю, издаде заповед: Всеки човек, когато чуе да засвирят рогове, свирки, цитри, арфи, гусли, гайди и всякакви инструменти, да коленичи и да се моли на златната статуя; а който не коленичи и не се моли, ще бъде хвърлен в пламтяща огнена пещ. Има няколко юдейски мъже, на които си поверил управлението на областта Вавилония – Седрах, Мисах и Авденаго. Царю, тези мъже презряха твоята заповед, нито служат на твоите богове, нито се молят на златната статуя, която ти построи.“ (Дан. 3:9–12)

And so these faithful Hebrews were called before Nebuchadnezzar. I've always loved the humility with which they defied him, even at the threat of death. It is an example for all servants of the Lord:

И така тези верни евреи били свикани да се явят пред Навуходоносор. Винаги съм намирал за нещо великолепно смирението, с което му се противопоставили, дори при заплахата от смърт. Това е пример за всички Господни служители:

O Nebuchadnezzar, we do not need to give you an answer concerning this matter. If it be so, our God whom we serve is able to deliver us from the furnace of blazing fire; and He will deliver us out of your hand, O king. But even if He does not, let it be known to you, O king, that we are not going to serve your gods or worship the golden image that you have set up. (Dan. 3:16–18)

Навуходоносоре, нам не ни трябва да ти отговаряме за това нещо. Ако е така нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, които си поставил, няма да се кланяме. (Дан. 3:16–18)

A typical dictator, Nebuchadnezzar burst into a rage. The fire was stoked seven times hotter than usual and the men were bound and tossed into the flames. Of course, the story doesn't end there. After being astounded to see the men walking around alive in the midst of the inferno (along with a fourth and divine being), Nebuchadnezzar set the Hebrews free and allowed them to live. The result was a profound acknowledgment of the power of the God of the Jews.

Бивайки типичен диктатор, Навуходоносор избухнал в ярост. Огънят бил разпален седем пъти по-силно от обикновено и мъжете били вързани и хвърлени в пламъците. Разбира се, историята не свършва дотук. След като бива поразен от гледката на разхождащите се посред адския огън мъже (заедно с четвърто и божествено същество), Навуходоносор освобождава евреите и им позволява да живеят. Резултатът бил прочувствено признание на силата на Бога на евреите.

This was a powerful divine deliverance. The point to be emphasized, however, for our purposes here, is the enforced worship at the threat of death. No doubt, this is a preview, a prophetic type of the last-days

Babylon. This city will be integrally connected to the religious-economic system of the Antichrist. Whoever refuses to accept the “mark of the beast” and bow down and worship the god of the Antichrist will do so at the expense of his own life (see Rev. 13).

Това било мощно избавление с божествена намеса. Главният момент, който трябва да се подчертае, за нашите цели тук, е насилственото поклонение пред заплахата от смърт. Без съмнение, това е предпремиера, пророчески прототип на Вавилон от последните дни. Този град ще бъде неделима част от религиозно-икономическата система на Антихриста. Който откаже да приеме „белега на звяра” и да падне пред бога на Антихриста и да му се поклони, ще го направи за сметка на собствения си живот (виж Откр. 13).

This is precisely why the woman Babylon is portrayed as being drunk on “the blood of the saints, the blood of the martyrs of Jesus” (17:6 esv). Like Shadrach, Meshach, and Abednego, faithful believers in the last days will also be called to stand firm, even unto death. This will become one of the defining dynamics governing the relationship of the last-days Babylon and the people of God on the earth during that time.

Точно затова жената Вавилон е изобразена като пияна от „кръвта на светиите, кръвта на мъчениците на Исус” (17:6 esv). Подобно на Седрах, Мисах и Авденаго, верните последователи на Исус през последните дни също ще бъдат призвани да устояват твърдо, дори до смърт. Това ще се превърне в една от определящите динамики, направляващи отношенията на Вавилон от последните дни и Божия народ на земята през онова време.

CONCLUSION As we assess the biblical narratives concerning Nimrod’s Babel and Nebuchadnezzar’s Babylon, we find that although Nimrod’s Babel provides very little insight into the nature of the last-

days Babylon, Nebuchadnezzar's Babylon offers an abundance of information. Even as Nebuchadnezzar's Babylon was used as a rod of chastisement against the Lord's people in history, so also will the last-days Babylon be the source of great chastisement to Israel, the Jewish people, and Christians all over the world.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ Разглеждайки библейските разкази за Вавилон на Нимрод и Вавилон на Навуходоносор, откриваме, че въпреки че Вавилонът на Нимрод дава много малко проникновение за естеството на Вавилон от последните дни, то Вавилонът на Навуходоносор предлага изобилие от информация. Както Вавилонът на Навуходоносор е бил използван срещу Господния народ като тояга за възпитание в миналото, така и Вавилон от последните дни ще бъде източник на голямо наказание за Израил, еврейския народ и християните по целия свят.

Many Jews were taken into captivity by the Babylon of old; similar events will be repeated in the last days. Ancient Babel represented a united rebellion against the Lord; the last-days Babylon will represent a satanically empowered global rebellion against the one true God of the Bible. It will also represent a profoundly adversarial and persecuting religion that demands that all peoples bow before its god. Though Nebuchadnezzar's Babylon shed an abundance of Jewish blood, the last-days Babylon, in partnership with the devil, will shed more Jewish—and Christian—blood than any previous persecution.

Много евреи били отведени в плен от старовременния Вавилон; подобни събития ще се повторят и през последните дни. Древният Вавилон (Бабел) е символ на обединен бунт срещу Господа; Вавилон от последните дни ще представлява сатанински оглавен глобален бунт срещу единствения истински Бог на Библията. Той също така ще представлява дълбоко враждебна и преследваща религия, която изисква всички народи да се покланят на нейния бог. Въпреки че Вавилонът на Навуходоносор е пролял изобилие от еврейска кръв, Вавилон от последните дни, в партньорство с дявола, ще пролее

повече от всяко предишно преследване както еврейска, така и християнска кръв.

As we are told in Revelation 12: “So the dragon was enraged with the woman, and went off to make war with the rest of her children, who keep the commandments of God and hold to the testimony of Jesus” (v. 17). But just as ancient Babylon provided the Lord’s faithful an opportunity to stand firm in the face of tremendous pressure, so also will the last-days Babylon provide God’s people with the opportunity to stand firm, even unto death.

Както ни е казано в Откровение 12: „Тогавя змеят се разяри против жената и потегли на война с останалите от потомството ѝ, които спазват Божиите заповеди и свидетелстват за вярата си в Исус.“ (ст. 17). Но точно както древният Вавилон предостави на верните на Господа възможност да останат непоклатими, изправени срещу потресаващ натиск, така и Вавилон от последните дни ще предостави на Божия народ възможност да устои дори до смърт.

4

THE NIMROD MYTH

4

МИТЪТ ЗА НИМРОД

IN THE LAST CHAPTER, we discussed the difference between the ancient city of Babel and the slightly less ancient Babylon of Nebuchadnezzar. As we noted, although there is abundant information in the Bible about Nebuchadnezzar’s Babylon, the

Scriptures give us only nine verses regarding ancient Babel. Unfortunately, this has led many Christian authors down through history to turn to and rely on a series of legends outside of the Bible that I refer to collectively as “the Nimrod myth.”

В ПОСЛЕДНАТА ГЛАВА обсъдихме разликата между древния град Вавилон и някак по-малко древния Вавилон на Навуходоносор. Както отбелязахме, въпреки че в Библията има изобилие от информация за Вавилон на Навуходоносор, Писанията ни дават само девет стиха относно по-древния Вавилон. За съжаление, това е накарало много християнски автори през историята да се обръщат към и да разчитат на поредица от извънбиблейски легенди, които наричам колективно „митът за Нимрод“.

For faithful students of God’s Word, this is simply not an option. Our understanding of Revelation 17–18 must be rooted in the revealed Word of God, not extrabiblical myths that, as we will see, probably have no basis in truth whatsoever.

За преданите изследователи на Божието Слово това просто не е опция. Нашето разбиране за Откровение 17–18 трябва да се корени в разкритото ни Божие Слово, а не в извънбиблейски митове, които, както ще видим, вероятно нямат абсолютно никаква връзка с истината.

Some years ago, when I began studying numerous Christian treatments of the harlot Babylon, I was repeatedly confronted with a veritable tower of information about Nimrod and Babel. All of this literature seemed to relay very well-developed stories about Nimrod, his wife, their religion, and how that religion eventually came to infiltrate every other religion throughout world history. It was these

stories about Nimrod that actually formed the very foundation for many theologians' understanding of Mystery Babylon.

Преди няколко години, когато започнах да изучавам най-различни християнски анализи на блудницата Вавилон, многократно се сблъсках със същинска кула от информация за Нимрод и Вавилон. Цялата тази литература изглежда предаваше редица много добре развити истории за Нимрод, съпругата му, тяхната религия и начинът, по който тази религия в крайна сметка е успяла да проникне във всяка друга религия от световната история. Именно тези истории за Нимрод всъщност са формирали самата основа на разбирането на много теолози относно тайна Вавилон.

Basically, what many of these books taught is that through the ancient Babylonian religion, every religion in the world would be brought under one umbrella, controlled by the Antichrist, a sort of last-days Nimrod. This picture created the perfect grand narrative that pulled many seemingly conflicting religions and ideologies all into one unified tent.

В основата си, това, което много от тези книги учеха, бе, че чрез древната вавилонска религия всяка религия в света ще бъде доведена под един общ чадър, контролиран от Антихриста, нещо като Нимрод от последните дни. Тази картина създаваше перфектния грандиозен сценарий, който събира много привидно противоречиви религии и идеологии в една обединена палатка.

While this did provide a very neat and convenient explanation for how the Antichrist could unite the whole world under one banner, the entire narrative rested on these stories about Nimrod. As I came to realize just how foundational these stories were to this picture that was so often painted, seeking to be a faithful Berean I knew it was critical to investigate their origins. Since virtually none of these Nimrod stories are found in the Bible, I needed to understand where they came from.

Въпреки че това наистина предоставяше едно много уместно и удобно обяснение за това как Антихристът може да обедини света под едно и също знаме, цялата версия се основаваше на тези истории за Нимрод. Когато осъзнах колко основополагащи бяха те за тази картина, която биваше рисувана толкова често, стремейки се да бъда верен берянин, разбрах, че от решаващо значение бе да проуча техния произход. Тъй като на практика нито една от тези истории за Нимрод не се намира в Библията, трябваше да разбера откъде произлизаха те.

When and where did they originate? As I began to dig into these matters, I uncovered a wide variety of Jewish, Christian, and even Islamic traditions. Though some of these traditions arose sometime around the first century, they continued to develop into a larger and much more detailed narrative, expanding right up to our present day. As fascinating as I found these tales, the problem was that none of them could be verified as true.

Кога и къде са възникнали? Когато започнах да се ровя по тези въпроси, разкрих голямо разнообразие от еврейски, християнски и дори ислямски предания. Въпреки че някои от тези предания са възникнали някъде около първи век, те продължили да се развиват в една по-всеобхватна и много по-подробна история, продължаваща да се разширява чак до наши дни. Колкото и завладяващи да намирах тези разкази, проблемът беше, че нито един от тях не можеше да бъде потвърден като истина.

In fact, many of them were actually in conflict with the biblical record or with other known facts of history. If we desire to be responsible in our interpretation of Revelation 17 and 18, then we must address this issue. The last thing we want to do is validate, rely on, and even perpetuate traditions that “nullify the word of God” (see Mark 7:13 niv). In this chapter, then, we will briefly examine where these various Nimrod stories came from, when they developed, and why we should

not look to them to help us understand the mystery of the last-days harlot Babylon.

Всъщност много от тях всъщност бяха в противоречие с библейските разкази или с други известни факти от историята. Ако искаме да бъдем отговорни в нашето тълкуване на Откровение 17 и 18, тогава трябва да обърнем внимание на този проблем. Последното нещо, което желаем, е да потвърдим, да разчитаме и дори да увековечим предания, които „осуetyават Божието слово“ (вижте Марк 7:13 niv). Затова в тази глава ще разгледаме накратко откъде идват тези различни истории за Нимрод, кога са се развили и защо не трябва да се обръщаме за помощ към тях в опитите си да разберем тайната на блудницата Вавилон от последните дни.

PHILO OF ALEXANDRIA The first reference to Nimrod outside of the Bible is found in the writings of Philo Judaeus (20 BC–AD 50). Philo was a first-century Jewish philosopher from Alexandria who sought to combine Greek philosophy with biblical theology.

ФИЛОН АЛЕКСАНДРИЙСКИ

Нимрод бива споменат за първи път извън Библията в писанията на Филон Юдей (20 г. пр. н. е. – 50 г. сл. Хр.). Филон е еврейски философ от първи век, роден в Александрия, който се стреми да комбинира гръцката философия с библейската теология.

Philo’s approach to biblical interpretation was very strange. For him, a person’s character was determined by the deeper allegorical or spiritual meaning of his or her name. According to Philo, Ham, Nimrod’s grandfather, “is the name of wickedness in a state of inactivity”¹ Cush, Nimrod’s father, represented “the sparse nature of earth,” and “the name Nimrod, being interpreted, means, ‘desertion.’”² Thus, Philo argued, Nimrod was “the first to set the example of this desertion [of God and His ways].”³

Подходът на Филон към тълкуването на Библията бил много странен. За него характерът на човек се определял от по-дълбокото алегорично

или духовно значение на неговото или нейното име. Според Филон, Хам, дядото на Нимрод, „е името на нечестието в състояние на бездействие“¹ Куш, бащата на Нимрод, представлявал „оскъдната природа на земята“, „а тълкуванието на името Нимрод, означава „отстъпничество.“² По този начин, твърди Филон, Нимрод е „първият, който щял да бъде пример за това отстъпничество [от Бога и Неговите пътища]“³.

Because Nimrod was a “mighty (Hebrew: gibbor) hunter,” to Philo he was also “a giant born of the earth, [who] prefers earthly to heavenly things . . . for in truth he who is an emulator of earthly and corruptible things is always engaged in a conflict with heavenly and admirable natures.”⁴ Elsewhere, Philo stated that Nimrod should be translated as “Ethiopian” or the black one, because in Nimrod there is no spiritual light.⁵

Тъй като Нимрод бил „могъщ (на еврейски: гиббор) ловец“, за Филон той също бил „великан, роден от земята, [който] предпочита земните пред небесните неща. . . защото наистина онзи, който е подражател на земни и тленни неща, винаги е въввлечен в конфликт с небесни и възхитителни естества.“⁴ На друго място Филон заявява, че Нимрод трябва да се превежда като „етиопец“ или черният, защото в Нимрод няма духовна светлина.⁵

Philo also claimed that Nimrod built the Tower of Babel, not to reach out to the gods, as many claim, but rather, “as a bulwark against heaven,”⁶ a fortress to protect him from God. Concluding his denunciation of Nimrod, Philo stated:

Филон също така твърдял, че Нимрод е построил Вавилонската кула, не за да достигне до боговете, както твърдят мнозина, а по-скоро „като крепост срещу небето“⁶, крепост, която да го защитава от Бог. Завършвайки своето осъждение на Нимрод, Филон заявява:

There is much propriety in the expression, “he was a giant against God,” which thus declares the opposition of such beings to the deity; for a wicked man is nothing else than an enemy, contending against God: on which account it has become a proverb that every one who sins greatly ought to be referred to him as the original and chief of sinners, being spoken of as “a second Nimrod.”⁷

Има много уместност в израза „той беше великан, настроен срещу Бога“, който по този начин заявява противопоставянето на такива същества на божеството; защото нечестивият човек не е нищо друго освен враг, който се бори срещу Бога; поради което се е превърнало в поговорка, че всеки, който греша много, трябва да бъде наричан “най-първият и главен грешник”, като за него се говори като за „втори Нимрод.”⁷

There is little doubt that Philo’s completely negative portrayal of Nimrod set the tone for many others who would follow.

Няма почти никакво съмнение, че напълно негативният начин, по който Филон обрисова Нимрод е задал тона за много други, които щели да последват.

FLAVIUS JOSEPHUS Writing roughly forty years later, Flavius Josephus, the Jewish historian, presented a different, yet more developed Nimrod tradition. According to Josephus, for a few generations after the Great Flood, humankind was terrified that the Lord would send another flood. Being obedient to the Lord’s commands to spread out over the earth, Noah’s sons, Shem, Ham, and Japheth, were the first to come down out of the mountains to inhabit the plains.

ФЛАВИЙ ЙОСИФ

Пишейки около четиридесет години по-късно, Флавий Йосиф, еврейският историк, представя различно, но дори още по-разраснало се предание за Нимрод. Според Йосиф Флавий в продължение на няколко поколения след Големия потоп човечеството било ужасено, че Господ ще изпрати нов потоп. Покорни на заповедите на Господа да се

разпространят по земята, синовете на Ной, Сим, Хам и Яфет, били първите, които слезли от планините, за да населят равнините.

The remainder of humanity, however, not trusting the Lord, “were greatly afraid of the lower grounds on account of the floods and so were very loth to come down from the higher place, to venture to follow their examples.”⁸ In time however, due to the persuasions of Noah’s sons, people began to repopulate the plains. Those who did, multiplied rapidly and experienced great blessings. According to Josephus, it was here that Nimrod emerged, agitating the people into a “contempt of God”:

Останалата част от човечеството обаче, нямайки доверие на Господа, „много се страхували от по-ниските земи поради наводненията и затова не желаели да слязат от по-високото място, осмелявайки се да последват примера им“⁸. След време обаче, поради настоятелните увещания на синовете на Ной хората започнали да заселват отново равнините. Тези, които направили това, се умножили бързо и изпитали големи благословения. Според Йосиф Флавий, именно тук се появил Нимрод, който разбунтил хората към „явно неподчинение на Бога“:

He persuaded them not to ascribe [their blessings] to God as if it was through his means they were happy, but to believe that it was their own courage which procured that happiness. He also gradually changed the government into tyranny,—seeing no other way of turning men from the fear of God, but to bring them into a constant dependence upon his power. He also said he would be revenged on God, if he should have a mind to drown the world again; for that he would build a tower too high for the waters to be able to reach! and that he would avenge himself on God for destroying their forefathers!⁹

“Той ги убедил да не приписват [своите благословения] на Бог, сякаш те били щастливи чрез неговите средства, а да вярват, че тяхната собствена смелост осигурявала това щастие. Той също така постепенно променил управлението в тирания, не виждайки друг начин да отвърне хората от страха от Бога, освен да ги доведе до постоянна зависимост от неговата

собствена власт. Също така казал и, че щял да отмъсти на Бог, ако Той имал намерение да удави света отново; за това щял да построи кула, твърде висока, за да бъде достигната от водите! И че щял да отмъсти на Бога за унищожението на техните предци!”⁹

According to Josephus, the purpose of the Tower of Babel was to provide a safe haven for those who lived in the plains. Should the Lord decide to send another great flood, the tower was to be their refuge.¹⁰

Според Йосиф Флавий целта на Вавилонската кула била да осигури безопасно убежище за тези, които живеели в равнините. Ако Господ решил да изпрати още един голям потоп, кулата щяла да бъде тяхното убежище.¹⁰

THE SIBYLLINE ORACLES The Sibylline Oracles are a collection of controversial prophecies delivered sometime during the first century by a woman called Sibyl. Although some ancient writers refer to several or as many as ten Sibyls, both Philo and Josephus refer singularly to “the Sibyl.” The Sibylline Oracles are cited frequently, and sometimes favorably, within Jewish and early Christian writings. One of the Sibylline Oracles refers to the Tower of Babel:

СИБИЛИНСКИТЕ ОРАКУЛИ

Сибилинските оракули са колекция от спорни пророчества, произнесени някъде през първи век от жена, наречена Сибила. Въпреки че някои древни писатели се позовават на няколко или чак до десет различни Сибили, както Филон, така и Йосиф Флавий говорят за една единствена „Сибила“. Сибилинските оракули се цитират често и понякога благоприятно в еврейските и ранните християнски писания. Един от сибилинските оракули се отнася до Вавилонската кула:

When all men were of one language, some of them built a high tower, as if they would thereby ascend up to heaven; but the gods sent storms of wind and overthrew the tower, and gave everyone his peculiar language; and for this reason it was that the city was called Babylon.¹¹

“Когато всички хора имали един общ език, някои от тях построили висока кула, сякаш чрез нея щели да стигнат до небето; но боговете изпратили бури от вятър и съборили кулата и дали на всеки народ своеобразния му език; и поради тази причина градът се нарекъл Вавилон.”¹¹

Already we can see a diversity of views concerning the purpose for building the tower. Whereas Philo saw it as a “bulwark against heaven,” Josephus saw it as a means to survive a flood, and the Sibyl cast it as a means to reach into heaven. Three completely different and contradictory stories.

Още тук можем да видим разнообразие от гледни точки относно целта на построяването на кулата. Докато Филон я виждал като „крепост срещу небето“, Йосиф Флавий я вижда като средство за оцеляване при наводнение, а Сибила я представя като средство за достигане до небето. Три напълно различни и противоречиви истории.

PSEUDO-PHILO We know almost nothing about Pseudo-Philo, other than he was the author of another expanded history of the Bible, referred to as The Biblical Antiquities of Philo. This work was probably written during the second half of the first century. Although this author wrote under the name Philo, in actuality he was simply a Philo pretender. Adopting the name of other famous writers to give

weight to one's own works was a fairly common practice in ancient times.

ПСЕВДО-ФИЛОН Не знаем почти нищо за Псевдо-Филон освен това, че той е автор на друго разширение на историята на Библията, наречено “Библейските Антики на Филон”. Това произведение вероятно е написано през втората половина на първи век. Въпреки че този автор пише под името Филон, в действителност той просто е бил имитатор на Филон. Използването имената на други известни писатели, за да се придаде тежест на собствените произведения, е била доста често срещана практика в древни времена.

PseudoPhilo has provided us with a very well-developed Nimrod story. In commenting on Genesis 10:9, he wrote that Nimrod¹² “began to be proud before the Lord.”¹³ Later, after Nimrod is chosen as the leader of the sons of Ham, we read an intriguing story about a direct spiritual confrontation between Nimrod and Abraham.

Псевдо Филон ни е предоставил една много добре развита история за Нимрод. Коментирайки Битие 10:9, той пише, че Нимрод¹² „започна да се гордее пред Господа“. ¹³ По-късно, след като Нимрод е избран за водач на синовете на Хам, следва интригуваща история за пряка духовна конфронтация между Нимрод и Авраам.

All the people said, “Let us take bricks, and let us, each one, write our names upon the bricks and burn them with fire: and that which is thoroughly burned shall be for mortar and brick.”¹⁴ Each man then took a brick and wrote his name on it—all except twelve men, including Abraham. The people of the land, filled with rage,

Всички хора казали заедно: „Нека вземем тухли и нека всеки един да напише името си върху тухлите и да ги изгорим с огън; и това, което е напълно изгорено, ще бъде за хоросан и тухла.“¹⁴ Тогава всеки човек взел по една тухла и написал името си върху нея — всички с изключение на дванадесет мъже, включително Авраам. Хората на земята, изпълнени с ярост,

laid hands on them and brought them before their princes and said: These are the men that have transgressed our counsels and will not walk in our ways. And the princes said unto them: Wherefore would ye not set every man your bricks with the people of the land? And they answered and said: We will not set bricks with you, neither will we bejoined with your desire. One Lord know we, and him do we worship. And if ye should cast us into the fire with your bricks, we will not consent to you.¹⁵

“ги заловиха и ги заведоха пред техните първенци и казаха: Това са хората, които престъпиха нашите съвети и отказват да ходят в нашите пътища. И първенците им казаха: Защо отказвате да поставите всеки своите тухли заедно с народа на земята? А те отговориха и казаха: Ние няма да поставим тухли с вас, нито ще се присъединим към вашето желание. Един Господ познаваме и на него се покланяме. И даже ако ни хвърлите в огъня с вашите тухли, ние няма да се съгласим с вас.”¹⁵

Furious at their rebellion, Nimrod had Abraham thrown alive into the furnace used to fire the bricks. The story is nearly identical to the story of Shadrach, Meshach, and Abednego and the fiery furnace recorded in Daniel 3. When an earthquake caused the furnace to spew forth fire, 83,500 men died, but Abraham escaped completely unscathed.¹⁶ This story, or some version of it, is repeated in numerous other, later Nimrod traditions where Abraham and Nimrod have a series of conflicts.

Разярен от бунта им, Нимрод заповядал Авраам да бъде хвърлен жив в пещта, използвана за изгаряне на тухлите. Историята е почти

идентична с историята на Седрах, Мисах и Авденаго и огнената пещ, записана в Даниил 3. Когато земетресение накарало пещта да избълва огън, загинали 83 500 мъже, но Авраам се измъкнал напълно невредим.¹⁶ Тази история, или някаква нейна версия се повтаря в много други, по-късни предания за Нимрод, където Авраам и Нимрод имат поредица от конфликти.

THE TALMUD The next significant family of Nimrod stories, perhaps the most influential of all, is found in the Talmud. In his classic work, *The Legends of the Jews*, renowned nineteenth-century rabbi Louis Ginzberg summarized many of these traditions. In perhaps the most unique story, Ginzberg detailed the events that led to Nimrod becoming a great king of the ancient world:

ТАЛМУД

Следващото важно семейство от истории за Нимрод, може би най-влиятелното от всички, се намира в Талмуда. В класическия си труд „Легендите на евреите“ известният равин от деветнадесети век Луис Гинзберг обобщава много от тези предания. В може би най-уникалната от тези истории Гинзберг описва подробно събитията, довели до превръщането на Нимрод във велик цар на древния свят:

The first among the leaders of the corrupt men was Nimrod. . . . [His father, Cush,] gave him the clothes made of skins with which God had furnished Adam and Eve at the time of their leaving Paradise.

“Първият сред водачите на корумпираните хора бил Нимрод. . . . [Баща му Куш] му дал дрехите, изработени от кожи, с които Бог бил снабдил Адам и Ева, когато били на път да напуснат рая.

Cush himself had gained possession of them through Ham. From Adam and Eve they had descended to Enoch, and from him to Methuselah, and to Noah, and the last had taken them with him into the ark. When the inmates of the ark were about to leave their refuge, Ham stole the garments and kept them concealed, finally passing them on to his first-born son Cush.

Самият Куш ги бил придобил чрез Хам. От Адам и Ева те били предавани от поколение на поколение до Енох, а от него до Матусала и до Ной и последният ги бил взел със себе си в ковчега. Когато обитателите на Ноевия ковчег се канели да напуснат убежището си, Хам откраднал дрехите и ги държал на скришно място, като накрая ги предал на първородния си син Куш.

Cush in turn hid them for many years. When his son Nimrod reached his twentieth year, he gave them to him. These garments had a wonderful property. He who wore them was both invincible and irresistible. The beasts and birds of the woods fell down before Nimrod as soon as they caught sight of him arrayed in them, and he was equally victorious in his combats with men.

Куш от своя страна ги криел в продължение на дълги години. Когато синът му Нимрод навършил двадесетата си година, той му ги дал. Тези дрехи имали прекрасно свойство. Този, който ги носел, бил едновременно непобедим и неустоим. Зверовете и птиците от горите падали пред Нимрод веднага щом го зървали нареден в тях и той имал същия успех в битките си с хората.

The source of his unconquerable strength was not known to them. They attributed it to his personal prowess, and therefore they appointed him king over themselves.17

Източникът на неговата непобедима сила не им бил известен. Те я приписвали на личната му доблест и затова го назначили за свой цар.”
17

Ginzberg recounted another unique story that features Nimrod building a massive throne for himself, upon which he sought to be worshipped as a god:

Гинзберг разказва друга уникална история, в която виждаме Нимрод да строи масивен трон за себе си, върху който изисквал да бъде почитан като бог:

The great success that attended all of Nimrod's undertakings produced a sinister effect. Men no longer trusted in God, but rather in their own prowess and ability, an attitude to which Nimrod tried to convert the whole world. Therefore people said, "Since the creation of the world there has been none like Nimrod, a mighty hunter of men and beasts, and a sinner before God."

“Големият успех, който съпътствал всички начинания на Нимрод, произвел зловещ ефект. Хората вече не се доверявали на Бог, а по-скоро се осланяли на собствената си сила и способности, нагласа, към която Нимрод се опитал да обърне целия свят. Затова хората казвали: „От сътворението на света не е имало никой като Нимрод, могъщ ловец на хора и животни и грешник пред Бога.”

And not all this sufficed unto Nimrod's evil desire. Not enough that he turned men away from God, he did all he could to make them pay Divine honors unto himself. He set himself up as a god, and made a seat for himself in imitation of the seat of God. It was a tower built out of a round rock, and on it he placed a throne of cedar wood, upon which arose, one above the other, four thrones, of iron, copper, silver, and gold.

“И всичко това не било достатъчно да задоволи злото желание на Нимрод. Не само, че отдалечил хората от Бог, но направил и всичко възможно да ги накара да отдават божествени почести на него самия. Той се провъзгласил за бог и си направил седалище, подражаващо на Божието седалище. То представлявало кула, изградена от заоблени

камъни, и върху нея той поставил трон от кедрово дърво, върху който се издигали един над друг четири престола, от желязо, мед, сребро и злато.”

Crowning all, upon the golden throne, lay a precious stone, round in shape and gigantic in size. This served him as a seat, and as he sat upon it, all nations came and paid him Divine homage.18

Увенчавайки всичко това, върху златния трон лежал скъпоценен камък с кръгла форма и гигантски размер. Това му служело за престол и когато седял на него, всички народи идвали и му отдавали почит като на бог.”18

Both of these stories are certainly interesting, even if some elements, such as Nimrod’s cloak of invincibility, make them rather impossible to believe.19

И двете истории със сигурност са интересни, въпреки че някои елементи, като наметалото на непобедимост на Нимрод, ги правят доста невъзможни за вярване.19

Within rabbinic Judaism, many of these stories are viewed as part of the “Oral Torah,” sacred tales not found in the written Torah, or Bible but, nevertheless, true stories passed down through the millennia. There are, however, some huge flaws with such claims. First, we do not find a single example of any of these traditions even written down until the first and second centuries AD.

В рамките на равинския юдаизъм много от тези истории се разглеждат като част от „Устната Тора“, свещени разкази, които не се срещат в писмената Тора или Библията, но въпреки това са истински истории, предавани през хилядолетията. Съществуват обаче някои огромни

недостатъци в подобни твърдения. Първо, не намираме нито един пример за нито едно то тези предания, дори записано някъде преди първи и втори век след Христа.

Yet Nimrod lived approximately two thousand years before these traditions. Second, in the fifth century BC, after the Jewish exiles had returned from Babylon, when a copy of the written law was found in the temple and was read aloud before the people, they had all but forgotten it. How could they have remembered the so-called Oral Torah if they had all but forgotten the written Torah? Instead of being some long-preserved tradition, all evidence points to the fact that these Nimrod traditions likely were created sometime around the first century.

И въпреки това остава фактът, че Нимрод живял приблизително две хиляди години преди тези предания. Второ, през пети век пр. н. е., след като еврейските изгнаници се завърнали от Вавилон, когато в храма било намерено копие от писания закон и било прочетено на глас пред хората, те буквално го били забравили. Как биха могли тогава да си спомнят така наречената устна Тора, ако всъщност били забравили писмената Тора? Всички доказателства сочат към факта, че тези предания за Нимрод не са някаква дълго пазена традиция, а вероятно са били създадени някъде около първи век.

AUGUSTINE We cannot fail to mention Nimrod's treatment by Augustine, arguably the most influential post-apostolic theologian in Christian history. Writing in the early fifth century, Augustine, like so many before him, cast Nimrod in a purely negative light:

АВГУСТИН

Не можем да не споменем и начина, по който Нимрод бива разглеждан от Августин, може би най-влиятелният теолог в християнската история след времето на апостолите. Пишейки в началото на пети век,

Августин, подобно на много други преди него, изобразява Нимрод в чисто негативна светлина:

And so this giant is to be recognized as a “hunter against the Lord.” And what is meant by the term “hunter” but deceiver, oppressor, and destroyer of the animals of the earth? He and his people therefore, erected this tower against the Lord, and so gave expression to their impious pride; and justly was their wicked intention punished by God, even though it was unsuccessful.²⁰

“И така този великан трябва да бъде разпознат като „ловец в бунт срещу Господа“. И какво друго се има предвид под термина „ловец“, освен измамник, потисник и унищожител на земните животни? Затова той и неговите хора издигнали тази кула срещу Господа и така дали израз на своята богохулна гордост; и тяхното, макар и неуспешно, нечестиво намерение било наказано справедливо от Бог.”²⁰

THE APOCALYPSE OF PSEUDO-METHODIUS The Apocalypse of Pseudo-Methodius, a spurious, seventh-century Christian work, perpetuated the idea that Nimrod was one of the giants of the ancient world. It is there that we also find the first reference to Nimrod being taught astronomy, through which he gained the power to rule humankind:

АПОКАЛИПСИСЪТ НА ПСЕВДО-МЕТОДИЙ

Апокалипсисът на Псевдо-Методий, фалшиво християнско произведение от седми век, увековечава идеята, че Нимрод е един от великаните на древния свят. Именно там намираме за първи път идеята, че Нимрод бил обучаван по астрономия, чрез която той придобил силата да управлява човечеството:

Jonitus, the son of Noah, entered into the East as far as the sea, which is called “Hiliu Chora,” that is “the Country of the Sun,” in which the rising of the sun takes place, and he lived there. This Jonitus received from God the gift of wisdom; not only this alone, but he also became the inventor of every division of astronomy.

“Йонит, синът на Ной, възлязъл на Изток чак до морето, което се нарича „Хилиу Хора“, тоест „Страната на Слънцето“, в която се случва изгрева на слънцето, и той заживял там. Този Йонит получил от Бога дара на мъдростта; не само това, но той също така станал начинателят на всяко разделение на астрономията.

Nimrod, who was a giant, came down to him and learned from him and received from him the counsel by which he might begin to rule. This Nimrod was descended from the sons of heroes; he was a son of Shem and he was the first to rule as a king over the earth. In the 790th year of the third millennium, which is the passing of three thousand years, Babylon the Great was built and Nimrod ruled in it.²

Нимрод, който бил великан, слязъл при него и се учил от него и получил мъдростта, чрез която можел да започне да управлява. Този Нимрод произхожда от синовете на героите; той бил син на Сим и бил първият, който управлявал като цар над земята. През 790-та година от третото хилядолетие, което е изминаването на три хиляди години, бил построен Вавилон Велики и Нимрод управлявал в него.”²

THE BOOK OF ROLLS An early ninth-century Arabic Christian work known as the *Kitab alMagall*, or the *Book of Rolls*, part of what is called the *Clementine Homilies*, features more familiar elements, such as Nimrod being a giant. It does add, however, some previously unknown traditions. Here's one example:

КНИГАТА НА СВИТЪЦИТЕ

Едно арабско християнско произведение от началото на 9-и век, известно като *Китаб алМагал*, или *Книгата на свитъците*, част от това, което се нарича *Клементинови омии*, включва по-познати елементи, като описанието на *Нимрод* като великан. То обаче в действителност добавя и някои непознати досега предания. Ето един пример:

Nimrod the giant reigned over the whole earth. The beginning of his kingdom was from Babel. It was he who saw in the sky a piece of black cloth and a crown; he called Sasan the weaver to his presence, and commanded him to make him a crown like it; and he set jewels in it and wore it.

“Великанът *Нимрод* царувал над цялата земя. Началото на неговото царство било от *Вавилон*. Именно той видял на небето парче черен плат и корона; повикал тъкача *Сасан* при себе си и му заповядал да му направи корона подобна на нея; инкрустирал я със скъпоценни камъни и я носил.

He was the first king who wore a crown. For this reason people who knew nothing about it, said that a crown came down to him from heaven. The length of his reign was sixty-nine years.

Той бил първият цар, който носел корона. Поради тази причина хората, които не знаели нищо за нея, казвали, че корона била слязла

при него от небето. Продължителността на неговото управление била шестдесет и девет години.”

Later, the book describes how Nimrod established the practice of fire worship and idolatry, and received instruction in divination from someone named Bouniter, the fourth son of Noah.²³

По-късно книгата описва как Нимрод установява практиката на поклонение на огъня и идолопоклонството и получава инструкции по гадаене от някого на име Бунитер, четвъртият син на Ной.²³

THE BOOK OF JASHER The Book of Jasher, which has experienced a tremendous resurgence of popularity in recent times, should not be confused with the book of Jashar mentioned in the Bible (see Josh.10:13; 2 Sam. 1:18). The Book of Jasher, also known as Sefer haYashar, is actually a Jewish midrashic work from the sixteenth century. Jasher features an extensive section on Nimrod that includes many of the elements of previous traditions. One unique aspect of Jasher’s account features the builders of the Tower of Babel and their intentions to dethrone God:

КНИГАТА НА ЯШЕР

Книгата на Яшер, която в последно време преживява огромно възраждане на популярността, не трябва да се бърка с книгата на Яшар, спомената в Библията (вж. Ис.Нав. 10:13; 2 Царе 1:18). Книгата на Яшер, известна още като Сефер хайашар, всъщност е еврейско мидрашично произведение от шестнадесети век. Яшер представя обширен раздел за Нимрод, който включва много от елементите на по-ранните предания. Един уникален аспект от разказа на Яшер е, че включва сцена със строителите на Вавилонската кула и техните намерения да детронират Бог:

And all these people and all the families divided themselves in three parts; the first said We will ascend into heaven and fight against him; the second said, We will ascend to heaven and place our own gods there and serve them; and the third part said, We will ascend to heaven and smite him with bows and spears.24

И всички тези хора и всичките семейства се разделили на три части; първата част казали, “Ще се издигнем до небето и ще воюваме срещу него; втората казали: Ще се изкачим на небето и ще поставим там нашите собствени богове и ще им служим; а третата част казали: Ще се издигнем на небето и ще го поразим с лъкове и копия”.24

Later, we are told of three distinct judgments leveled against each of these groups. The first group was killed, the second group were turned into apes and elephants, and the third group the Lord dispersed throughout the earth. Jasher also recounts what became of the tower after the Lord dispersed the people:

По-късно ни се разказва за три различни присъди, насочени срещу всяка от тези групи. Първата група била убита, втората група била превърната в маймуни и слонове, а третата група Господ разпръснал по земята. Яшер също разказва какво станало с кулата, след като Господ разпръснал хората:

And as to the tower which the sons of men built, the earth opened its mouth and swallowed up one third part thereof, and a fire also descended from heaven and burned another third, and the other third is left to this day, and it is of that part which was aloft, and its circumference is three days' walk.25

“А що се отнася до кулата, която построиха човешките синове, земята отвори устата си и погълна една трета част от нея, и огън също слезе

от небето и изгори още една трета, а другата трета част е останала до днес и е от тази част, която е била най-отгоре, и обиколката ѝ е три дни ходене.”²⁵

Finally, Jasher recounts a story concerning how Abraham’s grandson Esau, also a hunter, stalked, ambushed, and beheaded Nimrod, then stole the animal skin clothes that had been given to him by his father. Similar accounts are found in earlier Talmudic traditions.²⁶

Накрая Яшер разказва една история за това как внукът на Авраам, Исав, също ловец, издебнал, устроил засада на и обезглавил Нимрод, след което откраднал дрехите от животинска кожа, които му били дадени от баща му. Подобни разкази се срещат и в по-ранни талмудически традиции.²⁶

NIMROD AS A HISTORICAL FIGURE

Beyond these traditional expansions of the biblical narrative, several scholars have sought to equate Nimrod with various mythological or historical figures, such as (1) Ninurta, the Assyrian god of hunting; (2) Gilgamesh, the Babylonian epic hero, who was also described as a hunter; (3) Marduk, a Babylonian god;

НИМРОД КАТО ИСТОРИЧЕСКА ФИГУРА

Освен тези традиционни разширения на библейския разказ, няколко учени са правили опит да приравнят Нимрод с различни митологични или исторически фигури, като (1) Нинурта, асирийският бог на лова; (2) Гилгамеш, вавилонският епичен герой, който също е описан като ловец; (3) Мардук, вавилонски бог;

(4) Amenhotep III (1408–1369 BC) of Egypt’s Eighteenth Dynasty; (5) TukultiNinurta, Assyrian monarch and another reputed hunter who conquered Babylon; and (6) Sargon of Akkad Naram-Sin, grandson of Sargon of Akkad. As The Lexham Bible Dictionary concludes, “This list shows the stark disagreement among biblical scholars over the identification of Nimrod.” While some scholars equate Nimrod to a sort of god or demigod, others link him to human kings. None of these suggestions are convincing.

(4) Аменхотеп III (1408–1369 пр. н. е.) от осемнадесетата династия на Египет; (5) Тукулти Нинурта, асирийски монарх и друг знаменит ловец, завладял Вавилон; и (6) Саргон от Акад Нарам-Син, внук на Саргон от Акад. Както заключава библейският речник на Лексам, „този списък показва силното несъгласие между библейските учени относно идентифицирането на Нимрод.“²⁷ Докато някои учени приравняват Нимрод с нещо като бог или полубог, други го свързват с човешки царе. Нито едно от тези предложения не е убедително.

NIMROD THE RIGHTEOUS? In the margin notes of the most widely used Bible of seventeenth century Protestantism—the 1599 Geneva Bible—Nimrod is referred to as “a cruel oppressor and tyrant . . . [whose] tyranny came into a proverb as hated both by God and man: for he did not cease to commit cruelty even in God’s presence.”²⁸ Despite the fact that the Bible nowhere overtly supports the idea that Nimrod was actually an evil tyrant of the ancient world, the acceptance of this idea and its impact on Christianity down through the centuries have been widespread.

НИМРОД ПРАВЕДНИЯТ?

В полето за бележки на най-широко използваната от протестантството през седемнадесети век Библия — Женевската Библия от 1599 г. — Нимрод е отбелязан като „жесток потисник и тиранин. . . [чиято] тирания се превърнала в поговорка за човек мразен както от Бога, така и от човеците: защото той не престанал да върши жестокости дори в Божието присъствие.“²⁸ Въпреки факта, че Библията никъде не подкрепя открито идеята, че Нимрод всъщност е бил зъл тиранин на древния свят, приемането на тази идея и нейното влияние върху християнството през вековете са били широко разпространени.

Amazingly, many alternate traditions actually cast Nimrod as righteous. To the surprise of some, at least one early Jewish tradition actually equates Nimrod with Noah, claiming they are actually the

same person.²⁹ Both Targum Yerushalmi and Targum PseudoJonathan state that Nimrod specifically emigrated to Assyria because he refused to participate in the building of the Tower of Babel.

Удивително е, че много други алтернативни предания всъщност представят Нимрод като праведен. За изненада на някои, поне едно ранно еврейско предание всъщност отъждествява Нимрод с Ной, твърдейки, че те всъщност са една и съща личност.²⁹ И Таргум Йерушалми, и Таргум Псевдо Йонатан уточняват, че Нимрод емигрирал в Асирия, понеже отказал да участва в изграждането на Вавилонската кула.

According to these Talmudic traditions, because of this righteous act, the Lord rewarded Nimrod with four cities.³⁰ Later, toward the close of the fourth century, John Chrysostom argued on Nimrod’s behalf as a man blessed by God with bravery and strength:

Според тези талмудически традиции, поради този праведен акт, Господ възнаградил Нимрод с четири града.³⁰

По-късно, към края на четвърти век, Йоан Златоуст защитава тезата, че Нимрод бил човек, благословен от Бога със храброст и сила:

“Now, Cush became the father of Nebrod [Nimrod], who began to be a giant on earth. He was a giant hunter before the Lord.” While some people say the phrase “before the Lord” means being in opposition to God, I on the contrary do not think sacred Scripture is implying this.

Rather, it implies that [Nimrod] was strong and brave. But the phrase “before the Lord” means created by him, receiving from him God’s blessing.³¹

„И така, Куш станал баща на Неброд [Нимрод], който се превърнал във великан, живеещ на земята. Той бил великан-ловец пред Господа.” Докато някои казват, че изразът „пред Господа“ означава да си в опозиция на Бог, аз, напротив, не мисля, че Свещеното Писание има предвид това. По-скоро това предполага, че [Нимрод] е бил силен и смел. Но изразът „пред Господа” означава създаден от Него, получавайки Божието благословение.³¹

Ephrem the Syrian, another renowned fourth-century Christian theologian, also spoke of Nimrod in glowing terms, casting him not as one who built the Tower of Babel, but as a hero before the Lord who actually chased the builders of the tower away:

Ефрем Сириец, друг известен християнски теолог от четвърти век, също изобразява Нимрод в благоприятна светлина, представяйки го не като този, който построил Вавилонската кула, а като герой пред Господа, който всъщност изгонил строителите на кулата:

Concerning Nimrod, Moses said, “He was a mighty hunter before the Lord,” because, according to the will of the Lord, it was he who fought with each of these nations and chased them out from there, so that they would go out and settle in the regions that had been set apart for them by God.

“Относно Нимрод Мойсей казва: „Той беше силен ловец пред Господа“, защото според Божията воля той бил този, който воювал с всеки от тези народи и ги прогонил оттам, за да излязат и да се заселват в областите, които били отделени за тях от Бог.

“Therefore it is said, like Nimrod a mighty hunter before the Lord.” One used to bless a chief or a ruler by saying, “May you be like Nimrod, a mighty hunter who was victorious in the battles of the Lord.”³²

„Затова се казва, като Нимрод, могъщ ловец пред Господа.” Хората имали обичай да благославят вожд или владетел, казвайки: „Нека бъдеш като Нимрод, могъщ ловец, който беше победоносен в битките на Господа“³².

Obviously Nimrod cannot have been both the very embodiment of wickedness and a man of legendary righteousness. Yet we have absolutely no way of knowing which stories are true—if any!

Очевидно Нимрод не може да бъде едновременно и самото въплъщение на нечестието, и човек с легендарна праведност. И все пак не съществува абсолютно никакъв начин, по който да разберем кои истории са верни — ако има такива!

CONCLUSION As we’ve seen, the various Nimrod traditions are filled with contradictions. Some accounts say Nimrod’s rise to power was due to the animal skins he acquired from Adam and Eve. Another tradition says it was because he learned astronomy.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ Както видяхме, различните предания за Нимрод са пълни с противоречия. Някои разкази казват, че възходът на Нимрод към властта се дължи на животинските кожи, които придобил от Адам и Ева. Друго предание казва, че причината била, че бил добил познания по астрономия.

Yet another tradition says he rose to power because he was both a giant and a mighty hunter. Philo described the Tower of Babel as Nimrod’s defensive bulwark against God, while Josephus portrayed it as a tower of refuge in case God sent another flood. Sibyl cast it as the means whereby man could “ascend up to heaven.”

Друго предание казва, че той се издигнал на власт, защото бил едновременно и гигант, и могъщ ловец. Филон описва Вавилонската кула като отбранителната крепост на Нимрод срещу Бог, докато Йосиф Флавий я описва като кула за убежище в случай, че Бог изпрати нов потоп. Сибил я описва като начинът, по който човек можел да „се издигне до небето“.

Finally, Jasher portrayed it as a means to actually attack the inhabitants of heaven. Yet for all their diversity, none of these accounts aligns with the biblical account. The Bible simply says the builders were seeking to make a name for themselves and to avoid being scattered throughout the earth.

И накрая, Яшер я изобразява като средство, предназначено за нападение над жителите на небето. И въпреки голямото им разнообразие, нито един от тези разкази не съответства на библейския разказ. Библията просто казва, че строителите са се стремели да си направят име и да избегнат това да бъдат разпръснати по земята.

It says nothing about avoiding being drowned in a flood or reaching into heaven. What’s more, the Bible doesn’t even say that Nimrod actually built the Tower of Babel. The only thing it says relating Nimrod to Babel is, “The beginning of his kingdom was Babel” (Gen. 10:10). That’s it. Anything beyond this is simply conjecture.

Не се казва нищо за предотвратяване на удавяне от потоп или за достигане до небето. Нещо повече, Библията дори не казва, че Нимрод всъщност е построил Вавилонската кула. Единственото нещо, което казва, свързвайки Нимрод с Вавилон, е: „Началото на неговото царство беше Вавилон“ (Бит. 10:10). Това е. Всичко отвъд тази информация е просто предположение.

While the Nimrod traditions began as rather simple expansions of the biblical story, the more we move forward in history, the more they've expanded and grown more complex. Each new tradition seems to inflate larger than those traditions that came before it. Clearly, in these stories, we do not have the preservation of ancient truths; rather, we have a snowballing myth.

Докато преданията за Нимрод започват като доста прости разширения на библейската история, колкото повече се придвижваме напред в историята, толкова повече те се разширяват и усложняват. Всяко ново предание изглежда се издува още повече от тези, дошли преди него. Ясно е, че в тези истории не намираме запазването на древни истини; по-скоро имаме мит, който се оголемява подобно на търкаляща се снежна топка.

For roughly two thousand years, this myth has continued to evolve. Nowhere, however, has the expansion of this myth found a greater champion than in the imaginative mind of a Scottish minister named Alexander Hislop. It is to this man, and his voluminous work, that we will dedicate the next chapter.

В продължение на около две хиляди години този мит продължава да еволюира. Никъде обаче разширяването на този мит не е намерило по-голям поддръжник, както в богатия на въображение ум на шотландския служител, Александър Хислоп. Именно на този човек и неговия обширен труд ще посветим следващата глава.

5

ALEXANDER HISLOP'S TWO BABYLONS

ДВАТА ВАВИЛОНА НА АЛЕКСАНДЪР ХИСЛОП

IN 1853, THE REVEREND ALEXANDER HISLOP published a pamphlet titled The Two Babylons. Five years later, the pamphlet was revised, dramatically expanded, and rereleased as a book by the same title. The Two Babylons has come to be one of the most deeply influential Christian works of the nineteenth century, having profound reverberations even today throughout various segments of Protestantism.

ПРЕЗ 1853 ГОДИНАТА ПРЕПОДОБНИЯТ АЛЕКСАНДЪР ХИСЛОП публикува памфлет, озаглавен “Двата Вавилонa”. Пет години по-късно памфлетът е преработен, драстично разширен и преиздаден като книга със същото заглавие. “Двата Вавилонa” в последствие се е превърнало в едно от най-дълбоко влиятелните християнски произведения от деветнадесети век, имайки силни отзвуци дори днес из различните сегменти на протестантството.

HISLOP'S NARRATIVE The basic premise of Hislop's work is that modern Roman Catholicism is entirely pagan, having received its practices, symbols, and structure, not from any Christian tradition, but directly from Nimrod and Semiramis, the founders of ancient Babylonian paganism.

РАЗКАЗА НА ХИСЛОП

Основното твърдение на труда на Хислоп е, че съвременният римокатолицизъм е изцяло езически, тъй като не е наследил своите практики, символи и структура от някоя християнска традиция, а директно от Нимрод и Семирамида, основателите на древновавилонското езичество.

From the very outset, Hislop’s narrative begins with a strong note of patently offensive racism. “Nimrod,” we are told, “was a Negro . . . the real original of the black Adversary of mankind . . . the recognised representative of the Devil.”¹ According to Hislop, because Nimrod was a son of Cush, who is most often associated with the African lands south of Egypt, he must have been black,² and because he was black, he must have therefore been the original representative of the devil. Sadly, this is the quality of logic that underpins so much of Hislop’s work.

От самото начало разказът на Хислоп започва със силна нотка на очебийно обиден расизъм. „Нимрод“, ни се казва, „беше негър. . . истинският прототип на черния Противник на човечеството. . . всепризнатият представител на дявола.”¹ Според Хислоп, тъй като Нимрод е син на Куш, който най-често се свързва с африканските земи на юг от Египет, той трябва да е бил черен,² и тъй като е бил черен, трябва следователно да е бил най-първият представител на дявола. За съжаление, това е качеството на логиката, която служи за опора на голяма част от работата на Хислоп.

Next, because Nimrod was called “a mighty hunter before the Lord” (Gen. 10:9), Hislop reasoned that he must have been a giant, a descendant of the Nephilim (Gen. 6:4). The problem, of course, is that a more careful reading of the text shows that Nimrod “became a mighty one” (10:8). “Mighty” in this context simply means that Nimrod was an exceedingly excellent hunter.

След това, тъй като Нимрод е наречен „могъщ ловец пред Господа” (Бит. 10:9), Хислоп разсъждава, че той трябва да е бил великан, потомък на нефилимите

(Бит. 6:4). Проблемът, разбира се, е, че по-внимателният прочит на текста показва, че Нимрод „стана могъщ“ (10:8). „Могъщ“ в този контекст просто означава, че Нимрод е бил изключително отличен ловец.

Thus, Hislop cast Nimrod as an evil giant black man. On the other hand, Nimrod’s wife, Semiramis, is portrayed as an exceedingly beautiful blonde, blue-eyed woman. As we will see later, however, Nimrod and Semiramis couldn’t have actually been married, as the two lived well over a thousand years apart!

Така Хислоп обрисова Нимрод като зъл, гигантски черен мъж. От друга страна, съпругата на Нимрод, Семирамида, е изобразена като изключително красива руса, синеока жена. Както ще видим по-късно обаче, всъщност няма как Нимрод и Семирамида да са били женени, тъй като двамата ги разделят много повече от хиляда години!

As Hislop told it, shortly after marrying Nimrod and becoming pregnant with his child, Semiramis killed him. When the child was born, she claimed that her baby was a reincarnation of Nimrod. The child was named Tammuz. According to Hislop, the Babylonian religion of Ishtar, created by Nimrod and Semiramis, came to worship both Semiramis and Tammuz, this mother-and-child pair.

Както разказва Хислоп, малко след като се омъжила за Нимрод и забременяла с детето му, Семирамида го убила. Когато детето се родило, тя твърдяла, че бебето ѝ било прероденият Нимрод. Детето било кръстено Тамуз. Според Хислоп, вавилонската религия на Ищар, създадена от Нимрод и Семирамида, се превърнала в поклонение както на Семирамида, така и на Тамуз, на тази двойка от майка и дете.

Later, as this religion spread out across the globe, the names of Semiramis and Tammuz were changed from one nation to another. In Egypt, Semiramis was called Isis; in Greece and Rome she was called Venus, Diana, Athena, Fortuna, and a host of other names. In this way, wrote Hislop, the original satanic Babylonian religion has spread into every corner of the earth, forming the basis for every false religion.

По-късно, когато тази религия се разпространила по целия свят, имената на Семирамида и Тамуз се променяли от нация на нация. В Египет Семирамида се наричала Изида; в Гърция и Рим я наричали Венера, Диана, Атина, Фортуна и

множество други имена. По този начин, пише Хислоп, първоначалната сатанинска вавилонска религия се разпространила във всеки ъгъл на земята, формирайки фундамента на всяка фалшива религия.

And because the last-days Babylon is referred to as “the Mother of Harlots” (Rev. 17:5), that ancient Babylonian religion is obviously the “mother,” quite literally, of every false religion that exists—including Christianity!

И тъй като Вавилон от последните дни се нарича „Майката на блудниците“ (Откр. 17:5), тази древна вавилонска религия очевидно е съвсем буквално „майка“ на всяка съществуваща фалшива религия – включително християнството!

BABYLON INFECTS CHRISTIANITY Hislop claimed that in the early fourth century, Emperor Constantine very purposefully deceived the whole world by claiming to convert to Christianity, when in fact he remained entirely pagan. According to Hislop, Constantine renamed the Babylonian gods and goddesses he worshipped with Christian names in order to secretly mix the two religions.

ВАВИЛОН ЗАРАЗЯВА ХРИСТИЯНСТВОТО

Хислоп твърди, че в началото на четвърти век император Константин много целенасочено заблудил целия свят, твърдейки, че се обръща към християнството, докато всъщност останал изцяло езичник. Според Хислоп Константин преименувал вавилонските богове и богини, които почитал, с християнски имена, с цел да смеси тайно двете религии.

The end result of this great satanic conspiracy is that modern Roman Catholicism, and by extension, Eastern Orthodoxy and Anglicanism, are not simply tainted by paganism, but are actually a modern manifestation of ancient Babylonian satanism. Hislop believed that the Roman Catholic Church’s “doctrine and discipline, in all essential respects, have been derived from Babylon.”³

Крайният резултат от този велик сатанински заговор е, че съвременният римокатолицизъм, а оттам следователно и източното православие и англиканството, не са просто заразени от езичеството, а всъщност са съвременна проява на древния вавилонски сатанизъм. Хислоп вярвал, че „учението и дисциплината на Римокатолическата църква, във всички основни аспекти, са извлечени от Вавилон.“³

None of the practices, symbols, or liturgical structures of the traditional branches of Christianity, then, come from any apostolic or even postapostolic tradition whatsoever, but instead they all come directly from ancient Babylon. Unfortunately, some Christian groups have even used Nimrod's general premise to cast every other Protestant denomination (apart from their own) as the pagan "daughters" of Babylon.

Следователно нито една от практиките, символите или литургичните структури на традиционните клонове на християнството не произлизат от апостолска или дори каквато и да е следапостолска традиция, но вместо това всички идват директно от древен Вавилон. За съжаление, някои християнски групи дори са използвали общата предпоставка за Нимрод, за да представят всяка друга протестантска деноминация (освен своята собствена) като езическа „дъщеря“ на Вавилон.

Unfortunately, it is not only fringe groups that have come to embrace Hislop's theories. As we will see, numerous Christian teachers, some of them very well respected and mainstream, have perpetuated various elements of Hislop's narrative. It would be difficult to understate the profound impact that Hislop's work has had on modern Christianity.

За съжаление, не само периферните групи са усвоили теориите на Хислоп в последствие. Както ще видим, много християнски учители, някои от тях доста уважавани и всеобщо приети, са увековечили различни елементи от разказа на Хислоп. Би било трудно да се омаловажи дълбокото въздействие, което трудът на Хислоп е оказал върху съвременното християнство.

GLOBAL BABYLON For those seeking some all-encompassing satanic religious conspiracy through which every false religious system in the world is interconnected, Hislop has provided the perfect story. He is viewed as the great historical detective who first exposed Satan's grand plan, having demonstrated a direct historical connection from the very beginning of humankind's rebellion at the Tower of Babel to this very day.

ГЛОБАЛЕН ВАВИЛОН За тези, които търсят някаква всеобхватна сатанинска религиозна конспирация , чрез която всяка фалшива религиозна система в света е взаимосвързана, Хислоп е предоставил перфектната история. На него се гледа като на великия исторически детектив, който първи разкрива великия план на Сатана, демонстрирайки пряка историческа връзка от самото начало на бунта на човечеството при Вавилонската кула до днес.

For this reason, Hislop's work has become the primary basis for the interpretation of those who see "Mystery Babylon" as relating to the "New World Order" or Illuminati and so forth. The problem is that the overwhelming majority of Hislop's claims are simply bogus. His larger narrative is thoroughly detached from both reality and history.

Поради тази причина трудът на Хислоп се е превърнал в главна изходна точка за тълкуване за онези, които смятат, че „Тайна Вавилон“ се отнася до „Новия Световен Ред“ или Илюминатите и т.н. Проблемът е, че убедително голяма част от твърденията на Хислоп се базират на лъжи. По-широкият смисъл на неговия разказ е напълно откъснат както от реалността, така и от историята.

REVEREND RALPH WOODROW: DEBUNKING HISLOP Originally influenced by Hislop's work, the Reverend Ralph Woodrow, an American evangelist and minister, wrote his own updated version of Hislop's work, titled **Babylon Mystery Religion**. For years, Woodrow was a modern Hislop, traveling and lecturing on the Babylonian connections to Catholicism and every world religion.

ПРЕПОДОБНИ РАЛФ УДРОУ: РАЗОБЛИЧАВАНЕ ЛЪЖИТЕ НА ХИСЛОП
Първоначално повлиян от работата на Хислоп, преподобният Ралф Удроу, американски евангелист и служител, написал своя собствена осъвременена версия на труда на Хислоп, озаглавена „Тайствената религия на Вавилон“. Година наред Удроу бил един вид модерен Хислоп, пътувайки и изнасяйки лекции за вавилонските връзки с католицизма и всяка световна религия.

Quite amazingly, however, after being challenged to reexamine the historical accuracy of Hislop's work (and thus his own book), Woodrow became convinced that it was indeed all a massive fraud.

Съвсем удивително е обаче, че след като бил конфронтиран с предизвикателството да преразгледа историческата точност на работата на Хислоп (и по този начин на собствената си книга), Удроу се убедил, че всичко това наистина е една огромна измама.

As a result, he did what very few authors have the courage to do; not only did he withdraw his own book (an action that has caused him much financial loss), but he also took the time to write another book, actually renouncing Hislop's work and correcting that which he himself had previously written. This book is called *The Babylon Connection? With Mr. Woodrow's permission, I have printed the following portion from the introduction to his book:*

В резултат на това той направил нещо, което много малко автори имат смелостта да направят; той не само изтеглил от пазара собствената си книга (постъпка, която му причинила много финансови загуби), но също така и отделил време да напише друга книга, отричайки се всъщност от труда на Хислоп и поправяйки това, което самият той бил написал по-рано. Тази книга се нарича "Вавилонската връзка?". С разрешението на г-н Удроу споделям следната част от увода към неговата книга:

In my earlier Christian experience, certain literature fell into my hands which claimed paganism had been mixed into Christianity. While the Roman Catholic Church was usually the target, it seemed other churches had also been contaminated by customs and beliefs for which pagan parallels could be found. *The Two Babylons* by Alexander Hislop (1807–1862), with its alarming subtitle, the papal worship proved to be the worship of nimrod and his wife, was the textbook on which much of this teaching was based.

"В по-ранния ми християнски живот определена литература попадна в ръцете ми, която твърдеше, че езичеството е било примесено в

християнството. Докато обикновено целта била Римокатолическата църква, изглежда, че други църкви също били заразени от обичаи и вярвания, за които могат да се намерят езически паралели. “Двата Вавилон” от Александър Хислоп (1807–1862), с тревожното си подзаглавие, “Доказателства, че папското поклонение е поклонението на Нимрод и неговата съпруга”, е учебникът, върху който се основава голяма част от това учение.

Over the years, this book has impacted the thinking of many people—ranging all the way from those in radical cults to very dedicated Christians who hunger for a move of God and are concerned about anything that might hinder that flow. Its basic premise is that the pagan religion of ancient Babylon has continued to our day, in disguise, as the Roman Catholic Church and is described in the book of Revelation as “Mystery Babylon the Great” thus, the idea of two Babylons, one ancient, and one modern.

През годините тази книга е повлияла мисленето на много хора – като се започне от онези в радикалните култове и се стигне до наистина много посветени християни, които жадуват раздвижване от Бог и са загрижени за всичко, което може да попречи на този поток. Основната ѝ предпоставка е, че езическата религия на древен Вавилон продължава и до наши дни, маскирана като Римокатолическата църква, и е описана в книгата Откровение като „Тайна Вавилон Велики“, от там и идеята за два Вавилонa, един древен , и един модерен.

Because this book is very detailed, having a multitude of notes and references, I assumed, as did many others, it was factual. We quoted “Hislop” as an authority on paganism, just like “Webster” might be quoted on word definitions.

Тъй като тази книга съдържа много подробности и е изпълнена с множество бележки и препратки, приех за даденост, както и много други, че беше фактически точна. Ние цитирахме „Хислоп“ като авторитет относно езичеството, точно както “Уебстър“ би могъл да бъде цитиран, когато става въпрос за определения на думи.

As a young evangelist I began to share a sermon on the mixture of paganism into Christianity, and eventually wrote a book based on Hislop— Babylon Mystery Religion. In time, my book became quite popular, went through many printings, and was translated into Korean, German, Spanish, Portuguese, and several other languages. I came to be regarded by some as an authority on the subject of pagan mixture. Even a noted Roman Catholic writer, Karl Keating, said: “Its best-known proponent is Ralph Woodrow, author of Babylon Mystery Religion.”

Като млад евангелист започнах да изнасям проповед относно смесването на езичеството с християнството и накрая написах книга, базираща се на Хислоп — “Тайнствената религия на Вавилон”. С времето книгата ми стана доста популярна, премина през много издания и беше преведена на корейски, немски, испански, португалски и няколко други езика. Някои започнаха да ме възприемат като специалист по темата за езическата примес. Дори един известен римокатолически писател, Карл Кийтинг, каза: „Нейният най-известен защитник е Ралф Удроу, автор на „Тайнствената религия на Вавилон“.

Many preferred my book over The Two Babylons because it was easier to read and follow. Sometimes the two books were confused with each other, and I even had the experience, on one occasion, of being greeted as “Rev. Hislop”! Letters in a steady flow were received praising my book. Only occasionally would there be a dissenting voice. One who disagreed was Scott Klemm, a high school history teacher in southern California. Being a Christian, and appreciating other things I had written, he began to show me evidence that Hislop was not a reliable historian. As a result, I realized that I needed to go back through Hislop’s work, my basic source, and prayerfully check it out!

Мнозина предпочитаха моята книга пред „Двата Вавилон“, защото беше по-лесна за четене и следене на мисълта. Понякога двете книги се бъркаха една с друга и дори веднъж се оказах в ситуацията да ме поздравят като „Преп. Хислоп“! Постоянен поток от възхваляващи книгата ми писма идваше до мен. Само от време на време се чуваше глас на несъгласие. Един такъв глас беше Скот Клем, учител по история в гимназията в Южна Калифорния. Бивайки християнин и оценявайки други неща, които бях написал, той започна да ми показва доказателства, че Хислоп не е надежден историк. В резултат на това разбрах, че трябваше да преразгледам работата на Хислоп, моя основен източник, и да я проверя с молитва!

As I did this, it became clear—Hislop’s “history” was often only mythology. Even though myths may sometimes reflect events that actually happened, an arbitrary piecing together of ancient myths can not provide a sound basis for history. Take enough tribes, enough tales, enough time, jump from one time to another, from one country to another, pick and choose similarities—why anything could be “proved”!4

Докато правех това, стана ясно — „историята“ на Хислоп често е била само митология. Въпреки че понякога митовете отразяват събития, които действително са се случили, произволното съчетаване на древни митове не може да осигури стабилна основа за исторически факти. Вземете достатъчно племена, достатъчно разкази, достатъчно време, прескачайте от едно време в друго, от една страна в друга, подбирайте приликите, които ви харесват — ето защо какво ли не може да бъде „доказано“!⁴

Not only are Woodrow’s honesty, courage, and humility to be commended, but his analysis of Hislop’s work is piercing, yet done with a great sense of wit and humor. Because Woodrow has done such a thorough job refuting Hislop, I highly recommend that everyone who reads this book also take the time to read Woodrow’s book as well.⁵

Не само че честността, смелостта и смирението на Удроу заслужават похвала, но също така и анализът му на работата на Хислоп е проникателен, но направен с голямо чувство за остроумие и хумор. Тъй като Удроу е свършил толкова задълбочена работа, опровергавайки Хислоп, силно препоръчвам на всеки, който чете тази книга, също да отдели време да прочете и книгата на Удроу.⁵

ALEXANDER HISLOP’S BEAUTIFUL MIND In the 2001 film A Beautiful Mind, actor Russell Crowe portrays John Nash, a brilliant mathematician who suffered from paranoid schizophrenia. Nash is recruited by the Pentagon to decrypt Russian communications. To the shock of his recruiters, Nash is able to decipher encryptions mentally without any external assistance. Sliding into a delusion that he has been given a secret government assignment, Nash begins obsessively scanning magazines and newspaper headlines to uncover secret codes and Soviet propaganda.

КРАСИВИЯТ УМ НА АЛЕКСАНДЪР ХИСЛОП

Във филма „Красив ум“ от 2001 г. актьорът Ръсел Кроу изобразява Джон Наш, брилянтен математик, който страда от параноидна шизофрения. Наш бива рекрутиран от Пентагона да дешифрира руски комуникации. За шок на тези, които го рекрутират, Наш е способен да дешифрира криптирането мислено без никаква външна помощ. Подхлъзвайки се по наклонената плоскост на заблудата, че е получил тайна правителствена задача, Наш

започва натрапчиво да сканира списания и заглавия на вестници, за да разкрие тайни кодове и съветска пропаганда.

One of the most memorable features in the film is a large wall where Nash pins hundreds of pages from magazines and newspapers. Crisscrossing the wall with dozens of strings and pins, Nash seeks to make various “connections” between random words and images. It is all very classic schizophrenic behavior. It also is terribly reminiscent of Alexander Hislop’s Two Babylons. In fact, I would even be willing to say that if Hislop did not suffer from some degree of mental illness, then he was a deliberate fraud.

Една от най-запомнящите се сцени във филма е една голяма стена, където Наш закача стотици страници от списания и вестници. Пресичайки стената от край до край с десетки нишки и кърфици, Наш се опитва да направи различни „връзки“ между произволни думи и изображения. Всичко това е много класическо шизофренично поведение. Освен това има ужасна прилика с Двата Вавилон на Александър Хислоп. Всъщност дори бих бил склонен да кажа, че ако Хислоп не е страдал от някаква степен на психично заболяване, значи той е бил умишлен измамник.

Personally, I suspect he actually believed the things he taught. Although Hislop was a tireless researcher with regard to his actual historical methodology, his work is often frightfully illogical. Let’s consider just a few examples of his claims and his methodology to see what I mean.

Лично аз подозирам, че той наистина е вярвал в нещата, които учи. Въпреки че Хислоп бил неуморен изследовател, имайки предвид неговата фактическа историческа методология, трудът му често е безобразно нелогичен. Нека разгледаме само няколко примера за неговите твърдения и неговата методология, за да разберем какво имам предвид.

CONNECTIONS, CONNECTIONS, CONNECTIONS Perhaps the most common argument that Hislop repeatedly fell back on is known as the logical fallacy of false equivalence. Whenever Hislop found two things that shared any similarity whatsoever, for him this was absolute, irrefutable proof that they were the same thing. Using this kind of faulty logic could prove that I, Joel Richardson, am in fact Joel C. Rosenberg.

ВРЪЗКИ, ВРЪЗКИ, ВРЪЗКИ

Може би най-често срещаният аргумент, на който Хислоп многократно се обляга, е известен като логическата грешка на фалшивата еквивалентност. Всеки път, когато Хислоп откривал две неща, които споделяли някаква прилика, за него това било абсолютно, неопровержимо доказателство, че те са едно и също нещо. Използването на този вид погрешна логика може да докаже, че аз, Джоел Ричардсън, всъщност съм Джоел К. Розенберг.

After all, we both are called Joel, both of our last names begin with R, we are both authors, we live during the same period of history, and we both write and teach frequently about very similar issues. We must be the same person. Case closed. Or so Hislop would reason. It is no exaggeration to say that it is this very kind of thought that dominates Hislop's work. Each time he discovered another similarity between two things, he stretched another string across his wall, building a veritable spider's web of connections. Let's look at just a few examples.

В крайна сметка и двамата се казваме Джоел, и фамилните имена и на двама ни започват с Р, и двамата сме автори, живеем в един и същи период от историята и двамата пишем и изнасяме поучения често по много сходни въпроси. Трябва да сме един и същи човек. Случаят е приключен. Или поне така би разсъждавал Хислоп. Не е преувеличено да се каже, че точно този

вид мислене доминира в труда на Хислоп. Всеки път, когато откривал още една прилика между две неща, той опъвал още една връв през стената си, изграждайки същинска паяжина от връзки. Нека разгледаме само няколко примера.

NIMROD AS OSIRIS Because Hislop wished to prove that Nimrod was the original source of literally every false god that has ever existed, he sought points of similarity between his description of Nimrod and other false gods of history. Scouring other works, Hislop discovered an image of the Egyptian god Osiris from Sir J. Gardner Wilkinson's 1841 work, *The Manners and Customs of the Ancient Egyptians*.

НИМРОД КАТО ОЗИРИС

Тъй като Хислоп искал да докаже, че Нимрод е първоизточникът на буквално всеки фалшив бог, съществувал някога, той потърсил точки на сходство между своето описание на Нимрод и други фалшиви богове в историята. Претърсвайки други произведения, Хислоп открил изображение на египетския бог Озирис от труда на сър Дж. Гарднър Уилкинсън от 1841 г. „Нормите и обичаите на древните египтяни“.

In observing Wilkinson's image of Osiris, Hislop claimed to have found "unequivocal evidence" that Osiris is actually Nimrod. Hislop said that Osiris "was also represented as a veritable Negro. In Wilkinson may be found a representation of him with the unmistakable features of the genuine Cushite or Negro."⁶ Please follow Hislop's logic here. Because Nimrod was black (according to Hislop), and based on the drawing in Wilkinson's book, Osiris was also black, Nimrod and Osiris must be one and the same

Изучавайки образа на Озирис от труда на Уилкинсън, Хислоп твърдял, че е открил „недвусмислено доказателство“, че Озирис всъщност е Нимрод. Хислоп казва, че Озирис „също е представен като автентичния негър. В Уилкинсън може да се намери негова репрезентация с непогрешимите черти на расовия кушит или негър.“⁶ Моля, следвайте логиката на Хислоп тук. Тъй като Нимрод е черен (според Хислоп) и въз основа на рисунката в

книгата на Уилкинсън, Озирис също е черен, Нимрод и Озирис трябва да са един и същ човек.

But wait; the “evidence” mounts. In further observing Wilkinson’s image of Osiris, Hislop also noticed another incontrovertible proof. Osiris is seen to have a spotted garment.

Но чакайте; "доказателствата" се увеличават. Изучавайки по-задълбочено образа на Озирис от Уилкинсън, Хислоп също забелязал друго необоримо доказателство. На рисунката се вижда, че Озирис има петниста дреха.

What could this mean? After going into great detail (three whole pages’ worth) concerning the use of leopards in ancient hunting rituals, Hislop concluded that because Nimrod was himself a hunter, he definitely would have been associated with leopards. And so, “that dress directly connects him with Nimrod. This Negro-featured Osiris is clothed from head to foot in a spotted dress.”⁷

Какво би могло да означава това? След като навлиза в големи подробности (достойни за цели три страници) относно използването на леопарди в древни ловни ритуали, Хислоп заключава, че тъй като самият Нимрод е бил ловец, то определено е бивал свързван с леопарди. И така, „тази одежда директно го свързва с Нимрод. Този Озирис с негърски черти е облечен от глава до пети в одежда на петна.“⁷

How does this prove that Osiris is Nimrod? Well, obviously, leopards have spots, and thus, “we may be sure,” that the spotted dress was intended to identify Osiris with Nimrod.⁸ That’s right; the proof is in the polka dots. This is simply downright bizarre.

Как доказва това, че Озирис е Нимрод? Е, очевидно леопардите имат петна и следователно, „може да сме сигурни“, че одеждата на петна е имала за цел да идентифицира Озирис с Нимрод.⁸ Точно така; доказателството е в плата на точки. Това е напълно нелепо.

DIONYSUS AS NIMROD Moving forward to prove that the worship of Nimrod infected not only Egypt, but also Greece and pagan Rome, Hislop set out to connect yet another thread in his web, this time to Dionysus, the Greek god of wine and harvest. Later, the Romans would change Dionysus's name to Bacchus.

ДИОНИС КАТО НИМРОД

Продължавайки нататък, за да докаже, че поклонението на Нимрод е заразило не само Египет, но и Гърция и езически Рим, Хислоп се заел да свърже още една нишка в своята мрежа, този път с Дионис, гръцкият бог на виното и реколтата. По-късно римляните щели да променят името на Дионис на Бакхус.

Sharing another image of an ancient Assyrian divinity, this time holding a spotted fawn, Hislop wondered how anyone could miss the obvious symbolism. Leopards have spots and fawns have spots. Obviously, then, Dionysus is just another name for Nimrod. The “connections” are undeniable.

Споделяйки друг образ на древно асирийско божество, този път държащо петнисто еленче, Хислоп се чудел как можело някой да не забележи очевидната символика. Леопардите имат петна, и мляките на елените имат петна. Очевидно тогава Дионис е просто друго име за Нимрод. „Връзките“ са неоспорими.

IS THE POPE A PRIEST OF DAGON? Because Hislop wanted to show that every aspect of Roman Catholicism is thoroughly pagan, he cast nearly every aspect of the historical Christian faith as being rooted in Babylonian paganism. According to him, the practice of confessing to a priest found its origins in pagan Babylon.

ПАПАТА СВЕЩЕНИК НА ДАГОН ЛИ Е?

Тъй като Хислоп искал да покаже, че всеки аспект на римокатолицизма е изцяло езически, той представя почти всеки аспект на историческата християнска вяра като вкоренен във вавилонското езичество. Според него практиката да се изповядва пред свещеник води началото си от езическия Вавилон.

The doctrine of baptismal regeneration, he argued, also comes from Babylon. The use of any form of pillar in architecture is Babylonian too. Of course, Hislop failed to consider the fact that the Lord Himself ordained the use of pillars within the holy tabernacle (see for example Exod.24:4; 26:32,37; 27:11, 17; 1 Kings 7).

Доктрината за кръщелното обновление, твърди той, също идва от Вавилон. Използването на всяка форма на стълб в архитектурата също има вавилонски характер. Разбира се, Хислоп пренебрегва факта, че сам Господ е наредил използването на стълбове в светата скиния (вижте например Изход 24:4; 26:32,37; 27:11, 17; 3 Царе 7).

According to Hislop, however, because a steeple is basically a pillar, any church with a steeple is simply a modern Babylonian temple. Seeking to cast the Roman Catholic communion wafer as pagan, he even claimed that the very circle is pagan, representing the Babylonian worship of the sun. Hislop's greatest efforts, however, were directed toward the pope. According to Hislop, the pope's hat, known as the "papal mitre" is actually a symbol of Dagon, the Babylonian fish god; therefore, the pope is a priest of Dagon.

Според Хислоп обаче, тъй като камбанарията по същество представлява стълб, всяка църква със камбанария е просто съвременен вавилонски храм. Стремейки се да представи римокатолическата нафора за причастие като езическа, той дори твърди, че самият кръг е езически, символизиращ вавилонското поклонение на слънцето. Най-големите усилия на Хислоп обаче били насочени към папата. Според Хислоп шапката на папата, известна като „папската митра“, всъщност е символ на Дагон, вавилонският бог-риба; следователно папата е свещеник на Дагон.

How did Hislop come to this conclusion? He found a picture in Sir Austen Henry Laylard's 1853 work, Discoveries Among the Ruins of Nineveh and Babylon, and noted someone wearing an outfit designed to resemble a fish. The head and mouth of the fish bear a resemblance to the mitre worn by the pope. So far, his observations are partially accurate. The problem, however, is that there is no historical connection between the hat worn by the pope today and the costume observed in Laylard's work.

Как стигнал Хислоп до това заключение? Той намерил снимка в труда на сър Остин Хенри Лейлард от 1853 г., "Открития сред руините на Ниневия и Вавилон", и забелязал, че някой носел облекло, скроено, така че да прилича на риба. Главата и устата на рибата приличат на митрата, носена от папата. Засега наблюденията му са отчасти точни. Проблемът обаче е, че няма историческа връзка между шапката, носена от папата днес, и костюма, забелязан в труда на Лейлард.

The papal mitre has undergone a series of gradual changes over the centuries. Initially, in the eleventh century, the pope's hat was short, round, and only slightly pointed, looking nothing like any fish head whatsoever. Over the years, the hat gradually evolved to become what it is today. Simply stated, there is absolutely no way the pope's tall mitre of modern times can be tied back to the ancient Dagon cult.

Папската митра е претърпяла поредица от постепенни промени през вековете. Първоначално, през единадесети век, шапката на папата била къса, кръгла и само леко заострена, като изобщо не приличала каквато и да е рибена глава. През годините шапката постепенно еволюирала в това, което е днес. Просто казано, няма абсолютно никакъв начин произходът на високата митра на папата от наше време да бъде проследен до древния култ на Дагон.

Hislop simply saw an image that sort of resembled the pope's hat and did what he did hundreds of other times throughout his book; he simply assumed a connection where no such connection actually exists.

Хислоп просто видял едно изображение, което донякъде приличало на шапката на папата, и направил това, което прави стотици други пъти из цялата си книга; той просто приел за даденост връзка, където такава връзка всъщност не съществува.

Development of the mitre from the eleventh century until modern times. Source: Braun, J. (1911). Mitre. In The Catholic Encyclopedia. New York: Robert Appleton Company. Retrieved July 15, 2008 from New Advent: Published in the public domain Catholic Encyclopedia.

Развитие на митрата от единадесети век до модерни времена. Източник: Браун, Й. (1911). Митра. В Католическата енциклопедия. Ню Йорк: Робърт Апелтън Компани. Извлечено на 15 юли 2008 г. от Ню Адвент: Публикувано в Католическата енциклопедия като обществено достояние.

Laylard's Discoveries Among the Ruins of Nineveh and Babylon. Note the second person on the left wearing a fish costume. снимка

Откритията на Лейлард сред руините на Ниневия и Вавилон. Обърнете внимание на втория човек вляво, облечен в рибен костюм. снимка

IS THE CROSS A SATANIC SYMBOL? In his overly zealous efforts to tie anything associated with Roman Catholicism to Babylon, Hislop even went so far as to claim the very symbol of the cross is a satanic idol. He wrote:

САТАНИНСКИ СИМВОЛ ЛИ Е КРЪСТЪТ?

В своите прекомерно усърдни усилия да свърже всичко, имащо общо с римокатолицизма с Вавилон, Хислоп дори стигнал дотам, че твърдял, че самият символ на кръста е сатанински идол. Той написал:

There is yet one more symbol of the Romish worship to be noticed, and that is the sign of the cross. In the Papal system as is well known, the sign of the cross and the image of the cross are all in all. No prayer can be said, no worship engaged in, no step almost can be taken, without the frequent use of the sign of the cross. The cross is looked upon as the grand charm, as the great refuge in every season of danger, in every hour of temptation as the infallible preservative from all the powers of darkness. The cross is adored with all the homage due only to the Most High.⁹

“Има още един символ на римското поклонение, който трябва да бъде забелязан, и това е символът на кръста. В папската система, както е известно, знакът на прекръстване и образът на кръста са абсолютно всичко. Човек не може да каже нито една молитва, да участва в каквото и да е поклонение, да направи почти никаква крачка без честото използване на прекръстването. На кръста се гледа като на великия амулет, като на голямото убежище във всеки сезон на опасност, във всеки час на изкушение, като на сигурения предпазител от всички сили на тъмнината. Кръстът е обожаван с цялата почит, дължаща се само на Всевишния.”⁹

To establish his point, Hislop shared a picture of Bacchus (from Smith’s Classical Dictionary), portrayed wearing a headband adorned with the ancient Greek tau, and stated, “The cross thus widely worshipped, or regarded as a sacred emblem, was the unequivocal symbol of Bacchus, the Babylonian Messiah, for he was represented with a head-band covered with crosses.”¹⁰

За да докаже своята идея, Хислоп споделя снимка на Бакхус (от класическия речник на Смит), изобразен с лента за глава, украсена с древногръцкия тау, и заявява: „Кръстът, толкова широко почитан или считан за свещена емблема, бил абсолютният символ на Бакхус, вавилонския Месия, защото той бил изобразяван с лента за глава, покрита с кръстове.”¹⁰

According to Hislop, the “pagan symbol” of the cross was never used in the early church; it infected the church much later:

Според Хислоп „езическият символ“ на кръста никога не е бил използван в ранната църква; той заразил църквата много по-късно:

Now, this Pagan symbol seems first to have crept into the Christian Church in Egypt, and generally into Africa. A statement of Tertullian, about the middle of the third century, shows how much, by that time, the Church of Carthage was infected with the old leaven.

“Обаче, този езически символ изглежда първо се е бил промъкнал в християнската църква в Египет и като цяло в Африка. Изявление на Тертулиан, около средата на трети век, показва колко заразена със стария квас била Църквата в Картаген по това време.

Egypt especially, which was never thoroughly evangelised, appears to have taken the lead in bringing in this Pagan symbol. The first form of that which is called the Christian Cross, found on Christian monuments there, is the unequivocal Pagan Tau, or Egyptian “Sign of life.”¹¹

Египет особено, който никога не бил напълно евангелизиран, изглежда е поел водещата роля във въвеждането на този езически символ. Първата форма на това, което се нарича “християнският кръст”, намиращ се върху християнските паметници там, е недвусмисленият езически тау, или египетски „Знак на живота“.11

So is it true that ancient pagans used symbols that resembled the cross? In some cases, it is. Does this mean the church was “infected with the old leaven” of paganism, as Hislop claimed? Of course not! Again, simply because two things are similar, in no way does it follow logically that the two things are the same.

И така, вярно ли е, че древните езичници са използвали символи, които приличат на кръста? В някои случаи е вярно. Означава ли това, че църквата е била „заразена със стария квас“ на езичеството, както твърди Хислоп? Разбира се, че не! Отново, просто защото две неща са подобни, по никакъв начин не следва логично, че двете неща са еднакви.

I am reminded of a picture I once saw of George W. Bush flashing a hand sign that supposedly proved that he is a Satan worshipper. Of course, the satanists' hand gesture and the gesture used by the Texas Longhorns college football team are basically the same. Can we conclude that every Texas Longhorn fan is actually a secret worshipper of Satan? Of course not.

Това ми напомня една снимка на Джордж У. Буш, правещ мигновен знак с ръката, който уж доказвал, че той е поклонник на Сатана. Разбира се, жестът с ръка на сатанистите и жестът, използван от футболния отбор на колежа Тексас Лонгхорн, са действително еднакви. Можем ли да заключим тогава, че всеки фен на Тексас Лонгхорн всъщност е таен поклонник на Сатана? Разбира се, че не.

Even if the tau, or something else resembling a cross, was used long ago as a pagan symbol, it doesn't follow that the cross of Christ is thus a symbol of Satan worship. Yet this is exactly what Hislop claimed: "At first it was the emblem of Tammuz, at last it became the emblem of Teitan, or Satan himself."¹² This is absolute lunacy.

Дори ако тау знакът, или нещо друго, наподобяващо кръст, е било използвано отдавна като езически символ, това не означава, че кръстът на Христос е символ на поклонението на Сатана. И все пак, точно това твърди Хислоп: „Отначало той бил емблемата на Тамуз, накрая станал емблемата на Тейтан, или самия Сатана.”¹² Това е абсолютно безумие.

Reason with me here for a moment. Long before the temple in Jerusalem was established with its system of priests and sacrifices, various ancient pagans also had temples with holy of holies, priesthoods, and animal sacrifices. Shall we conclude then that the very temple which the Lord Himself ordained is actually pagan and satanic?

Разсъждавайте с мен за момент. Много преди устанавяването на храма в Йерусалим с неговата система от жреци и жертвоприношения, различни древни езичници също са имали храмове със светая светих, свещеници и

жертвоприношения на животни. Ще заключим ли тогава, че самият храм, който сам Господ бил постановил, всъщност е езически и сатанински?

Who would suggest something so absurd? Pagan precedence does not necessarily mean that any symbol or practice is forever the property of paganism. Something is not pagan based on its possible origins, but on how it is perceived today by those who use or observe it.

Кой би предложил нещо толкова абсурдно? Езическото предшестване не означава непременно, че всеки символ или практика остава завинаги собственост на езичеството. Нещо не е езическо поради неговия възможен произход, а в зависимост от това как се възприема днес от тези, които го използват или наблюдават.

What do the Scriptures say? Is the cross really a symbol of paganism that infected the church? Was Jesus really crucified on a stake, as the Jehovah's Witnesses (and Hislop) claim?¹³ When the apostle Thomas made his famous statement of doubt regarding the resurrection, what did he say? "Unless I see in His hands the imprint of the nails, and put my finger into the place of the nails, and put my hand into His side, I will not believe" (John 20:25).

Какво казва Писанието? Кръстът наистина ли е символ на езичеството, заразило църквата? Наистина ли Исус бил разпнат на кол, както твърдят Свидетелите на Йехова (и Хислоп)?¹³ Когато апостол Тома направи известното си изявление на съмнение относно възкресението, какво каза той? „Ако не видя в ръцете Му отпечатъка от гвоздеите, и не сложа пръста си на мястото на гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам” (Йоан 20:25).

If Jesus had been crucified on a simple upright stake, with his hands above his head, only one nail would have been used. That His hands were spread out on a crossbeam shows why there would have been the need for nails—plural—and why Thomas spoke of nails. Also, the sign was hung not above Jesus' hands, but “above His head” (Matt. 27:37). All evidence points to Jesus having been hung on a cross.

Ако Исус е бил разпнат на обикновен изправен кол, с ръце над главата, само един пирон е щял да бъде използван. Това, че ръцете Му били разперени върху напречна греда, показва защо е имало нужда от пирони — множествоно число — и защо Томас говори за пирони. Освен това знакът не бил окачен над ръцете на Исус, а „над главата Му“ (Мат. 27:37). Всички доказателства сочат, че Исус е бил закован на кръст.

Elsewhere in the Scriptures, we find an amazing clue concerning the sign of the cross in the prophecy of Ezekiel. In chapter 9, the Lord commands six angels to walk through Jerusalem and kill those who are unrighteous. To one angel, specifically “a man in linen” the Lord said, “Go through the midst of the city, even through the midst of Jerusalem, and put a mark on the foreheads of the men who sigh and groan over all the abominations which are being committed in its midst” (v. 4). What was the sign that the angel was to mark the righteous with? It was the paleo-Hebrew tav, which, like the Greek tau, is simply a cross. As Woodrow correctly reminds us,

На друго място в Писанията намираме невероятен ключ относно знака на кръста в пророчеството на Езекиил. В глава 9 Господ заповядва на шест ангели да вървят из Йерусалим и да убиват онези, които са неправедни. На един ангел, по-специално „човек в лен“, Господ каза: „И Господ му рече: Мини през града, през Ерусалим, и тури белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават сред него“ (стих 4). Какъв бил знакът, с който ангелът трябвало да отбележи праведните? Това бил палео-еврейският *tav*, който, подобно на гръцкия *tau*, е просто един кръст. Както Удроу правилно ни напомня:

It was the Lord who ordered the † to be placed on the foreheads of the righteous. If this was a recognized evil, Babylonian symbol of Tammuz, why would the Lord designate this as the mark? Why would it be placed on the righteous? This was not a case of some wicked person placing a mark on the foreheads of wicked people. This was the mark of God! If pagans worshipped the cross as the symbol of Tammuz, as Hislop speculates, placing this mark on the righteous would be especially inconsistent when considered in context, for it is only eight verses before that Tammuz worship is condemned! (Ezek. 8:14).14

“Сам Господ беше този, който заповяда † да бъдат поставени на челата на праведните. Ако това беше общоприет зъл, вавилонски символ на Тамуз, защо Господ би определил именно него като белега? Защо би бил поставян върху праведните? Това не бил случая на някой нечестив човек, който поставя белег върху челата на нечестиви хора. Това бил Божият белег! Ако езичниците са почитали кръста като символ на Тамуз, както спекулира Хислоп, поставянето на този знак върху праведните би било особено нелогично, когато се разглежда в контекста, тъй като това се случва само осем стиха преди поклонението на Тамуз да бъде осъдено!” (Езек. 8:14).14

SEMIRAMIS

The most important and foundational component of Hislop’s thesis, however, is his claim that Nimrod married a woman named Semiramis. As we have discussed, according to Hislop, together Nimrod and Semiramis built Babel, along with its legendary tower, and created the ancient Babylonian religion. This is the very basis for his entire work. It is from this ancient Babylonian religion, created by Nimrod and Semiramis, that every false religion in the earth today has its origin.

СЕМИРАМИДА

Най-важният и основополагащ компонент на тезата на Хислоп обаче е твърдението му, че Нимрод се оженил за жена на име Семирамида. Както обсъдихме, според Хислоп, Нимрод и Семирамида заедно построили Вавилон с легендарната му кула, и създали древната вавилонска религия. Това е основата на целия му труд. Именно от тази древна вавилонска религия, създадена от Нимрод и Семирамида, произхожда всяка фалшива религия на земята днес.

The problem is that none of this ever happened. There is literally no historical or biblical evidence to support Hislop's most basic claims. Let's begin with Semiramis; who was she, and is there any actual historical connection between her and Nimrod?

Проблемът е, че никое от тези неща никога не се е случило. Не съществуват буквално никакви исторически или библейски доказателства, които да подкрепят най-основните твърдения на Хислоп. Да започнем със Семирамида; коя е била тя и има ли някаква действителна историческа връзка между нея и Нимрод?

Hislop's Semiramis, most historians agree, is merely a mythological figure initially created by the classical Greek historians. Although numerous legends of Semiramis can be found throughout the Middle East, historians are unable to pinpoint an actual historical Semiramis from Nimrod's period. Some scholars believe the mythological Semiramis stories to be rooted in the life of a real, ninth-century Assyrian queen named Sammuamat.

Повечето историци са съгласни, че Семирамидата на Хислоп е просто митологична фигура, създадена първоначално от класическите гръцки историци. Въпреки че многобройни легенди за Семирамида могат да бъдат намерени в Близкия изток, историците не са в състояние да посочат действителна историческа Семирамида от периода на Нимрод. Някои учени смятат, че митологичните истории за Семирамида се коренят в живота на истинска асирийска царица от девети век на име Саммурамат.

Sammuramat was the wife of the Assyrian king Shamshi-Adad and the mother of Adad-Nirari. When her husband died, she ruled for several years as a temporary regent-queen until her son reached the age when he would take his father's throne. She seems to have been quite active, both expanding the Assyrian Empire through war and making improvements to the city of Babylon. This all took place between 823 and 806 BC.¹⁵ Hislop also drew heavily from the life of Sammuamat to paint his picture of Semiramis.

Саммурамат била съпруга на асирийския цар Шамши-Адад и майка на Адад-Нирари. Когато съпругът ѝ починал, тя управлявала няколко години като временна кралица-регент, докато синът ѝ навършил възрастта, в която щял да заеме трона на баща си. Изглежда, че тя е била доста активна, както в разширяването на Асирийската империя чрез война, така и в извършването на различни подобрения в град Вавилон. Всичко това се случило между 823 и 806 г. пр. н. е.¹⁵ Хислоп също черпил много информация от живота на Саммурамат, за да нарисува своята картина на Семирамида.

What he ignored, however, is that Nimrod lived sometime around 2600–2100 BC; Sammuamat lived at least twelve hundred years later. Needless to say, this completely rules out the notion that the two were ever married or formed a religion together. They did not even live in the same millennium! The most basic foundation of Hislop's claims are not only fundamentally wrong but easy to debunk. Hislop's method, however, was not to study history to discover truth.

Това, което той игнорира обаче, е, че Нимрод е живял някъде около 2600–2100 г. пр. н. е.; Саммурамат е живяла поне хиляда и двеста години по-късно. Излишно е да казвам, че това напълно изключва идеята, че двамата някога са били женени или са създавали религия заедно. Те дори не са живели в едно и също хилядолетие! Най-главното основание на твърденията на Хислоп е не само фундаментално погрешено, но и лесно за развенчаване. Методът на Хислоп обаче не бил да изучава историята с цел да открие истината.

Instead he began with his preconceived storyline, then sought any proof he could scare up, whether historically or logically valid or not. When the facts did not line up, he simply ignored them. Throughout Hislop's book, the notion that Nimrod married Semiramis, and together they formed a religion, is treated as an unassailable fact. The fact, however, is that this story has absolutely no basis in historical reality.

Вместо това той започнал с предварително замислената си сюжетна линия, след което търсил всяко доказателство, което могъл да скалъпи, независимо дали било исторически или логически валидно. Когато фактите не съответствали, той просто ги игнорирал. В цялата книга на Хислоп идеята, че Нимрод се е оженил за Семирамида и заедно са формирали религия, се третира като неопровержим факт. Факт е обаче, че тази история няма абсолютно никаква връзка с историческата действителност.

In the words of Joshua J. Mark, contributor to the Ancient History Encyclopedia, "The historical inaccuracies in [Hislop's] work are too numerous to mention."¹⁶ As we have seen, Alexander Hislop lacked a basic understanding of the historical method and even simple logic. Like John Nash in A Beautiful Mind, he was a diligent, if not obsessive, researcher, scouring every source he could find for "connections" that were little more than weak similarities. Worse, when he failed to find such similarities, he manufactured them wholesale, along with new "facts" based on an often mind-numbing series of assumptions.

По думите на Джошуа Дж. Марк, участник в съставянето на Енциклопедия по древна история, „Историческите неточности в работата на [Хислоп] са твърде много, за да бъдат споменати.“¹⁶ Както видяхме до сега, на Александър Хислоп му липсвали основно разбиране на историческия метод и дори проста логика. Подобно на Джон Наш в „Красив ум“, той бил усърден, ако не и вманиячен изследовател, претърсващ всеки източник, който можел да намери, за „връзки“, които представлявали малко повече от слаби прилики. Още по-зле - когато не успявал да открие подобни прилики, той ги произвеждал на едро, заедно с нови „факти“, базирани на често смущаващи поредици от предположения.

That Hislop's delusions affected him is unfortunate by itself, but when we consider how widespread his impact on twentieth-century Protestant Christianity has been, it is truly a great embarrassment.

Това, че Хислоп бива повлиян от собствените си самозаблуди, е жалко само по себе си, но когато вземем предвид колко широко разпространено е било влиянието му върху протестантското християнство от двадесети век, това действително представлява много голямо смущение.

THE IMPACT OF HISLOP ON CHRISTIAN INTERPRETATION Even before Alexander Hislop, the Nimrod traditions were little more than unverifiable myths, completely detached from history. None of these traditions can be substantiated by the Bible. Even before Hislop, Christian interpreters, and commentators' reliance on the Nimrod myth was deeply problematic. Their embrace of Hislop's monumentally disastrous work, however, is outright scandalous.

ВЛИЯНИЕТО НА ХИСЛОП ВЪРХУ ХРИСТИЯНСКОТО ТЪЛКУВАНЕ

Дори преди Александър Хислоп, преданията за Нимрод са малко повече от недоказуеми митове, напълно откъснати от историята. Нито едно от тези предания не може да бъде подкрепено от Библията. Дори преди Хислоп, упованието на християнски тълкуватели и коментатори на мита за Нимрод било дълбоко проблематично. Тяхното безусловно приемане на монументално катастрофалния труд на Хислоп обаче е направо скандално.

Whereas Hislop's work should have been immediately exposed and rejected, it has instead been widely embraced within large segments of mainstream Protestantism. In his classic commentary series, famed American Baptist pastor and commentator Warren Wiersbe accepted and promoted the same narrative that Hislop did:

Докато работата на Хислоп е трябвало да бъде незабавно изложена на показ и отхвърлена, тя вместо това бива широко приета в големи сегменти на масовия протестантизъм. В своята класическа серия от коментари, известният американски баптистки пастор и коментатор Уорън Уиърсбе приема и популяризира същия този разказ:

The “Babylonian system” of false religion has been a part of history since Nimrod founded his empire. Scholars have discovered it is amazingly like the true Christian faith! Alas, it is Satan’s counterfeit of God’s truth. Babylonians practiced the worship of mother and child, and even believed in the death and resurrection of the son.17

„Вавилонската система“ на фалшива религия е била част от човешката историята откакто Нимрод основава своята империя. Учените са открили, че тя е удивително подобна на истинската християнска вяра! Уви, това е сатанински фалшификат на Божията истина. Вавилонците практикували поклонение на майката и детето и дори вярвали в смъртта и възкресението на сина.17”

So also did John Walvoord, one of the most well-respected and widely cited Bible prophecy teachers in modern times, mirror Hislop’s perspective. For example, in his massive work Every Prophecy of the Bible, Walvoord wrote:

Също така и Джон Уолворд, един от най-уважаваните и широко цитирани учители на библейски пророчества в съвременното, отразява перспективата на Хислоп. Например, в своя масивен труд “Всяко пророчество на Библията” Уолворд пише:

The wife of Nimrod, who was the founder of Babylon, headed up the mystery religion which characterized Babylon. She was given the name Semiramis, and according to the adherents’ belief, she had a son conceived miraculously whose name was Tammuz. He was portrayed as a savior who fulfills the promise of deliverance given to Eve. This was, of course, a satanic description which permeates pagan religions.18

Съпругата на Нимрод, който е основателят на Вавилон, оглавявала тайнствената религия, която характеризира Вавилон. Тя получила името Семирамида и според вярванията на последователите на религията, заченала по чудо син, който се казвал Тамуз. Той бива изобразяван като спасител, който изпълнява обещанието за освобождение, дадено на Ева. Това, разбира се, било сатанинско описание, което е широко разпространено в езическите религии.

Today, countless Christian interpreters continue to draw from Hislop's polluted well to build their case for their view of Mystery Babylon. A very recent work that champions this perspective states:

Днес безброй християнски тълкуватели продължават да черпят от замърсения кладенец на Хислоп, за да изградят своята аргументация за тълкуванието им на Тайна Вавилон. Съвсем скорошен труд, който защитава тази перспектива, гласи:

To solve the Bible's greatest riddle, we need to go far back into the distant past to a time not long after Noah's flood in ancient Babylon. Here, in the cradle of civilization along the Euphrates River, are the clues we need to piece together a cosmic jigsaw puzzle that predicts what is happening in our world today.¹⁹

“За да разрешим най-голямата загадка на Библията, трябва да се върнем назад в далечното минало, във време не много след потопа на Ной в древен Вавилон. Тук, в люлката на цивилизацията по поречието на река Ефрат, се намират уликите, от които се нуждаем, за да съставим космически пъзел, който предсказва това, което се случва в нашия свят днес.”

Having established the hermeneutic that the only way we can truly understand Mystery Babylon is by understanding Nimrod's Babylon, these authors then begin to unpack exactly what kind of essential information we gain when we refer to the most ancient Babylon: “Since ancient Babylon, members of secret societies have acted as a kind of invisible elite wielding an inordinate degree of control over the affairs of mankind and the direction of civilization.”²⁰

След като установяват херменевтиката, че разбирането на Вавилон на Нимрод е единственият начин, по който можем наистина да разберем Тайна Вавилон, тези автори започват да разшифроват точно какъв вид съществена информация получаваме, когато говорим за най-древния Вавилон: „Още от древен Вавилон членовете на тайни общества са

изпълнявали функцията на един вид невидим елит, притежаващ прекомерна степен на контрол над делата на човечеството и посоката на цивилизацията.“ 20

According to these authors, Babylon is “the birthplace of the moneychangers, mystery religions, and pagan worship of the Virgin and Child.”²¹ Semiramis, we are told, is the “Queen of Heaven” who “called for blood sacrifices, man sacrifices. She instituted the shrine prostitutes that we read about in the Bible.”²² Again, as we have already seen, none of this is true. Yet despite having no basis in reality, this storyline of Nimrod and Semiramis as the leaders of an ancient secret religion has become a foundational belief of many Christians who hold that the system of the Antichrist will be some form of occult New World Order, headed by a Roman Catholic pope.

Според тези автори Вавилон е „родното място на обменниците на пари, мистериозните религии и езическите поклонения на Девата и Младенеца“²¹. Казва ни се, че Семирамис е „Царицата на небето“, която „призовавала за кръвни жертви, човешки жертви. Тя установила и храмовата проституция, за която четем в Библията.“²² Отново, както вече видяхме, нищо от тези твърдения не е вярно. И все пак, въпреки че няма никаква връзка с реалността, тази сюжетна линия за Нимрод и Семирамида като водачи на древна тайна религия се е превърнала в основополагащо вярване за много християни, които твърдят, че системата на Антихриста ще бъде някаква форма на окултен Нов Световен Ред, оглавен от римокатолически папа.

To be very clear, my point here is not to personally criticize Weirsbe or Walvoord or anyone else. I am simply demonstrating just how widespread the impact of Hislop and his fanciful pseudoscholarship really is. Neither Weirsbe nor Walvoord is a fringe personality. The impact of Hislop’s fraud is far more widespread than many wish to admit.

За да бъде много ясен, целта ми тук не е да критикувам лично Уърсбе или Уолворд, или който и да било друг. Просто демонстрирам колко широко разпространено наистина е въздействието на Хислоп и неговата фантастична псевдонаучност. Нито Уърсбе, нито Уолворд са периферни

личности. Въздействието на измамата на Хислоп е много по-разпространено, отколкото мнозина искат да признаят.

CONCLUSION Though the extrabiblical Nimrod myth began sometime around the first century, it was not until the middle of the nineteenth century, through the writings of Alexander Hislop, a man with a penchant for horrific scholarship, that the Nimrod myth reached the boundaries of the truly bizarre. Tragically, however, even to this day, many interpreters continue to rely on this muddled invention as the very foundation for their interpretation of Revelation 17–18. I hope that after reading these last two chapters, you agree that this is simply no longer an option for any honest interpreter.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въпреки че извънбиблейският мит за Нимрод започва някъде около първи век, едва в средата на деветнадесети век, чрез писанията на Александър Хислоп, човек със склонност към ужасяващи методи за добиване на знания, митът за Нимрод определено достига границите на фантастично налудничавото. Трагично обаче, дори и до днес много тълкуватели продължават да използват тази сконфузена измислица като самата основа за тяхното тълкуване на Откровение 17–18. Надявам се, че след прочитането на последните две глави, ще се съгласите, че това просто вече не е опция за кайто и да било съвестен тълкувател.

If the true key to understanding the identity of harlot Babylon were to be found in this vast collection of traditions and even myths about Nimrod and Semiramis, then the Lord would have included this information in the Bible. As fascinating as these stories may be, they must remain in the category of fiction, on par with Harry Potter 6 or Star Wars, but having no place within the house of responsible biblical interpretation.

Ако истинският ключ към разбирането на самоличността на блудницата Вавилон се намираше в тази огромна колекция от предания и дори митове за Нимрод и Семирамида, тогава Господ щеше да включи тази информация в Библията. Колкото и завладяващи да са тези истории, те трябва да останат в категорията на художествената литература, наравно с “Хари Потър” или “Междувездни войни”, но нямащи място в дома на отговорното библейско тълкуване.

Nowhere in the Bible does it say or even hint that Nimrod claimed to be a god, that he started a religion, or that his wife initiated human blood sacrifices and cult prostitution. Dr. Walvoord himself noted that, because none of this information about Nimrod’s religion is found in the Bible, the only way one can actually understand the truth concerning Mystery Babylon is if God Himself reveals it directly: “Because the religion of Babylon was in the form of secret religious rite . . . , it requires divine revelation to understand completely what they held.”²³

Никъде в Библията не се казва или дори намеква, че Нимрод е твърдял, че е бог, че е създал религия или че съпругата му е инициирала човешки кръвни жертви и култова проституция. Самият д-р Уолворд отбелязва, че тъй като нито една част от тази информация за религията на Нимрод не се намира в Библията, единственият начин човек да разбере истината относно Тайна Вавилон е, ако Сам Бог я разкрие директно: „Тъй като религията на Вавилон е била форма на таен религиозен обред. . . , изисква се божествено откровение, за да се разбере напълно в какво вярвали те.”²³

This is a stunning admission. It requires divine revelation to understand even the most essential information needed to properly interpret Revelation 17–18. Divine revelation, though, for all its potential benefits, is subjective. It is most certainly not the foundation for responsible biblical interpretation. Relying on subjective, personal revelation as the basis for understanding the Bible is literally the hermeneutic of cults. For this reason we must agree with Martin Luther, who, long before Hislop, scoffed at the degree of speculation often associated with Genesis 10–11:

Това е потресаващо признание. Изисква се божествено откровение, за да се разбере дори най-съществената информация, необходима за правилното тълкуване на Откровение 17–18. Божественото откровение обаче, въпреки всичките му потенциални ползи, е субективно. Това със сигурност не е основата за отговорно тълкуване на Библията. Уповаването на субективно, лично откровение като основа за разбиране на Библията е буквално херменевтиката на култовете. Поради тази причина трябва да се съгласим с Мартин Лутер, който много преди Хислоп осмива степента на спекулации, често свързвани с Битие 10–11:

Opinions vary both about the structure or tower itself and about the sin of its builders. The more daring a man is in answering each of these two questions, the more outspokenly he expresses himself. And the common people too did not refrain from inventing stories. Thus they say that the height of the tower was nine miles, but that when the languages were confused, a third of it was destroyed by the force of wind and weather, and the rest sank into the earth so that now only one third of it is still in existence. Moreover, they claim that it was so high that from it one could hear the voices of the angels singing in heaven. But we disregard these Foolish tales.²⁴ (emphasis mine)

“Мненията се различават както за структурата, така и за самата кула, а също и за греха на нейните строители. Колкото по-смел е човек в отговарянето на всеки от тези два въпроса, толкова по-прямо се изразява. И обикновените хора също не са се въздържали да измислят истории. Затова казват, че височината на кулата била девет мили, но когато езиците били объркани, една трета от нея била разрушена от силата на вятъра и

атмосферните условия, а останалата част потънала в земята, така че сега само една трета от нея съществува все още. Нещо повече, те твърдят, че е била толкова висока, че от нея се чували гласовете на ангелите, пеещи в небето. Но ние *не зачитаме тези глупави приказки.*²⁴ (ударението е мое)

As we seek to understand the last-days harlot Babylon, those of us who desire to be careful and responsible interpreters of the Bible must flee from reliance on such spurious and extrabiblical sources. As we seek to understand the admittedly challenging prophecy of Revelation 17 and 18, our understanding must come from the Word of God—a solid foundation that we all agree is unchanging, ever-reliable, and most of all, true.

Докато се опитваме да разберем блудницата Вавилон от последните дни, онези от нас, които желаят да бъдат внимателни и отговорни тълкуватели на Библията, трябва да бягат от уповаването на такива недостоверни и извънбиблейски източници. Докато се опитваме да разберем несъмнено трудното пророчество от Откровение 17 и 18, нашето разбиране трябва да идва от Божието Слово – солидна основа, за която всички сме съгласни, че е непроменима, винаги надеждна и най-вече вярна.

6 THE MOTHER OF ALL HARLOTS

6

МАЙКА НА ВСИЧКИ БЛУДНИЦИ

WE MUST NOW TURN TO ANOTHER of the most critical clues concerning the identity of the harlot Babylon. Despite the importance of this clue, most interpretations of the harlot seem to completely miss it.

СЕГА ТРЯБВА ДА СЕ ОБЪРНЕМ КЪМ ОЩЕ ЕДИН от най-критичните белези относно самоличността на блудницата Вавилон. Въпреки значението на този белег, повечето тълкувания на блудницата изглежда напълно го пропускат.

Whenever I come to this passage, I am always reminded of a terribly unedifying event from my high school years, before my salvation. I apologize beforehand for sharing it, but it is simply too illustrative to skip over.

Всеки път, когато стигам до този пасаж, винаги си спомням за едно ужасно неназидателно събитие от моите гимназиални години, преди моето спасение. Предварително се извинявам, че го споделям, но служи като твърде добра илюстрация, за да го пропусна.

One late afternoon after school, several of my neighborhood friends and I had been drinking pretty heavily. One of my friends (we'll just call him "Zeke") had drunk way too much and passed out cold on another friend's couch. As punishment, those of us still awake painted his face with clownishly heavy makeup. Next, with a black marker, in big letters across his forehead, we wrote the word DRUNK. Then came the fun part.

Един късен следобед след училище аз и няколко от моите приятели от квартала се бяхме напивали доста здраво в продължение на часове. Един от моите приятели (ще го наречем просто „Зийк“) беше пил извънредно много и припадна студен на дивана на друг приятел. За наказание тези от нас, които все още бяхме будни, обрисовахме лицето му с клоунски тежък грим. След това с черен маркер написахме на челото му с големи букви думата ПИЯН. След това дойде забавната част.

All in a feigned fluster, we woke him up and told him that his father had called and wanted him home immediately. Barely aware of where he was, he jumped up and practically ran out the door, rushing home. Needless to say, when he arrived, it wasn't difficult for his parents to figure out what their son had been up to that day. As clear as day, in big, solid-black letters, it was spelled out across his forehead: Zeke was drunk.

Всички ние с престорено смущение, го събудихме и му казахме, че баща му се беше обадил и искаше да се прибере незабавно. Едва осъзнавайки къде се намира, той скочи и буквално изтича навън през вратата, втурвайки се към вкъщи. Излишно е да казвам, че когато пристигнал, за родителите му не било трудно да разберат какво е правил синът им този ден. Ясно като бял ден, с големи, плътни черни букви, на челото му било изписано: “Зийк е пиян.”

With regard to the harlot Babylon, the Lord has given us precisely the same kind of brazenly obvious clue. Yet for some reason, virtually every commentary I've read has missed it. In Revelation 17:5, the apostle John tells us that across the forehead of the harlot, in big, bold letters, “a name was written, a mystery, ‘BABYLON THE GREAT, THE MOTHER OF HARLOTS AND OF THE ABOMINATIONS OF THE EARTH.’” It doesn't get any more direct than this. If there had been neon lights in the first century, perhaps the Lord would have hung a blinking neon sign around her neck.

По отношение на блудницата Вавилон, Господ ни е дал точно същия вид крещящо очевидна следа. И все пак по някаква причина почти всеки коментар, който съм чел, я е пропуснал. В Откровение 17:5 апостол Йоан ни казва, че на челото на блудницата с големи, удебелени букви „беше написано име, тайна, “ВЕЛИКИ ВАВИЛОН, МАЙКАТА НА БЛУДНИЦИТЕ И НА ЗЕМНИТЕ МЕРЗОСТИ .” Не е възможно да се каже по-директно от това. Ако имаше неонов светлини през първи век, може би Господ щеше да окачи мигащ неонов знак на врата ѝ.

Do you understand this? The Lord obviously wants us to get this clue. As biblical scholar and commentator G. K. Beale stated, “The nature of the woman is revealed in greater detail by the name written on her forehead. In the Apocalypse names written on foreheads reveal the true character of people and their ultimate relationship, whether to God (7:3; 14:1; 22:4) or to Satan (13:16; 14:9; 20:4).”¹ What then does this phrase mean as it relates to her true character and relationship to God? Let’s break it down.

Разбирате ли това? Господ очевидно иска да разберем този белег. Както казва библейският учен и коментатор Г. К. Бийл: „Естеството на жената се разкрива по-подробно от името, изписано на челото ѝ. В Апокалипсиса имената, написани на челата, разкриват истинския характер на хората и тяхните отношения в крайна сметка или с Бог (7:3; 14:1; 22:4), или със Сатана (13:16; 14:9; 20:4) .”¹ Какво тогава означава тази фраза, отнасяща се до нейния истински характер и отношения с Бог? Нека разшифроваме това.

The mysterious phrase written on the woman’s forehead is actually two titles. The first is “Babylon the Great,” and the second is “the mother of all harlots and of the abominations of the earth.” These two titles are appositional, which means they’re simply reiterating the same point. Of the two, the second is the title that most seem to misunderstand. Most often, it is interpreted to mean that she is a mother prostitute who has given birth to many other, daughter prostitutes. Accordingly, classic commentator Matthew Henry wrote:

Мистериозната фраза, написана на челото на жената, всъщност представлява две названия. Първото е „Вавилон Велики“, а второто е „Майката на всички блудници и на мерзостите на земята“. Тези две названия са апозиционни, което означава, че просто повтарят една и съща идея. От двете, второто е заглавието, което изглежда повечето разбират погрешно. Най-често се тълкува така, че тя е майка-проститутка, която е родила много други дъщери проститутки. Съобразно с това класическият коментатор Матю Хенри пише:

She is named from her infamous way and practice; not only a harlot, but a mother of harlots, breeding up harlots, and nursing and training them up to idolatry, and all sorts of lewdness and wickedness—the parent and nurse of all false religion and filthy conversation.²

“Тя е получила името си от позорното си поведение и практика; не само блудница, но и майка на блудници, която отглежда блудници и ги кърми и обучава на идолопоклонство и всякакъв вид блудство и нечестие – родителят и кърмачката на всяка фалшива религия и порочен начин на живот.²”

The title “the mother of all harlots,” however, has nothing to do with actual or metaphorical motherhood. It is not, as Henry said, about “breeding” or “nursing.” No, the phrase “the mother of” is figure of speech that means “major” or “best.”³ For instance, Saddam Hussein famously declared that if the United States invaded Iraq, the result would be “the mother of all battles,” meaning the biggest ever. The largest storm of the century might be referred to as “the mother of all storms.”

Титлата „майка на всички блудници“ обаче няма нищо общо с действително или метафорично майчинство. Не става дума, както казва Хенри, за „отглеждане“ или „кърмене“. Не, фразата „майка на“ е фигура на речта, която означава „главен“ или „най-добър“.³ Например, Саддам Хюсеин прочуто беше заявил, че ако Съединените щати нахлуели в Ирак, резултатът щял да бъде „майка на всички битки“, което означава най-голямата досега. Най-широкообхватната буря на века може да се нарече „майка на всички бури“.

Again, this simply means it is the biggest or most extreme storm, not that it will give birth to every other storm in history. Similarly, one who discovered a large vein of gold during the nineteenth-century California gold rush might be said to have struck “the mother lode,” or the largest one yet. That this is the meaning of the phrase here in Revelation becomes even more clear when the two appositional phrases are considered side by side.

Отново, това просто означава, че това е най-голямата или най-екстремната буря, а не че ще роди всяка друга буря в историята. По подобен начин може да се каже, че някой, който е открил голяма златна жила по време на златната треска в Калифорния през деветнадесети век, се е бил натъкнал на „жилата майка“ или най-голямата досега. Че това е значението на фразата тук в Откровение става още по-ясно, когато двете апозиционни фрази се разглеждат една до друга.

Both “Babylon the great,” and “the mother all harlots and of the abominations of the earth,” mean that the last-days Babylon will be the biggest, greatest, most significant “harlot” humankind has ever witnessed. Or as commentator R. C. H. Lenski says, “This is, indeed, the supreme whore.”⁴ She quite literally represents the greatest abomination that has ever existed.

И „Вавилон Велики“, и „Майката на всички блудници и на мерзостите на земята“ означават, че Вавилон от последните дни ще бъде най-голямата, най-великата, най-значимата „блудница“, на която човечеството някога е било свидетел. Или както казва коментаторът Р. К. Х. Ленски: „Това наистина е върховната развратница.“⁴ Тя буквално представлява най-голямата мерзост, съществувала някога.

PROSTITUTION Although a side note, I think it is important to make a qualifier here before moving forward. To communicate the nature of the last-days Babylon, the Lord chose to use the metaphor of prostitution. In modern times, with the explosion of human trafficking across the earth, in what too frequently amounts to forced prostitution and outright slavery, it is worth stating that not every form of prostitution is necessarily equal.

ПРОСТИТУЦИЯ

Макар и като странична бележка, мисля, че е важно да направим едно пояснение тук, преди да продължим напред. За да направи разбираемо за нас естеството на Вавилон от последните дни, Господ е избрал да използва метафората на проституцията. В съвременното, с експлозията на трафика на хора по света, което твърде често се равнява на принудителна проституция и чисто робство, си струва да се каже, че не всяка форма на проституция непременно може да се постави под общ знаменател.

We must consider the reality that today many prostitutes, millions in fact, are young women who are prisoners, captives, slaves. They are exploited, most against their own will, for the supremely selfish gain of those who traffic and exploit them.

Трябва да вземем предвид реалността, че днес много проститутки, милиони всъщност, са млади жени, които са затворници, пленници, робини. Те са експлоатирани, повечето против собствената им воля, за крайно егоистичната изгода на онези, които ги търгуват и експлоатират.

Consider the torment that many of these woman experience. Many have literally been kidnapped, captured, repeatedly beaten, drugged, threatened, blackmailed, raped, and scarred beyond comprehension. They are terrified, disoriented, hopeless, abused. These modern slaves, though we call them prostitutes, are of a very different kind from what John saw and described in his vision. What the Lord is conveying concerning the harlot of the book of Revelation is a very deliberate form of prostitution. This woman is brazen and proud of her lifestyle; she seeks to lure as many as she can into joining her. For this reason the woman is rightly referred to as “the great whore” (Rev. 17:1 kjv).

Помислете за изтезанията, които изпитват много от тези жени. Много от тях буквално са били отвлечени, пленени, многократно бити, упоявани,

заплашвани, изнудвани, изнасилвани и травмирани отвъд всяко разбиране. Те са ужасени, дезориентирани, безнадеждни, малтретирани. Тези съвременни роби, въпреки че ги наричаме проститутки, са от много различен вид от това, което Йоан вижда и описва във видението си. Идеята, която Господ ни предава чрез блудницата от книгата Откровение, е една много преднамерена форма на проституция. Тази жена е безсрамна и горда с начина си на живот; тя се стреми да примами колкото се може повече хора да се присъединят към нея. Поради тази причина жената с право е наричана „голямата блудница“ (Откр. 17:1 kjv).

SPIRITUAL HARLOTRY

The sin of the last-days Babylon, of course, is not literal prostitution, but spiritual. What does spiritual harlotry refer to? Throughout the Scriptures, harlotry refers to idolatry, the worship of any god other than Yahweh, the one true God of the Bible.⁵ It is a term applied to both the Israelites, when they began to worship other gods, and to Gentiles, who worshipped their own pagan gods.

ДУХОВНО БЛУДСТВО

Грехът на Вавилон от последните дни, разбира се, не е буквална проституция, а духовна. Какво означава духовното блудство? В Писанията блудството представлява идолопоклонството, поклонението на всеки бог, различен от Яхве, единствения истински Бог на Библията.⁵ Това е термин, прилаган както към израилтяните, когато започнали да се покланят на други богове, така и към езичниците, които почитали собствените си езически богове.

In Exodus, for example, when the Gentiles worship their gods, the Lord refers to it as playing the harlot: You shall not worship any other god, for the Lord, whose name is Jealous, is a jealous God—otherwise you might make a covenant with the inhabitants of the land and they would play the harlot with their gods and sacrifice to their gods, and someone might invite you to eat of his sacrifice, and you might take some of his daughters for your sons, and his daughters might play the harlot with their gods and

cause your sons also to play the harlot with their gods. You shall make for yourself no molten gods. (Ex. 34:14–17)

В Изход, например, когато езичниците се покланят на своите богове, Господ нарича това “блудство”: “Ти не бива да се кланяш на друг Бог, понеже Иеова, чието име е Ревнив, е ревнив Бог. Внимавай да не би да направиш договор с жителите на земята, та когато те блудствуват след боговете си, и жертвуват на боговете си, ти, ако те поканят, да ядеш от жертвите им; и да не вземеш от дъщерите им за синовете си, та тия техни дъщери, като блудствуват след боговете си, да направят и твоите синове да блудствуват след боговете им. Да не си направиш леяни богове.” (Изх. 34:14–17)

In Leviticus, consulting spiritists or mediums is also referred to as harlotry: “As for the person who turns to mediums and to spiritists, to play the harlot after them, I will also set My face against that person and will cut him off from among his people” (20:6). The Lord forewarned Moses concerning the idolatry the Israelites would fall into after they entered the promised land: “Behold, you are about to lie down with your fathers; and this people will arise and play the harlot with the strange gods of the land, into the midst of which they are going, and will forsake Me and break My covenant which I have made with them.” (Deut. 31:16)

В Левит консултациите със спиритисти или медиуми също се наричат блудство: „И човек, който се отнася към запитвачите на зли духове и към врачовете за да блудствува след тях, против оня човек Аз ще насоча лицето Си и ще го изтребя изсред людете му.” (20:6). Господ предупреди Мойсей относно идолопоклонството, на което израилтяните щели да се отдадат, след като влязат в обещаната земя: „Ето, ти предстои да легнеш с бащите си; и този народ ще стане и ще блудствува с чуждите богове на земята, сред която отиват, и ще Ме изостави и ще наруши завета Ми, който направих с тях.” (Второзаконие 31:16)

Later, during the time of the judges, Israel engaged in harlotry with its veneration of Gideon’s ephod as a holy relic: “Gideon made it into an ephod, and placed it in his city, Ophrah, and all Israel played the harlot with it there, so that it became a snare to Gideon and his household” (Judg. 8:27). Later yet, the Lord rebuked Israel for being like the Gentile nations,

stating, “You have played the harlot, forsaking your God” (Hos. 9:1). It is clear, then, that harlotry is a symbol for idolatry or any form of worship or devotion apart from worship and devotion to Yahweh, the only true God.

По-късно, по времето на съдиите, Израел влиза в блудство, почитайки като свята реликва ефода на Гидеон: „Гидеон го направи на ефод и го постави в своя град, Офра, и целият Израил блудства с него там , така че стана примка за Гидеон и дома му” (Съдия 8:27). По-късно Господ отново смъмри Израел, за това, че е като народите от езичниците, заявявайки: „Вие блудствахте, оставяйки своя Бог” (Ос. 9:1). Ясно е следователно, че блудството е символ на идолопоклонството или на всяка форма на поклонение или посвещение, с изключение на поклонението и посвещението на Яхве, единствения истински Бог.

It is consistently used this way throughout the Bible. The last-days Babylon therefore represents not simply false religion, but the greatest of all false religions. You might say harlot Babylon is “the big mamma” of all false and idolatrous religious systems.

Тази дума се използва неизменно по този начин из цялата Библия. Следователно Вавилон от последните дни представлява не просто фалшива религия, а най-великата от всички фалшиви религии. Може да кажете, че блудницата Вавилон е „голямата майка“ на всички фалшиви и идолопоклоннически религиозни системи.

THE HARLOT’S RELIGION The woman represents not only the greatest false religion humankind has ever known, but also a profoundly tyrannical faith system, one that persecutes and even seeks to exterminate all who worship Christ. Revelation 17:6 tells us she is drunk on “the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus,” God’s faithful martyrs. This would strongly suggest that she is in cahoots with the Antichrist, who is described earlier as being given power “to make war with the saints and to overcome them” (Rev. 13:7).

РЕЛИГИЯТА НА БЛУДНИЦАТА

Жената представлява не само най-голямата фалшива религия, позната на човечеството, но и дълбоко тиранична религиозна система, която преследва

и дори се стреми да унищожи всички, които се покланят на Христос. Откровение 17:6 ни казва, че тя е пияна от „кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус“, Божиите верни мъченици. Това силно навежда на мисълта, че тя е в съучастие с Антихриста, за който по-рано се казва, че е получил власт „да води война със светиите и да ги победи“ (Откр. 13:7).

The woman is also seen to be riding the beast. We will discuss the beast in much greater detail as we move forward. For now, however, we must understand that the ten-horned beast represents the kingdom of the Antichrist. At least at the outset of the vision, the harlot and the beast are portrayed as a team. They are rider and steed, sharing a very close, even symbiotic relationship. This is a demonic parody (albeit nineteen hundred years early) of the Lone Ranger and Silver, his trusted steed.

Жената, също е обрисувна като яздеща звяра. Ще обсъдим звяра много по-подробно по-нататък. Засега обаче трябва да разберем, че звярът с десетте рога представлява царството на Антихриста. Поне в началото на видението блудницата и звярът са изобразени като екип. Те са ездач и кон, имащи много близки, дори симбиотични отношения. Това е демонична пародия (макар и от преди хиляда и деветстотин години) на Самотния Рейнджър и Силвър, неговия доверен кон.

Even more, as the beast is “scarlet” (17:3), so also is the harlot “clothed in purple and scarlet” (17:4). Like high school sweethearts, they are wearing the same colors, cheering for the same team. That’s why it is such a deeply ironic and shocking turn of events when the beast turns on the harlot and devours her. But in the beginning, a close partnership exists between the woman and the beast.

Нещо повече, както звярът е „червен“ (17:3), така и блудницата е „облечена в пурпурно и червено“ (17:4). Подобно на влюбени сладурчета от гимназията, те са облечени в едни и същи цветове, аплодират за същия отбор. Ето защо толкова дълбоко ироничен и шокиращ обрат на събитията е моментът, в който звярът се обръща срещу блудницата и я поглъща. Но в началото между жената и звяра съществува тясно партньорство.

By seducing “the kings of the earth, and “those who dwell on the earth” into becoming “drunk with the wine of her immorality” (17:2), the harlot is actually a great evangelist of sorts for the religion of the Antichrist. As Beale has written, “That the woman here is ‘mother’ of idolaters connotes her authoritative influence over and inspiration of the system of idolatry.”⁶ The kings who are drunk on her false religion are specifically the same kings who come to form the primary leadership for the kingdom of the Antichrist.

Съблазнявайки „земните царе и „тези, които живеят на земята“ да се „опиват от виното на блудството ѝ“ (17:2), блудницата всъщност се явява като чудесен евангелизатор за религията на Антихриста . Както Бийл пише: „Това, че жената тук е „майка“ на идолопоклонниците загатва за нейното авторитетно влияние и вдъхновяване на системата на идолопоклонството.“⁶ Царете, които са пияни от нейната фалшива религия, са точно същите царе, които в последствие ще формират главното водачество на царството на Антихриста.

More than simply being in partnership with the Antichrist and his alliance, the false religion the harlot represents is one and the same with the religion of the Antichrist. As Lenski stated, “The woman, the whole antichristian seduction, is thus connected with the whole antichristian power. The connection, too, seems significant: she sits upon this beast; by her seduction to whoring she exercises the power of the beast.”⁷ That the harlot’s false religion is the same as the Antichrist’s is further validated in Revelation 14.

Освен, че просто е в партньорство с Антихриста и неговия съюз, фалшивата религия, която блудницата представлява, е същата като религията на Антихриста. Както казва Ленски, „Жената - цялото антихристиянско съблазняване - е свързана с цялата антихристиянска сила. Връзката помежду им също изглежда значителна: тя седи върху този звяр; чрез

съблазняването си към блудство тя упражнява силата на звяра.”⁷ Това, че фалшивата религия на блудницата е същата като тази на Антихриста, допълнително се потвърждава от Откровение 14.

There we find three angels loudly proclaiming a message to the inhabitants of the earth. Although each angel has a separate message, all of their comments flow together into one very cohesive statement. The first angel calls upon all people to reject idolatry and worship God alone:

Там откриваме три ангела, всеки от които провъзгласява на висок глас послание до жителите на земята. Въпреки че всеки ангел има отделно послание, всичките им коментари се сливат в едно много съгласувано изявление. Първият ангел призовава всички хора да отхвърлят идолопоклонството и да се покланят единствено на Бог:

“And he said with a loud voice, ‘Fear God, and give Him glory, because the hour of His judgment has come; worship Him who made the heaven and the earth and sea and springs of waters’” (v. 7). The second angel declares the good news that the last-days Babylon (which represents the greatest system of idolatry to ever exist) has finally met its judgment and destruction: “Fallen, fallen is Babylon the great, she who has made all the nations drink of the wine of the passion of her immorality” (v. 8). The third angel then states that “if anyone worships the beast and his image, and receives a mark on his forehead or on his hand, he also will drink of the wine of the wrath of God, which is mixed in full strength in the cup of His anger; and he will be tormented with fire and brimstone in the presence of the holy angels and in the presence of the Lamb.

„Той каза с висок глас: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настъпи часът на Неговия съд. Поклонете се пред Онзи, Който е сътворил небето и земята, морето и водните извори.““ (ст. 7). Вторият ангел обявява добрата новина, че Вавилон от последните дни (който представлява най-великата система на идолопоклонство, съществувала някога) най-накрая е срещнал своята присъда и унищожение: „Падна, падна вече Вавилон,

великият град, защото[b] напои всички народи със силното вино на блудството си.” (ст. 8). След това третият ангел заявява, че „Който се поклони на звяра и на изображението му и бъде белязан със знак на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божията ярост, вино неразводнено, налято в чашата на гнева Му, и ще бъде измъчван с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца. Димът от мъчението им ще се издига за вечни времена и няма да имат покой ни денем, ни нощем онези, които се покланят на звяра и на образа му и които бъдат белязани със знака на името му.“ (ст. 9-11)

When the full message is considered together, it is a call to the inhabitants of the earth to worship God alone, lest they, like Babylon, be judged by the Lord and destroyed eternally.

Когато пълното послание се разглежда като едно цяло, то представлява призив към жителите на земята да се покланят единствено на Бог, за да не би и те, подобно на Вавилон, да бъдат съдени от Господа и изтребени завинаги.

I AM, AND THERE IS NO OTHER

The final indicator that the woman represents a great anti-Yahweh religion is seen in a peculiar statement the woman makes of herself. In Revelation 18:7, she says in her heart, “I sit as queen and I am not a widow, and will never see mourning.” This verse is taken directly from Isaiah 47:8, where the “daughter of Babylon,”⁸ says, “I am, and there is no one besides me. I will not sit as widow.” This proclamation of “I am” is a direct challenge to Yahweh, the God of the Bible, whose very name is “I AM” (see Ex. 3:14).

АЗ СЪМ И НЯМА ДРУГА

Последният индикатор, че жената представлява голяма анти-Яхве религия, се вижда в едно особено изявление, което тя прави за себе си. В Откровение 18:7 тя казва в сърцето си: „Седя като царица и не съм вдовица и никога няма да видя траур.” Този стих е взет директно от Исая 47:8, където „дъщерята на Вавилон“⁸ казва: „Аз съм и освен мен няма друга. Няма да стоя вдовица.” Тази прокламация на „Аз съм“ е пряко предизвикателство

към Яхве, Богът на Библията, самото име на когото е „АЗ СЪМ“ (вж. Изх. 3:14).

This allusion to Isaiah 47:8 creates a possible context for the great harlot of Revelation to represent a direct challenge to the one true God.

Тази алюзия към Исая 47:8 създава възможен контекст, в който голямата блудница от Откровение може да символизира пряко предизвикателство към единствения истински Бог.

In conclusion, “Babylon the great, the mother of all harlots, and of the abominations of the earth” represents the greatest and largest false religion that humankind will ever know. It is portrayed as a violent and murderous religion, guilty for the shed blood of God’s holy martyrs. The harlot Babylon is also a source of great religious seduction, luring many of the earth’s inhabitants to join this false system of worship and opposition to the Lord. Of all of the various hints we are given, this one is absolutely critical. In the next chapter, we will further develop this theme.

В заключение, „Вавилон Велики, майката на всички блудници и на мерзостите на земята“ представлява най-великата и най-голяма фалшива религия, която човечеството някога ще познава. Изобразена е като насилствена и убийствена религия, виновна за пролятата кръв на Божиите свети мъченици. Блудницата Вавилон също е източник на голямо религиозно съблазняване, примамвайки много от жителите на земята да се присъединят към тази фалшива система на поклонение и опозиция срещу Господа. От всички различни белези, които ни се дават, този е абсолютно критичен. В следващата глава ще доразвием тази тема.

7

THE WOMAN AND THE BEAST

ЖЕНАТА И ЗВЯРЪТ

UPON SEEING THE HARLOT IN ALL OF HER UGLINESS, the apostle John was appalled. As John's angelic guide addressed his shock, he gave us one of the most critical clues concerning the harlot's identity.

ВИЖДАЙКИ БЛУДНИЦАТА В ЦЯЛАТА Й ГРОЗОТА, апостол Йоан бил ужасен. Отговаряйки на шока на Йоан, ангелският водач ни дава един от най-определящите белези относно самоличността на блудницата.

Strangely, though the angel told John that he was about to unravel “the mystery of the woman and of the beast that she rides upon” (17:7, emphasis added), he instead launched into a very detailed explanation of the beast alone. For the remainder of the chapter, the angel focused almost entirely on describing the beast. The woman is not even mentioned. This is no accident. Simply put, understanding the meaning of the woman requires that we first understand what the beast represents.

Някак странно е, че въпреки че ангелът казва на Йоан, че е на път да разгадае „тайната на жената и на звяра, върху който тя язди“ (17:7, акцентът е добавен), той вместо това се впуска в едно много подробно обяснение, отнасящо се само за звяра. През останалата част от главата ангелът се съсредоточава почти изцяло върху описанието на звяра. Жената дори не се споменава. Това не е случайно. Просто казано, разбирането на значението на жената изисква първо да разберем какво представлява звярът.

Once we establish this and understand the woman's relationship to the beast, then we will have a much better idea of what the woman represents within this prophecy. For this reason, we will devote the remainder of this chapter to understanding this mysterious portion of the vision.

Веднъж установили това и разбрали връзката на жената със звяра, тогава ще имаме много по-добра представа за това какво представлява жената в това пророчество. Поради тази причина ще посветим остатъка от тази глава на разгадаването на тази мистериозна част от видението.

First, what does the beast represent? What does it mean that the beast has seven heads? And what of the mysterious eighth kingdom that is mentioned? What is that about? Answering these questions is absolutely critical if we are to rightly understand the mystery of the last-days Babylon.

Първо, какво представлява звярът? Какво означава, че звярът има седем глави? А какво да кажем за мистериозното осмо царство, което се споменава? За какво става дума? Отговорът на тези въпроси е от абсолютно критичическо значение, ако искаме да разберем правилно тайната на Вавилон от последните дни.

SEVEN SATANIC EMPIRES

If trying to understand the meaning of a seven-headed monster with ten crowns seems impossible, don't worry. Once we recognize that the symbolism in this vision has already been explained in other parts of the Bible, then understanding this mysterious prophecy becomes much simpler. To begin with, the concept of "the beast" is first found

in Daniel 7, where four beasts are used as symbols of various pagan empires.

СЕДЕМ САТАНИНСКИ ИМПЕРИИ

Ако опитът да разберете значението на седемглаво чудовище с десет корони изглежда невъзможна задача, не се тревожете. Веднъж разберали, че символиката в това видение вече е била обяснена в други части на Библията, тогава разбирането на това мистериозно пророчество става много по-лесно. Като начало, понятието за “звяра” се среща за първи път в Даниил 7, където четири звяра се използват като символи на различни езически империи.

Unlike the beasts of Daniel 7, however, the beast described in Revelation 17 does not represent just a single empire, but a conglomerate of seven historical pagan empires. Each head, as we will see, represents a different empire.¹

За разлика от животните от Даниил 7, обаче, звярът, описан в Откровение 17, не представлява само една империя, а конгломерат от седем исторически езически империи. Всяка глава, както ще видим, представлява различна империя.¹

This seven-headed beast, which represents seven historical satanic empires, is actually first introduced back in Revelation 12–13. There this beast is revealed to, in essence, be the very embodiment of Satan on the earth. In Revelation 12, Satan himself is first described as a “great red dragon having seven heads” (v. 3). Then, in chapter 13, as

the great dragon stands on the seashore, from out of the sea before him, this second beast arises. The first thing we notice is that the beast is nearly identical to the satanic dragon.

Този седмоглав звяр, който представлява седем исторически сатанински империи, всъщност е представен за първи път в Откровение 12–13. Там се разкрива, че този звяр в същността си е самото въплъщение на Сатана на земята. В Откровение 12, самият Сатана е описан за първи път като „голям червен дракон със седем глави“ (ст. 3). Тогава, в глава 13, когато големият дракон стои на морския бряг, от морето пред него се появява този втори звяр. Първото нещо, което забелязваме, е, че звярът е почти идентичен със сатанинския дракон.

Both are red monsters with seven heads. Why is the beast revealed to be a near mirror image of Satan? There is a very important point being made here. No doubt, Satan and the other rebellious angelic beings wage war against humankind under cover of darkness: subtly, secretly, covertly. In fact, most people would say that Satan works by

luring, tempting, and laying traps for the unwitting—but always remaining out of sight, in the shadows. Of course, Satan does work this way. The Scriptures warn that “the devil prowls” (1 Peter 5:8).

И двете са червени чудовища със седем глави. Защо звярът ни бива разкрит като почти огледален образ на Сатана? Тук се отбелязва един много важен момент. Без съмнение Сатана и другите бунтовни ангелски същества водят война срещу човечеството, под прикритието на мрак: неусетно, тайно, скрито. Всъщност повечето хора биха казали, че Сатана работи, като примамва, изкушава и поставя капани за неподозиращите – но винаги остава извън полезрението, в сенките. Разбира се, Сатана наистина работи по този начин. Писанията предупреждават, че „дяволът дебне” (1 Петрово 5:8).

What we learn from this particular picture in Revelation, however, is that Satan’s primary way of carrying out his activity on earth is actually overt. It has been that way down through history: Satan effects his plans and purposes—in plain sight, for all to see—through pagan empires and their armies. This is why the beast, which represents seven historical pagan empires, is essentially a mirror image of Satan himself. These historical pagan empires have essentially been the devil’s puppets to carry out his work of resisting the Lord’s unfolding plan of redemption.

Това, което научаваме от тази конкретна картина в Откровение обаче, е, че основният начин, по който Сатана извършва дейността си на земята всъщност е открит. Това е било така през цялата история: Сатана осъществява своите планове и цели — на видно за всички място — чрез езически империи и техните армии. Ето защо звярът, който представлява седем исторически езически империи, е по същество огледален образ на самия Сатана. Тези исторически езически империи в същността си са били марионетки на дявола, чрез които той осъществявал своята задача на съпротива срещу разгръщания се Божий освободителен план.

This is exactly why it is said that Satan will bestow upon the beast “his power and his throne and great authority” (Rev. 13:2). Even as Satan has worked through these historical beast kingdoms, his greatest work will be carried out through the final kingdom of the beast.

Точно поради това се казва, че Сатана ще предаде на звяра „своята сила, своя престол и голяма власт“ (Откр. 13:2). Сатана наистина е действал чрез тези исторически царства, същевременно най-голямата му задача ще бъде извършена чрез последното царство на звяра.

Though there have been many satanically empowered empires and nations throughout history, the seven heads of the beast represent seven very specific empires through which Satan has sought to wage war against God’s purposes. These are the primary empires that have at one time or other ruled over the promised land and most often have sought to destroy God’s people.

Въпреки че през цялата човешка история е имало много различни сатанински овластени империи и нации, седемте глави на звяра представляват седем много специфични империи, чрез които Сатана се е опитвал да води война срещу Божиите цели. Това са основните империи, които в един или друг момент са управлявали Обетованата земя и най-често са се опитвали да унищожат Божия народ.

While Daniel 7 gives us a partial picture, revealing only four pagan kingdoms (Babylon, Medo-Persia, Greece, and the empire of the Antichrist), Revelation 13 and 17 convey a much fuller picture, spanning all of biblical history. So, which empires do the seven heads represent?

Докато Даниил 7 ни дава частична картина, разкриваща само четири езически царства (Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и империята на Антихриста), Откровение 13 и 17 предават много по-пълна картина, обхващаща цялата библейска история. И така, кои империи представляват седемте глави?

IDENTIFYING THE FIRST SIX EMPIRES

The first head of the beast represents the ancient pagan empire of Egypt. This is the Egypt of Pharaoh, which enslaved the Hebrews and chased them into the desert for extermination. This Egypt represented the first great satanic attack on God's chosen people, the Hebrews. The second pagan empire to assault God's people was Assyria, which, under Sennacherib, attacked and carried into exile the ten northern tribes of Israel. After this, it was Babylon, under Nebuchadnezzar, who attacked the southern kingdom of Judah, destroying Jerusalem and carrying the nation away into exile.

ИДЕНТИФИЦИРАЙКИ ПЪРВИТЕ ШЕСТ ИМПЕРИИ

Първата глава на звяра представлява древната езическа империя на Египет. Това е Египет на фараона, който поробва евреите и ги прогонва в пустинята за изстребление. Този Египет представлява първата голяма сатанинска атака срещу избрания от Бога народ, евреите. Втората езическа империя, която напада Божия народ, бива Асирия, която под управлението на Сенахериб атакува и отвежда в изгнание десетте северни племена на Израел. След това Вавилон, под

ръководството на Навуходоносор, атакува южното царство на Юда, разрушавайки Йерусалим и отвеждайки нацията в изгнание.

The fourth great pagan empire was Medo-Persia, from which came Haman and his devilish plot to exterminate the Jewish people, as recorded in the book of Esther. Then came the Greeks, led by Alexander the Great, who conquered the whole of the Middle East. After Alexander's death, it was through the Greek king Antiochus IV Epiphanes that Satan once more waged a horrific assault against the people of God. The next satanically empowered kingdom, of course, was Rome, which oppressed and occupied the promised land during Jesus' day.

Четвъртата голяма езическа империя е Мидо-Персия, от която идват Аман и неговият дяволски заговор за унищожение на еврейския народ, както е записано в книгата на Естер. След това идват гърците, водени от Александър Велики, които завладяват целия Близък изток. След смъртта на Александър, именно чрез гръцкия цар Антиох IV Епифан, Сатана отново предприема ужасяваща атака срещу Божия народ. Следващото сатанински овластено царство, разбира се, бива Рим, който потискал и окупира обещана земя по времето на Исус.

It was under the Roman empire that Jesus Himself was crucified. Forty years later, under Emperor Titus, Jerusalem and the temple would be destroyed and many of the citizens of the land killed or exiled. So far, then, these are the first six empires:

Сам Исус бива разпнат именно под властта на Римската империя. Четиридесет години по-късно, при управлението на император Тит, Йерусалим и храмът щели да бъдат разрушени, а много от гражданите на страната щели да бъдат убити или заточени. Засега това са първите шест империи:

1. Египетска империя
2. Асирийска империя
3. Вавилонска империя
4. Мидо-Персийска империя
5. Древно-гръцка империя
6. Римска империя

- 1. Egyptian Empire**
- 2. Assyrian Empire**
- 3. Babylonian Empire**
- 4. Medo-Persian Empire**
- 5. Grecian Empire**
- 6. Roman Empire**

Most futurist commentators would agree with the names on this list.² From the late-nineteenth-century commentator Joseph Augustus Seiss to the late-twentieth-century commentators George Eldon Ladd and John Walvoord, scholars generally identify the beast's first six heads with these empires. Not surprisingly, though, there is some controversy surrounding the identity of the beast's seventh head. Many interpreters suggest it represents a revived Roman empire, one that will be led by the Antichrist.

Повечето коментатори футуристи биха се съгласили с имената в този списък.² От коментатора от края на деветнадесети век, Джоузеф Август Сейс, до коментаторите от края на двадесети век Джордж Елдън Лад и Джон Уолворд, библейските учени обикновено идентифицират първите шест глави на звяра с тези империи. Не е изненадващо обаче, че има известни противоречия около самоличността на седмата глава на звяра. Много тълкуватели предполагат, че това представлява възродена Римска империя, която ще бъде водена от Антихриста.

There is a glaring problem with this view, however. Beyond the seventh head or kingdom, the angel went on to describe another, mysterious, eighth kingdom. What are we to make of this? Surely the eighth kingdom cannot be a double-revived Roman Empire. Rome cannot be the sixth, the seventh, and the eighth, can it? This wouldn't seem to make any sense. Consistency requires that we see each head as a distinct empire. The eighth is the only exception, as it is mysteriously linked to the one before it. The key, then, is to identify the seventh head first. The eighth is the revival of the seventh head. So what empire might this be? Which empire came after Rome?

С тази гледна точка обаче има очевиден проблем. В допълнение на седмата глава или царство, ангелът продължава да описва друго, мистериозно, осмо царство. Какво да разбираме от това? Със сигурност осмото царство не може да бъде Римската империя възродена два пъти. Рим не може да бъде шести, седми и осми, така ли е? Това не би имало никакъв смисъл. Логическата последователност изисква да виждаме всяка глава като отделна империя. Осмото е единственото изключение, тъй като е мистериозно свързано с това преди него. Следователно ключът е първо да се идентифицира

седмата глава. Осмата е възраждането на седмата глава. И така, коя империя може да е това? Коя империя идва след Рим?

THE SEVENTH HEAD: THE ISLAMIC EMPIRE

I would suggest that the only real candidate, the only empire in history that follows in the footsteps of and completes the clearly established pattern set by the previous six empires, is what we could refer to as the historical Islamic empire. Most refer to this historical empire as the “Caliphate,” from the Arabic word Khalifa, which simply refers to the Islamic government that succeeded Muhammad, the founder of Islam. After Muhammad died, his successors conquered the Middle East with lightning speed.

СЕДМАТА ГЛАВА: ИСЛЯМСКАТА ИМПЕРИЯ

Бих казал, че: единственият реален кандидат, единствената империя в историята, която следва и завършва ясно установения модел, определен от предишните шест империи, е това, което бихме могли да наречем историческата ислямска империя. Повечето наричат тази историческа империя „Халифат“, от арабската дума Халифа, която просто се отнася до ислямското правителство, което заело мястото на Мохамед, основателят на исляма. След смъртта на Мохамед, неговите наследници завладяват Близкия изток със светкавична скорост.

The Islamic empire quickly came to engulf much of the ancient world, reaching from India to Spain, and most important, over the promised land. It was far larger than even the Roman Empire at the time of its greatest extent. In its day, the historical Islamic empire, like the previous empires, was the primary satanic steward of the anti-Semitic, Jew-hating spirit. Like the other great empires before it, the Islamic empire has long been possessed with the same lust to conquer and possess the promised land of Israel.

Ислямската империя в последствие бързо поглъща голяма част от древния свят, достигайки от Индия до Испания и най-важното, до Обетованата земя. Тя била много по-голяма дори от Римската империя по времето на най-големия ѝ обсег. Историческата ислямска империя, подобно на предишните империи, била основният на времето си сатанински повелител на антисемитския, мразещ евреите дух. Подобно на другите велики империи преди нея, ислямската империя отдавна е била обладана със същата жажда да завладее и притежава обещаната на Израел земя.

If the identity of the seventh head after Rome is the Islamic Caliphate, then this would mean that a revived caliphate, the final yet short-lived empire of the Antichrist, is the eighth kingdom. The following list would then complete the vision:

Ако идентичността на седмата глава след Рим е Ислямският халифат, тогава това би означавало, че осмото царство е възродения халифат, последната, но краткотрайна империя на Антихриста. Следният списък би направил видението пълно:

1. Египетска империя
2. Асирийска империя
3. Вавилонска империя
4. Мидо-Персийска империя
5. Древно-Гръцка империя
6. Римска империя

7. Ислямска империя
8. Възродена Ислямска империя на Антихриста

We must note that this interpretation would seem to be the only way we might understand this passage without violating the pattern previously established in Daniel 2 and 7. In both of those chapters, the final empire is portrayed as a single empire with two distinct phases. In Daniel 2, we are shown a statue comprised of five distinct segments, each representing various historical empires. The final two sections of the statue, the legs of iron and the feet of mixed iron and clay, represent two distinct phases of the same kingdom.

Трябва да отбележим, че това тълкувание изглежда е единственият начин да разберем този пасаж, без да нарушаваме модела, установен преди това в Даниил 2 и 7. И в двете от тези глави последната империя е изобразена като една и съща империя с две отделни фази. В Даниил 2 ни е показана статуя, състояща се от пет отделни сегмента, всеки от които представлява различни исторически империи. Последните две части на статуята, краката от желязо и стъпалата от смесено желязо и глина, представляват две различни фази на едно и също царство.

Likewise, in Daniel 7, which describes a vision of four beasts, each representing different historical empires, the fourth beast, and then

the ten horns that arise “out of this kingdom” (v. 24), represent two distinct phases of the same kingdom.³

По същия начин в Даниил 7, който описва видение, говорещо за четири звяра, всеки от които представлява различни исторически империи, четвъртият звяр и след това десетте рога, които възникват „от това царство“ (ст. 24), представляват две отделни фази на едно и също царство.

This would mean that the legs of iron in Daniel 2 and the fourth beast of Daniel 7 represent the historical Islamic empire, while the feet of iron and clay in Daniel 2 and the ten horns of the beast in Daniel 7 represent the revival of this empire, which the Antichrist will lead. Again, we must note that the final kingdom is composed of two phases, not three. When we get to Revelation 17, this same pattern continues. The legs of iron and the fourth beast correlate to the seventh head.

Това би означавало, че краката от желязо в Даниил 2 и четвъртият звяр от Даниил 7 представляват историческата ислямска империя, докато краката от желязо и глина в Данаил 2 и десетте рога на звяра в Данаил 7 представляват възраждането на тази империя, която ще ръководи Антихристът. *Още веднъж, трябва да отбележим, че последното царство се състои от две фази, а не от три.* Същият модел продължава и когато стигаме до Откровение 17. Краката от желязо и четвъртият звяр са свързани със седмата глава.

Those who hold the final empire to be Roman are forced to see a three-phased empire in Revelation 17. This interpretation clashes with both Daniel 2 and 7. But when we understand the seventh and eighth

kingdoms to refer to the historical Islamic empire and its revival, then Revelation flows perfectly with Daniel 2 and 7. See the table:

Тези, които смятат, че последната империя е Римската, са принудени да видят империя, състояща се от три фази в Откровение 17. Това тълкувание е във разрез както с Даниил 2, така и с Данаиил 7. Но когато разберем, че седмото и осмото царство се отнасят до историческата ислямска империя и нейното възраждане, тогава Откровение се съчетава перфектно с Даниил 2 и 7. **Вижте таблицата:**

Some will ask why the Roman Empire is not included in Daniel 2 or 7. The answer is simple. The context of Daniel 2 is a dream that was given to Nebuchadnezzar, the king of Babylon. The vision is about the three specific kingdoms that would succeed his kingdom. The Roman Empire, in all of its long history, reached Babylon for only a few months. In AD 116, under Emperor Trajan, Rome indeed took the ruins of Babylon. After only a very short time there, however, Trajan had a stroke, withdrew, and died shortly thereafter. Both Daniel 2 and 7 speak of Babylon, Medo-Persia, and Greece, and then they move directly to the next major empire that would truly gain control over Babylon (Dan. 2:40).

Някои ще попитат защо Римската империя не е включена в Даниил 2 или 7. Отговорът е прост. Контекстът на Даниил 2 е сън, който е даден на Навуходоносор, царят на Вавилон. Видението се отнася до трите конкретни царства, които щели да наследят неговото царство. Римската империя, въпреки наистина дългата ѝ история, достига Вавилон само за няколко месеца. През 116 г. сл. Хр., при управлението на император Траян, Рим наистина превзема руините на Вавилон. Обаче само след много кратко време там, Траян получава удар, оттегля се и малко след това умира. И в Даниил 2, и в Данаиил 7 се

говори за Вавилон, Мидо-Персия и Гърция, а след това те се придвижват директно към следващата главна империя, която щяла да добие неуспорим контрол над Вавилон (Дан. 2:40).

History informs us that this was accomplished by the Islamic Caliphate. Quite simply, no other candidates exist that fulfill the requirements of the text.⁴ We will discuss this in some more detail as we move forward.

Историята ни информира, че това било постигнато от Ислямския халифат. Просто не съществуват други кандидати, отговарящи на изискванията на текста.⁴ Ще обсъдим това по-подробно по-нататък в книгата.

LEOPARD, BEAR, AND LION Further substantiating this interpretation, namely, the Middle Eastern or Islamic nature of the seventh and eighth heads of the beast, is the beast's composite description:

ЛЕОПАРД, МЕЧКА И ЛЪВ Допълнително обосноваващо това тълкувание, а именно, блискоизточната или ислямска природа на седмата и осмата глава на звяра, е комбинираното описание на звяра:

And the beast which I saw was like a leopard, and his feet were like those of a bear, and his mouth like the mouth of a lion. And the

dragon gave him his power and his throne and great authority. (Rev. 13:2)

“И звярът, който видях, беше като леопард, и краката му бяха като на мечка, а устата му като устата на лъв. И змеят му даде силата и трона си и голяма власт.” (Откр. 13:2)

This imagery comes directly from Daniel 7. There, the leopard represents the Grecian Empire, the bear represents the Medo-Persian Empire, and the lion represents the Babylonian Empire. The seventh and eighth empires, then, are a composite of these three empires, partially leopard, partially lion, and partially bear. In modern terms, Babylon loosely correlates to Iraq, Medo-Persia to Iran, and the Greek Empire to the Balkans, Turkey, and Syria. These nations, of course, correlate almost perfectly with the historical Islamic empire—but not the Roman Empire. This is critical.

Това изображение идва директно от Даниил 7. Там леопардът представлява Древно-гръцката империя, мечката представлява Мидо-персийската империя, а лъвът представлява Вавилонската империя. Тогава седмата и осмата империи са съчетание от тези три империи, частично леопард, частично лъв и отчасти мечка. В съвременния смисъл Вавилон приблизително съответства на Ирак, Мидо-Персия на Иран, а Гръцката империя на Балканите, Турция и Сирия. Тези нации, разбира се, съответстват почти съвършено на историческата ислямска империя, но не и на Римската империя. Това е от критично значение.

THE EIGHTH KINGDOM: THE REVIVED ISLAMIC EMPIRE As we ponder the nature of the eighth and final kingdom of Revelation 17, we must note how the angel described it:

The beast that you saw was, and is not, and is about to come up out of the abyss and go to destruction. And those who dwell on the earth, whose name has not been written in the book of life from the foundation of the world, will wonder when they see the beast, that he was and is not and will come. (Rev. 17:8)

ОСМОТО ЦАРСТВО: ВЪЗРОДЕНАТА ИСЛЯМСКА ИМПЕРИЯ

Докато размишляваме върху естеството на осмото и последно царство от Откровение 17, трябва да обърнем внимание на това как ангелът го описва:

“Звярът, който си видял, беше, но го няма; обаче, скоро ще възлезе из бездната и ще отиде в погибел. И земните жители, всеки, чието име не е написано в книгата на живота от създанието на света, ще се зачудят, когато видят, че звярът беше и го няма, но пак ще дойде.” (Откр. 17:8)

The final manifestation of satanic empire is portrayed as an empire that, after a period of existence, descends into the darkness of “the abyss.” It dies. Then, at a later time, it arises back from the abyss. Because of the cryptic nature of this portion of the prophecy, many have misunderstood its meaning. First, it is essential to properly understand the end-time context and thus the proper perspective of the angel’s words. Admittedly, this is a bit tricky.

Заклучителното проявление на сатанинската империя е изобразено като империя, която след определен период на съществуване слиза в мрака на „бездната“. Тя умира. След това, по-късно, тя се завръща от бездната. Поради загадъчния характер на тази част от пророчеството мнозина са разбрали погрешно значението му. От изключително значение е първо да се разбере правилно контекстът на последните времена, а след това и правилната перспектива на думите на ангела. Разбирасе, трябва да призная, че това е малко сложно.

Think about this. The angel is explaining to John, who lived in the first century, that the beast that he is seeing will, in the last days, have been an empire that formerly existed. The angel is not saying that, from John's perspective in the first century, the beast was already alive and about to come back.

Помислете върху това. Ангелът обяснява на Йоан, който живеел през първи век, че звярът, който той вижда, в последните дни ще бъде империя, която е съществувала преди. Ангелът не казва това от перспективата на Йоан от първи век, звярът вече бил жив и бил на път да се върне.

No, this riddle makes sense only from the perspective of one living in the actual last days, to which John was temporarily, as it were, transported in the vision. Those in the last days will look at an empire that formerly existed, died, and then comes back. The next verse makes it clear that the angel is indeed speaking of the eighth and final head of the beast:

Не, тази гатанка има смисъл само от гледна точка на човек, който живее в действителните последни дни, към които Йоан бил, така да се каже, временно пренесен във видението. Живеещите в последните дни ще гледат към империя, която е съществувала преди, умряла е и след това се завръща. Следващият стих изяснява, че ангелът наистина говори за осмата и последна глава на звяра:

“The beast which was and is not, is himself also an eighth and is one of the seven, and he goes to destruction” (Rev. 17:11). Remember: the eighth kingdom of the beast correlates to the feet of iron and clay in Daniel 2 as well as the ten horns that arise from the fourth beast: “out of this kingdom ten kings will arise” (Dan. 7:24).

„Звярът, който е бил и не е, сам също е осми и е един от седемте, и отива на погибел“ (Откровение 17:11). Запомнете: осмоото царство на

звяра съответства на краката от желязо и глина в Даниил 2, както и десетте рога, които произлизат от четвъртия звяр: „те са десет царе, които ще се издигнат от това царство;“ (Дан. 7:24).

The ten horns in Daniel 7 are the same ten horns described here in Revelation as being one and the same as the eighth kingdom: The ten horns which you saw are ten kings who have not yet received a kingdom, but they receive authority as kings with the beast for one hour. (Rev. 17:12)

Десетте рога в Даниил 7 са същите десет рога, описани тук в Откровение, означаващи едно и също нещо - осмото царство: “А десетте рога, що видях, са десет царе, които още не са получили царство, но като царе ще получат власт само за един час заедно със звяра.” (Откр. 17:12)

The ten kings are the primary leaders of the coming coalition of the Antichrist. This is the final “empire” of the Antichrist, Satan’s final, last-ditch effort to resist the completion of the Lord’s grand plan of redemption.

Десетте царе са основните лидери на бъдещата коалиция на Антихриста. Това е последната „империя“ на Антихриста, последното, окончателно усилие от страна на Сатана да се противопостави на завършването на великия изкупителен план на Господа.

A REVIVED EMPIRE, OR A REVIVED MAN? I should comment briefly here on this revived empire. Many commentators see in this passage a reference to the Antichrist, who will suffer a fatal head wound and then come back to life (see Rev 13:3). For clarity, I do believe the Antichrist will fulfill this prophecy. However, it is also clear that the seventh empire will also experience a death and revival. As we have already discussed, both Daniel 2 and 7 make it clear that the final empire has two very distinct phases.

ВЪЗРОДЕНА ИМПЕРИЯ ИЛИ ВЪЗРОДЕН ЧОВЕК?

Тук трябва да коментирам накратко относно тази възродена империя. Много коментатори гледат на този пасаж като отнасящ се до Антихриста, който ще получи смъртоносна рана на главата и след това

ще се върне към живот (виж Откровение 13:3). За да бъде ясен, вярвам, че Антихристът ще изпълни това пророчество. Но също така е ясно, че седмата империя също ще преживее смърт и възраждане. Както вече обсъдихме, и Даниил 2, и Даниил 7 показват недвусмислено, че последната империя има две много ясно разграничени фази.

A WOMAN AND THE BEAST: A PARTNERSHIP MADE IN HELL Having identified the seventh head of the beast as the historical Islamic Caliphate, and the eighth kingdom as a revived Islamic alliance, what does this teach us about the identity of harlot Babylon? First, we must note the relationship between the great harlot and the beast. The first point that stands out concerning their relationship is the fact that the harlot is riding this beast. This speaks of a very close relationship between the two. The woman and the beast share, as it were, an alliance, a symbiotic partnership.

ЖЕНАТА И ЗВЯРЪТ: ПАРТНЬОРСТВО, СЪЗДАДЕНО В АДА

След като идентифицирахме седмата глава на звяра като историческия ислямски халифат, а осмото царство като възроден ислямски съюз, какво научаваме от това за самоличността на блудницата Вавилон? Първо, трябва да отбележим връзката между голямата блудница и звяра. Първият момент, който се откроява по отношение на тяхната връзка, е фактът, че блудницата язди този звяр. Това говори за много тясна връзка помежду им. Жената и звярът сякаш споделят съюз, симбиотично партньорство.

This demonic duo is a satanic variation of the classic motif of the hero on his trusted and faithful steed. Beyond this, the two are also

wearing the same team colors. As commentator R. C. H. Lenski reminds us,

Този демоничен дует е сатанинска вариация на класическия мотив на героя, яхнал своя доверен и верен кон. Освен това двамата също носят същите цветове на отбора. Както ни напомня коментаторът Р. С. Х. Ленски,

The fact that the beast is now described simply as “scarlet” harmonizes with the vision of the woman who is also clothed in purple and “scarlet.” We regard “scarlet” as the color of sin, the opposite of white (see “scarlet” Isa. 1:18) . . . The point to be noted here is the whore’s connection with the beast, her relation to him.⁵

“Фактът, че звярът сега е описан просто като „червен“, е в хармония с видението на жената, която също е облечена в лилаво и „червено“. Ние разглеждаме „червеното“ като цвят на греха, противоположност на бялото (вижте „мораво“ Ис. 1:18). . . Тук трябва да се обърне внимание най-вече на връзката на блудницата със звяра, нейните взаимоотношения с него.”⁵

Outwardly, the two match. They are clearly portrayed as belonging together; truly, they are a match made in hell. They also share the same mission. Even as the beast is empowered “to make war with the saints and to overcome them” (Rev. 13:7), the woman is “drunk with the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus” —Christians (Rev. 17:6). Everything about these two speaks of a partnership.

Външно двамата си подхождат. Те са ясно изобразени като едно свършено съчетание; наистина, те са двойка, създадена в ада. Също така те споделят една и съща мисия. Дори както звярът е упълномощен „да воюва със светиите и да ги победи“ (Откр. 13:7), жената е „опиянена от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите

мъченици“ – християни (Откр. 17:6). Всичко свързано с тези двамата говори за партньорство.

That is why it comes as such a surprise when later, the beast suddenly turns on the woman, devours her flesh, and burns her with fire. Imagine watching Silver turn on the Lone Ranger, as if out of the blue, and devour him.

Ето защо изненадата е толкова голяма, когато по-късно звярът внезапно се обръща срещу жената, поглъща плътта ѝ и я изгаря с огън. Представете си как Силвър се обръща срещу Самотния рейнджър, сякаш изневиделица, и го поглъща.

It is specifically because of their deep bond, common goals, and close partnership that this sudden turn of events is so surprising. Yet, this alarming development, as we will see, is yet another essential key that will help us unlock the identity of the mysterious harlot.

Именно поради тяхната дълбока връзка, общи цели и близко партньорство този внезапен обрат на събитията е толкова изненадващ. И все пак, това смущаващо развитие, както ще видим, е още един важен ключ, който ще ни помогне да отключим самоличността на мистериозната блудница.

CONCLUSION Despite all of the mysterious symbolism and apocalyptic imagery in Revelation, the point is actually somewhat simple. Understanding the woman's identity is largely contingent upon identifying the beast. Although the beast broadly represents seven satanically inspired empires, its ultimate manifestation is the eighth kingdom. This is the kingdom that will thrive during the days of the great harlot.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въпреки цялата мистериозна символика и апокалиптични образи в Откровение, главният смисъл е всъщност някак прост. Разбирането на самоличността на жената до голяма степен зависи от

идентифицирането на звяра. Въпреки че звярът в общи линии представлява седем сатанински вдъхновени империи, неговото крайно проявление е осмото царство. Това е царството, което ще процъфтява през дните на голямата блудница.

Together, the harlot and the eighth kingdom will function as the great last-days dynamic duo, working together to fulfill the will of their master, the devil. By identifying the eighth kingdom as a revived Islamic empire, we have dramatically narrowed down the options concerning this great end-time city. Mystery Babylon will be the capital, the very heart of the coming revived Islamic empire.

Заедно блудницата и осмото царство ще функционират като знаменитото динамично дуо от последните дни, работещи заедно, за да изпълнят волята на своя господар, дявола. Идентифицирайки осмото царство като възродена ислямска империя, ние драстично стеснихме опциите относно този велик град от последното време. Тайна Вавилон ще бъде столицата, самото сърце на бъдещата възродена ислямска империя.

8 THE ISLAMIC EMPIRE

8

ИСЛЯМСКАТА ИМПЕРИЯ

BECAUSE IDENTIFYING THE SEVENTH AND EIGHTH HEADS of the beast of Revelation 17 as Islamic is so critical in identifying the great harlot, it is important that we build a scriptural case for it.¹ If the seventh and eighth kingdoms represent the historical Islamic empire and a revival of that empire, then the identity of the harlot city is dramatically narrowed down. As a city, the harlot Babylon is the religious and financial capital of the final satanic empire.

ПОНЕЖЕ ИДЕНТИФИЦИРАНЕТО НА СЕДМАТА И ОСМАТА ГЛАВА на звяра от Откровение 17 като ислямски е от такова критическо значение за идентифицирането на голямата блудница, важно е да посторим аргументация, базирана на Писанията.¹ Ако седмото и осмото царство представляват историческата ислямска империя и възраждането на тази империя, тогава опциите за уточняване идентичността на града на блудницата драстично намаляват. Като град, блудницата Вавилон е религиозната и финансова столица на последната сатанинска империя.

It will be the last great stronghold of Satan in the earth before Jesus returns. We should therefore look to the city that is the primary spiritual and economic heart of the Islamic world. To make this case, however, it must be shown that the Islamic empire is indeed that which the prophets foresaw and spoke of.

Това ще бъде последната голяма крепост на Сатана на земята, преди да се завърне Исус. Затова трябва да насочим поглед към града, който е основното духовно и икономическо сърце на ислямския свят. За да се предоставят валидни аргументи за тези твърдения обаче, трябва да се демонстрира, че ислямската империя наистина е това, което са предвиждали и за което са говорили пророците.

Having carefully weighed this matter for well over a decade now, I can say with confidence that the case for an Islamic Antichrist and Islamic empire is one that every serious student of the Scriptures should carefully consider. The remainder of this chapter will summarize the primary biblical arguments for a final Islamic beast empire.

След внимателно преценяване на този въпрос в продължение на повече от десетилетие, мога с увереност да кажа, че аргументите за ислямския антихрист и ислямска империя са аргументи, които всеки сериозно изучаващ Писанията трябва внимателно да обмисли. Останалата част от тази глава ще обобщи основните библейски аргументи последна ислямска империя на звяра.

IT'S ALL ABOUT ISRAEL

Anyone who wishes to properly identify the beast—or simply understand the story of the Bible—must grasp a very basic, but profoundly important point. Simply stated, geographically speaking, the story of the Bible is thoroughly centered around Israel and especially Jerusalem. The culmination of the story in particular revolves around this very specific piece of land and this very specific city. Jerusalem, after all, is where Jesus will return and reestablish the throne of David.

ВСИЧКО СЕ ВЪРТИ ОКОЛО ИЗРАЕЛ

Всеки, който иска да идентифицира звяра правилно — или просто да разбере историята на Библията — трябва да схване един много основен, но изключително важен момент. Просто казано, в географски смисъл, историята на Библията напълно се съсредоточава върху Израел и особено върху Йерусалим. Кулминацията на историята, по-специално, се върти около това много специфично парче земя и този много специфичен град. В крайна сметка Йерусалим е мястото, където Исус ще се върне и ще възстанови престола на Давид.

It is from Mount Zion that Jesus will rule the nations. As difficult as it might be for some Americans to grasp, the United States is not the center of God’s unfolding story. Throughout the Scriptures, the world outside of the Middle East and North Africa is most often referred to in such vague terms such as “the coastlands,” “far off,” or even “the ends of the earth.”

Именно от планината Сион ще управлява народите Исус. Колкото и да е трудно за някои американци да го разберат, Съединените щати не са центърът на Божията история. В Писанията светът извън Близкия изток и Северна Африка най-често се обозначава с такива неясни термини като „островите“, „далеч“ или дори „краищата на Земята“.

Now, this isn’t to say that those who live outside of the biblical world are less important in God’s eyes. Of course not. But in terms of the prophetic story that is unfolding, it revolves around Israel. Any effort to understand the story of the end times must begin by grasping this simple reality. This is the context of the Bible.

Това не означава обаче, че тези, които живеят извън библейския свят, са по-малко важни в очите на Бог. Разбира се, че не. Но що се отнася до пророческата история, която се разгръща, тя се върти около Израел. Всяко усилие да се разбере историята на последните времена трябва да започне с разбирането на тази проста реалност. Това е контекстът на Библията.

THE SURROUNDING NATIONS Which nations does the Bible say will attack and attempt to take control of Jerusalem? Repeatedly, throughout the Scriptures, it is “the surrounding” nations or peoples. Let’s consider just a few examples. Speaking of the armies of the Antichrist, the prophet Joel said, “Hasten and come, all you surrounding nations, and gather yourselves there . . . for there I will sit to judge all the surrounding nations” (Joel 3:11–12). Through the

prophet Zechariah, the Lord said, “Behold, I am about to make Jerusalem a cup of staggering to all the surrounding peoples. The siege of Jerusalem will also be against Judah.

ОКОЛНИТЕ НАРОДИ

Кои народи според Библията ще атакуват и ще се опитат да поемат контрол над Йерусалим? Многократно в Писанията това са „околните“ нации или народи. Нека разгледаме само няколко примера. Говорейки за армиите на Антихриста, пророк Йоил казва: „Побързайте и елате, всички околни народи, и се съберете там. . . защото там ще седя да съдя всички околни народи“ (Йоил 3:11–12). Чрез пророк Захария Господ каза: „Ето, Аз правя Ерусалим омайна чаша На всичките околни племена; И това ще бъде и за Юда В обсадата против Ерусалим

On that day I will make the clans of Judah like a blazing pot in the midst of wood, like a flaming torch among sheaves. And they shall devour to the right and to the left all the surrounding peoples” (Zech. 12:2, 6, 16 esv). Ezekiel also could not have been more clear as he wrote of the day when the people of Israel will no longer be surrounded by people who despise them:

Обсадата на Йерусалим също ще бъде срещу Юда. . . . В оня ден ще направя Юдовите началници Като жарник с огън между дърва, И като запален факел в сред снопове; Те ще погълнат всичките околни племена Отдясно и отляво,” (Зах. 12:2, 6, 16 esv). Езекиил също не би могъл да бъде по-ясен, тъй като пише за деня, в който народът на Израил вече няма да бъде заобиколен от хора, които го презират:

“And for the house of Israel there shall be no more a brier to prick or a thorn to hurt them among all their neighbors who have treated them with contempt. Then they will know that I am the Lord God” (Eze. 28:23–24 esv). The phrase translated here as “all their neighbors” is the same word used in both Joel and Zechariah. It is the Hebrew word cabiyb, which refers to those nations that are around Israel, her

neighbors. So, are Israel’s “neighbors” the nations of Europe, or are they the nations of the Middle East and North Africa?

„И между всички, които са около тях, не ще остане за Израилевия дом бодлива къпина или мъчителен трън сред всички техни съседи които им напакостяваха; и ще познаят, че аз съм Господ Иеова.” (Езе. 28:23–24 esv). Фразата, преведена тук като „всички техни съседи“, е същата дума, използвана както в Йоил, така и в Захария. Това е еврейската дума *sabiyb*, която се отнася до онези народи, които са около Израил, нейните съседи. И така, „съседите“ на Израел, нациите от Европа ли са, или нациите от Близкия изток и Северна Африка?

THE NATIONS OF THE ANTICHRIST Throughout the Scriptures, whenever the nations of the Antichrist are mentioned, those that will attack Israel in the last days, they are all Middle Eastern and North African nations—Muslim-majority nations. Conversely, there is not a single mention of a European or any other non-Muslim-majority nation being judged in the Day of the Lord for attacking Israel. Now, that isn’t to say that none will.

НАРОДИТЕ НА АНТИХРИСТА

В цялото Писание, всеки път, когато се споменават народите на Антихриста, онези, които ще нападнат Израел в последните дни, всички те са нации от Близкия изток и Северна Африка – нации с мюсюлманско мнозинство. Обратно, няма нито едно споменаване на европейска или друга нация с немюсюлманско мнозинство, която бива съдена в Деня Господен за нападение над Израел. Това не означава обаче, че никоя от тях няма да го направи.

But overwhelmingly, the Bible repeatedly and consistently names and emphasizes nations from the Middle East and North Africa. We should also emphasize those nations. It is where the Bible is silent that we must be extremely careful not to add our own assumptions. When Bible teachers tell you that we should not look to the Middle East as potentially producing the Antichrist and his system, they are simply not being true to the Scriptures. We should focus on that which the Bible focuses on. I hope we are in agreement on this point.

Но трудно оборим е фактът, че Библията многократно и последователно назовава и набляга на народи от Близкия изток и Северна Африка. Ние също трябва да наблегнем на тези нации. Там, където Библията мълчи е мястото, където трябва да бъдем изключително внимателни да не добавяме собствените си предположения. Когато библейски учители ви казват, че не бива да гледаме на Близкия изток като на потенциалното място, което ще произведе Антихриста и неговата система, те просто изневеряват на Писанията. Трябва да се фокусираме върху това, върху което се фокусира Библията. Надявам се, че сме съгласни по този въпрос.

THE MESSIAH WILL CRUSH HIS ENEMIES Now let's get more specific. We all know the story of Adam and Eve's disobedience. No sooner did the fall of humankind take place than the Lord began pointing to His solution. God described how He would eventually come to crush His adversary. Speaking directly to the serpent, the Lord said, "I will put enmity between you and the woman, and between your offspring and her offspring; he shall bruise your head, and you shall bruise his heel" (Gen. 3:15 esv).

МЕСИЯТА ЩЕ СМАЖЕ ВРАГОВЕТЕ СИ

И така, нека сега да поговорим по-конкретно. Всички знаем историята за непокорството на Адам и Ева. Веднага щом се случило грехопадението на човечеството, Господ започнал да сочи към Своето

решение. Бог описал как накрая ще дойде да смаже противника Си. Говорейки директно на змията, Господ каза: „Ще сложа вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата” (Бит. 3:15 esv).

According to this prophecy, throughout history, Satan’s seed would be at war with the “seed,” which is the Messiah, as well as those who follow Him. In the end, however, Jesus the Messiah, Eve’s seed, will crush Satan’s head—as well as all of Satan’s followers. He will make right all of the damage done on that very dark day in the Garden. It is appropriate, then, that this prophecy is sometimes referred to as “the mother prophecy.”²

Според това пророчество през цялата човешка история потомството на Сатана щяло да бъде във война със „семето“, което е Месията, както и с онези, които Го следват. В крайна сметка обаче Исус Месията, потомството на Ева, ще смаже главата на Сатана – както и на всички последователи на Сатана. Той ще поправи всички щети, нанесени в онзи много тъмен ден в Градината. Следователно уместно е това пророчество понякога да се нарича „пророчеството-майка“.²

Picking up on the theme of the Messiah someday crushing Satan and his followers, in the book of Numbers, we find another critical prophecy about Jesus. In Numbers 24, Balak, king of Moab, and the prophet Balaam are standing on a high overlook, gazing down over the Hebrews encamped in a vast valley plain below. God’s people had completed their exodus from Egypt and were making their way toward the promised land. But Balak was greatly disturbed at having such a vast people group encroaching the borders of his kingdom, so he had hired Balaam to pronounce a curse on the Hebrew people.

Подхващайки темата за Месията, който някой ден ще смаже Сатана и неговите последователи, в Книгата Числа откриваме друго пророчество за Исус от критическо значение. В Числа 24 Валак, царят на Моав, и пророк Валаам стоят на високо панорамно място и гледат надолу към евреите, разположени на лагер в обширна равнина.

Божият народ бил завършил изхода си от Египет и си проправял път към Обещаната земя. Но Валак бил силно обезпокоен, виждайки такава огромна група хора да нахлува в границите на неговото царство, затова той наел Валаам да произнесе проклятие върху еврейския народ.

Rather than cursing them, however, under the inspiration of the Holy Spirit, Balaam began to utter a profound end-time prophecy. “Come,” he said to Balak, “I will let you know what this people will do to your people in the latter days” (v. 14 esv). This phrase “latter days” in the Hebrew is *acharyith yawm*, literally meaning “the last days.” He then gave one of the most important messianic prophecies in the whole Torah:

Вместо да ги прокълне обаче, под вдъхновението на Святия Дух, Валаам започва да произнася едно изключително важно пророчество отнасящо се до последното време. „Ела“, казва той на Валак, „ще ти кажа какво ще направи този народ с твоя народ в последните дни (на англ. по-късните дни)“ (ст. 14 esv). Тази фраза „по-късните дни“ на иврит е *acharyith yawm*, буквално означаваща „последните дни“. След това той произнася едно от най-важните месиански пророчества в цялата Тора:

I see him, but not now; I behold him, but not near: a star shall come out of Jacob, and a scepter shall rise out of Israel; it shall crush the forehead of Moab and break down all the sons of Sheth. Edom shall be dispossessed; Seir also, his enemies, shall be dispossessed. (Num. 24:17–19 esv)

Виждам го, но не сега; Гледам го, но не отблизо; Ще излезе звезда от Якова, И ще се въздигне скипър от Израеля; Ще порази моавските първенци, И ще погуби всичките Ситови {Или, бунтовнически.} потомци. Едом ще бъде притежаван, Още Сиир ще бъде притежаван от неприятелите си; (Числа 24:17-19)

Balaam declared that in the end times, a king would arise from out of Israel. From very early on, Jewish interpreters understood this passage to be a prophecy concerning the Messiah. What does the passage say the Messiah will carry out when He returns? What did the Holy Spirit emphasize would be the primary accomplishment of the Messiah on that day? Expanding on “the mother prophecy” of Genesis 3, the Messiah is once again described as crushing the head of Satan’s followers, or “seed.”

Валаам заявява, че в последните времена от Израил ще възникне цар. Още в много ранен етап от тълкуването на Писанията еврейските тълкуватели разбирали този пасаж като пророчество отнасящо се до Месията. Какво казва пасажът, че ще извърши Месията, когато се завърне? Какво подчертава Светият Дух, че ще бъде основното постижение на Месията в този ден? Разширявайки „пророчеството-майка“ от Битие 3, Месията отново е описан като смазващ главата на последователите на Сатана, или като „семе“.

This time, however, these followers are actually named. The Messiah will come back and crush the heads of Moab, Edom, Seir, the sons of Sheth, and the Amalekites. Who do these names refer to? The Moabites and the Edomites lived to the east of modern-day Israel in what is today the nation of Jordan. Mount Seir was the most prominent mountain within the territory of Edom. Thus, the references to Moab, Edom, and Seir all point to the same general region. Likewise, the Amalekites were a people group who lived throughout the greater region to the east of Israel.

Този път обаче тези последователи всъщност са споменати по име. Месията ще се върне и ще смаже главите на Моав, Едом, Сеир, синовете на Сет и амаличаните. Към кои народи сочат тези имена? Моавците и едомците са живели на изток от съвременен Израел в това, което днес се нарича Йордания. Планината Сеир била най-

видната планина на територията на Едом. По този начин имената Моав, Едом и Сеир сочат към един и същ общ регион. По същия начин амаличаните били група хора, които живеели в границите на по-големия регион на изток от Израел.

All of these peoples, throughout biblical history, often carried a deep hatred and enmity toward the Hebrew people. The “sons of Sheth,” as translated in the Jerusalem Targum, are “all the sons of the East.”³ Now, if we take this passage at face value, is it more reasonable to interpret these references to Edom, Moab, and the Amalekites, as pointing us to the Middle East, or to Germany, Italy, and England, as so many teachers of prophecy today teach?

Всички тези народи през цялата библейска история често носели в сърцата си дълбока омраза и вражда към еврейския народ. „Синовете на Сет“, както е преведено в Йерусалимския Таргум, са „всички синове на Изтока“.³ И така, ако приемем, този пасаж без да търсим никакви закодирани значения, кое е по-логично: да тълкуваме наименованията Едом, Моав и амаличаните, като отнасящи се до Близкия изток или като отнасящи се до Германия, Италия и Англия, както твърдят толкова много учители на библейски пророчества днес?

CRUSHING MOAB INTO THE DUNG

A verse frequently read at funerals is Revelation 21:4, “There will be no more death or mourning or crying or pain, for the old order of things has passed away.” Few are aware, however, that the book of Revelation actually borrowed this passage directly from the prophet Isaiah. In Isaiah 25, we are told that the Lord will not only wipe away tears and destroy death, but He will also remove the disgrace of His people Israel from the earth. How will He do this? By destroying Israel’s enemies. Let’s look at the passage.

СМАЗВАЙКИ МОАВ В БУНИЩЕТО

Един стих, който често се чете на погребения, е Откровение 21:4: „Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина.“ Малцина обаче са

наясно, че книгата Откровение всъщност е заимствала този пасаж директно от пророк Исаия. В Исаия 25 ни се казва, че Господ не само ще изтрие сълзите и ще унищожи смъртта, но също така ще премахне от земята позора на Своя народ Израел. Как ще направи това Той? Като унищожи враговете на Израел. Нека разгледаме пасажа.

He will swallow up death forever; and the Lord God will wipe away tears from all faces, and the reproach of his people he will take away from all the earth, for the Lord has spoken. It will be said on that day, "Behold, this is our God; we have waited for him, that he might save us. This is the Lord; we have waited for him; let us be glad and rejoice in his salvation." For the hand of the Lord will rest on this mountain [Zion], and Moab shall be trampled down in his place, as straw is trampled down in a dunghill. And he will spread out his hands in the midst of it as a swimmer spreads his hands out to swim, but the Lord will lay low his pompous pride together with the skill of his hands. (vv. 8–11 esv)

“Ще погълне смъртта за винаги; И Господ Бог ще обърше сълзите от всичките лица, И ще отнеме укора на людете Си от цялата земя; Защото Господ е изговорил <това>. И в оня ден ще рекат: Ето, Тоя е наш Бог; Чакахме Го, и Той ще ни спаси; Тоя е Господ; чакахме Го; Ще се възрадваме и развеселим в спасението Му. Защото в тоя хълм Господната ръка ще почине; И Моав ще бъде потъпкан на мястото си, Както се тъпче плявата на бунището. <Господ> ще разпростре ръцете Си всред него, Както плаващият простира <ръце> да плава, И ще повали гордостта му Въпреки лукавщината на ръцете му.” (ст.8-11)

Now, obviously, God has not yet wiped away every tear, and death certainly still exists. This prophecy is clearly yet to be fulfilled. Like the passages we have already looked at, the context is the future, after the return of Jesus. Thus, the Lord says, at the end of the age, His hand of blessing and protection will rest on the head of Zion, His people, while his victorious foot will crush the head of Moab, His enemy, facedown into a pile of dung. It is not a vague or universal enemy of God's people that is specified here. As in Numbers 24, it is "Moab" whom Jesus, the returning Messiah, will judge.

Очевидно е обаче, че Бог все още не е изтрил всяка сълза и смъртта със сигурност все още съществува. Ясно е, че това пророчество тепърва предстои да се изпълни. Подобно на пасажите, които вече разгледахме, контекстът тук е бъдещето, периодът след завръщането на Исус. Затова, казва Господ, в края на века, Неговата ръка на благословение и защита ще почине върху главата на Сион, Неговия народ, докато Неговият победоносен крак ще смаже главата на Моав, Неговия враг, с лицето надолу в купчина тор. Това не е никакъв неясен или универсален враг на Божия народ, който бива посочен тук. Както в Числа 24, Исус, завръщащият се Месия, ще съди „Моав“.

And so once again I ask, according to this passage, at the time of the Lord's return, are the primary recipients of His judgment from Europe, or is the text once again pointing us to the anti-Semitic sons of the East? Common sense clearly tells us that it is the latter.

И така още веднъж питам, според този пасаж, при завръщането на Господа, основните получатели на Неговата присъда от Европа ли ще бъдат, или текстът отново ни насочва към антисемитските синове на Изтока? Здравият разум недвусмислено ни казва, че последното е вярно.

THE NATIONS OF THE ANTICHRIST IN EZEKIEL

In Ezekiel 25, another clear prophecy speaks of the Lord's divine judgment directed against Ammon, Moab, and Edom because of how they treated "the house of Judah" (v. 12 esv).

НРОДИТЕ НА АНТИХРИСТА В ЙЕЗЕКИИЛ

В Езекиил 25, друго пророчество с ясен смисъл, говори за Господната божествена присъда, насочена срещу Амон, Моав и Едом поради начина, по който са се отнасяли към „дома на Юда“ (ст. 12 esv).

Again, these three kingdoms inhabited what is modern-day Jordan. The prophet said that by executing undue "vengeance" against His chosen people, He Himself is "greatly offended" (v. 12 kjv). For this reason, the Lord will judge them with "wrathful rebukes" (v. 17 esv).

Повтарям отново, тези три царства са обитавали територията на днешна Йордания. Пророкът казва, че като извършват прекомерно тежко „отмъщение“ срещу Неговия избран народ, Той самият бива „много оскърбен“ (ст. 12 kjv). Поради тази причина Господ ще ги съди с „яростни изобличения“ (ст. 17 esv).

But the text speaks of much more than just Ammon, Moab, and Edom. It also mentions Dedan (v. 13), which is a city located in central Saudi Arabia, known in modern times as Al-`Ula. The prophecy also goes on to mention the Philistines and the Cherethites (vv. 15–16), pointing to regions that are today associated with the Gaza Strip. A few chapters later, many other nations are marked for judgment at the Day of the Lord:

Но в текстът става въпрос за много повече от просто Амон, Моав и Едом. Там също така се споменава Дедан (ст. 13), който е град, разположен в централна Саудитска Арабия, известен днес като Ал-`Ула. Пророчеството също така споменава филистимците и херетците (ст. 15–16), сочейки региони, свързани днес с ивицата Газа. Няколко глави по-късно много други нации са маркирани за съд в Деня Господен:

The word of the Lord came to me: “Son of man, prophesy, and say, Thus says the Lord God: “Wail, ‘Alas for the day!’ For the day is near, the day of the Lord is near; it will be a day of clouds, a time of doom for the nations. A sword shall come upon Egypt, and anguish shall be in Cush, when the slain fall in Egypt, and her wealth is carried away, and her foundations are torn down. Cush, and Put, and Lud, and all Arabia, and Libya, and the people of the land that is in league, shall fall with them by the sword.” (Eze. 30:1–5 esv)

“И Господ отпрати слово към мене: „Сине човешки, пророкувай и кажи: ‘Така казва Господ Бог: Ридайте: «Горко за този ден!» Защото близък е денят на Господа – ден мрачен, идва часът на всички народи. И ще влезе меч в Египет, и мъка ще обхване Куш, когато в Египет ще падат поразените, когато разграбят богатството му и той бъде разрушен до основи. Кушити, ливийци и лидийци, и всякакви народи от различни племена, кувийци и синовете на страната, с които някога сключих завет, ще паднат от меч заедно с тях’.

“ (Езек. 30: 1–5)

The ultimate context of the passage is the Day of the Lord and Christ’s return. Here, as in so many other passages, the Messiah

comes to execute judgment against the enemies of His people, Israel. Included in the list of those marked for judgment are Egypt, Cush (Sudan), Put (North Africa), Lud (Turkey), Arabia, and Libya.

Основният контекст на пасажа е Денят Господен и завръщането на Христос. Тук, както и в толкова много други пасажи, Месията идва, за да изпълни осъждение срещу враговете на Своя народ, Израел. В списъка на маркираните за присъда са Египет, Куш (Судан), Пут (Северна Африка), Луд (Турция), Арабия и Либия.

THE NATIONS OF THE ANTICHRIST IN ZEPHANIAH Following in the footsteps of all the other prophets, Zephaniah prophesied that on “the day of the Lord’s anger” (2:3) Gaza, Ashkelon, Ashdod, Ekron, the Cherethites, Canaan, and the land of the Philistines will all be utterly ruined (vv. 4–5). Together, these names point us to the whole region around the Gaza Strip. But beyond judgment against Gaza, the prophecy warns:

НАРОДИТЕ НА АНТИХРИСТА В СОФОНИЯ

Следвайки стъпките на всички други пророци, Софония пророкува, че в „деня на гнева Господен“ (2:3) Газа, Ашкелон, Ашдод, Екрон, херетите, Ханаан и земята на филистимците - всички ще бъдат напълно разрушени (ст. 4–5). Заедно, тези имена ни насочват към целия регион около ивицата Газа. Но в допълнение към присъдата срещу Газа, пророчеството предупреждава още:

“I have heard the taunts of Moab and the revilings of the Ammonites, how they have taunted my people and made boasts against their territory. Therefore, as I live,” declares the Lord of hosts, the God of

Israel, “Moab shall become like Sodom, and the Ammonites like Gomorrah, a land possessed by nettles and salt pits, and a waste forever. The remnant of my people shall plunder them, and the survivors of my nation shall possess them . . . You also, O Cushites [Sudan], shall be slain by my sword. And he will stretch out his hand against the north and destroy Assyria, and he will make Nineveh a desolation, a dry waste like the desert.” (Zeph. 2:8–9, 12–13 esv)

“Аз чух хулата на Моав и обидите на амонците, как те се подиграваха с Моя народ и горделиво се надсмиваха над страната му. Затова докато съм жив! – гласи словото на Господ Вседържител, Бог на Израил: Моав ще бъде като Содом, а амонците ще бъдат като Гомора, място с коприва и солници, вечна пустиня, останалите от народа Ми ще ги вземат плячка и оцелелите от Моите избраници ще ги получат в наследство. . И вие, о кушити (Судан), ще бъдете избити с Моя меч. Господ ще простре ръката Си срещу север, ще унищожи Асур и ще превърне Ниневия в пустош, в сухо като пустиня място. (Соф. 2:8–9, 12–13 esv).”

During Zephaniah’s day, Assyria straddled the borders of modern-day Turkey, Syria, Lebanon, and Iraq. The ancient city of Nineveh is now called Mosul in northern Iraq.

Of course, it goes without saying that all of these nations and regions are dominated by Islam. So again, if the Lord repeatedly and consistently emphasizes Muslim areas as being singled out for

judgment at the Day of the Lord, then why do so many resist the idea that the Antichrist will come from that part of the world?

По времето на Софония Асирия се намирала в границите на съвременна Турция, Сирия, Ливан и Ирак. Древният град Ниневия сега се нарича Мосул в Северен Ирак.

Разбира се, от само себе си е ясно, че всички тези нации и региони са доминирани от исляма. Така че, още веднъж: ако Господ многократно и неизменно подчертава мюсюлманските райони като определени за съд в Деня Господен, тогава защо толкова голям брой тълкуватели се съпротивляват на идеята, че Антихристът ще дойде от тази част на света?

TREADING THE WINEPRESS OF THE WRATH OF GOD ALMIGHTY
Finally, we come to the book of Revelation. It is there that we find arguably the most well-known passage concerning Christ's return in the entire Bible. In dramatic imagery, Jesus bursts forth from heaven with eyes of fire, riding upon a white horse, with "the armies of heaven" following Him:

ТЪПЧЕЙКИ ВИНЕНИЯ ЛИН НА ЯРОСТНИЯ ГНЯВ НА БОГА ВСЕМОГЪЩИ Най-накрая стигаме до книгата Откровение. Именно там намираме може би най-известния в цялата Библия пасаж, отнасящ се до завръщането на Христос. В драматични образи Исус се появява стихийно из небето с огнени очи, яздейки на бял кон, заедно с „небесните армии“, които Го следват:

Then I saw heaven opened, and behold, a white horse! The one sitting on it is called Faithful and True, and in righteousness he judges and makes war. His eyes are like a flame of fire, and on his head are many diadems, and he has a name written that no one knows but himself. He is clothed in a robe dipped in blood, and the name by which he is called is The Word of God. And the armies of heaven, arrayed in fine linen, white and pure, were following him on white horses. From his

mouth comes a sharp sword with which to strike down the nations, and he will rule them with a rod of iron. He will tread the winepress of the fury of the wrath of God the Almighty. On his robe and on his thigh he has a name written, King of kings and Lord of lords. (Rev. 19:11–16 esv)

“След това видях небето отворено и ето – там имаше бял кон, а Онзи, Който седеше на него, се нарича Верен и Истинен. Той съди и воюва справедливо. Очите Му бяха като огнен пламък, а на главата Му имаше много корони и написано име, което само Той знаеше. Той беше облечен в дреха, обAGRена с кръв, а името Му – Божие Слово. Небесните войнства, облечени в бял и чист висон, Го следваха на бели коне. От устата Му излизаше остър меч, за да поразява с него народите, Той ще ги управлява с железен жезъл и ще тъпче винения лив на яростния гняв на Бога Всемогъщи. На дрехата и на бедрото Му бе написано името: „Цар на царете и Господар на господарите“. (Откр. 19:11–16 esv)

Most Christians are familiar with this passage. Yet few are aware whose blood is soaking Jesus' robes. Many think it's His own blood, or the blood of the martyrs. The real answer, however, is found in Isaiah 63:

Повечето християни са запознати с този пасаж. И въпреки това малцина знаят чия кръв напоява дрехите на Исус. Мнозина смятат, че това е Неговата собствена кръв или кръвта на мъчениците. Истинският отговор обаче се намира в Исая 63:

Who is this who comes from Edom, in crimsoned garments from Bozrah, he who is splendid in his apparel, marching in the greatness of his strength? “It is I, speaking in righteousness, mighty to save.” Why is your apparel red, and your garments like his who treads in the winepress? “I have trodden the winepress alone, and from the peoples no one was with me; I trod them in my anger and trampled them in my wrath; their lifeblood spattered on my garments, and

stained all my apparel. For the day of vengeance was in my heart, and my year of redemption had come.” (vv. 1–4 esv)

“Кой е този, що иде от Едом, С очервени дрехи от Восора, Този славен в облеклото си, Който ходи във величието на силата си? Аз съм, Който говори с правда, Мощен да спасявам. Защо е червено облеклото Ти. И дрехите Ти подобни на ония на човек , който тъпче в лина? Аз сам изтъпках лина, И от племената не бе с Мене ни един човек; Да! стъпках ги в гнева Си, И смазах ги в яростта Си, Тъй че кръвта ми попръска дрехите Ми, И изцапах цялото Си облекло. Защото денят за въздаянието бе в сърцето Ми, И годината Ми на изкупление настана.” (ст. 1–4 esv)

In this dramatic passage, Isaiah the prophet is looking eastward from Jerusalem. He sees the majestic and determined Jesus marching victoriously toward His throne in Jerusalem. He is coming out from Bozrah, the capital city of ancient Edom. Today it is called Petra, in modern-day Jordan. It is this passage from which the concept of Jesus treading “the winepress of the fury of the wrath of God the Almighty” comes (Rev. 19:15 esv). Here, Isaiah informs us that Jesus, the victorious warrior—the Lion of the tribe of Judah—will actually crush God’s enemies like grapes, soaking His robes with their blood.

В този драматичен пасаж пророк Исая гледа на изток от Йерусалим. Той вижда величествения и непоколебим Исус да марширува победоносно към трона Си в Йерусалим. Той излиза от Восора, столицата на древния Едом. Днес се нарича Петра, в съвременна Йордания. Точно от този пасаж идва идеята за Исус, който тъпче „лина на яростния гняв на Бога Всемогъщи” (Откр. 19:15 esv). Тук Исая ни информира, че Исус, победоносният воин – Лъвът от племето на Юда – всъщност ще смаже Божиите врагове като грозде, напоявайки дрехите Си с кръвта им.

Do you truly grasp what is being conveyed here? When Jesus returns, the “mother prophecy” of Genesis 3 will come full circle and find its ultimate fulfillment. Though Satan has struck the heels of God’s people throughout history, when Jesus returns, He will crush not only Satan, but his followers as well. He will tread the winepress of the wrath of God Almighty, and it will specifically be in Edom—again, southern Jordan and northwest Saudi Arabia today—that God’s enemies will be crushed.

Разбирате ли наистина какво всъщност се казва тук? Когато Исус се завърне, „пророчеството-майка“ от Битие 3 ще се върне до началната си точка и ще намери своето окончателно осъществяване. Въпреки че Сатана е наранявал петите на Божия народ през цялата човешка история, когато Исус се завърне, Той ще смаже не само Сатана, но и неговите последователи. Той ще тъпче лина на яростния гняв на Бога Всемогъщи и точно в Едом – отново, Южна Йордания и Северозападна Саудитска Арабия днес – Божиите врагове ще бъдат смазани.

So to summarize, whenever specific nations are named and highlighted for God’s judgment when Jesus returns, they are always regions or nations that are today vastly dominated by Islam. This is the part of the world that the Bible is screaming at us to look toward. It is no surprise, then, that today this part of the world is where hatred of the Jewish people and a lust to possess the promised land most thrive.

И така, нека обобщим: всеки път, когато определени нации биват назовавани и маркирани за Божия съд при завръщането на Исус, те винаги са региони или нации, които днес са силно доминирани от исляма. Точно към тази част на света крещи Библията да насочим вниманието си. Следователно не е изненада, че днес тази част на света е мястото, където най-силно процъфтяват омразата към еврейския народ и ламтежа за притежание на обещаната земя.

THE PILLARS OF THE EUROPEAN ANTICHRIST THEORY Moving on, let us now consider a few other truly critical passages. If we search through the many works over the years that present a European

Antichrist, we will find the same passages cited over and over again. These are the pillars upon which the entire theory is supported: 1. Daniel 2: Nebuchadnezzar's dream of a giant metallic statue 2. Daniel 7: Daniel's vision of four beasts 3. Daniel 9:26: "the people of the prince . . . to come"

СТЪЛБОВЕТЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА АНТИХРИСТСКА ТЕОРИЯ
Придвижвайки се напред, нека сега да разгледаме няколко други пасажа от наистина критическо значение. Ако се поровим из многото книги, написани през годините, представящи европейски антихрист, ще открием едни и същи пасажи, цитирани отново и отново. Това са стълбовете, върху които се поддържа цялата теория:

1. Даниил 2: Сънят на Навуходоносор за гигантска метална статуя
2. Даниил 7: Видението на Даниил за четирите звяра
3. Даниил 9:26: „Хората на принца . . . да дойде“

Amazingly, although these three passages comprise the primary pillars of the European Antichrist perspective, none of them actually offers any real support. In fact, any careful examination of these passages will lead us not to Europe at all, but rather, to the Middle East. Let's take a look.

Удивително е че, въпреки че тези три пасажа съставляват основните стълбове на перспективата за Европейския антихрист, нито един от тях всъщност не предлага реална подкрепа на това твърдение. Всъщност всяко внимателно разглеждане на тези пасажи изобщо не би ни отвело към Европа, а по-скоро към Близкия изток. Нека да разгледаме това.

THE FOURTH KINGDOM Together, both Daniel 2 and Daniel 7 prophesy concerning the kingdom or empire that will eventually produce the Antichrist. This kingdom, referred to in both chapters as

a “fourth kingdom” (2:40; 7:12), is never actually named. Most commentators, however, have assumed this fourth kingdom to be the historical Roman Empire, which will be revived in the last days. From this assumption many have concluded that the Antichrist will come from Europe. In fact, ever since the birth of the European Union, most of the prophecywatching world has been looking exclusively to Europe.

ЧЕТВЪРТТО ЦАРСТВО

Заедно и Даниил 2, и Даниил 7 пророкуват за царството или империята, които в крайна сметка ще произведат Антихриста. Това царство, споменато и в двете глави като „четвърто царство“ (2:40; 7:12), всъщност никога не бива назовано. Повечето коментатори обаче приемат, че това четвърто царство е историческата Римска империя, която ще бъде възродена през последните дни. От това предположение мнозина са заключили, че Антихристът ще дойде от Европа. Всъщност, още от раждането на Европейския съюз до сега, по-голямата част от света на хората, следящите изпълнението на библейски пророчества, продължава да гледа само и единствено към Европа.

However, the idea that the Roman Empire and Europe are synonymous is only partially true. As any map will show, the Roman Empire also included portions of the Middle East and North Africa.

Обаче идеята, че Римската империя и Европа са синоними, е само отчасти вярна. Както ще покаже всяка карта, Римската империя е включвала също и части от Близкия изток и Северна Африка.

So do the prophecies of Daniel 2 and 7 really point to the Roman Empire, as is commonly assumed? A more careful examination of the texts will reveal just the opposite.

И така, пророчествата от Даниил 2 и 7 наистина ли сочат към Римската империя, както обикновено се предполага? По-внимателно изучаване на текстовете ще разкрие точно обратното.

DANIEL 2 AND 7

As the story of Daniel 2 begins, we find Nebuchadnezzar, king of the Babylonian Empire, deeply disturbed by what he had seen in a dream. He was shown a towering statue divided into four (or arguably, five) distinct sections. Each section was composed of a different metal. Determined to understand the dream’s meaning, the king consulted all of his “magicians, the conjurers, the sorcerers and the Chaldeans [astrologers]” (v. 2), but none were able to offer him any understanding.

ДАНИИЛ 2 И 7

В началото на историята на Даниил 2, намираме Навуходоносор, цар на Вавилонската империя, дълбоко смутен от това, което бил видял насън. Показана му била извисяваща се статуя, разделена на четири (или може би пет) отделни части. Всяка секция била съставена от различен метал. Решен да разбере значението на съня, царят се консултира с всички свои „вълшебници, гадатели, магьосници и халдейци [астролози]“ (ст. 2), но никой не успява да му предложи каквото и да е тълкувание.

Daniel, however, having sought the God of Israel in prayer, was able to do what none of the other wise men could do. The Lord revealed Nebuchadnezzar’s dream to Daniel, so Daniel stood before the king and described the statue that Nebuchadnezzar had seen. Then, having the king’s full attention, he went on to explain what it meant.

Данаил обаче, след като търсил Бога на Израил в молитва, успял да направи това, което никой от другите мъдреци не бил в състояние да направи. Господ разкрил на Даниил съня на Навуходоносор, така че Даниил застанал пред царя и описал статуята, която Навуходоносор бил видял. След това, спечелвайки пълното внимание на царя, той продължил да обяснява какво било нейното значението.

The top section of the statue, the head of gold, represented Nebuchadnezzar’s Babylonian kingdom (vv. 36–38), explained Daniel.

The sections that followed represented three other kingdoms that would succeed Babylon, each possessing its former dominion. The first two kingdoms beneath the head are understood to be Medo-Persia and then Greece. In fact, both are later mentioned by name in Daniel (8:20–21; 10:20). Christian commentators agree that the fourth kingdom, represented by the legs of iron and the feet of mixed iron and clay, represents the kingdom of the Antichrist.

Горната част на статуята, златната глава, представлявала Вавилонското царство на Навуходоносор (ст. 36–38), обяснил Даниил. Следващите части представлявали други три царства, които щели да наследят Вавилон, като всяко от тях щяло да притежава предишната територия на владееене. Първите две царства под главата по всеобщо съгласие са Мидо-Персия и след това Гърция. Всъщност и двете са споменати по-късно поименно в Даниил (8:20–21; 10:20). Християнските коментатори са съгласни, че четвъртото царство, представено от краката от желязо и стъпълата от смесено желязо и глина, представлява царството на Антихриста.

But again, this fourth kingdom is never actually named. Nonetheless, many Bibles, so confident of the Roman identity of this fourth kingdom, actually add the name “Rome” into the subheadings. Yet as surprising as this claim may be to many, the various criteria contained within the text, as well as the clear testimony of history, make it impossible to identify the fourth kingdom as the Roman Empire. On the other hand, the Islamic Caliphate, the only other possible candidate, meets all the scriptural criteria perfectly.

Но отново - това четвърто царство никога не бива наименувано. Въпреки това много Библии, толкова уверени в римската идентичност на това четвърто царство, всъщност добавят името „Рим“ в подзаглавията. Въпреки това, колкото и изненадващо да е това твърдение за мнозина, различните критерии, съдържащи се в текста, както и ясното свидетелство на историята, правят невъзможно идентифицирането на четвъртото царство като Римската империя. От

друга страна, Ислямският халифат, единственият друг възможен кандидат, отговаря перфектно на всички библейски критерии.

The Caliphate, the historical Islamic empire, began in AD 632, shortly after the death of Muhammad, the founder of Islam, and culminated in the Ottoman Empire, which officially came to an end in 1923.

Халифатът, историческата ислямска империя, започва през 632 г. сл. Хр., малко след смъртта на Мохамед, основателят на исляма, и кулминира в Османската империя, която официално престава да съществува през 1923 г.

THE RISE OF THE FOURTH KINGDOM The first problem with the Roman identification of the fourth kingdom is that the Roman Empire does not meet the requirements of Daniel 2:40. This verse, speaking of the nature of the rise of the fourth kingdom, says that when it arose, it would crush all three of the other kingdoms: “And the fourth kingdom shall be as strong as iron . . . and like iron that crushes, that kingdom will break in pieces and crush all the others” (nkjv, cf., niv, nasb, esv, hcsb, net). Later, in Daniel 7, we find an almost identical statement: “[There] will be a fourth kingdom on the earth, which will be different from all the other kingdoms and will devour the whole earth and tread it down and crush it” (v. 23).

ВЪЗНИКВАНЕТО НА ЧЕТВЪРТТО ЦАРСТВО

Първият проблем с идентифицирането на четвъртото царство като Рим е, че Римската империя не отговаря на изискванията на Даниил 2:40. Този стих, който говори за естеството на възникването на четвъртото царство, казва, че когато възникнело, то щяло да смаже всичките три царства преди него: „И четвъртото царство ще бъде силно като желязо. . . и като желязо, което смазва, това царство ще разбие на парчета и ще смаже всички останали” (nkjv, срв., niv, nasb, esv, hcsb, net). По-късно, в Даниил 7, намираме почти идентично твърдение: „[Ще има] четвърто царство на земята, което ще бъде

различно от всички други царства и то ще погълне цялата земя, ще я стъпче и смаже“ (ст. 23).

Again, this fourth kingdom will specifically trample and crush Babylon, Medo-Persia, and Greece. Since, these three empires never existed at the same time, the crushing must refer to a conquering of their territories. But the Roman Empire conquered only about onethird of the regions controlled by these other three empires. Roughly two-thirds of the regions controlled by these empires was left entirely untouched by Rome. In fact, the Roman Empire never even reached the two Persian capital cities of Ecbatana and Persepolis.

Отново - това четвърто царство изрично ще стъпче и смаже Вавилон, Мидо-Персия и Гърция. Тъй като тези три империи никога не са съществували едновременно, то тяхното смазване трябва да се отнася до завладяване на техните територии. Но Римската империя завладява само около една трета от регионите, контролирани от тези други три империи. Приблизително две трети от регионите, контролирани от тези империи, остават напълно недокоснати от Рим. Всъщност Римската империя никога не достига дори до двете персийски столици Екбатана и Персеполис.

Consider the following modern equivalence: If an invading nation conquered Boston, but never came close to reaching New York or Washington, D.C., it would hardly be accurate to say that such a nation “crushed” all of the United States. Neither would it be correct to say that the Roman Empire crushed all of the Babylonian, Medo-Persian, or Grecian empires. Yet the text is clear; to fulfill Daniel 2:40, an empire must crush all three of these. The Roman Empire simply does not fulfill this requirement. The historical Islamic Caliphate on the other hand, absolutely, completely conquered all their territories.

Помислете за следната съвременна еквивалентна ситуация: Ако нахлуваща нация завладее Бостън, но никога не се доближи до Ню Йорк или Вашингтон, едва ли би било точно да се каже за такава

нация, че е „смазала“ изцяло Съединените щати. Нито би било правилно да се каже, че Римската империя е смазала цялата Вавилонска, Мидо-Персийска или Гръцка империя. И все пак текстът е ясен; за да може една империя да изпълни Даниил 2:40, то тя трябва да смаже и трите. Римската империя просто не изпълнява това изискване. Историческият ислямски халифат от друга страна, абсолютно, стопроцентово завладява всичките им територии.

BORDERS, LANGUAGE, CULTURE

What if we expand the definition of “crush” to include more than mere geography? Consider the description of the fourth kingdom in Daniel 7: “It had great iron teeth; it devoured and broke in pieces and stamped what was left with its feet” (v. 7 esv). This description certainly seems to point to much more than merely gaining control over territories. I believe it points us to the fourth kingdom actually devouring and crushing the culture, religion, and languages of those it conquers. With this expanded definition in mind, what happens when we compare the Roman Empire to the Islamic Caliphate?

ГРАНИЦИ, ЕЗИК, КУЛТУРА

Какво ще стане, ако разширим определението за „смазва“, така че то да включва повече от просто география? Помислете за описанието на четвъртото царство в Даниил 7: „той поглъщаше и трошеше, а остатъците тъпчеше с крака;” (ст. 7 esv). Това описание със сигурност изглежда сочи към нещо много повече от просто придобиване на контрол върху територии. Вярвам, че то ни насочва към четвъртото царство, което всъщност поглъща и смазва културата, религията и езиците на онези, които завладява. Имайки предвид това разширено определение, какво се случва, когато сравним Римската империя с Ислямския халифат?

There is no question that the Roman military was a powerful fighting force. When we consider the nature of the Roman Empire, however, and the manner in which it exerted dominance over the

people it conquered, once again it is very difficult to make it fit the descriptions of the prophecy. The Roman Empire is actually quite well known for being a nation-building force of the ancient world. When Rome conquered a people, rather than destroying their culture, abolishing their religion, and imposing a new language, it generally tolerated these things, while adding law, building roads and infrastructure, and creating order.

Няма съмнение, че римската армия е била мощна бойна сила. Когато обаче разгледаме характера на Римската империя и начина, по който тя е упражнявала господство над хората, които завладява, отново е много трудно да я накараме да отговаря на описанията на пророчеството. Римската империя всъщност е доста известна с това, че била сила от древния свят, изграждаща нациите. Когато Рим завладявал един народ, вместо да унищожава тяхната култура, да премахва религията им и да налага нов език, той като цяло толерирал тези неща, като същевременно добавял закони, строил пътища и инфраструктура и създавал ред.

The famous Roman roads reached every corner of the Roman Empire. These were well-built, stone-covered roads laid on very solid foundations. Through the famous Roman roads, trade prospered, which in turn brought in more taxes. Eventually every town and city of

the empire was connected by an elaborate highway system. This led to the famous phrase “All roads lead to Rome.” Rome’s law and the protection of its military also created a peace and stability that came to be famously known as the pax Romana. Rather than being a crushing and devouring force, the Roman Empire was often quite the opposite.

Известните римски пътища достигали до всяко кътче на Римската империя. Това били добре изградени, покрити с камъни пътища, положени върху много здрави основи. Чрез известните римски пътища търговията просперираше, което от своя страна им носело повече данъци. В крайна сметка всеки град на империята бил свързан със сложна система от междуградски пътища. Това довело до известната фраза „Всички пътища водят към Рим“. Законът на Рим и защитата на неговите военни също създавали мир и стабилност, които станали известни като Пакс Роман (pax Romana). Вместо смазваща и поглъщаща сила, Римската империя често е била точно обратното.

Even John Walvoord recognized and wrestled with this problem, stating, “There is apparently little that is constructive of this empire in spite of Roman law and Roman roads and civilization.”⁴

Дори Джон Уолворд разпознава и търси решение на този проблем, когато заявява: „Очевидно има малко конструктивни неща свързани с тази империя въпреки римското право и римските пътища и цивилизация.“⁴

By ancient standards the Romans were also often a tolerant empire compared to many other ancient empires. Under Roman authority, during Jesus’ day the Jewish temple stood prominently in Jerusalem, and the Jews openly practiced their own religion. Roman law actually

protected their right to do so. While there were certainly exceptions, such as under Emperor Caligula, throughout much of its reign, the Roman Empire was relatively forbearing.

Според древните стандарти римляните също често са били толерантна империя в сравнение с много други древни империи. Под римска власт по времето на Исус еврейският храм стоял на видно място в Йерусалим и евреите открито изповядвали собствената си религия. Римският закон всъщност защитавал правото им да правят това. Въпреки че със сигурност е имало изключения, като например при император Калигула, през голяма част от своето управление, Римската империя била относително снисходителна.

That the fourth kingdom is a culturally destructive entity presents a problem when associating the Roman Empire with Daniel's fourth kingdom. Consider for example the relationship of the Roman Empire to Greek culture. Rather than crushing Greek culture, as the text demands, much of the Roman Empire was overwhelmed by Greek ways. Under Roman rule, during Jesus' day in the first century, Greek was the dominant language throughout much of the empire. What's more, Rome also adopted the pagan Greek pantheon of gods.

Това, че четвъртото царство е културно разрушителна единица, представлява проблем, кога то Римската империя се свързва с четвъртото царство на Даниил. Помислете например за взаимовръзката между Римската империя и гръцката култура. Вместо да смаже гръцката култура, както изисква текстът, в голяма част от Римската империя преобладавали гръцки практики и начин на мислене. Под римско управление, по времето на Исус през първи век, гръцкият бил доминиращият език в голяма част от империята. Нещо повече, Рим също усвоил и езическия гръцки пантеон на боговете.

While the names were changed, the basic pantheon remained the same. Zeus became Jupiter, Artemis became Diana, and so on. It would seem apparent that the Roman Empire was not the crushing power referenced in Daniel 2:40.

Докато имената били променени, основният пантеон останал същият. Зевс станал Юпитер, Артемида станала Диана и т.н. Изглежда очевидно, че Римската империя не е съкрушителната сила, спомената в Даниил 2:40.

THE ISLAMIC CALIPHATE

On the other hand, the Islamic Caliphate from its very inception was an Arab-Islamic-supremacist force that crushed and erased the cultures and religions of the peoples it conquered. This is due to the deeply intolerant nature of Islam. It is the very epitome of a totalitarian ideology. The word Islam actually means “submission.” Consider what life is like under the Taliban or ISIS. Wherever Islam spreads, it brings this oppressive ideology. Not only did Islam conquer all the territories of Babylon, Medo-Persia, and Greece, but it also imposed the Arabic language onto many of the peoples it conquered.

ИСЛЯМСКИЯТ ХАЛИФАТ

От друга страна, ислямският халифат от самото си начало бил арабско-ислямска сила, която смазвала и изтривала културите и религиите на завладените от него народи. Това се дължи на дълбоко нетолерантния характер на исляма. Това е самото олицетворение на тоталитарните идеологии. Думата ислям всъщност означава „подчинение“. Помислете какъв е животът под господството на талибаните или ИДИЛ. Където и да се разпространява ислямът, той носи тази потисническа идеология. Ислямът не само завладява всички територии на Вавилон, Мидо-Персия и Гърция, но също така налага арабския език като официален на много от завладените от него народи.

Today, in Jordan, Iraq, Syria, Lebanon, and throughout much of North Africa, the people speak Arabic. As an imperial force, Islam imposed Arab religion and culture onto all of its dominated peoples, while erasing previous religions and cultures. An entire book could be written listing the endless examples of Islam crushing and erasing the cultures it conquered. Today in the ancient heartland of the early

church, the Christian community is but a struggling minority, often fighting for its very survival.

Днес в Йордания, Ирак, Сирия, Ливан и в голяма част от Северна Африка хората говорят арабски. Като империална сила, ислямът налагал арабската религия и култура на всички свои подчинени народи, като същевременно изтривал предишните религии и култури. Може да се напише цяла книга, изброяваща безкрайните примери за това как ислямът смазва и изтрива културите, които завладява. Днес в древните централни райони на ранната църква християнската общност не е нищо повече от страдащо малцинство, често борещо се за самото си оцеляване.

While the cities of Antioch, Alexandria, and Jerusalem were once the thriving missionary-sending capitals of the church, today the indigenous Christian communities there are a shadow of what they once were. Under the control of the Islamic State (ISIS), hundreds of churches throughout the region were destroyed. Where crosses once adorned the roofs of churches, the flag of ISIS was placed, declaring,

“There is no god but Allah, and Muhammad is his messenger.” Ancient shrines and museums have literally been blown up or smashed with sledgehammers.

Докато градовете Антиохия, Александрия и Йерусалим някога били процъфтяващите, изпращащи мисионери столици на църквата, днес местните християнски общности са сянка на това, което някога са били. Под контрола на Ислямска държава (ИДИЛ), стотици църкви в целия регион бяха разрушени. Там, където някога кръстовете украсяваха покривите на църквите, бе поставено знамето на ИДИЛ, заявяващо: „Няма друг бог освен Аллах и Мохамед е неговият пратеник“. Намираме древните светилища и музеи буквално взривени или разбити с чукове.

Similarly, the Muslim waqf in Jerusalem have sought to deny and erase any historical Jewish connection or presence on the Temple Mount.

По подобен начин мюсюлманският вакъф в Йерусалим е правил опити да отрече и заличи всяка историческа еврейска връзка с или присъствие на Храмовия хълм.

A list of such examples could literally fill volumes. Wherever Islam has spread, the conquered culture is gradually erased, its symbols destroyed. The religion of the subjugated peoples is most particularly targeted. This is Islam’s heritage, the perfect fulfillment of Daniel’s predictions (cf. 2:40; 7:7, 19). The fourth beast would crush and devour whatever it conquered. While the Roman Empire has a very

difficult time fitting these descriptions, the Islamic Caliphate fulfills them perfectly.

Списък с подобни примери би могъл буквално да запълни томове. Където и да се е разпространил ислямът, завоюваната култура постепенно се заличава, нейните символи се унищожават. Прицелна точка бива най-вече религията на покорените народи. Това е наследството на исляма, съвършеното изпълнение на предсказанията на Даниил (вж. 2:40; 7:7, 19). Четвъртият звяр щял да смаже и погълне всичко, което завладеел. Докато на Римската империя ѝ е много трудно да се вмести в тези описания, то ислямският халифат ги изпълнява перфектно.

THE “MIXED” FOURTH KINGDOM

Another very interesting hint regarding the ethnic base of the final kingdom is found in Daniel 2:43: “As you saw iron mixed with ceramic clay, they will mingle with the seed of men; but they will not adhere to one another, just as iron does not mix with clay” (nkjv).

„СМЕСЕНОТО“ ЧЕТВЪРТО ЦАРСТВО

Друг много интересен белег относно етническата основа на последното царство се намира в Даниил 2:43: „Както си видял желязото, смесено с глинена кал, те ще се смесят със семето на хората; но те няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта” (nkjv).

Three times, this verse uses the same word translated as “mixed,” “mingle,” and “mix.” Few are aware that this is the Aramaic word `arab (Heb. ereb). In the ancient Middle East, the Arabs were viewed as the mixed desert peoples. Because the descendants of Ishmael and Esau had so intermarried among the various desert pagan tribes, they had become known collectively as “the mixed ones.”

Три пъти този стих използва една и съща дума, преведена като „смесено“, „смесят“ и „сливат“. Малцина са наясно, че това е арамейската дума „араб“ (евр. ereb). В древния Близък изток на арабите се гледало като на смесени пустинни народи. Тъй като потомците на Исмаил и Исав влизали в бракове с жени от различните пустинни езически племена, те са станали известни с общото име „смесените“.

The first reference in the Bible to these “mixed ones” is found in the book of Nehemiah. After the Book of the Law had been rediscovered, all of Israel gathered together to hear the Word read publicly: “On that day they read from the Book of Moses in the hearing of the people, and in it was found written that no Ammonite or Moabite should ever come into the assembly of God . . . So it was, when they had heard the Law, that they separated all the mixed multitude from Israel” (13:1–3 esv, emphasis added).

Първото споменаване в Библията на тези „смесени“ се намира в книгата на Неемия. След като Книгата на Закона била преоткрита, целият Израел се събрал, за да чуе Словото, прочетено публично: „В същия ден, като четяха Моисеевата книга и хората слушаха, намери се писано в нея, че амонците и моавците не трябваше никога да влизат в Божието събрание . . . И като чува закона, отлъчиха от Израеля *цялото смесено множество*. (13:1–3 esv, ударение добавено).”

After reading the Law, the Jews realized that it was forbidden for them to take wives from the pagan peoples of the desert, specifically, the Ammonites and the Moabites, who lived in what is today the Hashemite Kingdom of Jordan. So, they excluded from Israel all who were mixed, or 'arab. The very name Arab in its etymological origins refers to the mixed people that lived primarily to the east of Israel. A literal translation of Daniel 2:43, then, is “As you saw iron mixed with

ceramic clay, they will be arab, and will thus not remain united, just as iron does not mix with clay.”

След прочитането на Закона, евреите разбрали, че им е било забранено да вземат съпруги от езическите народи в пустинята, по-конкретно от амонците и моавците, които живеели на територията на днешното Хашемитско кралство Йордания. И така, те изключили от Израел всички, които били смесени, или „’араб“. Самото име “араби” в своя етимологичен произход означавало смесения народ, който живеел предимно на изток от Израел. Буквалният превод на Даниил 2:43 е „Както си видял желязо, смесено с керамична глина, те ще бъдат араби и затова няма да останат обединени, както желязото не се смесва с глина“.

The riddle-like nature of this verse, pointing to the primary peoples from which the fourth empire would arise, is very reminiscent of an episode in Daniel 5, where Daniel interpreted the writing on the wall as pointing to the fall of the Babylonian Empire to the Medes and the Persians. Daniel read the word peres, which means “divided,” and interpreted it as reference to the Paras, or the Persians.

Този стих, имащ характера на гатанка и сочещ към основните народи, от които ще възникне четвъртата империя, много напомня на един епизод в Даниил 5, където Даниил тълкува написаното на стената като предсказание за покоряването на Вавилонската империя от мидяните и персите. Даниил прочита думата “перес”, която означава „разделен“, и я тълкува като отнасяща се до “парас”, или персите.

To be clear, this possible hint within the text should not be seen as a negative statement in any way regarding Arabs. It may however, be pointing to the nature and origins of this particular kingdom. As any serious analysis of the historical Islamic conquests will show, the early Muslims indeed imposed the language, culture, and religious practices of seventh-century Arabia onto all those they conquered.

За да бъде ясен, трябва да кажа, че този възможен намек в текста не трябва по никакъв начин да се разглежда като негативно твърдение по

отношение на арабите. Той обаче може да сочи към естеството и произхода на това конкретно царство. Както ще покаже всеки сериозен анализ на историческите ислямски завоевания, ранните мюсюлмани наистина са налагали езика, културата и религиозните практики на Арабия от седми век на всички, които завладявали.

CRUMBLING PILLARS

Having examined Daniel 2 and 7, two of the most important pillars of the European Antichrist perspective, this is where we begin to recognize that the case for a European or Roman Antichrist is built on a truly weak foundation. What about the final pillar of Daniel 9:26? Let's turn now to that passage.

РУХВАЩИ СТЬЛБОВЕ

След като вече разгледахме внимателно Даниил 2 и 7, два от най-важните стълба на перспективата за Европейския антихрист, настава моментът, в който започваме да осъзнаваме, че аргументите за европейски или римски антихрист са изградени върху една наистина слаба основа. А какво се случва с последния стълб от Даниил 9:26? Нека сега се обърнем към този пасаж.

THE PEOPLE OF THE PRINCE TO COME

Over the past several years, as I have attempted to explain the scriptural basis for the Islamic Antichrist theory, I've had the opportunity to discuss these things with various internationally known prophecy teachers who espouse the European Antichrist theory. Universally, the passage that every teacher has cited as the basis for rejecting the Islamic Antichrist theory is Daniel 9:26, which speaks of "the people of the prince who is to come."

НАРОДЪТ НА КНЯЗА, КОЙТО ЩЕ ДОЙДЕ

През последните няколко години, в опитите ми да обясня библейската основа на теорията за ислямския антихрист, съм имал възможността да обсъждам тези неща с различни международно известни учители на пророчества, които защитават европейската теория за антихриста. Като цяло пасажът, който всеки учител е цитирал като основа за отхвърляне на теорията на ислямския антихрист, е Даниил 9:26, който говори за „хората на княза, който ще дойде“.

While varying interpretations have been offered for this verse, most hold that this prophecy means that the specific people who destroyed Jerusalem and the temple in AD 70 are the ancestors of the “people” who will follow the Antichrist (“the prince who is to come”).⁵ According to this position, then, the verse should be understood as follows:

Въпреки че са били предлагани различни тълкувания на този стих, повечето смятат, че това пророчество означава, че конкретните хора, разрушили Йерусалим и храма през 70 г. сл. Хр., са предците на „хората“, които ще последват Антихриста („княза, който ще дойде”).⁵ Тогава според тази позиция стихът трябва да се разбира по следния начин:

The people—that is, the primary followers—of the prince (the Antichrist) to come in the last days shall destroy the city (Jerusalem) and the sanctuary (the Jewish temple of the first century).

Хората – тоест главните последователи – на княза (Антихриста), който ще дойде в последните дни, ще унищожат града (Йерусалим) и светилището (еврейския храм от първи век).

Though this is only one verse, the weight it carries in the minds of many as proving a Roman Antichrist is profound. However, after having examined this passage inside and out for years and having

consulted numerous commentaries and considered all options, I can say with confidence that the traditional European- or Romancentric interpretation of Daniel 9:26 is in error. Please bear with me as I explain.

Въпреки че това е само един стих, тежестта, която носи в умовете на мнозина като доказателство за римския антихрист, е абсолютна. Въпреки това, прекарал години в задълбочено и изчерпателно изучаване на този пасаж, консултирал се с множество коментари и разгледал всички възможни варианти, мога да кажа с увереност, че традиционното европейско или романоцентрично тълкуване на Даниил 9:26 е погрешно. Моля, изтърпете ме още малко, докато обясня.

Most scholars believe the destruction of “the city and the sanctuary” in this verse is a reference to AD 70, when the Roman legions under General Titus destroyed both the Jewish capital city of Jerusalem and its temple. Because the soldiers were Roman citizens, many conclude that the primary followers of the Antichrist in the last days will be Europeans in general or Italians specifically. The problem, however, is that very few of the soldiers who destroyed the temple and Jerusalem in AD 70 were actually Italians, or even Europeans. In fact, history reveals a dramatically different picture.

Повечето учени смятат, че унищожаването на „града и светилището“ в този стих са препратка към 70 г. сл. Хр., когато римските легиони под водителството на генерал Тит унищожават както еврейската столица Йерусалим, така и нейния храм. Тъй като войниците били римски граждани, мнозина заключават, че основните последователи на Антихриста в последните дни ще бъдат като цяло европейци или по-конкретно италианци. Проблемът обаче е, че много малко от войниците, които разрушават храма и Йерусалим през 70 г. сл. Хр., всъщност са италианци или дори европейци. Всъщност историята разкрива драматично различна картина.

Before the Roman Empire became an empire, it was called the Roman Republic. In the early days of the Republic, as it was evolving into the empire, the majority of the soldiers recruited to serve in the

Roman legions were Italians from the city of Rome and the outlying suburbs. However, as the empire vastly expanded, it became next to impossible to man the entire empire with soldiers only from Italy. There were just not enough Italian men to spread all over Europe, Northern Africa, and the Middle East.

Преди Римската империя да стане империя, тя се е наричала Римска република. В ранните дни на републиката, докато тя се превръщала в империя, по-голямата част от войниците, наети да служат в римските легиони, били италианци от град Рим и отдалечените предградия. Въпреки това, тъй като империята се разширила значително, станало почти невъзможно цялата империя да попълва състава на войската си само с войници от Италия. Просто нямало достатъчно мъже италианци, които тя да разпредели из цяла Европа, Северна Африка и Близкия изток.

Thus, at the beginning of the first century, Emperor Augustus made a series of sweeping reforms that led to significant changes in the ethnic makeup of the Roman armies. By AD 15, the only portion of the Roman army that continued to consist largely of Italians was the Praetorian Guard, an elite military unit that protected the emperor. The remainder of the army was increasingly composed of “provincials,” citizens who lived in the provinces—the outer fringes of the empire, away from the capital of Rome.

Така в началото на първи век император Август направил поредица от мащабни реформи, които довели до значителни промени в етническия състав на римските армии. До 15 г. сл. Хр., единствената част от римската армия, която продължавала да се състои предимно от италианци, била преторианската гвардия, елитна военна единица, която пазела императора. Останалата част от армията все повече се състояла от „провинциали“, граждани, които живеели в провинциите – външните покрайнини на империята, далеч от столицата Рим.

The “provincialization” of the army was true for all of the Roman legions of this time period, but it was most markedly the case for the

Eastern legions that were used to attack Jerusalem. Both ancient historical records and modern scholarship clearly confirm this.

„Провинциализацията“ на армията важала за всички римски легиони от този период, но тя била се забелязвала най-вече сред източните легиони, които били използвани в атаката на Йерусалим. Както древните исторически записи, така и съвременната наука ясно потвърждават това.

According to Publius Cornelius Tacitus, a senator and Roman historian, “Titus Caesar . . . found in Judaea three legions, the 5th, the 10th, and the 15th [to attack Jerusalem] . . . To these he added the 12th from Syria, and some men belonging to the 18th and 3rd, whom he had withdrawn from Alexandria. This force was accompanied . . . by a strong contingent of Arabs, who hated the Jews with the usual hatred of neighbors.”⁶

Според Публий Корнелий Тацит, сенатор и римски историк, „Тит Цезар . . . намери в Юдея три легиона, 5-ти, 10-ти и 15-ти [да атакуват Йерусалим]. . . Към тях той добави 12-ти от Сирия и някои мъже, принадлежащи към 18-ти и 3-ти, които беше изтеглил от Александрия. Тази сила беше придружена. . . от силен контингент араби, които мразеха евреите с обичайната омраза към съседите“⁶.

There are several important bits of information that we can gain from this reference. First, we learn that the Roman legions had been stationed in Judea, Syria, and Egypt. Beyond the Roman legions, “a strong contingent of Arabs, who hated the Jews,” accompanied the soldiers. Needless to say, little has changed since the first century regarding the regional hatred for the Jewish people.

Има няколко важни факта, които можем да извлечем от тази историческа препратка. Първо, научаваме, че римските легиони първоначално били разположени в Юдея, Сирия и Египет. Освен римските легиони, „силен контингент от араби, които мразеха евреите“, придружавал войниците. Излишно е да казвам, че малко неща са се променили от първи век до сега по отношение на регионалната омраза към еврейския народ.

Later, Flavius Josephus, another irreplaceable historian from this period, confirmed Tacitus's report: "So Vespasian sent his son Titus . . . [who] came by land into Syria, where he gathered together the Roman forces, with a considerable number of auxiliaries [or, volunteers] from the kings in that neighborhood."7 Elsewhere, Josephus described an even greater number of Arab soldiers who joined forces with the invading armies: "Malchus also, the king of Arabia, sent a thousand horsemen, besides five thousand footmen."8 Mind you, six thousand men is the size of an entire legion.

По-късно Флавий Йосиф, друг незаменим историк от този период, потвърждава доклада на Тацит: „Така Веспасиан изпрати сина си Тит. . . [който] дойде по суша в Сирия, където събра римските сили, със значителен брой помощници [или доброволци] от царете в тази местност.”7 На друго място Йосиф Флавий описва още по-голям брой арабски войници, които се обединяват с нахлуващите армии: „Малх, царят на Арабия, изпрати хиляда конници, освен петте хиляди пешаци.”8 Имайте предвид това - шест хиляди мъже са размера на цял легион.

Malchus, who was only one of three Arab kings to have sent volunteers, sent enough soldiers to compose a full legion. As I detail in my book *Mideast Beast*, modern scholars of Roman history are in

full agreement that the majority of the “Roman” soldiers were ethnically Syrians and Arabs—not the ancestors of modern Europeans, but of the modernday inhabitants of the Middle East.

Малх, който бил само един от тримата арабски царе, изпратили доброволци, изпратил достатъчно войници, за да състави цял легион. Както описвам подробно в книгата си „Звяр от Близкия изток“, съвременните учени по римска история са в пълно съгласие помежду си, че по-голямата част от „римските“ войници са били етнически сирийци и араби – не предците на съвременните европейци, а на съвременните жители на Близкия изток.

Although we can certainly understand how a hasty reading of Daniel 9:26 might lead one to conclude that the Antichrist’s followers will be Europeans, doing just a little bit more homework and examining the evidence reveals something quite different from what has been commonly and popularly believed.

Въпреки че със сигурност можем да разберем как един бърз прочит на Даниил 9:26 може да накара човек да заключи, че последователите на Антихриста ще бъдат европейци, малко повече домашна работа и изследване на доказателствата разкриват нещо съвсем различно от това, което до сега е било общоприето и популярно вярване. . .

SUMMARY

Let us recap this chapter. First, we discussed the Israel-centricity of the Bible. We zeroed in on the actual geographic context of the great

end-time wars and showed that they all center around Jerusalem. Then we examined several passages that specifically refer to the invading armies of the Antichrist as “the surrounding nations” or “neighbors,” of Israel. Next we explored the fact that throughout the Prophets, the Bible repeatedly names the nations that will follow the Antichrist. They are all Middle Eastern and North African, Islamic nations. Finally, we examined the three primary supporting pillars of the European Antichrist theory.

РЕЗЮМЕ

Нека обобщим тази глава. Първо, обсъдихме израело-центричността на Библията. Фокусирахме вниманието си върху действителния географски контекст на големите войни в края на времето и демонстрирахме, че всички те са съсредоточени около Йерусалим. След това разгледахме няколко пасажа, които конкретно назовават нахлуващите армии на Антихриста като „околните народи“ или „съседни“ на Израел. След това проучихме факта, че в книгите на Пророците Библията многократно назовава народите, които ще последват Антихриста. Всички те са ислямски нации от Близкия изток и Северна Африка. И накрая, разгледахме трите основни опорни стълба на европейската теория за антихриста.

Despite the fact that most throughout church history have assumed the kingdom of the Antichrist to be a latter-day revived Roman Empire, we saw that a far more solid case exists for a revived Islamic Caliphate. When we understand that not only the prophet Daniel, but also all of the other prophets were speaking of the Islamic Caliphate

and not the Roman Empire, then suddenly numerous tensions within the Bible disappear. All the major prophecies of the Bible suddenly flow together seamlessly. When we insert the key of Islam into the often puzzling world of biblical prophecy, everything comes into alignment and makes great sense.

Въпреки факта, че повечето тълкуватели през църковната история са приемали царството на Антихриста за възродена в последните дни Римска империя, ние видяхме, че съществуват много по-солидни аргументи за възроден ислямски халифат. Когато разберем, че не само пророк Даниил, но и всички други пророци говорят за ислямския халифат, а не за Римската империя, тогава изведнъж многобройните напрежения в Библията изчезват. Всички основни пророчества на Библията изведнъж се съгласуват едно с друго безпроблемно. Когато вмъкнем ключа на исляма в често озадачаващия свят на библейските пророчества, всичко си идва на мястото и добива огромен смисъл.

CONCLUSION

If the final beast empire is indeed a revival of the Islamic empire, then this sheds tremendous light on the identity of harlot Babylon. This eschatological city is one that will be intimately related to the final beast empire. As we continue to narrow down the various candidates that might be considered, the Islamic identity of the seventh and eighth heads is certainly one of the most important clues. In the next

chapter, we will see that not only is the final Babylon a city that is integrally connected to the final beast empire; it is, in fact, the actual religious and financial capital of that empire.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ако последната империя на звяра наистина представлява възраждане на ислямската империя, тогава това хвърля огромна светлина върху самоличността на блудницата Вавилон. Този есхатологичен град ще бъде тясно свързан с последната империя на звяра. Докато продължаваме да стесняваме опциите за различните кандидати, които могат да се вземат предвид, ислямската идентичност на седмата и осмата глава със сигурност се явява като един от най-важните белези. В следващата глава ще видим, че последният Вавилон е не само град, който е неразделно свързан с последната империя на звяра; той всъщност е действителната религиозна и финансова столица на тази империя.

9

THE CITY OF SATAN ГРАДЪТ НА САТАНА

AS WE'VE ALREADY SHOWN, the seven-headed beast represents seven historical empires. As soon as the Hebrews had grown to become a great people, Satan hatched what would become the first of many plots to destroy them. Egypt, under Pharaoh, was the first empire that sought to destroy God's covenant people, roughly thirty-five hundred years ago. Since then, Egypt has fallen and several other pagan empires have arisen and fallen. Yet, while the empires may have changed, Satan's goal throughout history has remained consistent: destroy God's people and thwart His plans.

КАКТО ВЕЧЕ ПОКАЗАХМЕ, седемоглавият звяр представлява седем исторически империи. Веднага след като евреите се били

превърнали във велик народ, Сатана скроил това, което щяло да се превърне в първия от многото заговори за унищожението им. Египет, под управлението на фараона, била първата империя, която преди около три хиляди и петстотин години се опитала да унищожи Божия заветен народ. По-късно Египет рухнал и няколко други езически империи след него също възникнали и рухнали. И все пак, макар че империите може да са се променили, целта на Сатана през човешката история е останала непроменена: да унищожи Божия народ и да осуети Неговите планове.

As we emphasized in chapter 7, Satan has always worked through pagan empires, governments, and their militaries to effect his own plans and purposes. Whether Egypt, Assyria, Babylon, Persia, Greece, Rome, or the Islamic Caliphate, all of these entities were used like puppets by the devil to vent his rage against the Lord and His people. In the mysterious apocalyptic imagery of a seven-headed monster in Revelation 17, we have, as it were, a pan-historical, spiritual picture of the primary empires that Satan has used.

Както подчертахме в глава 7, Сатана винаги е оперирал чрез езически империи, правителства и техните военни, за да осъществява собствените си планове и цели. Дали Египет, Асирия, Вавилон, Персия, Гърция, Рим или Ислямския халифат, всички тези субекти са били използвани като марионетки от дявола, за да излива яростта си срещу Господа и Неговия народ. В мистериозните апокалиптични образи на седмоглавото чудовище в Откровение 17, ние като че ли намираме, панисторическа, духовна картина на главните империи, които е използвал Сатана.

When we consider the meaning of the woman portrayed as being in partnership with the beast and specifically referred to as a city called “Babylon,” we are given yet another critical clue. Very simply, the city of Babylon was the capital city of the Babylonian Empire, the third head of the beast. After Babylon fell, however, the locus of satanic power in the earth moved to another location. No sooner would one empire fall and another arise than Satan would set up shop in a new capital city.

Когато вземем предвид значението на жената, изобразена като партньор със звяра и конкретно нзована като град, наречен „Вавилон“, получаваме още един белег от критично значение. Много просто, град Вавилон бил столицата на Вавилонската империя, третата глава на звяра. След падането на Вавилон обаче, централата на сатанинска сила на земята се премества на друго място. Веднага щом една империя падала и друга се издигала, Сатана отварял бизнес в новата столица.

This is why the first-century Jews and the early Christians looked at the city of Rome (the capital of the sixth empire) as “Babylon.” The ancient pagan city of Babylon was used as the archetype for all the other satanic cities that would follow. Rome was, as it were, the spiritual Babylon of the day. Thus, the apostle Peter

was referring to Rome when he wrote, “The church that is at Babylon, elected together with you, saluteth you; and so doth Marcus my son” (1 Peter 5:13 kjv). This verse contains one of the most important keys to help us properly interpret and understand Mystery Babylon.

1. Ето защо евреите от първи век и ранните християни гледали на град Рим (столицата на шестата империя) като на „Вавилон“. Древният езически град Вавилон е използван като архетип за всички други сатанински градове, които щели да последват. Рим бил така да се каже, духовният Вавилон на деня. Затова апостол Петър имал предвид Рим, когато написал: „Църквата, която е във Вавилон, избрана заедно с вас, ви поздравява; както и Марк, моят син” (1 Петрово 5:13 kjv). Този стих съдържа един от най-важните ключове, които могат да ни помогнат да тълкуваме и разбираме правилно Тайна Вавилон.

REACTIONARY OBJECTIONS

Before we can discuss the implications of Peter’s comment, we need to briefly discuss the objections of those who deny that Peter was ever even in the city of Rome. Over the years, some Protestants have claimed that Peter was never in Rome. If that could be proven, it would put a solid nail in the coffin of the Roman Catholic teaching that Peter was the first pope. As is most often the case in matters of theological disputes, some will take every opportunity to “stick it” to their opponents any chance they can. As a Protestant, I understand that there are certainly various theological issues that Catholics and Protestants disagree on, but as lovers of truth, we must avoid reactionary theology.

РЕАКЦИОННИ ВЪЗРАЖЕНИЯ

Преди да можем да пристъпим към обсъждане на последиците от коментара на Петър, трябва да обсъдим накратко възраженията на онези, които отричат, че Петър изобщо е бил някога в град Рим. През изминалите години някои протестанти са твърдели, че Петър никога не е бил в Рим. Ако това можеше да се докаже, то би забило солиден пирон в ковчег на римокатолическата догма, че Петър бил първият папа. Както най-често се случва в богословските спорове, все се намират някои, които ще се възползват от всяка възможност да „заковат“ опонентите си. Като протестант разбирам, че със сигурност има различни богословски въпроси, по които католиците и протестантите не са съгласни, но като любители на истината, ние трябва да избягваме реакционната теология.

The primary goal of reactionary theology is to refute one's theological opponents, not to attain truth. We should never form any theological position simply because it is the opposite of what a rival group believes. If we were to make an honest assessment of the history of the interaction between various religions, sects, and denominations, we would be shocked at how many history-changing doctrines were the result of reactionary theology.

Главната цел на реакционната теология не е да достигне истината, а да опровергае своите богословски опоненти. Никога не би трябвало да формираме каквато и да е богословска позиция, просто защото е обратното на това, което съперническата група вярва. Ако трябваше да направим честна оценка на историята на взаимодействие между различни религии, секти и деноминации, бихме били шокирани от това колко много променящи историята доктрини са били резултат от реакционната теология.

The passionate efforts of some to deny Peter's presence in Rome, despite the overwhelming evidence, is a perfect example of this wrong approach. Let's discuss why these objections are unacceptable.

Ревностните усилия на някои да отрекат истинността на присъствието на Петър в Рим, въпреки изобилните доказателства, са перфектен пример за този грешен подход. Нека обсъдим защо тези възражения са неприемливи.

WAS PETER IN LITERAL BABYLON?

Some have argued that Peter was writing his first epistle from the literal, historical city of Babylon on the Euphrates. The first problem with this is that when Peter's epistle was written, in the second half of the first century, Babylon was not exactly a big-ticket destination.

ПЕТЪР БИЛ ЛИ Е В БУКВАЛЕН ВАВИЛОН?

Някои твърдят, че Петър пише първото си послание от буквалния исторически град Вавилон на брега на Ефрат. Първият проблем с това твърдение е, че когато било написано посланието на Петър, през втората половина на първи век, Вавилон не бил точно една от най-търсените дестинации.

The first significant destruction of Babylon occurred roughly four hundred years before Peter, when, in 309 BC, Antigonis I of Macedonia completely leveled the city. Twenty-four years later, Antiochus I removed and deported the remaining civilian population. Fifteen years after this, in

160 BC, Babylon was refounded by Antiochus IV Epiphanes. Later, the Roman geographer Strabo, writing about the time of Christ, said, “The greater part of Babylon is so deserted that one would not hesitate to say with one of the comic poets . . . ‘The Great City’ is a great desert.”¹

Първото значително разрушение на Вавилон настъпва приблизително четиристотин години преди Петър, когато през 309 г. пр. н. е. Антигонис I от Македония напълно го изравнява със земята. Двадесет и четири години по-късно Антиох I премахва и депортира останалото цивилно население. Петнадесет години след това, през 160 г. пр. н. е., Вавилон бива основан отново от Антиох IV Епифан. По-късно римският географ Страбон, пишейки за времето на Христос, казва: „По-голямата част от Вавилон е толкова пуста, че човек не би се поколебал да каже заедно с някой от комичните поети. . . „Големият град“ е голяма пустиня.”¹

Strabo went on to describe small settlements of Chaldean astronomers who lived among the ruins of the city. It was also during this period that the Euphrates River dried up and what was already a wilderness became even more desolate. Roughly eighty years later, in AD 116, the Roman emperor Trajan arrived at the site of the former great city and “saw nothing but mounds and stones and ruins.”² Nevertheless, some would still have us believe that it was during this time, when Babylon was all but a virtual wasteland with only a few inhabitants, that the apostle Peter moved there and led a thriving church.

Страбон продължава описвайки малки селища на халдейски астрономи, които живеели сред руините на града. През този период река Ефрат пресъхнала и това, което вече било пустиня, изпусвяло още повече. Приблизително осемдесет години по-късно, през 116 г. сл. Хр., римският император

Траян пристигнал на мястото на някогашния велик град и „не видял нищо друго освен могили, камъни и руини.“² Въпреки това някои тълкуватели все още биха се опитали да ни убедят, че точно по това време, когато Вавилон не бил нищо повече от буквална пустош, обитавана само от малък брой жители, апостол Петър се преместил там и ръководел процъфтяваща църква.

The second problem with the idea that Peter was in literal Mesopotamian Babylon is the fact that he had to use coded language to speak of the church there. Peter sent the greetings of “she who is in Babylon” (1 Peter 5:13). While the King James Version uses the word church, the original text simply says “she.” The NIV, NASB, ESV, and several other translations read similarly: “She who is in Babylon . . . sends her greetings.” But all of the early Syriac, Arabic, and Latin manuscripts inserted the word church in place of “she.” Why? Because the early translators understood that Peter was attempting to mask the fact that he was writing on behalf of a church.

Вторият проблем с идеята, че Петър се намирал в буквалния месопотамски град Вавилон, е фактът, че той трябвало да използва кодиран език, говорейки за църквата там. Петър изпраща поздравите на „тази, която е във Вавилон“ (1 Петрово 5:13). Докато версията на крал Джеймс използва думата църква, оригиналният текст просто казва „тази“ („тя“ на англ.). NIV, NASB, ESV и няколко други превода звучат по подобен начин: „Тази, която е във Вавилон . . . й изпраща

поздрави." Но всички ранни сирийски, арабски и латински ръкописи вмъкват думата църква на мястото на „тази“. Защо? Защото първите преводачи разбират, че Петър се опитва да прикрие факта, че пише от името на църква.

Coded language would have been necessary only if he were writing from a city where the church was functioning underground due to persecution. If Peter had been in Babylon on the Euphrates, there would have been absolutely no need for him to be secretive or cautious. Even if there had been a tiny Jewish population that Peter was evangelizing, it would have been impossible for him to conceal his purposes for being there. However, if Peter was in Rome, where persecution of the Christians during this period is well documented, then it would make complete sense that he would need to be secretive.

Кодиран език би бил необходим само ако той пишел от град, където църквата функционирала скрита от очите на властите поради преследване. Ако Петър бил във Вавилон на брега на Ефрат, не би имало абсолютно никаква нужда да бъде потаен или предпазлив. Дори и да е имало малко еврейско население, което Петър евангелизирал, би му било невъзможно да скрие целите на присъствието си там. Въпреки това, ако Петър е бил в Рим, където преследването на християните през този период е добре документирано, тогава би било напълно логично, че би се налагало да бъде потаен.

The third problem with the view that Peter was in literal Babylon on the Euphrates is that every single reference from the early church writers places Peter in the city of Rome during this time. There is literally not a single shred of historical evidence that Peter ever went to Babylon on the Euphrates.

Третиият проблем с възгледа, че Петър се намирал в буквалния Вавилон на брега на Ефрат, е, че всяко едно опоменаване на Петър в писанията на ранните църковни писатели го поставя в град Рим през това време. Няма буквално нито едно историческо доказателство, че Петър някога е бил във Вавилон на брега на Ефрат.

BABYLON OF EGYPT

Others still have argued that Peter was in a small town called Babylon, outside of Cairo. The broad consensus of scholarship rejects this idea outright. Apart from the name Babylon, there is simply no evidence for this claim. The little Egyptian town of Babylon was so insignificant that it would have merited an explanation from Peter if he were in fact writing from there. To simply make reference to “Babylon” in the ancient Near East while speaking of the little town of Egypt would be similar to a

someone stating today that he was in “Paris” while he was actually in Paris, Texas, rather than the city in France.

БАВИЛОН В ЕГИПЕТ

Други са твърдели още, че Петър се намирал в малък град извън Кайро, наречен Вавилон. Широкият консенсус на учените отхвърля тази идея категорично. Освен името Вавилон, просто няма други доказателства за това твърдение. Малкият египетски град Вавилон бил толкова незначителен, че би заслужавал обяснение от Петър, ако той всъщност пишел от там. Просто да споменем „Вавилон“ в древния Близък изток, имайки предвид малкия египетски град, би било подобно на някой, който би заявил днес, че е бил в „Париж“, докато всъщност е бил в Париж, Тексас, вместо в града във Франция.

Failing to clarify this would be outright confusing, if not misleading. Beyond this, as with literal Babylon, there would have been no reason for Peter to use code words to refer to the believers there if he was in such a small village, where persecution would have been unlikely and where hiding his purposes would have been impossible. In the end, this is simply another option that has absolutely no historical support.

Би било тотално обърквашо, ако не и подвеждащо тези неща да останат неизяснени. Освен това, както и с буквалния Вавилон, не би имало причина Петър да използва кодови думи за обозначаване на вярващите там, ако се намирал в такова малко село, където преследването би било малко вероятно и където скриването на целите му би било невъзможно. В крайна сметка това е просто още една опция, която няма абсолютно никаква историческа подкрепа.

BABYLON AS ROME

Unlike the previous two suggestions, all historical evidence points to the fact that Peter was in Rome when he wrote his first epistle. Peter is believed to have arrived in Rome in roughly AD 47 and remained there until his death around twenty years later. The first epistle of Peter was likely written shortly before his martyrdom under the reign of Nero.

БАВИЛОН КАТО РИМ

За разлика от предишните две предложения, всички исторически доказателства сочат към факта, че Петър е бил в Рим, когато написал първото си послание. Смята се, че Петър пристигнал в Рим приблизително през 47 г. сл. Хр. и останал там до смъртта си около двадесет години по-късно. Първото послание на Петър вероятно е написано малко преди мъченическата му смърт при управлението на Нерон.

Writing to the Roman Christians in AD 110, a mere forty years after Peter’s death, Ignatius of Antioch said, “I do not, like Peter and Paul, issue orders unto you. They are apostles, but I am one condemned; they indeed are free.”³ The inference, of course, is that both Peter and Paul once presided as apostles over the believers in Rome. Ignatius’s testimony is important because he was actually alive while Peter and Paul were serving the church.

Пишейки до римските християни през 110 г. сл. Хр., само четиридесет години след смъртта на Петър, Игнатий Антиохийски казва: „Аз не ви давам наредби като Петър и Павел. Те са апостоли, но аз съм осъден; те наистина са свободни.“³ Изводът, разбира се, е, че както Петър, така и Павел някога са имали ръководна функция като апостоли над вярващите в Рим. Свидетелството на Игнатий е важно, защото той всъщност е бил жив, докато Петър и Павел служели на църквата.

Ninety years later, Tertullian, in his Prescription against Heretics, noted of Rome, “How happy is its church, on which apostles poured forth all their doctrine along with their blood! where Peter endures a passion like his Lord’s! where Paul wins his crown in a death like John’s.”⁴ Of course, everyone acknowledges that Paul was martyred in Rome, and here Tertullian spoke of both Peter and Paul as having been martyred in the same city. About the same time, Irenaeus of Lyon wrote of “the great and glorious Church at Rome, which was there founded by the two apostles Peter and Paul.”⁵

Деветдесет години по-късно Тертулиан, в своето “Предписание срещу еретиците”, отбелязва за Рим: „Колко щастлива е неговата църква, върху която апостолите изляха цялата си доктрина заедно с кръвта си! Където Петър претърпява мъчение като това на своя Господ! където Павел печели короната си със смърт като тази на Йоан.”⁴ Разбира се, всички признават, че Павел е бил мъченически умъртвен в Рим и тук Тертулиан говори за Петър и Павел като изстрадали мъченическа смърт в един и същи град. Приблизително по същото време Иринеи от Лион пише за „великата и славна църква в Рим, която била основана там от двамата апостоли Петър и Павел.”⁵

Other early sources and voices, such as the Didache, Polycarp, Clement, Lactantius, Cyril, Eusebius, Jerome, and several others, also made comments that support Peter's time in Rome. In his three-volume work, The Faith of the Early Fathers, William A. Jurgens actually lists thirty references from the early Christian writers and other early church documents establishing Peter's presence in Rome.

Други ранни източници и гласове, като Дидахе, Поликарп, Климент, Лактанций, Кирил, Евсевий, Йероним и няколко други също направили коментари, които подкрепят пребиваването на Петър в Рим. В своята тритомна работа „Вярата на ранните отци“ Уилям А. Юргенс всъщност изброява тридесет препратки от ранните християнски писатели и други ранни църковни документи, установяващи присъствието на Петър в Рим.

So consistent is the early church's testimony that Peter was in Rome when he penned 1 Peter that Unger's Bible Dictionary states unequivocally, "The evidence for his martyrdom there is complete, while there is a total absence of any contrary statement in the writings of the early fathers."⁶

Толкова непохватимо е свидетелството на ранната църква за това, че Петър е бил в Рим, когато е написал 1 Петрово, че библейският речник на Унгер заявява недвусмислено: „Доказателствата за неговото мъченичество там са пълни, докато

в писанията на ранните църковни отци липсват каквито и да било противоположни твърдения.”⁶

Few are aware that the archaeological and scientific evidence for Peter’s burial under St. Peter’s Basilica in Rome is also rather compelling. Investigator John Evangelist Walsh, in his book *The Bones of St. Peter*, recalls the fascinating account of the scientific and archaeological inquiry into the validity of what Christian tradition had long held. Walsh’s book scientifically and impartially untangles the various threads of the excavation, leaving the objective reader with few doubts that what were discovered under the Basilica are in fact the remains of the apostle Peter.

Малцина са наясно, че археологическите и научни доказателства за погребението на Петър под базиликата Свети Петър в Рим също са доста необорими. Изследователят Джон Евангелист Уолш в книгата си „Костите на Св. Петър“ припомня увлекателния разказ на научното и археологическо изследване на валидността на дълголетната християнска традиция. Книгата на Уолш по научен и безпристрастен начин разплита различните нишки на разкопките, оставяйки обективния читател с малко съмнения, че това, което е открито под базиликата, всъщност са останките на апостол Петър.

While it would be too much to detail here how the conclusions were arrived at with scientific accuracy, suffice it to say, anyone willing to look at the facts objectively will conclude that Peter was most likely buried in Rome.

Макар че тук не е мястото да навлизам в подробности относно това как се е стигнало до тези заключения с научна точност, достатъчно е да се каже, че всеки, който желае да погледне обективно на фактите, ще заключи, че Петър най-вероятно е бил погребан в Рим.

In light of the overwhelming weight of evidence, then, we should not be surprised to discover that Eusebius Pamphilius, the great early church historian, referred to this specific verse in AD 303, stating, “Peter makes mention of Mark in his first epistle which they say that he wrote in Rome itself, as is indicated by him, when he calls the city, by a figure, Babylon.”⁷ The evidence that Peter was using Babylon as a code word is amplified by the fact that, rather than using the word church, he said “she” again, most likely to veil his location and purpose while working under heavy persecution.

Взимайки предвид огромната тежест на доказателствата, тогава, не бива да ни учудва фактът, че Евсевий Памфилий, великият ранен църковен историк, споменава този конкретен стих през 303 г. сл. Хр., заявявайки: „Петър споменава Марк в първото си послание, за което се твърди, че бил написал в действителния Рим, както е посочено от самия него, когато нарича града метафорично Вавилон.”⁷ Доказателството, че Петър е използвал Вавилон като кодова дума, се подсилва от факта, че вместо да използва думата църква, той отново казва „тя“, най-вероятно, за да прикрие местоположението и целта си, работейки същевременно в условията на сурово преследване.

APOCRYPHAL AND PSEUDEPIGRAPHAL TESTIMONY Peter's use of the name Babylon to refer to Rome appears to have been the common practice among both Christians and Jews during this period. A few apocryphal and pseudepigraphal works also use the name Babylon to refer to the city of Rome.⁸ In The Sibylline Oracles, book 5, generally dated about AD 80, the writer foretells a great star falling from heaven and burning Babylon, which it refers to as "the land of Italy . . . city of the Latin land, unclean in all things . . . in widowhood you will sit beside your banks, and the Tiber River will weep for you."⁹ The Apocalypse of Baruch and 2 Esdras also use Babylon similarly.

АПОКРИФНО И ПСЕВДЕПИГРАФСКО СВИДЕТЕЛСТВО
Използването на името Вавилон от Петър, имайки всъщност предвид Рим, изглежда е било обичайна практика както сред християните, така и сред евреите през този период. Няколко апокрифни и псевдоепиграфски произведения също използват името Вавилон, имайки предвид град Рим.⁸ В „Сибилиновите оракули“, книга 5, обикновено датирана около 80 г. сл. Хр., писателят предсказва голяма звезда, падаща от небето, която изгаря Вавилон и която той нарича „земята на Италия. . . град на латинската земя, порочен във всички неща. . . овдовели ще седите на бреговете си и река Тибър ще плаче за вас.“⁹ Апокалипсисът на Варух и 2 Ездра също използват Вавилон по подобен начин.

Because “Babylon” was a commonly used code word for Rome during this period, Peter’s audience would have likely understood immediately that he was referring to Rome. There was a reason that Jews and Christians alike saw a connection between Babylon and Rome. Both cities were the capitals of the great pagan power of their respective ages. They were glamorous, seductive, pagan, wealthy, and powerful beyond measure. So in AD 70, when the Roman armies destroyed Jerusalem and the Jewish temple, Rome was simply Babylon all over again to the Jews.

Тъй като „Вавилон“ била често използвана кодова дума за Рим през този период, читателите на Петър вероятно веднага щели да разберат, че той имал предвид Рим. Имало причина както евреите, така и християните да виждат връзка между Вавилон и Рим. И двата града, били столици на великата езическа сила на съответните им епохи. Те били бляскави, съблазнителни, езически, богати и безмерно могъщи. Така през 70 г. сл. Хр., когато римските армии разрушават Йерусалим и еврейския храм, Рим означавал новият Вавилон за евреите.

BABYLON: THE MIGRATING CITY OF SATAN Understanding that the apostolic church viewed Rome as a latterday “Babylon” is vital in any attempt to establish the identity of the final Babylon—the great harlot. To the early believers, Babylon was more than just the literal ancient city of Babylon. Everything that Babylon embodied and represented had migrated. As a spiritual concept, Babylon was not static, not locked into a single location. “Babylon” represents the great stronghold of Satan in the earth at any given time.

ВАВИЛОН: МИГРИРАЩИЯТ ГРАД НА САТАНА

Разбирането на факта, че апостолската църква гледала на Рим като на „Вавилон“ от последните дни, е жизненоважно при всеки опит да се установи идентичността на последния Вавилон – голямата блудница. За ранните вярващи Вавилон е бил нещо повече от буквалния древен град Вавилон. Всичко, което Вавилон въплъщавал и представлявал, се било преселило на друго място. Като духовна концепция Вавилон не е статичен, не е ограничен до едно постоянно местоположение. „Вавилон“ представлява голямата крепост на Сатана на земята в определен момент от историята.

After Babylon fell, the satanic spirit that once found a home on the Euphrates simply moved to another city and set up its throne there. Each successive reigning empire shared the same characteristics: These empires revolved around some form of pagan religion that carried a hatred of the Jewish people and a demonic lust to possess the promised land of God. After Babylon, the MedoPersian Empire was followed by the Greek and then the Roman Empire.

След падането на Вавилон, сатанинският дух, който някога намирал дом на брега на Ефрат, просто се преместил в друг град и поставил там своя трон. Всяка следваща управляваща империя споделяла едни и същи характеристики: тези империи гравитирали около един вид езическа религия, която носела омраза към еврейския народ и демоничен ламтеж за притежание на Божията обещана земя. След Вавилон, Мидоперсийската империя бива последвана от Гръцката, а след това от Римската империя.

As Beale stated, “In John’s time ‘the great city’ would refer primarily to Rome, and any of its allies, since it was the center of the ungodly empire that persecuted God’s people at that time.”¹⁰ With each empire, “Babylon” migrated. As such, Tyconius, a fourthcentury Christian theologian, bluntly characterized Babylon as follows: “By it, the city of the people of the devil are signified.”¹¹ Thus, in our quest to understand and identify **Mystery Babylon, we now have the following working definition:**

Както Бийл заявява: „По времето на Йоан наименованието „великият град“ се отнасяло предимно за Рим и всеки от неговите съюзници, тъй като той бил центърът на покварената империя, която преследвала Божия народ по това време.“ ¹⁰ „Вавилон“ мигрирал със смяната на всяка империя. Тиконий, християнски

теолог от четвърти век, характеризира Вавилон без заобикалки по следния начин: „С него се обозначава градът на хората на дявола. “ 11 Така, в стремежа си да разберем и идентифицираме Тайна Вавилон, сега имаме следната работна дефиниция:

A symbolic term used to identify the capital of the final great satanic empire. It is the final capital of global idolatry and the last great demonic stronghold of the earth, from which Satan will wage his war against Jerusalem and God’s redemptive purposes.

Символичен термин, използван за идентифициране столицата на последната голяма сатанинска империя. Това е последната столица на глобалното идолопоклонство и последната голяма демонична крепост на земята, от която Сатана ще води своята война срещу Йерусалим и Божиите изкупителни цели.

Various commentators share this view. For example, Kendall Easley, in his commentary on Revelation, stated:

In his day—the time of the sixth head of the monster—the form of the woman was Rome. During the days of the seventh head of the monster, another great and wicked city will rise. As Antichrist’s splendid capital, she will have no rival.¹²

Различни коментатори споделят това мнение. Например, Кендъл Ийсли, в коментара си към Откровение, заявява:

“По време на неговото господство — времето на шестата глава на чудовището — въплъщението на жената било Рим. През дните на седмата глава на чудовището ще се издигне друг велик и зъл град. Бивайки разкошната столица на Антихриста, тя не ще има равна на себе си.”¹²

After listing the capital cities of the Egyptian (Memphis), Assyrian (Nineveh), Babylonian (Babylon), Persian (Persepolis), and Roman (Rome) empires, Easley continued:

След като изброява столиците на Египетската (Мемфис), Асирийската (Ниневия), Вавилонската (Вавилон), Персийската (Персеполис) и Римската (Рим) империи, Изли продължава:

Each was the Babel of its own day. Each rose as an expression of engineering ingenuity, supported by military might and political scheming. Each was a commercial, religious, and cultural center. Each proudly opposed God and the people of God.

“Всеки от тях бил Вавилонът на своето време. Всеки се издигал като израз на инженерна изобретателност, подкрепена от военна мощ и политически интриги. Всеки от тях бил търговски, религиозен и културен център. Всеки с гордост се противопоставял на Бог и на Божия народ.

Roll them all together, and they become the perfect forerunner for one future final great city and civilization opposed to God—“Babylon the Great,” mistress of the world. As with the world’s first great city Babel, so with the last Babel: God will judge her directly and dramatically.¹³

Увийте ги на руло всички заедно и те се превръщат в идеалния предшественик на един бъдещ последен велик град и цивилизация, в опозиция срещу Бог – „Вавилон Велики“, господарка на света. Както с първия съществувал на света велик град Вавилон, така и с последния Вавилон: Бог ще го съди директно и драматично.”¹³

Easley certainly gets it. Throughout history, it has always been Jerusalem versus “Babylon.” In the first century, it was

Jerusalem versus Rome. Today, however, Rome is no longer the primary seat of satanic power in the earth. After the sixth empire fell, another arose.

Ийзли определено разбира това. През историята винаги е съществувал антагонизмът Йерусалим срещу „Вавилон“. През първи век той изглеждал така: Йерусалим срещу Рим. Днес обаче Рим вече не е главното седалище на сатанинска сила на земята. След падането на шестата империя възниква друга.

THE CAPITAL OF THE SEVENTH EMPIRE Having established the definition of Mystery Babylon as Satan’s migrating stronghold and the capital of the reigning beast empire, the next step is to simply look to the seventh head of the beast of Revelation 17. Which empire does this represent? As we have already argued, it is the historical Islamic Caliphate, the only candidate in world history that fulfills all of the relevant prophetic passages and the clear pattern established by the previous six empires.

СТОЛИЦАТА НА СЕДМАТА ИМПЕРИЯ

Веднъж установили определението за Тайна Вавилон като мигрираща крепост на Сатана и столица на управляващата в даден момент империя на звяра, следващата стъпка е просто да погледнем към седмата глава на звяра от Откровение 17. Коя империя представлява тя? Както вече казахме, историческият ислямски халифат е единственият кандидат в световната история, който изпълнява всички пророчески пасажи, отнасящи се до звяра, и ясният модел, установен от предишните шест империи.

Unlike any other entity in human history, the historical Islamic Caliphate has been a champion of anti-Semitism, anti-Judaism,

anti-Zionism, anti-Yahwehism, and an anti-Christ spirit. This is true in both doctrine and practice. Though the Caliphate has been officially dissolved for more than ninety years now, it lives on in the hearts and imaginations of much of the Muslim world as multitudes continue to call for its restoration. The efforts of the Islamic State of Iraq and Syria are simply the most recent example of an Islamic endeavor to reestablish a caliphate.

За разлика от който и да било друг субект в човешката история, историческият ислямски халифат винаги се е явявал като главен поддръжник на антисемитизма, антиюдаизма, антиционизма, анти-Яхвеизма и антихристкия дух. Това важи както за доктрината, така и за практиката. Въпреки че Халифатът бива официално разпуснат преди повече от деветдесет години, той живее в сърцата и въображенията на голяма част от мюсюлманския свят, тъй като огромни тълпи от хора продължават да призовават за неговото възстановяване. Усилията на Ислямска държава Ирак и Сирия са просто най-пресният пример за ислямски опит за възстановяване на халифата.

That which is coming under Antichrist, however, will far supersede ISIS in size, power, and global impact. In our day, the eighth kingdom of the beast is beginning to arise right before our eyes. I believe it is just a matter of time before the eighth kingdom is fully revived.

Това, което ще се случи под властта на Антихриста, обаче, далеч ще надмине ИДИЛ по размер, сила и глобално въздействие. Осмото царство на звяра започва да възниква в нашето време, точно пред очите ни. Вярвам, че е само въпрос на време осмото царство да бъде напълно възродено.

Having identified the seventh empire, we must now simply ask, what “city” is the spiritual capital and heart of the Islamic world? This would most certainly seem to be the city of Mecca, and the Kingdom of Saudi Arabia. No doubt, Saudi Arabia is the

spiritual epicenter of the Islamic world. While Rome was the Babylon of the first century, for the past fourteen hundred years a new Babylon has reigned over the hearts of multitudes throughout the Middle East. That city is Mecca, the single greatest city of idolatry that humanity has ever known.¹⁴

След като вече идентифицирахме седмата империя, трябва просто да попитаме кой „град“ е духовната столица и сърцето на ислямския свят? Това със сигурност трябва да е град Мека и Кралство Саудитска Арабия. Без съмнение Саудитска Арабия е духовният епицентър на ислямския свят. Докато Рим бил Вавилонът на първи век, през последните хиляда и четиристотин години един нов Вавилон царува над сърцата на множество хора в Близкия изток.

Този град е Мека, най-големият град на идолопоклонство, който човечеството някога е познавало.¹⁴

10 THE QUEEN OF LUXURY

10 КРАЛИЦАТА НА ЛУКСА

IN THIS CHAPTER WE WILL DISCUSS a few final descriptions and characteristics of the harlot found within the prophecy of Revelation 17. Each of these characteristics is critical in identifying the great harlot, defining the very essence of who the

woman is, what she represents, and finally, the nature of her final judgment.

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ ОБСЪДИМ няколко последни описания и характеристики на блудницата, намиращи се в пророчеството от Откровение 17. Всяка от тези характеристики е от решаващо значение за идентифицирането на голямата блудница, определяйки самата същност на това коя е жената, какво символизира тя, и накрая, естеството на нейното окончателно осъждение.

DRUNK ON THE BLOOD OF THE SAINTS

Among the first observations the apostle John made was that the harlot was “drunk with the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus” (Rev. 17:6). We must not miss the gravity of what is being described here. The last days will bring about the culmination of the church’s testimony to the world, much of which will be accomplished through the martyrdom of the saints on a level unparalleled in history.

ПИЯНА ОТ КРЪВТА НА СВЕТИИТЕ

Едно от първите неща, които Йоан отбелязва, е това, че блудницата е „опиянена от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исуса“ (Откр. 17:6). Не трябва да пропускаме сериозността на това, което се описва тук. Последните дни ще доведат до кулминацията на свидетелството на църквата пред света, като голяма част от тази кулминация ще бъде постигната чрез мъченичеството на светиите на ниво, несравнимо в историята на човечеството.

In the same way that Jesus Himself overcame the world through being mutilated and crushed, the last-days saints will imitate their Master and overcome the world through martyrdom within

the context of the proclamation of the gospel. It is for this reason that a loud voice from heaven declares the coming victory of the saints: “They overcame him [Satan] because of the blood of the Lamb and because of the word of their testimony, and they did not love their life even when faced with death” (Rev. 12:11).

По същия начин, по който Сам Исус победи света като се остави да Го обезобразят и смажат, светиите от последните дни ще подражават на своя Учител и ще победят света чрез мъченичество в контекста на провъзгласяване на Евангелието. Поради тази причина силен глас от небето обявява предстоящата победа на светиите: „Те го победиха [Сатана] чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелство, и дори не обикнаха живота си до <толкоз, щото да бягат от> смърт.” (Откр. 12:11).

According to this prophecy, the primary entity responsible for the slaughter of God’s people in the last days will be the great harlot. This city and the system she represents will slaughter so many holy ones that she is pictured as actually being drunk on their blood.

Според това пророчество главният виновник, отговорен за клането на Божия народ в последните дни, ще бъде голямата блудница. Този град и системата, която тя представлява, ще избият толкова много светии, че блудницата бива изобразена фактически като пияна от тяхната кръв.

We’ve already emphasized the fact that down through history, each of the seven empires has persecuted and sought to destroy the Jewish people. Later, after Christianity arose, Christians were also persecuted, both under the Roman Empire and under Islam. In the last days, however, the rage of Satan will find its

culmination and fullest expression. Revelation 12 describes this final and unparalleled assault:

Вече подчертахме факта, че през различните етапи на историята всяка от седемте империи е преследвала и се е опитвала да унищожи еврейския народ. По-късно, след възникването на християнството, християните също биват преследвани, както под господството на Римската империя, така и под господството на исляма. В последните дни обаче, яростта на Сатана ще намери своята кулминация и най-пълно изражение. Откровение 12 описва тази последна и безпрецедентна атака:

And there was war in heaven, Michael and his angels waging war with the dragon. The dragon and his angels waged war, and they were not strong enough, and there was no longer a place found for them in heaven. And the great dragon was thrown down, the serpent of old who is called the devil and Satan, who deceives the whole world; he was thrown down to the earth, and his angels were thrown down with him. Then I heard a loud voice in heaven, saying, "Now the salvation, and the power, and the kingdom of our God and the authority of His Christ have come, for the accuser of our brethren has been thrown down, he who accuses them before our God day and night. And they overcame him because of the blood of the Lamb and because of the word of their testimony, and they did not love their life even when faced with death. For this reason, rejoice, O heavens and you who dwell in them. Woe to the earth and the sea, because the devil has come down to you, having great wrath, knowing that he has only a short time." And when the dragon saw that he was thrown down to the earth, he persecuted the woman [Israel] who gave birth to the male child. But the two wings of the great eagle were given to the woman, so that she could fly into the wilderness to her place, where she was nourished for a time and times and half a time, from the presence of the serpent. And the

serpent poured water like a river out of his mouth after the woman, so that he might cause her to be swept away with the flood. But the earth helped the woman, and the earth opened its mouth and drank up the river which the dragon poured out of his mouth. So the dragon was enraged with the woman, and went off to make war with the rest of her children, who keep the commandments of God and hold to the testimony of Jesus (vv. 7–17).

И стана война на небесата: излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него. И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог. А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бъдат от смърт. Затова, веселете се небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. И като видя змеят, че биде свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И дадоха се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там гдето я хранят за време и времена и половин време, скрита от лицето на змея (Гръцки: Змията). И змеят изпусна след жената из устата си вода като река, за да направи да я завлече реката. Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си та погълна реката, която змеят беше изпуснал из устата си. Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и

държат свидетелството за Исуса; и змеят застана на морския пясък.
(ст.7-17)

We must note that whether we are speaking of the Antichrist himself, his followers, or the bloodthirsty harlot, they all function together to fulfill Satan's rage. Lenski rightly stated, "In a sense Babylon, the whore, the kings, the earth dwellers, are one and the same."¹ Christians often think of the persecution of the Antichrist, but rarely consider the great last-days persecution as coming from the harlot. In truth, the two are essentially one and the same. Thus we understand the call for the slain saints, apostles, and prophets in heaven to "rejoice over her, . . . because God has pronounced judgment for you against her" (Rev. 18:20).

Трябва да отбележим, че независимо дали говорим за самия Антихрист, неговите последователи или за кръвожадната блудница, всички те заедно служат за осъществяването на яростта на Сатана. Ленски правилно заявява: „В известен смисъл Вавилон, блудницата, царете и земните обитатели са едно и също нещо.“¹ Християните често мислят за преследването на Антихриста, но рядко взимат под внимание факта, че голямото преследване от последните дни идва от блудницата. В действителност, в същността си те представляват едно и също нещо. По този начин можем да разберем и призова към избитите светии, апостоли и пророци на небето: „Веселете се за нея, . . . небеса и вие светии, вие апостоли и пророци, защото съда, с който вие бяхте осъдени, Бог отсъди над нея” (Откр. 18:20).

The blood shed under the shadow of the great harlot will be so great that it is as if she is personally responsible for all of the holy blood shed down through history. This is why the prophecy concludes with such a strong note: “And in her was found the blood of prophets and of saints and of all who have been slain on the earth” (Rev. 18:24). Babylon is not literally responsible for the shed blood of every single last saint in all of history. The persecution that is coming under her influence, however, is vast enough to justify such hyperbolic, all-inclusive language.

Кръвта, пролята под сянката на великата блудница, ще бъде толкова обилна, че сякаш тя лично е отговорна за всичката свята кръв, пролята през цялата история на човечеството. Ето защо пророчеството завършва с толкова силен тон : „И в нея се намериха кръви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята.” (Откр. 18:24). Вавилон не е отговорна за пролятата кръв буквално на всеки един светец в цялата човешка история. Преследването, което идва под нейно влияние, обаче е достатъчно мащабно, за да оправдае такъв хиперболичен, всеобхватен език.

QUEEN OF KINGS

It's a perplexing and disturbing picture that the woman is at once a bloodthirsty murderess and a global influencer and power broker over kings, world rulers, and peoples throughout the earth. The prophecy actually begins by highlighting the kings of the earth as her primary patrons. She is described as the one "with whom the kings of the earth committed acts of immorality, and those who dwell on the earth were made drunk with the wine of her immorality" (Rev. 17:2). While the peoples of the earth are drunk on her false religion and the slaughter of God's holy people, she enjoys the support of earthly rulers. This is terrifying.

ЦАРИЦА НА ЦАРЕТЕ

Объркваща и смуцаваща е картината, че жената едновременно е и кръвожадна убийца, и личност с глобално влияние, управляваща задкулисно царе, световни владетели и народи по цялата земя. Пророчеството всъщност започва, изтъквайки земните царе като нейни основни покровители. Тя е описана като онази, „с която земните царе извършиха блудства и живеещите на земята се опиха от виното на нейното блудствуване” (Откр. 17:2). Докато народите на земята са пияни от нейната фалшива религия и клането на Божиите свети хора, тя се радва на подкрепата на земните владетели. Това е ужасяващо.

The harlot's influence is pictured as extending to the ends of the earth. We see this clearly as the angel explains that the waters upon which the harlot sits "are peoples and multitudes and nations and tongues. . . . The woman whom you saw . . . reigns over the kings of the earth" (17:15, 18). To what length the harlot's influence will reach is certainly up for debate.

Влиянието на блудницата е представено като простиращо се до краищата на земята. Виждаме това ясно, когато ангелът обяснява, че водите, върху които седи блудницата „са народи и множества, нации и езици. . . . Жената, която видя. . . царува над земните царе” (17:15, 18).

До какви крайности ще достигне влиянието на блудницата, със сигурност е предмет на дебат.

Should we conclude that she literally “rules” over every last “king” or ruler in the earth, or that she simply exerts a truly vast measure of control and influence over a great number of world rulers?

Трябва ли да заключим, че тя буквално „управлява“ над всеки един „цар“ или владетел на земята, или че просто упражнява наистина огромен контрол и влияние върху голям брой световни владетели?

Based on other passages that speak of resistor nations, militaries, and peoples, I would suggest it is more reasonable to assume the latter. What we do know is that the harlot exerts such a vast degree of influence and control over kings and peoples that the Scriptures are justified in using such strong language.

Въз основа на други пасажии, които говорят за съпротивляващи се нации, военни сили и народи, бих изказал мнението, че по-логично е да се предположи последното. Това, което знаем, е, че блудницата упражнява толкова огромна степен на влияние и контрол върху царе и народи, че Писанието е напълно оправдано в употребата си на такъв силен език.

A GREAT ECONOMIC INFLUENCE

We’ve already discussed the harlot’s great religious influence. We must also acknowledge the great emphasis the prophecy places on her economic power and influence. Of course, prostitution has always been an economically driven reality. Throughout the prophecy, the woman is portrayed as being seductive, not simply because of her sensuality, but also through her wealth. We are told that “the kings of the earth have committed acts of immorality with her, and the merchants of the earth have become rich by the wealth of her sensuality” (Rev. 18:3).

ГОЛЯМО ИКОНОМИЧЕСКО ВЛИЯНИЕ

Вече обсъдихме огромното религиозно влияние на блудницата. Трябва също така да отдадем заслужено внимание на големия акцент, който

пророчеството поставя върху нейната икономическа сила и влияние. Разбира се, проституцията винаги е била икономически обусловена реалност. В пророчеството жената е изобразена като съблазнителна, не само поради своето сладострастие, но и поради богатството си. Казва ни се, че „земните царе са извършили блудство с нея и земните търговци са забогатели от богатството на нейното сладострастие” (Откр. 18:3).

Elsewhere, the text states that “the kings of the earth . . . shared her luxury” (18:9 niv). The King James Version refers to the relationship of the kings rather interestingly as those who “lived deliciously with her.” Quite simply, both the merchants and the kings have grown rich through their relationship with this queen, who herself lives in lavish luxury. As Beale stated, “The description of the woman confirms that she represents worldly economic forces . . . She is the symbol of a culture that maintains the prosperity of economic commerce . . . [She] tries to seduce through her economic attractiveness.”²

На друго място в текста се казва „царете на земята . . . които са живели разкошно с нея” (18:9 niv). Версията на крал Джеймс говори за нейните отношения с царете по доста интересен начин - като тези, които „са живели изящно с нея“. Много просто, и търговците, и царете са забогатели чрез връзката си с тази царица, която сама живее в разточителен лукс. Както Бийл заявява: „Описанието на жената потвърждава, че тя представлява световните икономически сили. . . Тя е символ на култура, която поддържа просперитета на икономиката на търговията . . . [Тя] се опитва да съблазни чрез икономическата си привлекателност.”²

In the most overt ways, spiritual adultery refers to any form of worship or devotion that is given to anyone other than the God of the Bible. However, it need not be restricted only to blatant acts of worship. In this particular prophecy, “immorality” refers variously to any form of support; in fact, it seems as though economic compromise is most emphasized. This is seen in 18:3, where “the kings of the earth have committed acts of immorality with her,” is

equivalent to “the merchants of the earth have become rich by the wealth of her sensuality.”

В най-явната си проява духовната изневяра обхваща всяка форма на поклонение или богочитание, отдавано на който и да било освен Бога на Библията. Не е необходимо обаче то да се ограничава само до явни актове на поклонение. В това пророчество конкретно „неморалност“ се отнася по различен начин до всяка форма на подкрепа; всъщност изглежда, че ударението пада най-вече върху икономическия компромис. Това се вижда в 18:3, където „земните царе блудстваха с нея“ е еквивалентно на „търговците на земята са забогатели от богатството на нейното сладострастие“.

Beyond this, 18:9 speaks of “the kings of the earth, who committed acts of immorality and lived sensuously with her.” Instead of “lived sensuously with her,” the ESV more accurately uses “lived in luxury with her.” Some may object that mere financial “support” does not merit the label of adultery (niv) or fornication (kjv). Imagine if you would, however, a husband who was secretly supporting a woman financially other than his wife.

Освен това, в 18:9 се говори за „земните царе, които са блудствали и живели сладострастно с нея“. Вместо „живели сладострастно с нея“, ESV използва по-точно фразата „живели разкошно с нея“. Някои може да възразят, че финансовата „подкрепа“ сама по себе си не заслужава етикета на прелюбодеяние (niv) или блудство (kjv). Представете си обаче, ако можете, съпруг, който тайно подкрепя финансово жена, различна от съпругата си.

While financial involvement does not technically involve the act of adultery, very few would deny that this could rightly be described as unfaithfulness and infidelity. So it is portrayed here in Revelation, where the harlot’s seduction is both religiously and economically motivated. The guilt of offering support to this woman, however, is greatly amplified by the fact that she is guilty for the shed blood of God’s holy people. We’ve often heard the phrase, “The enemy of my enemy is my friend.”

Въпреки че финансовото участие, технически погледнато, не включва акта на прелюбодеяние, много малко биха отrekli, че това с право може да бъде описано като невярност и изневяра. Така и е изобразено тук в Откровение, където съблазнителността на блудницата има както религиозен, така и икономически характер. Вината от предлагането на подкрепа на тази жена обаче се засилва значително от факта, че тя е виновна за пролятата кръв на Божиите свети хора. Често сме чували фразата „Врагът на моя враг е мой приятел“.

Likewise, this passage is informing us that the friends and supporters of this woman, who is herself a supreme enemy of God, are also positioning themselves as God’s enemies. Though many nations will commit overt spiritual adultery with the harlot—literally join with her in her false religion—many other nations will no doubt show her support through economic or even military relationships. Some acts of unfaithfulness are less overt and brazen than others, but God views them all as deserving of His condemnation.

По същия начин този пасаж ни информира, че приятелите и поддръжниците на тази жена, която сама е върховен враг на Бога, също се поставят в позицията на Божии врагове. Въпреки че много нации ще извършат открита духовна изневяра с блудницата – буквално ще се присъединят към нея в нейната фалшива религия – много други нации без съмнение ще ѝ покажат подкрепа чрез икономически или дори военни отношения. Някои актове на изневяра са по-малко явни и безсрамни от други, но Бог гледа на всички тях като на заслужаващи Неговото осъждение.

ROYALTY Another important description concerns the prostitute’s fine apparel: “The woman was clothed in purple and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls” (Rev. 17:4). These colors may be interpreted two different ways. First, they are the colors of royalty. When Jesus was taken prisoner, the Roman centurions dressed Him in a robe that is described as scarlet in one gospel (Matt. 27:28) and purple in another (Mark 15:17).

КРАЛСКА ОСОБА

Друго важно описание се отнася до изящното облекло на блудницата: „Жената беше облечена в пурпурно и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“ (Откр. 17:4). Тези цветове могат да се тълкуват по два различни начина. Първо, те са цветовете на кралските особи. Когато Исус бива пленен, римските стотници Го обличат в дреха, която е описана като червена в едно от евангелията (Мат. 27:28) и пурпурна в друго (Марк 15:17).

The robe was in essence a mock royal garment. Likewise, they fashioned for Him “a crown of thorns . . . and a reed [a mock scepter] . . . and they knelt down before Him and mocked Him, saying, ‘Hail, King of the Jews!’” (Matt. 27: 29)

Одеждата в действителност била пародия на кралско облекло. По същия начин те Му изплитат „венец от тръни. . . и тръстика [служеща за скиптър] . . . и те коленичиха пред Него и Му се присмиваха, казвайки: „Здравей, Царю юдейски!“ (Мат. 27:29)

The harlot’s purple and scarlet clothes are also an allusion to her as a royal pretender. And because her clothes are literally glittering with gold, jewels, and pearls, she is also portrayed as being rich beyond measure. She is fabulously wealthy and dressed in royal attire.

Пурпурните и червени дрехи на блудницата също представляват алюзия към нейното престорено царско потекло. И тъй като дрехите ѝ буквално блестят от злато, скъпоценни камъни и перли, тя също е изобразена като безмерно богата. Тя е баснословно богата и облечена в кралска премяна.

We should also understand the colors of her clothes as representing sinfulness: “Though your sins are as scarlet,” God once told Israel, “they will be as white as snow. Though they are red like crimson, they will be like wool” (Isa. 1:18). This interpretation is supported by the remainder of the Revelation 17 passage—she is, after all, a corrupt and murderous prostitute.

Трябва също да разбираме цветовете на дрехите ѝ като символ на греховност: „Въпреки че греховете ви са червени като мораво,“ казва веднъж Бог на Израил, „те ще станат бели като сняг. Макар и да са

румени като червено, ще станат като вълна” (Ис. 1:18). Това тълкувание се подкрепя от останалата част от пасажа от Откровение 17 — тя в крайна сметка е покварена проститутка-убийца.

In all likelihood, we would be right to understand her appearance as pointing to both realities. She is a queen, but also a sin-stained prostitute and bloodsoaked murderess. As bizarre as this may seem, she is all of these things at once.

По всяка вероятност бихме имали право, ако тълкувахме външния й вид като сочещ и към двете реалности. Тя е царица, но същевременно и опетнена от грях проститутка, и пропита с кръв убийца. Колкото и чудновато да изглежда това, тя е всички тези неща едновременно.

HIDDEN FROM PLAIN SIGHT There is another description of the woman that is often missed. In chapter 18, we are told that “she says in her heart, ‘I sit as a queen and I am not a widow, and will never see mourning’” (v. 7). This portion of the prophecy is a direct quotation of an earlier prophecy about Babylon made by the prophet Isaiah. It is important that we go back and read the fuller context of that passage:

СКРИТА ТОЧНО ПРЕД ОЧИТЕ

Има още едно описание на жената, което често се пропуска. В глава 18 ни се казва, че „тя казва в сърцето си: „Седя като царица и не съм вдовица, и никога няма да видя траур“ (ст. 7). Тази част от пророчеството е пряк цитат на по-ранно пророчество за Вавилон, направено от пророк Исая. Важно е да се върнем назад и да прочетем по-пълния контекст на този пасаж:

Yet you said, “I will be a queen forever.” These things you did not consider nor remember the outcome of them. Now, then, hear this, you sensual one, who dwells securely, who says in your heart, “I am, and there is no one besides me. I will not sit as a widow, nor know loss of children.” But these two things will come on you suddenly in one day: loss of children and widowhood. They will come on you in

full measure in spite of your many sorceries, in spite of the great power of your spells.

“И все пак ти каза: И рекла си: До века ще бъда господарка; Та не си взела това присърце, Нито си помнила сетнината му. Сега, прочее, чуй това, ти сластолюбко, Която седиш безгрижна, която казваш в сърцето си: Аз съм, и освен мене няма друга; Няма да стоя вдовица, Нито ще зная що е да се обезчадя. И двете тия неща ще дойдат върху тебе Внезапно, в един ден, загуба на деца и вдовство; В пълна мяра ще те постигнат Въпреки многото ти чародейства и голямото изобилие на обаянията ти.

You felt secure in your wickedness and said, “No one sees me,” Your wisdom and your knowledge, they have deluded you; for you have said in your heart, “I am, and there is no one besides me.” (Isa. 47:7–10)

Защото ти се надяваше на злодейството си и си мислеше: ‘Никой не ме вижда.’ Твоята мъдрост и твоето знание те увлякоха и ти си мислеше: ‘Аз съм и освен мене няма друга.’(Ис. 47:7–10)

The picture is of one who is entirely arrogant, fully deceived by her exalted status. She is convinced that her reign will never be extinguished. From her vantage point, she is beyond displacement, beyond ever being dethroned—she will never mourn. Instead, however, the text goes on to emphasize the speed and power with which she will meet her end as God’s judgment falls upon her: “For this reason in one day her plagues will come, pestilence and mourning and famine, and she will be burned up with fire; for the Lord God who judges her is strong” (Rev. 18:8).

Тази картина изобразява една напълно арогантна, напълно заблудена от възвишения си статус жена. Тя е убедена, че царуването ѝ никога няма да бъде заличено. От собствената си гледна точка тя е недосегаема, отвъд всякаква възможност да бъде детронирана някога – тя никога няма да скърби. Вместо това обаче текстът продължава да подчертава скоростта и силата, с които тя ще посрещне своя край, докато Божието осъждение се излива върху нея: „Затова в един ден ще дойдат язвите ѝ: смърт, скръб и глад, тя ще бъде изгорена с огън, защото силен е Господ Бог, Който я съди.” (Откр. 18:8).

Another important element here is the harlot's belief that "no one sees me" (Isa. 47:10). This is rather striking. In the midst of her excessive luxury, debauchery, murders, and prostitution, she believes that no one is aware of her sins. Of course, nothing escapes God's notice, and what is done in secret will be fully revealed. In this case, the whole world will look on as the harlot is exposed, judged, and utterly destroyed.

Друг важен елемент тук е убеждението на блудницата, че „никой не ме вижда“ (Ис. 47:10). Това е доста удивително. Насред прекомерния си лукс, разврат, убийства и проституция, тя вярва, че никой не е осведомен за греховете ѝ. Разбира се, нищо не убягва от Божието внимание и това, което се прави тайно, ще бъде напълно разкрито. В този случай целият свят ще гледа как блудницата бива разобличена, съдена и напълно унищожена.

HER JUDGMENT WILL BE SUDDEN, SHOCKING, COMPLETE, AND ETERNAL This leads us to our final observation. Much emphasis within the prophecy is placed on the destruction and judgment of the great harlot. There has been some debate among commentators concerning the judgment of the harlot. On one hand we are told that **"the ten horns . . . and the beast, these will hate the harlot and will make her desolate and naked, and will eat her flesh and will burn her up with fire"** (Rev. 17:16).

НЕЙНАТА ПРИСЪДА ЩЕ БЪДЕ ВНЕЗАПНА, ШОКИРАЩА, АБСОЛЮТНА И ВЕЧНА

Това ни води до нашето последно наблюдение. В пророчеството се поставя голям акцент върху унищожаването и осъжданието на голямата блудница. Съществува известен дебат сред коментаторите относно присъдата на блудницата. От една страна ни се казва, че „десетте рога . . . и звярът, ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще ядат плътта ѝ и ще я изгорят с огън“ (Откр. 17:16).

On the other hand, later we are told that the Lord is the one who judges her: “In one day her plagues will come . . . and she will be burned up with fire; for the Lord God who judges her is strong . . . A strong angel took up a stone like a great millstone and threw it into the sea, saying, ‘So will Babylon, the great city, be thrown down with violence, and will not be found any longer’” (18:8, 21).

От друга страна, по-късно ни се казва, че Господ е този, който я съди: „В един ден ще дойдат нейните язви. . . и тя ще бъде изгорена с огън; защото е силен Господ Бог, който я съди. . . Един силен ангел вдигна камък като голям воденичен камък та го хвърли в морето и рече: „Така стремително ще бъде тръшнат Вавилон, великият град, и няма вече да се намери.“ (18:8, 21).

So which is it? Does the beast destroy the harlot or does God destroy the harlot? This possible tension is easily resolved when we understand that the Lord will simply use the beast and his kings to accomplish His purposes: “For God has put it in their hearts to execute His purpose by having a common purpose, and by giving their kingdom to the beast, until the words of God will be fulfilled” (17:17).

И така, кое от двете е вярно? Звярът ли унищожава блудницата или Бог унищожава блудницата? Това потенциално напрежение в текста се разрешава лесно, когато разберем, че Господ просто ще използва звяра и неговите царе, за да изпълни Своите цели: „Защото Бог тури в сърцата им да изпълнят Неговата воля, като действуват единомислено и предадат царската си <власт> на звяра, докато се сбъднат Божиите думи.” (17:17).

Not only does the prophecy emphasize the sudden nature of her judgment: “for in one hour she has been laid waste!” (v. 19), but also its complete and everlasting effects:

Пророчеството не само подчертава внезапния характер на нейното осъждане: „защото за един час тя беше опустошена!“ (ст. 19), но също и неговите абсолютни и вечни последици:

The sound of harpists and musicians and flute-players and trumpeters will not be heard in you any longer; and no craftsman of any craft will be found in you any longer; and the sound of a mill will not be heard in you any longer; and the light of a lamp will not shine in you any longer; and the voice of the bridegroom and bride will not be heard in you any longer. (Rev. 18:21–23)

Глас от ония, които свирят на арфи, и от певци, от свирачи и от тръбачи няма вече да се чува в тебе; и никакъв изкусен занаятчия няма вече да се намери в тебе; и шум от воденица няма вече да се чува в тебе; (Откр. 18:21–23)

After she is destroyed so violently and swiftly—in a day, with “violence,” having been consumed by fire—her judgment is described as being permanent and absolute. Never again will there be heard in this city the sound of music. Workers will never rebuild the city. Tradesmen will never be active in her again. All agriculture will cease. There will be no marriage, no weddings.

След като бива унищожена толкова стихийно и внезапно – за един ден, с „ярост“, бивайки погълната от огъня – нейната присъда е описана като неизменна и абсолютна. Никога повече няма да се чува звукът на музика в този град. Работниците никога няма да могат да възстановят града. Търговците никога повече няма да бъдат активни в нея. Всеки вид селско стопанство ще се прекрати. Няма да има женитби, няма да има сватби.

Human life there will not return. This description of her condition in the age to come, after Jesus’ return, is an important factor as we move on to assess the various interpretations of this prophecy.

Човешки живот няма да се върне там. Това описание на нейното състояние в бъдещата епоха, след завръщането на Исус, е важен фактор, който трябва да вземем предвид, пристъпвайки към оценката на различните тълкувания на това пророчество.

SUMMARIZING WHAT WE'VE LEARNED**ОБОБЩАВАНЕ НА НАУЧЕНОТО**

HAVING WORKED THROUGH THE PROPHECY of Revelation 17–18 and observed the various identifying descriptions, actions, and characteristics of the great harlot, let us now summarize what we've noted. As we move forward to consider the strengths and weaknesses of the various interpretations, it is to this list of criteria that we must refer. As we will see, some of the candidates for the Harlot Babylon can be made to align quite well with some of the descriptions, but don't align at all with some of the other criteria.

СЛЕД КАТО АНАЛИЗИРАХМЕ ПРОРОЧЕСТВОТО от Откровение 17–18 и разгледахме различните идентифициращи описания, действия и характеристики на голямата блудница, нека сега да обобщим това, което отбелязахме. Продължавайки нататък към разглеждането на силните и слаби страни на различните интерпретации, трябва да се обръщаме точно към този списък с критерии. Както ще видим, някои от кандидатите за блудницата Вавилон могат да бъдат нагодени така че да се съгласуват доста добре с някои от описанията, но изобщо да не отговарят на други критерии.

For any interpretation to be seriously considered, it is not sufficient that it align with only some of the items on this list. It must align with them all. Ultimately, whatever our view of Mystery Babylon may be, it must be both formed and informed by the text itself, and not simply because it confirms our previously held assumptions or traditions. Let's consider these various requirements.

За да бъде обърнато сериозно внимание на което и да било тълкувание, не е достатъчно то да е в съответствие само с някои от елементите в този списък. То трябва да е в съответствие с всички тях. В крайна сметка какъвто и да е нашият възглед за Тайна Вавилон, той трябва да бъде както формиран, така и информиран от самия текст, а

не просто защото потвърждава нашите предишни предположения или традиции. Нека разгледаме тези различни изисквания.

A LITERAL CITY Throughout Revelation 17 and 18, the last-days Babylon is referred to eight times as a “city” (17:18; 18:10, 16, 18–19, 21). Further, the prophecy goes on to detail what must be understood as a very literal list of many of her primary imports (18:11–13). Other portions of the prophecy describe her in ways that can only be ascribed to a literal geographical location (17:3; 18:17, 19).

БУКВАЛЕН ГРАД В

Откровение 17 и 18 Вавилон от последните дни се споменава осем пъти като „град“ (17:18; 18:10, 16, 18–19, 21). Освен това, пророчеството описва с подробности списък на много от основните й вносни стоки, който трябва да се разбира по много буквален начин (18:11–13). Други части от пророчеството я описват по начини, които могат да бъдат приписани само на буквално географско местоположение (17:3; 18:17, 19).

A GREAT CITY The city is repeatedly described as “the great city” (17:18; 18:10, 18, 19, 21). While the “greatness” of this city could rest in her vast size, the emphasis seems to focus more on her far-reaching and vast influence over earthly kings, leaders, and various peoples. It is also quite likely that this city’s greatness is found in the fact that it is more than just a city alone, but is part of a larger geopolitical sphere of influence.

ВЕЛИК ГРАД

Градът многократно бива описван като „великият град“ (17:18; 18:10, 18, 19, 21). Докато „величието“ на този град може да се основава на огромните му размери, изглежда акцентът се фокусира повече върху неговото всеобхватно и огромно влияние върху земните царе, водачи и различни народи. Също така е много вероятно величието на този град да се дължи на факта, че той не е просто един град, но е част от по-голяма геополитическа сфера на влияние.

During the biblical period, any great city of renown was the heart of a larger city-state that reigned over large portions of the ancient world. This was true of ancient Babylon as well as ancient Rome. Likewise, our understanding of the last-days Babylon could also very well refer more broadly to a larger city-state or nation.

По време на библейския период всеки голям знаменит град е бил сърцето на по-голям град-държава, който е управлявал големи части от древния свят. Това е вярно както за древен Вавилон, така и за древен Рим. По същия начин нашето разбиране за Вавилон от последните дни би могло с голяма вероятност да се отнася в по-широк смисъл до по-голям град-държава или нация.

A DESERT CITY At the beginning of chapter 17, the apostle John is shown the city in a desert (Gk. erēmos). That the last-days Babylon, just like ancient Babylon, is pictured in a desert is likely an important clue as to the natural surroundings and location of the city.

ПУСТИНЕН ГРАД

В началото на 17 глава на апостол Йоан бива показан градът в пустиня (на гр. еремос). Това, че Вавилон от последните дни, точно като древен Вавилон, е изобразен в пустиня, вероятно е важен белег за естествената среда и местоположението на града.

A PORT OR COASTAL CITY The Bible strongly indicates that she is a port city, or at least close to the sea. After the destruction of the city, those who lament and mourn her loss are specifically the shipmasters, the passengers, and sailors. Further emphasized are those who “make their living by the sea,” as they stood at a distance and cried out as they saw the “smoke of her burning . . . [for] all who had ships at sea became rich by her” (Rev. 18:17–19).

ПРИСТАНИЩЕН ИЛИ КРАЙБРЕЖЕН ГРАД

Библията категорично посочва, че тя е пристанищен град или поне град близък до морето. След унищожаването на града тези, които оплакват и скърбят за нейната загуба, са изрично посочени като капитаните на кораби, пътниците и моряците. По-специално внимание се обръща на онези, които „изкарват прехраната си край морето“,

стоящи на разстояние и виждащи „дима от нейното изгаряне. . . [защото] всички, които имаха кораби в морето, забогатяха от нея” (Откр. 18:17–19).

A CONSUMER, NOT A PRODUCER CITY Many of the city’s imports (Rev. 18:11–13) indicate that she is not a city of great production, either in terms of manufacturing or agriculture. The city seems to import both her luxury items and basic necessities. The merchants of the earth have grown rich from all of the goods that she purchases. Consequently, this further adds to the likelihood of her being a desert city.

ГРАД ПОТРЕБИТЕЛ, А НЕ ПРОИЗВОДИТЕЛ

Много от вноса на града (Откр. 18:11–13) показва, че той не е град с голяма продукция, нито по отношение на производството, нито по отношение на селското стопанство. Градът изглежда внася както луксозните си стоки, така и стоки от първа необходимост. Търговците на земята са забогатели от всички стоки, които тя купува. Следователно това допълнително повишава вероятността тя да бъде пустинен град.

THE GREATEST CITY OF IDOLATRY

The repeated references throughout the prophecy to the harlotry and immorality of the city are metaphorical references to false religion and idolatry. The specific description, literally written across her forehead, of “Babylon the Great, the mother of harlots” (Rev. 17:5) indicates that this city is not simply a city of false religion, but the most significant city of idolatry and false religion that has ever existed.

НАЙ-ВЕЛИКИЯТ ГРАД НА ИДОЛОПОКЛОНСТВОТО

Повтарящите образи на блудството и неморалността на града в пророчеството сочат метафорично към фалшива религия и идолопоклонство. Конкретното описание, буквално написано на челото ѝ: “Вавилон Велики, майката на блудниците” (Откр. 17:5) показва, че този град не е просто град на фалшива религия, а най-великият град на идолопоклонството и фалшивите религии, който е съществувал някога.

A RELIGIOUS CAPITAL AND MISSIONARY CENTER Beyond being the greatest city of idolatry and false worship that has ever existed, she is also a missionary city that spreads her false religion all over the world. She specifically holds sway over, “kings, . . . peoples and multitudes and nations and tongues” (Rev. 17:2, 15). Repeatedly, we are told the kings of the earth sin with her and participate in her idolatrous false religion. Emphatic language indicating that “all the nations have drunk of the wine of the passion of her immorality, and the kings of the earth have committed acts of immorality with her” (18:3) confirms that the religious influence of this city is indeed global.

РЕЛИГИОЗНА СТОЛИЦА И МИСИОНЕРСКИ ЦЕНТЪР

Освен че е най-големият град на идолопоклонството и фалшивото поклонение, съществувал някога, тя е и мисионерски град, който разпространява своята фалшива религия по целия свят. Тя има конкретно власт над „царе, . . . народи и множества, нации и езици” (Откр. 17:2, 15). Многократно ни се казва, че земните царе съгрешават с нея и участват в идолопоклонническата ѝ фалшива религия. Силно изразителният език, посочващ, че „от силното вино на блудството ѝ пиха всички народи и земните царе блудстваха с нея.”(18:3) потвърждава, че религиозното влияние на този град е действително световно.

A CITY OF EXCESS LUXURY Among the unique descriptions ascribed to this city, she is consistently portrayed as a city of luxury and material excess. Beyond being “adorned with gold and precious stones and pearls” (17:4), she also “glorified herself and lived sensuously” (or “luxuriously,” nkjv) (18:7). Upon her destruction, we read that “all things that were luxurious and splendid have passed away” from her (18:14). This results in the lament that “in one hour such great wealth has been laid waste!” (18:17). Many of the specific items she imports are things that require wealth and speak of luxury.

ГРАД НА ПРЕКОМЕРЕН ЛУКС

Сред уникалните описания, приписвани на този град, откриваме и това, че тя постоянно бива представяна като град на лукса и материалните излишъци. Освен че е „укарасена със злато, скъпоценни камъни и перли“ (17:4), тя също „прославя себе си и живее слаодстрастно“ (или „разкошно“, nkjv) (18:7). След нейното унищожение четем, че „целият разкош и блясък изчезнаха“ от нея (18:14). Резултатът от това бива жалеене, че „за един час такова голямо богатство бива опустошено!“ (18:17). Много от специфичните стоки, които тя внася, са неща, които изискват богатство и говорят за лукс.

AN ECONOMIC SEDUCER

The material excess and luxury of this city serve to greatly amplify her seduction and influence far beyond that effected through her religion alone. Both the “merchants” (18:3) and the “shipmaster[s]” (18:17) have “become rich through the abundance of her luxury” (18:3 nkjv). Even more important, all of this material wealth is directly responsible for the kings of the earth joining in with her spiritual corruption and bloodshed (17:2; 18:3).

ИКОНОМИЧЕСКА ПРЕЛЪСТИТЕЛКА

Материалният излишък и луксът на този град значително засилват съблазнителната му сила и влияние далеч отвъд това, което се осъществява само чрез неговата религия. Както „търговците” (18:3), така и „корабоначалника(ците)” (18:17) са „са се обогатили от безсрамния ѝ разкош” (18:3 nkjv). Още по-важно е, че цялото това материално богатство е пряко отговорно за това, че земните царе се присъединяват към нейната духовна поквара и кръвопролитие (17:2; 18:3).

A CITY OF SLAVERY

Concluding the list of the city’s imports are, specifically, “slaves and human lives” (Rev. 18:11–13). While every major city globally today is involved to some degree in human trafficking, the fact that the import of “slaves” is emphasized here likely speaks of something more extraordinary than in other cities.

ГРАД НА РОБСТВО

В края на списъка на вноса на града са изброени по-конкретно „роби и човешки животи“ (Откр. 18:11–13). Докато всеки голям град в световен мащаб днес участва до известна степен в трафика на хора, фактът, че тук се набляга на вноса на „роби“, вероятно говори за нещо по-необичайно от случващото се в други градове.

A CITY THAT PROMOTES THE MURDER OF BOTH JEWS AND CHRISTIANS The city is “drunk with the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus” (Rev. 17:6). Earlier, the beast, with whom the woman is in partnership, is seen seeking to “devour” Israel, as well as “her children, who keep the commandments of God and hold to the testimony of Jesus” (Rev. 12:17).

ГРАД, КОЙТО ПООЩРЯВА УБИЙСТВОТА И НА ЮДЕИ, И НА ХРИСТИЯНИ

Градът е „пиян от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исуса“ (Откровение 17:6). По-рано виждаме звяра, с когото жената е в партньорство, да се опитва да „погълне“ Израил, както и „останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исуса“ (Откр. 12:17) .

When she is finally judged, the “saints and apostles and prophets” are told to rejoice “because God has pronounced judgment for you against her” (Rev. 18:20). The bloodshed this city brings to the Jewish people and to Christians is so great that we are told, “And in her was found the blood of prophets and of God’s holy people, of all who have been slaughtered on the earth” (Rev. 18:24 niv).

Когато тя най-накрая бива съдена, на „светиите, апостолите и пророците“ е казано да се радват, „защото Бог ѝ е отсъдил възмездие за всичко, което ви е сторил.““ (Откр. 18:20). Кръвопролитие, което този град донася на еврейския народ и на християните, е толкова голямо, че ни се казва: „И в него се намери кръвта на пророците и на Божиите свети хора, на всички, избити на земята“ (Откр. 18:24 niv).

REPRESENTS ROYALTY

The portrayal of the city as a woman “clothed in purple and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls” (Rev. 17:4) indicates that she represents royalty.

ПРЕДСТАВЛЯВА КРАЛСКА ОСОБА

Изобразяването на града като жена, „облечена в пурпурно и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“ (Откр. 17:4) показва, че тя представлява кралска особа.

HIDDEN IN PLAIN SIGHT

We are told that this city “says in her heart, ‘I sit as a queen and I am not a widow, and will never see mourning’” (Rev. 18:7). This is a picture of a city governed by arrogance, convinced that despite her brazenness, she will never be dethroned.

СКРИТА ТОЧНО ПРЕД ОЧИТЕ

Казва ни се, че този град „казва в сърцето си: „Седя като царица и не съм вдовица, и никога няма да видя траур“ (Откр. 18:7). Това е метафора за жена-град, ръководеща се от арогантност, убедена, че въпреки безсрамното си поведение, никога няма да бъде детронирана. **Her declaration that, “no one sees me” (Isa. 47), also points to the belief that her shamelessness goes unnoticed by most. She is hidden, as it were, in plain sight. This is rather striking. In the midst of her debauchery, murders, and corruption, she believes that most are unaware of her sins.**

Нейната декларация, че „никой не ме вижда“ (Ис. 47), също сочи към убеждението, че нейното безсрамие остава незабелязано от повечето. Тя като че ли е скрита точно пред очите. Това е доста удивително. Насред разврата, убийствата и корупцията си тя вярва, че мнозинството от тези, които я виждат не са наясно с греховете ѝ.

THE SPIRITUAL AND FINANCIAL CAPITAL OF THE ISLAMIC WORLD
The relationship of this last-days city to the seventh and eighth beast empires is as their very heart or capital. As the ancient cities of Babylon and Rome serve as the prototypes of the last-days Babylon, and were themselves the hearts and capitals of their respective empires, so also is the last-days Babylon the capital of the final satanic kingdom.

ДУХОВНАТА И ФИНАНСОВА СТОЛИЦА НА ИСЛЯМСКИЯ СВЯТ
Връзката на този град от последните дни със седмата и осмата империя на звяра се състои в това, че той се явява като тяхното сърце или столица. Както древните градове Вавилон и Рим служат като прототипи на Вавилон от последните дни и те самите са били сърца и столици на съответните им империи, така и Вавилон от последните дни е столицата на последното сатанинско царство.

THIS CITY WILL BE UTTERLY DESTROYED FOREVER

Finally, when this city is destroyed, she will be destroyed suddenly, speedily, and completely. Her destruction will be “in one hour . . . with violence. . . . She will be burned up with fire” (Rev. 18:19, 21, 8). Further, her judgment is permanent and eternal: “Babylon . . . will not be found any longer” (18:21).

ТОЗИ ГРАД ЩЕ БЪДЕ НАТЪЛНО УНИЩОЖЕН ЗАВИНАГИ

И накрая, когато този град бъде разрушен, той ще бъде разрушен внезапно, светкавично и абсолютно. Унищожението ѝ ще бъде „за един час . . . с ярост. . . . Тя ще бъде изгорена с огън” (Откр. 18:19, 21, 8). Освен това нейната присъда е постоянна и вечна: „Вавилон . . . вече няма да се намери” (18:21).

CONCLUSION

Whatever our view of the harlot Babylon may be, it must conform to all of the criteria in this chapter. Now that we have reviewed these requirements, let's move on and begin weighing the various options to determine which seem to best fulfill this ancient and mysterious prophecy.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Какъвто и да е нашият възглед за блудницата Вавилон, той трябва да отговаря на всички критерии в тази глава. Сега, след като вече сме готови с преговора на тези изисквания, нека да продължим напред и да започнем да претегляме различните опции, за да определим кои от тях изглежда изпълняват най-добре това древно и мистериозно пророчество.

PART TWO

WEIGHING THE OPTIONS

ВТОРА ЧАСТ

ПРИТЕГЛЯНЕ НА ОПЦИИТЕ

12

ROME

12

РИМ

FOR THE FIRST FEW CENTURIES OF THE CHURCH, most Bible students believed that Rome was the great harlot of Revelation 17–18. Early writers, including Lactantius, Tertullian, Irenaeus, and Jerome all referred to Rome as “Babylon.”¹ With the gradual decline and

eventual fall of pagan Rome, however, this view was abandoned. By the sixth century, Andrew of Caesarea openly rejected the old interpretation and expressed his doubts that Rome would ever regain its “ancient status.”

ПРЕЗ ПЪРВИТЕ НЯКОЛКО ВЕКА ОТ ЦЪРКОВНАТА ИСТОРИЯ повечето от изучаващите Библията вярвали, че Рим бил голямата блудница от Откровение 17–18. Ранните писатели, включително Лактанций, Тертулиан, Иринеи и Йероним, всички наричат Рим „Вавилон“.1 С постепенния упадък и евентуалното рухване на езическия Рим обаче, този възглед бива изоставен. През шести век Андрей от Кесария вече открито отхвърля старото тълкуване и изразява съмненията си, че Рим някога щял да си възвърне „древния статут“.

Instead, he believed that Revelation 17–18 points to a city that would arise in the last days.2 Roughly a thousand years later, the Protestant Reformers circled back to Rome, but this time, they pointed specifically to the Roman Catholic Church. Many Protestants still do today. But do either of these two views hold any water?

Вместо това той вярвал, че Откровение 17–18 сочи към град, който ще възникне в последните дни.2 Приблизително хиляда години по-късно протестантските реформатори се връщат обратно към Рим, но този път те сочат конкретно към Римокатолическата църква. Много протестанти правят това и днес. Но дали някоя от тези две гледни точки може до някава степен да издържи на критика?

PAGAN ROME

With regard to pagan Rome of old, on the surface this city meets several of the criteria established within the prophecy quite well. Of course, Rome was indeed a very literal, real, and “great” city. It was an economic hub and a city of extraordinary luxury and material excess. It was also a city of tremendous idolatry and a source of heavy persecution for the early believers. Many of the early Christians

themselves viewed Rome as Babylon, including the apostle Peter, who actually called Rome by this name in 1 Peter 5:13.

ЕЗИЧЕСКИ РИМ

Що се отнася до древния езически Рим, на пръв поглед този град отговаря доста добре на няколко от критериите, установени в пророчеството. Разбира се, Рим наистина бил много буквален, действителен и „велик“ град. Той бил икономически център и град на необикновен лукс и материални излишъци. Той също така бил град на чрезмерно идолопоклонство и източник на жестоко преследване за ранните вярващи. Много от самите ранни християни гледали на Рим като на Вавилон, включително и апостол Петър, който всъщност нарича Рим с това име в 1 Петър 5:13.

There are also many very strong parallels between Rome and ancient Babylon. The rulers and people of both cities destroyed Jerusalem and caused the exile of the Jewish people. Further, the imagery of the “seven mountains on which the woman sits” (Rev. 17:9) would have no doubt been recognized by the early believers as a reference to the city of Rome. Coins from the first century even portray the goddess Roma, a personification of the city, as lounging on seven hills and sitting on the Tiber River.

Има и многобройни доста силни паралели между Рим и древен Вавилон. Управниците и хората и на двата града разрушават Йерусалим и предизвикват изгнанието на еврейския народ. Освен това образите на „седемте планини, на които седи жената“ (Откр. 17:9) несъмнено били разпознавани от ранните вярващи като препратка към град Рим. Монетите от първи век дори изобразявали богинята Рома, олицетворение на града, излежаваща се на седем хълма и седяща на брега на река Тибър.

Despite these initial strengths, however, this position must hold that the prophecy was entirely fulfilled in the first century and doesn't

actually have any actual last-days application. While the many **fatal** problems with a first-century fulfillment of the book of Revelation are simply too numerous to address here, various Bible scholars have very ably done so already.³ We will, however, discuss just a few of the more obvious flaws of this position.

Въпреки тези първоначално силни страни обаче, за тази позиция е наложително да твърди, че пророчеството е било напълно изпълнено през първи век и всъщност няма действително приложение за последните дни. Докато множеството **неизбежни** проблеми с изпълнението на книгата Откровение в рамките на първи век са просто твърде много, за да бъдат разгледани тук, различни библейски учени вече са направили това по много умел начин.³ Ние обаче ще обсъдим само няколко от по-очевидните недостатъци на тази позиция.

PROBLEMS WITH HISTORICAL PAGAN ROME AS THE HARLOT The most conspicuous problem is the fact that the city of Rome never fell suddenly, dramatically, or completely, as the prophecy so clearly describes. Instead, after many years of gradual decline and decay, the city of Rome finally “fell” in AD 476, when the Germanic hordes overthrew the last of the Roman emperors. New Testament scholar Grant R. Osbourne correctly articulated this problem when he pointed out that one would actually have to believe “that the prophecy never came true, since Rome lasted another four centuries.

ПРОБЛЕМИ С ИСТОРИЧЕСКИЯ ЕЗИЧЕСКИ РИМ КАТО БЛУДНИЦАТА Най-очевидният проблем е фактът, че град Рим никога не пада внезапно, драматично или напълно, както така ясно описва пророчеството. Вместо това, след много години на постепенен упадък и разложение, град Рим най-накрая „пада“ през 476 г. сл. Хр., когато германските орди надделяват над последния от римските императори. Новозаветният учен Грант Р. Озбърн правилно формулира този проблем, когато посочва, че човек всъщност по-скоро би трябвало да вярва, „че пророчеството никога не се е сбъднало, тъй като Рим просъществувал още четири века след това.

One would have to say that the Germanic and Gothic tribes who much later attacked and sacked Rome were part of the ten kings [of Revelation 17:12].”⁴ The fall of Rome was such a slow and protracted collapse, in fact, that many claim Rome never actually even fell, but lives on through Western civilization. This is not what the prophecy says. It very clearly states that “in one hour . . . will Babylon, the great city, be thrown down with violence, and will not be found any longer” (18:19, 21).

Човек би се заставил да каже, че германските и готските племена, които много по-късно нападат и разграбват Рим, са част от десетте царе [от Откровение 17:12].⁴ Падането на Рим всъщност било толкова бавен и проточен крах, че мнозина твърдят, че Рим всъщност дори никога не е падал, но продължава да живее чрез западната цивилизация. Не това е, което казва пророчеството. То много ясно заявява, че „за един час . . . Вавилон, великият град, ще бъде разрушен с ярост и няма да се намери вече” (18:19, 21).

The fall of the great harlot city is plainly described as being sudden, swift, complete, and permanent. There is simply no amount of squeezing, shoving, or shoehorning that will allow us to force the very long, slow, historical decline and eventual fall of Rome into this prophecy. On this point alone, the historical (preterist) interpretation fails miserably.

Падането на големия град на блудницата е ясно описано като внезапно, бързо, абсолютно и перманентно. Просто никакво притискане, ръгане или пъхане е в състояние да ни позволи да натикаме в това пророчество много дългия, бавен исторически упадък и евентуално рухване на град Рим. Само по този въпрос, сам по себе си, историческата (претеристична) интерпретация се проваля безславно.

Another obvious problem with painting Rome as the great harlot is the fact that, although it was indeed the satanic stronghold capital of the first century, the Roman Empire is no longer a reigning beast empire. Rome was the sixth empire, but the prophecy is clear that

another empire would come after Rome. In chapters 7–9, I argued that the seventh/eighth empire is the Islamic empire, or Caliphate, and as such, we should look to its capital. Looking to Rome today is no more relevant than looking to ancient Nineveh.

Друг очевиден проблем с изобразяването на Рим като голямата блудница е фактът, че въпреки че той наистина е бил столицата на сатанинската крепост през първи век, Римската империя вече не е управляваща зверска империя. Рим бил шестата империя, но пророчеството недвусмислено заявява, че след Рим идва друга империя. В глави 7–9 се опитам да докажа, че седмата/осмата империя е ислямската империя или Халифат и в такъв случай трябва да отправим поглед към нейната столица. Да гледаме към Рим днес не е по-уместно от това да гледаме към древна Ниневия.

These were the capitals of their respective empires and the satanic stronghold cities of their days—but they are no longer. In identifying the fulfillment of the Revelation prophecy, we must look to the capital of the seventh beast empire, not to the previous empires that ruled the region thousands of years ago.

Някога това били столиците на съответните им империи и сатанинските градове-крепости на техните дни, но това вече не е така. При идентифицирането на изпълнението на пророчеството от Откровение, трябва да насочим поглед към столицата на седмата империя на звяра, а не към предишните империи, управлявали региона преди хиляди години.

To sidestep this problem, preterists must claim that, rather than pointing to seven historical empires, the seven heads of the beast in Revelation 17 point to seven historical Roman emperors. It is slightly humorous to note that none who hold this position can ever agree on which emperors the text has in mind. Below is a chart of five different lists demonstrating the range of interpretations that preterists have offered.

За да заобиколят този проблем, претеристите са принудени да твърдят, че вместо да сочат към седем исторически империи, седемте глави на звяра в Откровение 17 сочат към седем исторически римски императори. Леко хумористично е да се отбележи, че никой, който заема тази позиция, никога не успява да се съгласи с останалите относно това за кои точно императори става въпрос в текста. По-долу е дадена диаграма от пет различни списъка, демонстриращи обхвата от интерпретации, които претеристите са предлагали до сега.

Obviously preterists have failed to come to any kind of consensus on this issue. Assessing the rather hopeless efforts to reconcile the prophecy with history, Beale concluded:

Очевидно претеристите не са успели да постигнат какъвто и да било консенсус по този въпрос. Оценявайки доста безнадеждните усилия за съгласуване на пророчеството с историята, Бийл заключава:

The attempt to identify the seven kings with particular respective world empires may be more successful, since it is more in keeping with the “seven heads” in Dan. 7:3–7, which represent four specific empires. The first five kings, who “have fallen,” are identified with Egypt, Assyria, Babylon, Persia, and Greece; Rome is the one who “is,” followed by a yet unknown kingdom to come.⁵

“Опитът седемте царе да се идентифицират със съответни конкретни световни империи може да бъде по-успешен, тъй като се съгласува много по-добре със „седемте глави“ в Дан. 7:3–7, които представляват четири конкретни империи. Първите пет царе, които „паднаха“, се идентифицират с Египет, Асирия, Вавилон, Персия и Гърция; Рим е този, който „е“, последван от все още неизвестно предстоящо царство.⁵”

Other problems for this view include the fact that Rome does not sit in a desert. In the end, the facts that the prophecy concerns the last days and not ancient history, and that the historical fall of Rome simply does not align whatsoever with the abrupt and eternal

annihilation of Babylon as described in the prophecy, make the historical city of Rome an unacceptable option.

Други проблеми за този възглед включват факта, че Рим не седи в пустиня. В крайна сметка фактите, че пророчеството се отнася за последните дни, а не за древната история, и че историческото падане на Рим просто не е в съответствие с внезапното и вечно опустошаване на Вавилон, както е описано в пророчеството, правят историческия град Рим неприемлив вариант.

THE ROMAN CATHOLIC CHURCH

What then of the second view, that the city of Rome is yet to fulfill the prophecy in the last days? This view must inherently see the Vatican and the Roman Catholic Church as integrally tied to the city and its final judgment. Like the previous view, this view also has some strengths, but also some fatal flaws.

РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА

Какво да кажем тогава за втория възглед, този, твърдящ, че град Рим тепърва предстои да изпълни пророчеството в последните дни? Този възглед поради същността си би трябвало да разглежда Ватикана и Римокатолическата църква като неразделно свързани с града и неговата окончателна присъда. Подобно на предишния, този възглед също има някои силни страни, но и някои неминуеми недостатъци.

Of course, today the Vatican, or Rome, is indeed a very real city of extraordinary luxury, and it obviously enjoys a tremendous measure of religious influence over many peoples, kings, and nations. Depending on how one views the various Roman Catholic doctrines and worship practices, such as veneration of the saints, the

Immaculate Conception, and intercession through Mary, a large number of Protestants no doubt will see Rome as a city of great idolatry.

Разбира се, днес Ватикана или Рим е един наистина много реален, извънредно луксозен град, и очевидно се радва на огромно религиозно влияние над много народи, царе и нации. В зависимост от това как човек гледа на различните римокатолически доктрини и практики на поклонение, като почитане на светиите, Непорочното зачатие и ходатайство чрез Мария, голям брой протестанти без съмнение възприемат Рим като град на голямо идолопоклонство.

And once again, we may appeal to the fact that the early believers, including Peter, looked to Rome as Babylon (cf. 1 Peter 5:13). Many have also correctly pointed out that since the Reformation, the Catholic Church has been responsible for the death of tens of millions of Protestants. Moreover, today, the Roman Catholic Church tends to take a cold and, at times, adversarial stance toward the State of Israel. In some parts of the world, Catholicism continues to be a source of persecution toward Protestants.⁶

И още веднъж: можем да апелираме към факта, че ранните вярващи, включително Петър, са гледали на Рим като на Вавилон (вж. 1 Петър 5:13). Мнозина също правилно посочват, че след Реформацията католическата църква бива отговорна за смъртта на десетки милиони протестанти. Освен това днес Римокатолическата църква има тенденция да заема студена и понякога враждебна позиция спрямо Израел. В някои части на света католицизмът продължава да бъде източник на преследване на протестантите.⁶

Numerous other more questionable points are often raised to identify the Roman Catholic Church as the great harlot. Dave Hunt, for example, in his book *A Woman Rides the Beast*, declares, “The colors of purple and scarlet once again identify the woman with both pagan

and Christian Rome . . . The woman's colors are still literally the colors of the Catholic clergy!"⁷

“Често се изтъкват множество други по-проблематични аспекти с цел Римокатолическата църква да се идентифицира като великата блудница. Дейв Хънт, например, в книгата си „Жена язди звяра“ заявява: „Цветовете на лилаво и червено отново идентифицират жената както с езически, така и с християнски Рим. . . Цветовете на жената са буквално цветовете на католическото духовенство!"⁷

PROBLEMS WITH THE ROMAN CATHOLIC CHURCH AS THE HARLOT
Some of the same problems that exist for ancient pagan Rome also exist for the idea of a last-days Rome. The city of Rome was indeed the satanic stronghold of the first century, but the Roman Empire, the sixth beast/empire, is simply no longer a reigning beast. As stated earlier, Rome today is no more relevant than Memphis, Nineveh, Babylon, Persepolis, or Antioch. These were all the capital stronghold cities of the earlier beast empires, but no longer. “Babylon” migrates—and the seventh beast has already come. As such, we must look to the capital of the seventh/eighth empire.

ПРОБЛЕМИ С ТЪЛКУВАНЕТО НА РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА КАТО БЛУДНИЦАТА

Някои от същите проблеми, които съществуват за древен езически Рим, съществуват и за идеята за Рим от последните дни. Град Рим наистина е бил сатанинската крепост на първи век, но Римската империя, шестият звяр/империя, просто вече не е управляващ звяр. Както беше посочено по-рано, Рим днес не е по-актуален от Мемфис, Ниневия, Вавилон, Персеполис или Антиохия. Те всички някога били столици-крепости на по-ранните империи на звяра, но това вече не е така. „Вавилон“ мигрира — и седмият звяр вече е дошъл. В такъв

случай трябва да насочим поглед към столицата на седмата/осмата империя.

So what are some of the most significant problems with viewing the Catholic Church as the last-days Babylon? First, it is difficult to see it as the economic powerhouse that controls the kings of the earth. This isn't to say the Catholic Church has no economic power or sway whatsoever. Certainly it does, but it doesn't seem to wield the level of power that is described in Revelation.

И така, кои са някои от най-значителните проблеми, свързани с разглеждането на Католическата църква като Вавилон от последните дни? Първо, трудно е да разглеждаме Ватикана като икономическа сила, която контролира царете на земята. Това не означава, че католическата църква не притежава икономическа сила или влияние. Със сигурност не можем да твърдим това, но тя не изглежда да притежава нивото на власт, описано в Откровение.

If the Vatican were to be destroyed today, it is doubtful that merchants and manufacturers throughout the earth would lament the end of some great source of commerce. It's also rather difficult to say that the city of Rome is a great importer of slaves and human lives (see Rev. 18:11–13). Finally, Vatican City is not a desert city.

Съмнително е, че ако Ватикана беше унищожен днес, търговците и производителите по целия свят щяха да оплакват края на някакъв голям източник на търговия. Също така доста трудно е да се каже, че град Рим е голям вносител на роби и човешки животи (вж. Откр. 18:11–13). И накрая, Ватикана не е пустинен град.

ROMAN CATHOLIC BLOODGUILT

While it is certainly true that a vast multitude of Protestants have been killed by the Roman Catholic Church, consider what has transpired over the past twenty years. On March 1, 2000, during a press conference in Paris, representatives of the Roman Catholic Church released a new document entitled “Memory and Reconciliation: The

Church and the Faults of the Past.” The document quotes Pope John Paul II’s 1994 apostolic letter Tertio Millennio Adveniente:

РИМОКАТОЛИЧЕСКА ВИНА ЗА КРЪВОПРОЛИТИЕ

Макар че със сигурност е вярно, че огромно множество протестанти са били убити от Римокатолическата църква, размислете над това какво стана всеобщо достояние през последните двадесет години. На 1 март 2000 г., по време на пресконференция в Париж, представители на Римокатолическата църква публикуваха нов документ, озаглавен „Памет и помирение: Църквата и грешките на миналото“. Документът цитира апостолското писмо на папа Йоан Павел II от 1994 г. Tertio Millennio Adveniente (от латински: “С приближаването на третото хилядолетие”):

Hence it is appropriate that as the second millennium of Christianity draws to a close the Church should become ever more fully conscious of the sinfulness of her children, recalling all those times in history when they departed from the spirit of Christ and His Gospel and, instead of offering to the world the witness of a life inspired by the values of her faith, indulged in ways of thinking and acting which were truly forms of counter-witness and scandal. Although she is holy because of her incorporation into Christ, the Church does not tire of doing penance. Before God and man, she always acknowledges as her own her sinful sons and daughters.⁸

“Ето защо е уместно с приближаването на завършека на второто хилядолетие на християнството, Църквата да осъзнава все по-дълбоко греховността на своите деца, като си припомня всички онези времена в историята, когато те са се отклонявали от духа на Христос и Неговото Евангелие и вместо това да предлагат на света свидетелството за живот, вдъхновен от ценностите на своята вяра, са се отдавали на начини на мислене и действие, които всъщност били

форми на контра-свидетелство и скандал. Въпреки че е свята поради своето съединяване с Христос, Църквата не се уморява да изповядва греховете си. Пред Бога и хората тя винаги признава за свои грешните си синове и дъщери.⁸

Eleven days later, on Sunday, March 12, 2000, Pope John Paul II delivered a homily in the St. Peter's Basilica entitled "Universal prayer: Confession of Sins and Asking for Forgiveness." In the homily, the pope expressed both regret and repentance over the historical sins of those Catholics who persecuted or sinned against "Jews, Gypsies, other Christians."⁹ During the homily, the pope apologized on behalf of the Roman Catholic Church and asked for forgiveness:

Единадесет дни по-късно, в неделя, 12 март 2000 г., папа Йоан Павел II произнесе проповед в базиликата „Свети Петър“, озаглавена „Всеобща молитва: изповед на грехове и молба за прошка“. В проповедта папата изрази както съжаление, така и покаяние за историческите грехове на онези католици, които са преследвали или съгрешили срещу „евреи, цигани, други християни.“⁹ По време на проповедта папата се извини от името на Римокатолическата църква и поиска прошка:

We are asking pardon for the divisions among Christians, for the use of violence that some have committed in the service of truth and for attitudes of mistrust and hostility assumed towards followers of other religions.¹⁰

“Ние молим за прошка за разделението между християните, за използването на насилие, което някои са извършвали в служба на истината, и за отношението на недоверие и враждебност към последователите на други религии.¹⁰

Sixteen years later, in January 2016, Pope Francis mirrored John Paul II's sentiments, also apologizing to Protestants on behalf of the Roman Catholic Church, stating, "As the bishop of Rome and pastor of the Catholic Church, I would like to invoke mercy and forgiveness for the non-evangelical behavior of Catholics toward Christians of

other churches . . . We cannot cancel what has happened, but we don't want to let the weight of past harm continue to pollute our relations.”¹¹

Шестнадесет години по-късно, през януари 2016 г., папа Франциск отразява чувствата на Йоан Павел II, като също се извинява на протестантите от името на Римокатолическата църква, заявявайки: „Като епископ на Рим и пастор на Католическата църква, бих искал да помоля за милост и прошка за неевангелското поведение на католиците спрямо християните от други църкви. . . Не можем да отменим случилото се, но не искаме да позволим тежестта на минали вреди да продължава да замърсява нашите отношения.”¹¹

These public acts and statements of repentance are important as we consider the identity of the great harlot. While the Catholic Church has admitted to sinning against “other Christians,” much of the violence and bloodshed that occurred in the days of the Protestant Reformation was not the exclusive sin of Roman Catholicism. Protestants are also guilty of their own share of bloodshed.

Важно е да вземем предвид тези публични действия и изявления на покаяние докато разглеждаме самоличността на голямата блудница. Докато католическата църква признава, че е съгрешила срещу „други християни“, голяма част от насието и кръвопролитията, случили се в дните на протестантската реформация, не са грях, отговорността, за който принадлежи единствено на римокатолицизма. Протестантите също са виновни за своя дял от кръвопролития.

This side of the equation, however, is rarely discussed. Despite the fact that sin and bloodguilt exist on both sides, many Protestants believe that judgment is due only to the Catholic Church, exempting themselves from any such punishments.

Тази страна на уравнението обаче рядко се обсъжда. Въпреки факта, че грехът и вината за кръвопролитие съществуват и от двете страни, много протестанти вярват, че присъда се дължи само на католическата църква, самоизключвайки се от каквито и да било подобни на нейните наказания.

But regardless of which side one may take regarding the Catholic/ Protestant division, we all agree that God does not punish anyone for sins that have been publicly confessed and repented of. If that were not the case, we would all be in very big trouble.

Но независимо коя страна може да заеме човек по отношение на разделението католици/протестанти, всички ние сме съгласни, че Бог не наказва никого за грехове, които са били публично изповядвани с покаяние. Ако това не беше така, всички ние бихме се забъркали в много сериозни неприятности.

While the Roman Catholic Church of history is certainly guilty of shedding the blood of many saints, is there any Christian or Jewish blood being shed in Rome today? Whatever religious prejudices and even hostilities do continue to exist in various parts of the world, when we look to the Vatican itself, we do not see calls for violence. Instead, we see apologies and public repentance.

Докато Римокатолическата църква в продължение на историята със сигурност е виновна за проливането кръвта на много светии, има ли християнска или еврейска кръв, която се пролива днес в Рим? Каквито и религиозни предразсъдъци и дори враждебни действия да продължават да съществуват в различни части на света, когато погледнем към самия Ватикан, не виждаме призови за насилие. Вместо това виждаме извинения и публично покаяние.

This is a far cry from what is described in the book of Revelation, where we read of a city that is actually drunk on the blood of God's holy people. Quite to the contrary, when we look to the Middle East

today, in the nations of Iraq and Syria, where ISIS has set up their temporary Caliphate, the majority of those who are being killed for the name of Jesus are indeed Assyrian and Chaldean Catholics.

Това се различава коренно от описаното в книгата Откровение, където четем за град, който всъщност е опиянен от кръвта на Божиите свети хора. Точно обратното, когато погледнем към Близкия изток днес, в нациите на Ирак и Сирия, където ИДИЛ е основал своя временен Халифат, мнозинството от тези, които биват убивани за името на Исус, в действителност са асирийски и халдейски католици.

CONCLUSION

Whether we are considering the historical pagan city of Rome or modern-day Rome/Vatican City, both cities have several characteristics that align well with the prophecy, yet on other critical points simply cannot be made to fit. In the end, neither view is a satisfactory interpretation of Revelation 17–18. Some may ask, “Then how is it that some of the language in the text seems to point so clearly to Rome if it is not the intended subject of the prophecy?” The same could be asked of Babylon.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Независимо дали разглеждаме историческия езически град Рим или съвременен Рим/Ватикана, и двата града имат няколко характеристики, които се съгласуват добре с пророчеството, но според други важни критерии просто не е възможно да се нагласят да се вместят в него. В крайна сметка нито един от двата възгледа не е задоволително тълкувание на Откровение 17–18. Някои може да

попитат: „Как тогава част от изразните средства в текста сякаш сочат така ясно към Рим, ако той не е това, което пророчеството има предвид?“ Същото може да се запита и за Вавилон.

If literal Babylon is not the subject of the prophecy, then why use the actual name “Babylon”? The answer in both cases is simple: the ancient cities of Babylon and Rome were historical prototypes of that which is to come, a much greater, last-days harlot city.

Ако буквалният Вавилон не е обект на пророчеството, тогава защо изобщо се използва действителното име „Вавилон“? Отговорът и в двата случая е прост: древните градове на Вавилон и Рим са били исторически прототипи на това, което предстои - един много по-велик град на блудницата от последните дни.

13

JERUSALEM

13

ЙЕРУСАЛИМ

THERE ARE TWO DISTINCT VIEWS CONCERNING JERUSALEM, just as there are with Rome. First, there is the preterist view: that historical Jerusalem of the first century is the Babylon of Revelation 17–18. Second, there is the futurist view: that the last-days Jerusalem will fulfill the prophecy. While some arguments are unique to one view or the other, most of the same arguments are recycled by both the preterists and futurists. We will thus examine most of the arguments for and against both views together.

ИМА ДВА ОТДЕЛНИ ВЪЗГЛЕДА ЗА Йерусалим, точно както и за Рим. Първо, има претеристки възглед: историческият Йерусалим от първи век е Вавилон от Откровение 17–18. Второ, имаме футуристичния възглед: че Йерусалим от последните дни ще изпълни пророчеството. Докато някои от аргументите са уникални за единия от двата възгледа, по-голямата част тях са едни и същи аргументи, които се рециклират както от претеристите, така и от футуристите. Затова ще разгледаме повечето от аргументите за и против двете гледни точки едновременно.

THE PRETERIST VIEW

A number of well-known voices espouse the preterist view, that historical Jerusalem is the Babylon of Revelation. These include New Testament scholar N. T. Wright; well-known and beloved pastor, author, and radio personality R. C. Sproul; the “Bible Answer Man,” Hank Hanegraaff; dominionist author David Chilton; hyperpreterist Don Preston; and Roman Catholic theologian Scott Hahn.

ПРЕТЕРИСТКИ ВЪЗГЛЕД

Редица известни гласове подкрепят възгледа на претеристите, а именно че историческият Йерусалим е Вавилонът от Откровение. Те включват Новозаветния учен Н. Т. Райт; известния и обичан пастор, автор и радиоперсоналност Р. Ч. Спраул; „Библейският човек“ (Bible Answer Man), Ханк Ханеграаф; доминиониста Дейвид Чилтън; хиперпретериста Дон Престън; и римокатолическия теолог Скот Хан.

This view is largely rooted in the wrong presumption that the Lord rejected Israel and replaced them with “the new Israel” or the church in the first century. So, those who hold this view do so because of

their previously held commitment to replacement theology. The danger of this view is that casting historical Jerusalem (representing the larger Jewish nation) as the very embodiment of Satan results in, not only potentially harsh expressions of anti-Semitism, but also some very serious indictments of the very character of God Himself.

Този възглед до голяма степен се корени в погрешната презумпция, че Господ е отхвърлил Израил и ги е заменил с „новия Израил“ или църквата през първи век. Така че тези, които поддържат този възглед, го правят поради по-ранната си позиция, подкрепяща заместващата теология. Опасността от този възглед е, че представянето на историческия Йерусалим (символизиращ и еврейската нация в по-широк смисъл) като самото въплъщение на Сатана води не само до потенциално сурови прояви на антисемитизъм, но и до някои много сериозни обвинения срещу самия характер на Бог.

Consider the language, for example, of Joel McDurmon, president of the ministry American Vision, from his book Jesus versus Jerusalem:

Помислете например за езика на Джоел МакДърмън, президент на служението Америкън Вижън, от книгата му “Исус срещу Йерусалим”:

The Old Jewish people were not merely exiled from their kingdom someday to return. No. This time, the Kingdom was taken from them and given to the true nation bearing the fruits thereof. Christ created a new bride. Why would Christ desire to return to the whore He has cast aside and divorced when He has a pristine bride descending from heaven, clothed in righteousness [sic], and uncorrupted by idolatry? He doesn't. He left that whore riding her patron, the beast of Rome. And the great mother of harlots suffered the judgment of her whoredom. She was divorced and disinherited.¹

“Старият еврейски народ не бил просто изгонен от своето царство, за да се завърне там отново един ден. Не. Този път Царството им било отнето и дадено на истинския народ, принасящ плодовете му. Христос си създал нова невяста. Защо би искал Христос да се върне при блудницата, която бил отхвърлил и с която се бил развел, когато имал неосквернена невяста, слизаща от небето, облечена в правда [sic] и

непоковарена от идолопоклонство? Той не иска това. Той оставил тази блудница да язди своя покровител, звяра на Рим. И великата майка на блудниците претърпяла присъдата за блудството си. Тя остава разведена и лишена от наследство.”¹

Now let me ask you a question; What kind of picture does this paint of God? Does this sound more like the eternally faithful, covenant-keeping God of the Scriptures, or the stereotypically selfish man blaming a midlife crisis for his divorcing his “old” wife and exchanging her for a younger “new” bride? None will argue of course that the covenant judgments of Deuteronomy fell on Israel in the first century.

Добре, нека ви задам един въпрос сега; Каква картина на Бог рисува това изказване? Това звучи ли като неизменно верния, спазващ заветите Бог от Писанията, или по-скоро като стереотипно егоистичния мъж, който обвинява кризата на средната възраст за това, че се развежда със „старата“ си съпруга и я заменя с по-млада „нова“ невеста? Разбира се, никой няма да спори, че заветните осъждения от Второзаконие падат върху Израел през първи век.

The suggestion, however, that the Lord has forever rejected Israel, that He has eternally reneged on His “everlasting covenant” to Abraham, Isaac, Jacob, and David (see Gen. 17:7, 13, 19, et al.), is not only fundamentally unbiblical, but it is also a gross indictment of the very integrity and character of God. While preterists such as Mr. McDurmon may say that Israel’s exiles are permanent, and “Christ created a new bride,” Paul the apostle says, “God has not rejected His people, has He? May it never be! . . . God has not rejected His people whom He foreknew . . . They did not stumble so as to fall, did they? May it never be!” (Rom. 11:1, 2, 11).

Предположението обаче, че Господ завинаги е отхвърлил Израил, че Той завинаги се е отказал от Своя „вечен завет“ с Авраам, Исаак, Яков и Давид (вж. Битие 17:7, 13, 19 и др.), е не само фундаментално небиблейско, но е и непристойно оскърбление срещу самата почтеност и характер на Бог. Докато претеристите като г-н МакДърмън могат да кажат, че изгнанията на Израел остават завинаги и „Христос е създал нова невеста“, апостол Павел казва: “Отхвърлил ли е Бог

Своите люде? Да не бъде! . . . Не е отхвърлил Бог людете Си, които е предузнал . . . Спънаха ли се, та да паднат? Да не бъде!”(Римляни 11:1, 2, 11).

This view also logically casts the modern State of Israel and the Jewish people as the descendants and modern representatives of the harlot that the Lord sought to eliminate. Logically, this would also infer that the Lord’s efforts to forever destroy Israel as a nation failed. After all, Israel has been reestablished as a nation for well over sixty years now.

Също така логично следва, че този възглед представя съвременната държава Израел и еврейския народ като потомци и съвременни представители на блудницата, която Господ се опитал да елиминира. Логично е също да заключим, че това би означавало, че усилията на Господ да унищожи завинаги Израил като нация са се провалили. В крайна сметка вече са изминали повече от шестдесет години от възстановяването на Израел като нация.

Using the standard language of other replacement theologians, N. T. Wright stated, “Instead of seeing Jerusalem as the victim of pagan aggression or corruption,” Jesus’ reinterpretation of various Old Testament passages “designate Jerusalem herself as Babylon, the enemy of the true people of the covenant god,” and thus, “Jerusalem has become Babylon; Jesus and His disciples have become Jerusalem.”²

Използвайки стандартния език на други теолози на заместването, Н. Т. Райт заявява: „Вместо да гледа на Йерусалим като на жертва на езическа агресия или поквара“ Исус, интерпретирайки наново различни старозаветни пасажии „определя самия Йерусалим като Вавилон, враг на истинския народ на заветния бог“ и по този начин: „Йерусалим се превръща във Вавилон; Исус и Неговите ученици се превръщат в Йерусалим.”²

Please consider what is being said here. Throughout the prophecies of Isaiah, Jeremiah, Ezekiel, Zechariah, and Joel, the Lord speaks of judging the pagan nations after they engage in a unified military attack of Jerusalem. After a period of being trampled by the nations (Luke 21:24; Rev. 11:2), the Lord will return to deliver the struggling remnant of Israel (cf. Isa. 10:20–22; 37:31–32; Jer. 23:3; Mic. 5:7-8; Zech. 9:14-15; Matt. 24:30).

Моля, обърнете внимание на това, което се казва тук. В пророчествата на Исая, Йеремиа, Езекиил, Захария и Йоил, Господ говори за това, че ще съди езическите народи, след като предприемат обединена военна атака срещу Йерусалим. След период, в който той ще бъде потъпкан от народите (Лука 21:24; Откр. 11:2), Господ ще се върне, за да освободи мъчещия се остатък от Израил (вж. Ис. 10:20–22; 37:31–32; Йер. 23:3; Мих. 5:7-8; Зах. 9:14-15; Мат. 24:30).

Wright, however, actually understands the many prophecies about the Lord judging Israel’s pagan invaders and attackers as needing to be reinterpreted to mean that the Lord will judge and destroy Jerusalem itself. It would be impossible to more perfectly twist the biblical narrative to convey precisely the opposite of what it actually states. Wright reads prophecies about the deliverance of Jerusalem and says it is about the destruction of Jerusalem.

Райт обаче всъщност твърди, че е наложително многобройните пророчества, отнасящи се за това, че Господ ще съди езическите нашественици и нападатели на Израел, да бъдат тълкувани по нов начин така, че да означават, че Господ ще съди и унищожи самия Йерусалим. Би било невъзможно човек да изопачи библейския разказ по-съвършено, така че да се предаде точно обратното на това, което той твърди в действителност. Райт чете пророчества за освобождението на Йерусалим и казва, че става дума за унищожаването на Йерусалим.

Thus, in his view, when Rome destroyed Jerusalem in AD 70, it was not Rome but rather the Jewish nation itself that was the embodiment of Satan and most deserving of God's wrath. While there is no question that the events of AD 70 were the result of the Lord faithfully chastising His backslidden people, in no way whatsoever should we view those events as indicating that the Lord reneged on His covenant promises to them or that they were the very embodiment of evil.

Следователно, според него, когато Рим унищожава Йерусалим през 70 г. сл. Хр., не Рим, а по-скоро самата еврейска нация е въплъщение на Сатана и повече от всички заслужава Божия гняв. Въпреки че няма съмнение, че събитията от 70 г. сл. Хр. са резултат от това, че Господ вярно наказва Своя изпаднал в отстъпление народ, по никакъв начин не трябва да разглеждаме тези събития като признак за това, че Господ се е отказал от заветните Си обещания към тях или че те са били същинското въплъщение на злото.

God forbid! Quite to the contrary, the Lord's chastisements on Israel down through history are the result of His honoring His covenant promises. At the Day of the Lord, despite their repeated backsliding,

Jesus will bring the surviving remnant back to Him and redeem His people, specifically as a demonstration of His faithfulness before all the earth.

Да не бъде! Точно обратното, Господните наказания върху Израил през историята са резултат от това, че Той почита заветните Си обещания. В Деня Господен, въпреки многоборйните им отстъпления, Исус ще върне при Себе Си оцелелия остатък и ще изкупи народа Си, с конкретната цел да демонстрира вярността Си пред цялата земя.

Preterists are quick to quote Revelation 11:8, where Jerusalem is referred to as “Sodom and Egypt,” but they consistently ignore, just six verses earlier, where Jerusalem is called “the holy city” (v. 2). Whatever negative view of backslidden, rebellious Israel we have, we must also acknowledge the Lord’s plans and promises to someday restore her. Despite her shortcomings, in the eyes of God she is still “holy.”

Претеристите бързат да цитират Откровение 11:8, където Йерусалим е назован като „Содом и Египет“, но те постоянно игнорират, само шест стиха по-рано, стиха, където Йерусалим е наречен „светия град“ (ст. 2). Какъвто и негативен възглед за отстъпилия, непокорен Израил да имаме, ние също трябва да признаем валидността на Господните планове и обещания да го възстанови един ден. Въпреки недостатъците му, в очите на Бог той все още е „свят“.

To cast Jerusalem not as a backslidden but deeply loved child, but instead as the fullness of evil deserving the fullness of God’s perpetual wrath, is to fundamentally pervert the larger unfolding story of God’s faithfulness to His people. If for no other reason, this is sufficient to reject this view.

Представянето на Йерусалим не като отстъпило, но в същото време дълбоко обичано дете, а вместо това като въплъщението на злото, заслужаващ пълнотата на Божия безкраен гняв, означава фундаментално изопачаване на по-широкообхватната, разгръщаща се история за Божията вярност към Неговия народ. Ако не поради някоя друга причина, то това е достатъчно, за да отхвърли човек този възглед.

THE FALL OF BABYLON VERSUS THE FALL OF JERUSALEM

Another fatal problem for the preterist view is that Jerusalem simply did not meet its end as described in the prophecy. According to the biblical description, when Babylon falls, it is drastic, sudden, and complete (see Rev. 18:10, 21). As a simple matter of history, however, Jerusalem's fall was part of a long process—a prolonged siege that lasted close to five years (AD 66–70). Furthermore, Jerusalem was rebuilt multiple times throughout history.

ПАДАНЕТО НА ВАВИЛОН, СЪПОСТАВЕНО С ПАДАНЕТО НА ЙЕРУСАЛИМ

Друг фатален проблем за възгледа на претеристите е, че Йерусалим просто не постига края си, както е описано в пророчеството. Според библейското описание, когато Вавилон пада, това става по драстичен, внезапен и абсолютен начин (виж Откр. 18:10, 21). От чиста историческа гледна точка обаче падането на Йерусалим било част от дълъг процес – продължителна обсада, проточила се близо пет години (66–70 г. сл. Хр.). Освен това Йерусалим бива възстановяван многократно през историята.

Today, not only has Jerusalem been restored; it is a bustling metropolis. This is a far cry from the language used through the final verses in chapter 18 of a city that would be forever desolate, void of all human life. Try as they might, preterist interpreters cannot account for the drastic discontinuity between what is described in Revelation and what actually took place in history.

Днес не само, че Йерусалим е възстановен; но той е и кипящ с живот мегаполис. Това звучи коренно различно от езика, използван в последните стихове от глава 18, описващ град, който ще бъде пуст завинаги, лишен от човешки живот. Колкото и да се опитват, тълкувателите претеристи не могат да обяснят драстичното разминаване между описаното в Откровение и това, което в действителност се е случило в историята.

BABYLON

Another significant problem for the preterist interpretation, as we have already discussed, is that the term Babylon was clearly understood by the early Christians and Jews as referring not to Jerusalem, but to Rome. Every Jewish or Christian document from this period, including the New Testament (1 Peter 5:13), uses the term Babylon to refer to Rome. To see Revelation as a complete anomaly on this matter, without any solid basis to do so, may border on irresponsible.

ВАВИЛОН

Друг значителен проблем за претеристката интерпретация, както вече обсъдихме, е, че терминът Вавилон, без съмнение, е бил разбран от ранните християни и евреи като отнасящ се не до Йерусалим, а до Рим. Всеки еврейски или християнски документ от този период, включително Новият Завет (1 Петър 5:13), използва термина Вавилон за обозначаване на Рим. Да разглеждаме Откровение като пълна аномалия в това отношение, без никакво солидно основание за това, може да граничи с безотговорност.

THE CALL TO FLEE BABYLON

Another argument made by preterists is that the command to flee Babylon, “Come out of her, my people” (Rev. 18:4), is noticeably similar to Jesus’ call, in His Olivet Discourse, to flee Jerusalem just before its destruction (Matt. 24:15–18; Luke 21:20–21). Preterists claim this call to flee was heard, obeyed, and thus fulfilled when the Christians of Jerusalem fled to safety to Pella some years before the city’s destruction in the first century.

ПРИЗИВ ЗА БЯГСТВО ОТ ВАВИЛОН

Друг аргумент, изтъкван от претеристите, е, че заповедта за бягство от Вавилон, „Излезте от нея, народе мой“ (Откр. 18:4), има осезаема прилика с призива на Исус в Неговата беседа от Маслиновия хълм за бягство от Йерусалим точно преди неговото унищожение (Мат. 24:15–18; Лука 21:20–21). Претеристите твърдят, че този призив за бягство е бил чул, последван и по този начин изпълнен, когато християните от Йерусалим избягали на безопасно място в Пела няколко години преди унищожаването на града през първи век.

However, Eusebius wrote that the Christians fled Jerusalem before the Jewish war began³ in AD 66, whereas the preterists say the book of Revelation was written in AD 65. This would mean the book of Revelation was “prophesying” and calling Christians to leave after they had already done so. Simply stated, “prophecy” written after the fact is no prophecy at all.

Въпреки това, Евсевий пише, че християните избягали от Йерусалим преди началото на еврейската война³ от 66 г. сл. Хр., докато претеристите казват, че книгата Откровение е написана през 65 г. сл. Хр. Това би означавало, че книгата Откровение „пророкува“ и призовава християните да напуснат след като вече са го били направили. Просто казано, „пророчеството“, написано след факта, изобщо не е пророчество.

JERUSALEM AS AN ECONOMIC POWERHOUSE

This next problem is huge. Both preterists and futurists run into a wall trying to explain away the fact that Babylon is portrayed as a city of tremendous economic wealth and global influence, something that simply cannot be said of Jerusalem either in the first century or today. While it could certainly be said that Jerusalem was famous in the first century, the suggestion that she reigned over the kings and peoples of the earth is beyond an exaggeration.

ЕРУСАЛИМ КАТО ИКОНОМИЧЕСКА СИЛА

Следващият проблем е колосален. И претеристите, и футуристите се сблъскват със стена, опитвайки се да обяснят факта, че Вавилон е изобразен като град на огромно икономическо богатство и глобално влияние, нещо, което просто не може да се каже за Йерусалим нито през първи век, нито днес. Въпреки че със сигурност може да се каже, че Йерусалим е бил известен през първи век, предположението, че тя е царувала над царете и народите на земята, надминава всяко преувеличение.

Far from ruling over the earth, first-century Jerusalem was occupied, dominated by, and eventually trampled down by Gentile powers. During the first century, Jerusalem was at its lowest level of regional influence in two centuries, whereas the fall of Babylon in Revelation is portrayed as a dramatic plummet from the peak of power and prosperity.⁴ The same is true concerning Jerusalem's religious influence. In the first century, Judaism did not control the earth. So also today, the very suggestion that the whole world is being seduced by Judaism, or that the excessive wealth of Jerusalem controls the earth, is just plain ridiculous.

Далеч от това да владее над цялата земя, Йерусалим от първи век бил окупиран, доминиран и в крайна сметка потъпкан от езически сили. През първи век Йерусалим бил на най-ниското си ниво на регионално влияние през изминалите два века, докато падането на Вавилон в Откровение е изобразено като драматичен срив от върха на силата и просперитета.⁴ Същото важи и за религиозното влияние на

Йерусалим. През първи век юдаизмът определено не контролира света. Така и днес, самата идея, че целият свят бива съблазняван от юдаизма, или че прекомерното богатство на Йерусалим контролира света, е просто нелепа.

THE GREAT CITY

Both preterists and futurists argue that the phrase “the great city” in Revelation 17–18 must refer to Jerusalem. In Revelation 11, after the two witnesses are killed, the Scriptures say “their dead bodies will lie in the street of the great city which mystically is called Sodom and Egypt, where also their Lord was crucified” (v. 10). Jerusalem, of course, is the city where Jesus was crucified. Since it is called “the great city” in chapter 11, preterists and futurists believe it must also be the “great city” of chapters 17–18; after all, there can be only one “great city.” Jerusalem must be mystical Babylon!

ВЕЛИКИЯТ ГРАД

Както претеристите, така и футуристите се опитват да докажат, че изразът „великият град“ в Откровение 17–18 трябва да се отнася до Йерусалим. В Откровение 11, след като двамата свидетели биват убити, Писанията казват, че „трупове им ще лежат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и техният

Господ биде разпнат.”(ст. 8). Йерусалим, разбира се, е градът, в който Исус бива разпнат. Тъй като в глава 11 е наречен „великият град“, претеристите и футуристите вярват, че той трябва да е също и „великият град“ от глави 17–18; в крайна сметка може да има само един „велик град“. Йерусалим трябва да е мистичният Вавилон!

The simple answer to this argument is that throughout the book of Revelation, there are two great cities intended to be contrasted. One is the great city of God and the other is the great city of Satan. As we have shown, there have always been other “great cities” at enmity with Jerusalem. At one time it was Babylon; at another time it was Nineveh. The Lord told Jonah, “Arise, go to Nineveh the great city and proclaim to it the proclamation which I am going to tell you” (Jon. 3:2).

Простият отговор на този аргумент е, че в цялата книга Откровение има два големи града, чиято функция е да бъдат представени като противоположност един на друг. Единият е великият град на Бог, а другият е великият град на Сатана. Както показахме, винаги е имало други „велики градове“, които били във вражда с Йерусалим. В един определен момент това бил Вавилон; в друг момент това била Ниневия. Господ каза на Йона: „Стани, иди в Ниневия, великия град и провъзгласи му проповедта, която ще ти кажа” (Йоан. 3:2).

A fuller understanding of the narrative of Revelation reveals that these two cities are represented by two different women, two different mothers. As far back as the eighth century, the Venerable Bede, in commenting on the Apocalypse, observed: “For there are two cities in the world, the one proceeding from the abyss, the other from heaven.”⁵ Expanding on Bede’s observations, in the late 1800s J. A. Seiss contrasted the two women of Revelation:

Едно по-пълно разбиране на разказа на Откровение разкрива, че тези два града са представени от две различни жени, две различни майки. Още през осми век Преподобният Бийд (Беда Достопочтени), коментирайки Апокалипсиса, отбелязва: „Защото в света има два града, единият произлиза от бездната, а другият от небето.“⁵ Разширявайки наблюденията на Бийд, в края на 1800-те Й.А.Сейс противопоставя двете жени от Откровение:

The first thing which strikes me in the study of this subject, is one which I have nowhere seen duly noticed, namely: the evident correlation and contrast between the Woman here pictured and another Woman described in the twelfth chapter. There, “a great sign was seen in the heaven, a Woman;” here, it is remarked, “he bore me away in spirit into a wilderness, and I saw a Woman.” Both these Women are mothers;

“Първото нещо, което ме удивлява при изучаването на тази тема, е нещо, което никъде не съм видял да получава заслужаващото му внимание, а именно: очевидната корелация и контраст между жената, изобразена тук, и една друга жена, описана в дванадесета глава. Там „голям знак се видя на небето, - жена;“ тук се отбелязва, че „той ме отнесе духом в една пустиня, където видях жена“. И двете жени са майки;

the first brought forth a son, a male, who is to rule all the nations;” the second “is the mother of harlots and of the abominations of the earth.” Both are splendidly dressed; the first is “clothed with the

sun.” Her raiment is light from heaven. The second is “clothed in purple and scarlet, decked with gold, and precious stone, and pearls.” All hers are from below, made up of things out of the earth and the sea.6

първата рожда син, мъжко дете, който ще управлява всичките народи; втората „е майка на блудниците и на мерзостите на земята“. И двете са облечени великолепно; първата е „облечена със слънцето“. Одеждите ѝ са светлина от небето. Втората е „облечена в пурпурно и червено, украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“. Всички, които ѝ принадлежат са отдолу, съставени от неща от земята и морето.6”

Finally, Beale offers seven points of contrast between the two women: (1) One is a pure bride and a mother of legitimate children, while the other is an impure whore. (2) Parallel introductory phraseology is used in 17:1 and 21:9–10 to introduce respectively the whore and the Lamb’s bride. (3) Babylon is dressed in bejeweled attire and “clothed in linen” (so 17:4; 18:16), which hides her corruption, in contrast to the Lamb’s bride, who is adorned in costly jewels (21:2, 9–23) and “clothes herself in bright, pure linen,” which respectively reveals the glorious reflection of God’s presence and “the righteous deeds of the saints” (19:8; cf. especially 17:4 and 21:19: “gilded” or “adorned with precious stone”).

И накрая, Бийл предлага седем точки на контраст между двете жени:

(1) Едната е непорочна невеста и майка на законнородени деца, докато другата е покварена развратница. (2) Паралелна уводна фразеология е използвана в 17:1 и 21:9–10, за да се представят

съответно блудницата и невястата на Агнето. (3) Вавилон е пременена в облекло, украсено със скъпоценни камъни и е „облечена във висон“ (така 17:4; 18:16), което скрива покварата ѝ, за разлика от невястата на Агнето, която е украсена със скъпи бижута (21:2, 9 –23) и е „облечена в светъл и чист висон“, които разкриват съответно славното отражение на Божието присъствие и „праведните дела на светиите“ (19:8; срв. особено 17:4 и 21:19: „позлатена“ или „украсена със скъпоценни камъни“).

(4) Both are persecuted mothers (17:5, 16; ch. 12). (5) The woman of ch. 12 is delivered, but the woman in ch. 17 is destroyed. (6) One woman has her security “in heaven” (12:1) and the other in the multitudes and the “kings of the earth” (17:15, 18). (7) Babylon is seen in a “desert” and referred to as a “city,” which is likewise true of the woman in ch. 12 and the Lamb’s bride (19:7–8; 21:2, 10).7

(4) И двете са преследвани майки (17:5, 16; гл. 12). (5) Жената от гл. 12 бива избавена, но жената в гл. 17 бива унищожена. (6) Едната жена има своята сигурност „на небето“ (12:1), а другата в тълпите и „земните царе“ (17:15, 18). (7) Вавилон се намира в „пустиня“ и се нарича „град“, което също важи и за жената в гл. 12 и невястата на Агнето (19:7–8; 21:2, 10).7

Although Jerusalem of both past and present is neither pure nor perfectly holy, the Lord is the one who “calls into being that which does not exist” (Rom. 4:17) and thus often relates to Israel according to what she will become after He has finished His redemptive work with her, rather than according to her present condition. This is why the Lord could refer to Jerusalem, even in its state of sinfulness, as “the holy city” (Rev. 11:2). This is no different from the manner in which He relates to you and me: a weak, broken, struggling Christians now, but unimaginably glorious in the age to come.

Въпреки че Йерусалим както в миналото, така и в настоящето, не е нито чиста, нито свършено свята, Господ е този, който „извиква в действително съществуване онова, което не съществува“ (Рим. 4:17) и по този начин често говори за Израел според това, в което тя ще се превърне след като Той завърши Своето изкупително дело с нея, а не според сегашното ѝ състояние. Ето защо Господ може да нарече

Йерусалим, дори в неговото състояние на греховност, „светия град” (Откр. 11:2). Това не е нищо по-различно от начина, по който Той говори за вас и мен: слаби, съкрушени, мъчеци се християни сега, но невъобразимо славни в бъдещия век.

SPIRITUAL HARLOTRY

Another argument holds that because the Lord repeatedly charged unfaithful Jerusalem or Israel with spiritual harlotry throughout the Scriptures, Revelation 17–18 must obviously refer to Jerusalem. Indeed, Jerusalem is personified as a harlot on several occasions throughout the Old Testament. The most well-known example is Ezekiel 16: Thus says the Lord God to Jerusalem . . . “You trusted in your beauty and played the harlot because of your fame, and you poured out your harlotries on every passer-by who might be willing. You took some of your clothes, made for yourself high places of various colors and played the harlot on them, which should never come about nor happen.

ДУХОВНО БЛУДСТВО

Друг аргумент твърди, че тъй като Господ многократно обвинява в Писанията неверния Йерусалим или Израел в духовно блудство, то Откровение 17–18 очевидно трябва да се отнася за Йерусалим.

Всъщност Йерусалим е олицетворен като блудница няколко пъти в Стария Завет. Най-известният пример е Езекиил 16: Така казва Господ Бог на Йерусалим. . . „Но поради известността си Ти си уповавала на хубостта си *и си блудствувала*, И към всеки, който минаваше, *си изливала блудството си*. И взела си от дрехите си, И като си украсила издигнатите си места с пъстри шарки *Си блудствувала на тях*. <Такова нещо> не е било нито ще бъде. Тоже си взела лъскавите накити От Моето злато и от Моето сребро, което Аз бях ти дал, И като си си направила <от тях> мъжки образи *Си блудствувала с тях*;" (ст. 3, 15–17; ударението е добавено)⁸

You also took your beautiful jewels made of My gold and of My silver, which I had given you, and made for yourself male images that you might play the harlot with them." (vv. 3, 15–17; emphasis added)⁸

Because of the unfaithfulness of Jerusalem and for playing the harlot, the Lord then explained that He would judge Jerusalem and allow her sins to come back upon her. Many read passages like this and assume that Jerusalem must surely be the great harlot of Revelation who will also be so severely judged. There is, however, one huge caveat. If we would just read the rest of this prophecy, we would see that the Lord qualified His promises of judgment with promises to remember His covenant with Jerusalem. For despite her (or our) unfaithfulness, the Lord is always faithful. This part of the equation is absolutely critical:

Поради невярността на Йерусалим и поради това, че блудствувала, Господ след това обяснява, че ще я съди и ще позволи греховете ѝ да се върнат върху нея. Мнозина четат пасажите като този и предполагат, че Йерусалим със сигурност трябва да е голямата блудница от Откровение, която също ще бъде съдена толкова сурово. Има обаче едно огромно възражение. Ако просто прочетем останалата част от това пророчество, ще видим, че Господ смекчава обещанията Си за

съд с обещания, че ще си спомни завета Си с Йерусалим. Защото въпреки нейната (или нашата) невярност, Господ винаги е верен. Тази част от уравнението е от абсолютно критично значение:

“Nevertheless, I will remember My covenant with you in the days of your youth, and I will establish an everlasting covenant with you. Then you will remember your ways and be ashamed when you receive your sisters, both your older and your younger; and I will give them to you as daughters, but not because of your covenant. Thus I will establish My covenant with you, and you shall know that I am the Lord, so that you may remember and be ashamed and never open your mouth anymore because of your humiliation, when I have forgiven you for all that you have done,” the Lord God declares. (Eze. 16:60–63)

„Обаче, ще си припомня завета Си <Сключен> с тебе в дните на младостта ти, И ще установя вечен завет с тебе. Тогава ще си спомниш за пътищата си и ще се засрамиш, Когато приемеш сестрите си, по-големите си и по-малките си; И ще ти ги дам за дъщери, Но не по завета <Ми с> тебе. А Моят завет с тебе ще утвърдя; И ще познаеш, че Аз съм Господ, За да си спомниш, и да се засрамиш, И да не отвориш вече устата си от срам, Когато ти простя за всичко що си сторила, Казва Господ Иеова. (Йез. 16:60–63)

So a more careful reading of this passage shows that the harlot Jerusalem and the harlot Babylon have very different futures. One is restored, while the other is destroyed forever. The two are simply not the same.

Така че по-внимателният прочит на този пасаж показва, че блудницата Йерусалим и блудницата Вавилон имат много различно бъдеще. Едната бива възстановена, а другата бива унищожена завинаги. Те двете просто не са едно и също нещо.

TYRE AND NINEVEH

Although this motif of harlot is used somewhat frequently of Jerusalem throughout the Old Testament, we also find that the term is used to refer to the very pagan cities of Tyre and Nineveh. Of Tyre, for example, is it said:

ТИР И НИНЕВИЯ

Въпреки че този мотив за блудницата се използва за Йерусалим някак често в целия Стар Завет, ние също така откриваме, че терминът се използва и за обозначаване на действително езическите градове Тир и Ниневия. За Тир, например, се казва:

“Take your harp, walk about the city, O forgotten harlot. Pluck the strings skillfully, sing many songs, that you may be remembered.” It will come about at the end of seventy years that the Lord will visit Tyre. Then she will go back to her harlot’s wages and will play the harlot with all the kingdoms on the face of the earth. (Isa. 23:15–17)

“Вземи арфа, обходи града, Забравена блуднице; Свири сладко, пей много песни, За да те помнят.” В края на седемдесет години Господ ще посети Тир. И след седемдесет години Господ ще посети дъщерята на Тир; И тя ще се наема пак, И ще блудствува с всичките царства на света по лицето на земята.” (Ис. 23:15–17)

Of Nineveh, it is said, “Woe to the bloody city, completely full of lies and pillage . . . because of the many harlotries of the harlot, the charming one, the mistress of sorceries, who sells nations by her harlotries and families by her sorceries” (Nah. 3:1, 4).

За Ниневия се казва: „Горко на кръвнишкия град; Цял е пълен с лъжа и грабеж . . . Това е поради многото блудства на привлекателната блудница, Изкусна в баяния, Която продава народи чрез блудствата си, И племена чрез баянията си.” (Наум 3:1, 4).

Likewise, in Exodus 34, God uses the motif of harlotry to refer to the idol worship of the pagan non-Jewish peoples who inhabited the land of Canaan: You shall tear down their altars . . . lest you make a covenant with the inhabitants of the land, and they play the harlot with their gods and make sacrifice to their gods, and one of them invites you and you eat of his sacrifice, and you take of his daughters

for your sons, and his daughters play the harlot with their gods and make your sons play the harlot with their gods. (Ex. 34:13, 15–16 nkjv)

По същия начин в Изход 34 Бог използва мотива на блудството, говорейки за поклонението на идоли от езическите нееврейски народи, които населявали земята на Ханаан: “Но жертвениците им да събориш . . . Внимавай да не би да направиш договор с жителите на земята, та когато те блудствуват след боговете си, и жертвуват на боговете си, ти, ако те поканят, да ядеш от жертвите им; и да не вземеш от дъщерите им за синовете си, та тия техни дъщери, като блудствуват след боговете си, да направят и твоите синове да блудствуват след боговете им.” (Изх. 34:13, 15–16 nkjv).

Obviously, the motif of harlot is applied to various cities throughout the Old Testament, not only Jerusalem.

Очевидно мотивът за блудницата се прилага към различни градове в Стария Завет, не само към Йерусалим.

PORNĒ VERSUS MOICHEIA

Some also wrongly argue that the word for harlot (pornē) must be understood as referring to apostate Israel, which has turned away from a preexisting covenant relationship. If such were the case, however, the much more specific Greek word for adultery (moicheia) would have likely been used. It is a far more precise term for an unfaithful, adulterous covenant breaker.

ΠΟΡΝΕ ΣΡΕΨΥ ΜΟΙΧΙΑ

Някои също така погрешно твърдят, че думата за блудница (порне) трябва да се разбира като отнасяща се до отстъпницата Израил, която се е отвърнала от вече съществуваща заветна връзка. Ако това беше

вярно, вероятно много по-конкретната гръцка дума за прелюбодеяние (моихия) би била използвана в случая. Това е много по-точен термин за неверен, прелюбодеен нарушител на завета.

By understanding harlotry in accordance with its broader biblical meaning, the great harlot should instead be understood as an entity that seduces the inhabitants of the world into idolatry in general. She lures many peoples into worshipping a god other than Yahweh, the one true God of the Bible. Another important point is that because the great harlot's sin is seducing others into idolatry, we can conclude that she represents some form of nonbiblical religion.

Разбирайки блудството в съответствие с неговото по-широко библейско значение, голямата блудница трябва да се разбира като субект, който като цяло съблазнява жителите на света да влизат в идолопоклонство. Тя примамва много народи да се покланят на бог, различен от Яхве, единственият истински Бог на Библията. Друг важен момент е, че тъй като грехът на голямата блудница съблазнява другите да влизат в идолопоклонство, можем да заключим, че тя самата представлява някаква форма на небиблейска религия.

As Beale has written, "Since the female figures of these chapters all represent purely religious realities, Babylon must also be essentially religious."9 In fact, since the woman is a religious seductress, luring the world into worshipping false gods, this clearly does not point to Jerusalem, but instead to a Gentile religious system.

Както Бийл пише: „Тъй като всички женски фигури в тези глави представляват чисто религиозни реалности, Вавилон също трябва в същността си да бъде религиозен.”9 Всъщност, тъй като жената е религиозна изкусителка, примамваща света да се покланя на фалшиви богове, това очевидно не сочи към Йерусалим, а по-скоро към религиозна езическа система.

THE CITY OF BLOODSHED

Yet another argument for Jerusalem as Mystery Babylon is that because in Babylon "was found the blood of prophets and of saints

and of all who have been slain on the earth” (Revelation 18:24) can only be a reference to Jerusalem, of which Jesus Himself declared, “Upon you may fall the guilt of all the righteous blood shed on earth” (see Matt. 23:34–37; cf. Luke 13:34).

ГРАДЪТ НА КРЪВОПРОЛИТИЯТА

Още един аргумент за Йерусалим като възплъщението на мистериозен Вавилон е, че тъй като във Вавилон „се намериха кръви от пророци и от свети и от всичките заклани на земята“ (Откровение 18:24), той може да символизира единствено Йерусалим, за който Самият Исус заявява: „за да дойде върху вас всичката праведна кръв проляна на земята,” (вж. Мат. 23:34–37; вж. Лука 13:34).

It is true that in AD 70, Jerusalem suffered the Lord’s judgments for her mounting sins and for rejecting those sent to her. From about the middle of the first century, however, the responsibility for the bloodshed of the saints and prophets has largely shifted to the Gentile world. Rome certainly spilled an abundance of Christian blood in the first few of centuries of the church.

Вярно е, че през 70 г. сл. Хр., Йерусалим претърпява Господните присъди за нарастващите си грехове и за това, че е отхвърляла изпратените до нея вестители. От около средата на първи век обаче отговорността за кръвопролитията на светиите и пророците до голяма степен се прехвърля върху света на езичниците. Рим със сигурност е пролял изобилие от християнска кръв през първите няколко века на църковната история.

None would protest calling Paul and Peter apostles or prophets; they were not martyred in Jerusalem, but in Rome. Likewise, John the apostle was killed in Asia Minor, or modern-day Turkey. Jesus was simply generalizing what was true until that point, that most prophets had died in Jerusalem. When we look out at the world today, it is not

Jerusalem that is guilty for the slain Syrian, Iraqi, and Turkish Christians throughout the northern Middle East, or for the Christians being killed daily throughout North Africa, in the nations of Nigeria, Sudan, Somalia, and Kenya.

Никой не би протестираше срещу това, че наричаме Павел и Петър апостоли или пророци; те не били мъченически убити в Йерусалим, а в Рим. По същия начин апостол Йоан бива убит в Мала Азия или съвременна Турция. Исус просто обобщавал какво било вярно до този момент, че повечето пророци били умрели в Йерусалим. Когато гледаме света днес, виждаме, че не Йерусалим носи вината за избитите сирийски, иракски и турски християни в северния Близък Изток или за християните, които биват избивани ежедневно в цяла Северна Африка, в нациите на Нигерия, Судан, Сомалия и Кения.

Certainly Jerusalem is not responsible for the Christians who are being regularly attacked and killed throughout Pakistan. While Jerusalem did indeed suffer for its history of persecuting many of the prophets sent to it, this is no longer the case. We must not confuse Jesus' indictment of first-century Jerusalem with the Lord's absolute condemnation of the last-days Babylon.

Със сигурност Йерусалим не е отговорен за християните, които многократно биват атакувани и убивани в цял Пакистан. Въпреки че Йерусалим наистина е страдал поради историята си на преследване на много от изпратените при него пророци, това вече не е така. Не трябва да бъркаме обвинението на Исус срещу Йерусалим от първи век с абсолютното Господно осъждане над Вавилон от последните дни.

HEAVEN REJOICES

Another significant problem with seeing Jerusalem as the Harlot of Babylon is the stark contrast between the positive reaction in heaven after Babylon is destroyed and what we find elsewhere throughout Scripture concerning judgment on earthly Jerusalem. In Revelation

19:1–6 we find a multitude in heaven celebrating and expressing jubilation at the news of Babylon’s demise.

НЕБЕТО СЕ РАДВА

Друг съществен проблем с това да разглеждаме Йерусалим като блудницата Вавилон е резкият контраст между положителната реакция на небето след разрушението на Вавилон и това, което намираме на други места от Писанието, говорещи за съд над земния Йерусалим. В Откровение 19:1–6 откриваме едно множество на небето, празнуващо и ликуващо при новината за смъртта на Вавилон.

This reaction is precisely the opposite of what we find elsewhere, for instance, when Jeremiah wept at the fall of Jerusalem (Lam. 2:11), and Jesus Himself wept at the mere expectation of Jerusalem’s fall (Luke 19:41). Why would heaven rejoice at something that caused Jesus to weep? This is another example of why the view that Jerusalem is harlot Babylon simply does not work.

Тази реакция е точно противоположната на това, което откриваме другаде, например, когато Йеремия плаче при падането на Йерусалим (Плач Йе. 2:11), а самият Исус плака само при мисълта за предстоящото падане на Йерусалим (Лука 19:41). Защо небето би се радвало на нещо, което е накарало Исус да плаче? Това е още един пример защо възгледът, че Йерусалим е блудницата Вавилон, просто не ни върши работа.

THE WOMAN RIDES THE BEAST

The relationship of the woman and the beast is also a factor that excludes Jerusalem from being Babylon. Preterists argue that the leadership of Jerusalem was in an illicit relationship with Rome, and thus fulfilled the description of the prophecy. In making this argument, they overlook a few very serious problems. First, the

relationship with Rome that Jerusalem enjoyed had significantly deteriorated by the middle of the AD 50s.

ЖЕНАТА ЯЗДИ ЗВЯРА

Връзката между жената и звяра също е фактор, който изключва възможността Вавилон да представлява Йерусалим. Претеристите твърдят, че водачите на Йерусалим са били в незаконни отношения с Рим и по този начин са изпълнили описанието от пророчеството. Излагайки този аргумент, те пренебрегват няколко много сериозни проблема. Първо, отношенията с Рим, на които се радвал Йерусалим, се влошили значително към средата на 50-те години на н.е.

Yet preterists claim the book of Revelation was written in the mid 60s, by which time the relationship had soured completely. So even if the preterists' earlier dating of Revelation were accurate, it would still mean that Revelation was predicting something that had already happened. That doesn't make any sense. Second, the relationship the woman is portrayed as enjoying with the beast is a very close partnership, something much more intimate than anything Jerusalem ever experienced with Rome.

И въпреки това претеристите твърдят, че книгата Откровение е написана в средата на 60-те години, по което време отношенията вече се били изострили напълно. Така че дори ако по-ранното датиране от претеристите на Откровение беше точно, това пак би означавало, че Откровение предсказва нещо, което вече се е било случило. В това няма никаква логика. Второ, връзката със звяра, на която жената, от начина по който е изобразена, изглежда се наслаждава, е много близко партньорство, нещо много по-интимно от всичко, което Йерусалим някога е преживял в отношенията си с Рим.

A PORT CITY

Another potential problem for Jerusalem as Mystery Babylon is that while Babylon is portrayed as a port city, Jerusalem is anything but a port city. Not only does Revelation depict Babylon as sitting upon

many waters (Rev. 17:1), but John used four specific Greek terms to describe those in relationship with Babylon and her waters. There are the shipmasters, passengers, sailors, and those who make their living from the sea (18:17).

ПРИСТАНИЩЕН ГРАД

Друг потенциален проблем за Йерусалим като Тайна Вавилон е това, че докато Вавилон е изобразен като пристанищен град, Йерусалим е всичко друго, но не и пристанищен град. Откровение не само изобразява Вавилон като седяща върху много води (Откр. 17:1), но Йоан използва и четири специфични гръцки термина, за да опише тези, които имат взаимоотношения с Вавилон и нейните води. Там са капитаните на кораби, пътниците, моряците и тези, които си изкарват прехраната от морето (18:17).

Jerusalem, however, is landlocked, roughly forty miles inland, and up in the mountains. Only if one viewed Jerusalem as the capital and representative of the larger State of Israel, which is indeed a nation of ports and port cities, would this problem be resolved.

Йерусалим обаче няма излаз на море, намирайки се на около четиридесет мили от морето и високо в планините. Само в случай, че човек разглежда Йерусалим като столица и представител, в по-широк смисъл, на държавата Израел, която наистина е нация от пристанища и пристанищни градове, този проблем би бил разрешен.

BABYLON IS DESTROYED FOREVER

The final glaring problem for the Jerusalem-as-Babylon view concerns the comprehensive and permanent nature of Babylon's destruction. Remember that after the angel of Revelation 18:21 throws the "great millstone . . . into the sea," he declares, "So will Babylon, the great city, be thrown down with violence, and will not be found any longer" (emphasis added).

ВАВИЛОН Е УНИЩОЖЕН ЗАВИНАГИ

Последният очевиден проблем за възгледа Йерусалим като Вавилон, се отнася до всеобхватния и перманентен характер на унищожението

на Вавилон. Не забравяйте, че след като ангелът от Откровение 18:21 хвърля „големия воденичен камък . . . в морето“, той заявява, „Така и Вавилон, великият град, ще бъде разрушен с ярост и няма да се намери вече“ (курсивът е добавен).

This picture simply cannot be reconciled with the consistent biblical picture concerning Jerusalem. Jeremiah 17:25 tells us that Jerusalem “will be inhabited forever.” Jesus will return to Jerusalem to restore the throne of David (see 2 Sam. 7:11–16; Isa. 9:6–7; Matt. 25:31; Luke 1:30–33). It is specifically from Mount Zion that Jesus will rule the nations (see Ps. 110:2).

Тази картина просто не може да се съгласува с многократно повтарящата се библейска картина, отнасяща се до Йерусалим. Йеремиа 17:25 ни казва, че Йерусалим „ще бъде обитаван завинаги“. Исус ще се върне в Йерусалим, за да възстанови престола на Давид (вж. 2 Царе 7:11–16; Исаия 9:6–7; Мат. 25:31; Лука 1:30–33). Именно от планината Сион Исус ще управлява народите (вж. Пс. 110:2).

Proponents of a last-days Jerusalem as Mystery Babylon—such as Chris White, author of Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist—are forced to take the extremely awkward view that present-day Jerusalem will become a burning desolation forever, and Jesus will rule from a different location entirely, that will still be called Jerusalem. Considering that the city Jesus will rule will maintain not only the same name but also specific geographical locations, such as Mount Zion, this view becomes an impossibility.

Привържениците на тълкуванието, че Йерусалим от последните дни е Тайна Вавилон – като Крис Уайт, автор на “Тайна Вавилон: Когато Йерусалим прегръща Антихриста” – са принудени да приемат изключително неудобния възглед, че днешният Йерусалим ще се превърне в горяща пустош завинаги и Исус ще управлява от съвсем различно място, което също ще се нарича Йерусалим. Като се има предвид, че градът, който Исус ще управлява, ще запази не само същото име, но и специфични географски места, като планината Сион, този възглед става невъзможен.

Although the future millennial Jerusalem will be much larger than it presently is, there continues to be some direct geographic correlation. After all, as the Scriptures so clearly state, during the millennium, many peoples will come and say, “Come, let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; that He may teach us concerning His ways and that we may walk in His paths.” For the law will go forth from Zion and the word of the Lord from Jerusalem. (Isa. 2:3)

Въпреки че бъдещият Йерусалим от милениума ще бъде много по-голям, отколкото е в момента, пряка географска връзка продължава да съществува. В края на краищата, както Писанието толкова ясно заявява, през милениума много народи ще дойдат и ще кажат: „Дойдете, да възлезем на хълма Господен, В дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му, Защото от Сион ще излезе поуката, И словото Господно от Ерусалим.” (Ис. 2:3)

Throughout the Scriptures, the blessings of the millennial kingdom are consistently and integrally tied to the future glory of Jerusalem:

At that time they will call Jerusalem “The Throne of the Lord,” and all the nations will be gathered to it, to Jerusalem, for the name of the Lord; nor will they walk anymore after the stubbornness of their evil heart. In those days the house of Judah will walk with the house of Israel, and they will come together from the land of the north to the land that I gave your fathers as an inheritance. (Jer. 3:17–18)

В различните части на Писанията благословенията на хилядолетното царство са неизменно и неразделно свързани с бъдещата слава на Йерусалим:

“В онова време ще нарекат Ерусалим престол Господен; И всичките народи ще се съберат при него в името Господно, в Ерусалим. Нито ще ходят вече според упоритостта на злото си сърце. В ония дни Юдовият дом ще ходи с Израилевия дом, И те ще дойдат заедно от северната страна В земята, която дадох за наследство на бащите ви;” (Йер. 3:17–18)

This is the city of which the Psalmist declared, “For the Lord has chosen Zion; He has desired it for His habitation” (Ps. 132:13). Elsewhere he wrote that the stones and very dirt of Jerusalem are sacred to those who understand God’s plans for this city: “You will arise and have compassion on Zion . . . Your servants find pleasure in her stones and feel pity for her dust” (Ps. 102:13–14). The very notion that the Lord will complete His plan of redemption, which has been unfolding around Jerusalem for thousands of years, not by redeeming it but by burning it and destroying it forever is unthinkable.

Това е градът, за който псалмистът заявява: „Защото Господ избра Сиона, Благоволи да обитава в него.” (Пс. 132:13). На друго място той пише, че камъните и даже самата пръст на Йерусалим са свещени за онези, които разбират Божиите планове за този град: „Ти ще станеш и ще се смилиш над Сион . . . Защото слугите Ти копнеят за камъните му, И милеят за пръстта му.” (Пс. 102:13–14). Самата идея, че Господ ще завърши Своя изкупителен план, който се разгръща около Йерусалим от хиляди години насам, не изкупвайки го, а изгаряйки и унищожавайки го завинаги, е немислима.

God forbid! Instead, He promised that when all is said and done, He will “extend peace to her like a river, and the glory of the nations like an overflowing stream” (Isa. 66:12). Intercessors are called to “give

Him no rest until He establishes and makes Jerusalem a praise in the earth” (Isa. 62:7).

Да не бъде! Вместо това, Той е обещал, че когато всичко приключи, Той „ще простира към нея мир като река, И славата на народите като преливащ поток“ (Исая 66:12). Ходатаите са призовани да „не Му дават почивка, Догдето не утвърди Ерусалим, и догдето не го направи за хвала по земята.“ (Ис. 62:7).

The Lord declares, “For Zion’s sake I will not keep silent, and for Jerusalem’s sake I will not keep quiet, until her righteousness goes forth like brightness, and her salvation like a torch that is burning. The nations will see your righteousness, and all kings your glory” (Isa. 62:1–2). Far from becoming a place of desolation forever, Jerusalem

Господ заявява: „Заради Сион няма да млъкна, И заради Ерусалим няма да престана, Догдето не се яви правдата му като сияние, И спасението му като запалено светило. Народите ще видят правдата ти, И всичките царе славата ти; (Ис. 62:1–2). Далеч от това да се превърне в място на вечно запустение, Йерусалим:

Народите ще видят правдата ти, И всичките царе славата ти; И ти ще се наречеш с ново име, Което устата Господни ще нарекат. Ще бъдеш тъй също славен венец в ръката Господна, Дори царска корона на дланта на твоя Бог. Няма вече да се наричаш оставен, Нито ще се нарича вече земята ти пуста; Но ще се наричаш “благоволениято Мое е в нея”, И земята ти “Венчана”; Защото Господ благоволи в тебе, и земята ти ще бъде венчана. (Ис. 62:2–4)

So many other passages could be cited. The theme of Jerusalem literally becoming the very seat of Jesus the King and the capital of the whole earth is repeated over and over again throughout the entire Bible. Unless one ignores these passages altogether (or radically reinterprets them, as the Jerusalem-as-Babylon advocates must do),

the mere suggestion that Jerusalem will be destroyed forever is not only inconceivable; it is literally the very antithesis of the plan of God and the burning desire of His heart.

Толкова много други пасажи биха могли да бъдат цитирани. Темата за Йерусалим, който буквално се превръща в самото седалище на Царя Исус и столица на цялата земя, се повтаря отново и отново в цялата Библия. Освен ако човек не пренебрегне изцяло тези пасажи (или не ги тълкува радикално, както трябва да направят защитниците на тълкуванието Йерусалим като Вавилон), самото предположение, че Йерусалим ще бъде разрушен завинаги, е не само невъобразимо; това е буквално точно пълната противоположност на Божия план и горящото желание на Неговото сърце.

CONCLUSION All things considered, there are simply far too many contradictions and insurmountable difficulties with this view to consider it a viable interpretation. This is true for both the preterist and the futurist positions. While the use of harlot language in Revelation does remind us of various Old Testament passages that speak of Jerusalem, to view her as the subject of this prophecy is to fundamentally misunderstand its true intent.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като вземем предвид всичко казано до тук, има твърде много противоречия и непреодолими трудности с този възглед, за да го считаме за устойчива на критика интерпретация. Това важи както за претеристката, така и за футуристката позиция. Докато използването на образен език, свързан с блудницата в Откровение наистина ни напомня за различни старозаветни пасажи, които говорят за Йерусалим, да я разглеждаме като обект на това пророчество означава да изопачим фундаментално истинското му намерение.

Therefore, we must cross this view off our list of possible interpretations—and move on to consider the next option.

Следователно трябва да зачеркнем този възглед от нашия списък с възможни интерпретации — и да преминем към разглеждане на следващата опция.

**THE ILLUMINATI /
NEW WORLD ORDER
ИЛЮМИНАТИТЕ /
НОВ СВЕТОВЕН РЕД**

THE BELIEF THAT THE LAST-DAYS BABYLON OF REVELATION represents the New World Order or “the Illuminati” has become increasingly popular among Christians. Although there are numerous variations on this view, generally it holds that Babylon refers to a global cabal of world leaders, power brokers, and bankers who control virtually everything. This group, it is claimed, consists of an assortment of secret societies, clubs, and organizations that span the globe. This shadowy network of global leaders is involved in various forms of occult rituals that underlie their Luciferian religion, which is, simply put, the worship of Satan.

РАЗБИРАНЕТО, ЧЕ ВАВИЛОН ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ ОТ ОТКРОВЕНИЕ представлява Новия Световен Ред или „Илюминатите“ става все по-популярно сред християните. Въпреки че има много вариации на този възглед, като цяло се смята, че Вавилон се отнася до глобална клика от световни лидери, брокери и банкери, дърпащи конците задкулисно и контролиращи почти всичко. Твърди се, че тази група се състои от комбинация от тайни общества, клубове и организации, които обхващат целия свят. Тази призрачна мрежа от глобални лидери участва в различни форми на окултни ритуали, които са в основата на тяхната луциферианска религия, която, просто казано, е поклонението на Сатана.

The strength of this view, as it relates to the biblical criteria, is that at least conceptually, the Illuminati/New World Order would be both a religious and

an economic system. It would control many of the peoples and kings of the earth. Because of the secretive nature of this group, it would also certainly fit the description of an entity that says, “I will be a queen forever” and “No one sees me” (Isa. 47:7, 10). Apart from these basics, however, this view has some very significant problems in aligning with the scriptural criteria.

Силата на този възглед, що се отнася до библейските критерии, е, че поне на теория, Илюминатите/Новият световен ред биха били едновременно и религиозна, и икономическа система. Тя би контролирала много от народите и царете на земята. Поради потайния характер на тази група, тя също би отговаряла на описанието на субект, който казва: „Ще бъда царица завинаги“ и „Никой не ме вижда“ (Ис. 47:7, 10). Освен тези основни неща обаче, този възглед има някои много съществени проблеми в съгласуването си с библейските критерии.

RELIANCE ON THE NIMROD MYTH

From a purely scriptural perspective, one of the first problems with the Illuminati-as-Babylon view is its reliance on the Nimrod myth in general, and Alexander Hislop’s The Two Babylons specifically. According to adherents to this view, a large network of world leaders known as the Illuminati practice a religion that was created by Nimrod at the Tower of Babel.

ОСЛАНЯНЕ НА МИТА ЗА НИМРОД

От чисто библейска гледна точка, един от първите проблеми с възгледа за Илюминатите като Вавилон е неговата зависимост от мита за Нимрод, като цяло, и по-специално на „Двата Вавилон“ на Александър Хислоп. Според привържениците на този възглед, голяма мрежа от световни лидери, известни като илюминатите, изповядват религия, създадена от Нимрод при Вавилонската кула.

The goal of this secret network is to create a “New World Order,” which is simply an attempt to return to the Tower of Babel, as it were. As such, the very foundation of the entire Illuminati/New World Order narrative is the

story of Nimrod and the Tower of Babel. From a recent (2016) book, *The Babylon Code*, we read:

Целта на тази тайна мрежа е да създаде „Нов световен ред“, който е просто, така да се каже, опит за завръщане към Вавилонската кула. В такъв случай, самата основа на целия сценарий за Илюминатите/Новия световен ред е историята на Нимрод и Вавилонската кула. В наскоро публикувана (2016) книга, „Вавилонският код“, четем:

To solve the Bible’s greatest riddle, we need to go far back into the distant past to a time not long after Noah’s flood in ancient Babylon. Here, in the cradle of civilization along the Euphrates River, are the clues we need to piece together a cosmic jigsaw puzzle that predicts what is happening in our world today.

За да разрешим най-голямата загатка на Библията, трябва да се върнем много назад в далечното минало, във време не дълго след потопа на Ной в древен Вавилон. Тук, в люлката на цивилизацията по поречието на река Ефрат, са нишките, от които се нуждаем, за да съставим космически пъзел, който предсказва какво се случва в нашия свят днес.

This prophetic mind-twister has its origins in Babylon . . . In the biblical story, the human race—speaking one language—gathered in the land of Shinar a few generations after the Great Flood. At the time Nimrod ruled Babylon. . . . Nimrod married an alluring prostitute named Semiramis and built . . . the Tower of Babel.¹

“Този пророчески пъзел, представляващ непосилна задача за ума, води началото си от Вавилон. . . В библейската история човешката раса — говореща един общ език — се събрала в земята Шинар няколко поколения след Големия потоп. По времето, когато Нимрод управлявал Вавилон. . . . Нимрод се оженил за съблазнителна проститутка на име Семирамида и построил . . . Вавилонската кула.”¹

The very basis of the Illuminati/New World Order theory, then, is built upon the need to understand the story of Nimrod’s tower.

Самата основа на теорията за Илюминатите/Новия световен ред е изградена върху необходимостта да се разбере историята на кулата на Нимрод.

Without this foundation, the entire narrative falls apart. The Nimrod narrative is also heavily relied upon to support some other very unusual ideas, to say the least:

The Tower of Babel likely involved advanced technologies. The Tower of Babel and the word Babel, or Barb-ili, means “gate of the gods.” Often the only way to truly understand the Bible is to study the root meaning of words in the original biblical language.

Без тази основа целия сценарий се разпада. Теорията за Нимрод също бива използвана до голяма степен в подкрепа на някои други, меко казано, много необичайни идеи:

“Вавилонската кула вероятно включвала напреднали технологии. Вавилонската кула и думата Вавилон, или Барб-или, означава „порта на боговете“. Често единственият начин наистина да разберем Библията е да изучаваме основното значение на думите на оригиналния библейски език.

Thus, the purpose of the Tower of Babel may have been to act as a kind of portal for interdimensional beings to enter the earthly realm. It was there in ancient Babylon that all the ancient mystery religions and secret occult societies were birthed. Ancient code is weaved into the interdimensional fabric of ancient Babylon that is connected to a dimension outside of time and space that we are only now beginning to understand.2

От това следва, че целта на Вавилонската кула може да е била да действа като един вид портал, използван от междуизмерни същества да влизат в земното царство. Именно там, в древен Вавилон, били родени всички древни мистериозни религии и тайни окултни общества. Съществува древен код, вплетен в междуизмерната тъкан на древен Вавилон, който е свързан с измерение извън времето и пространството, което едва сега започваме да разбираме.2

“Interdimensional beings” and portals aside, I showed in chapters 4 and 5 that even the most basic elements of the Nimrod story popularly employed by most Illuminati/New World Order theorists have absolutely no basis in the Scriptures, history, or even reality. There isn’t a shred of

evidence that Nimrod married a woman named Semiramis or that he started a religion. And the information we have in the Bible about Nimrod is scant at best.

Като оставим настрана „междуизмерните същества“ и порталите, в глави 4 и 5 аз демонстрирах, че дори и най-основните елементи от историята на Нимрод, широко използвана от повечето теоретици на Илюминати/Нов световен ред, нямат абсолютно никаква връзка с Писанията, историята или дори реалността. Не съществува дори грам доказателство, че Нимрод се е оженил за жена на име Семирамида или че е започнал някаква религия. А информацията, която имаме в Библията за Нимрод, в най-добрия случай е оскъдна.

All of these ideas come from extrabiblical myths and traditions that began no earlier than the first century, having blossomed and swelled up to this present day. Proponents of this view simply have no genuine basis to tie their theory back into the biblical story.

Всички тези идеи идват от извънбиблейски митове и традиции, възникнали не по-рано от първи век, разцъфвали и надували се до наши дни. Привържениците на този възглед просто нямат никакво реално основание да свързват своята теория с библейската история.

Remember: responsible biblical interpretation should never revolve around or rely upon traditions, myths, or just plain speculation. Besides, there is no need to focus on extrabiblical information about ancient Babel to understand the identity of the great harlot/ Mystery Babylon. The Bible

already provides us with all we need to properly understand Babylon and how it would have been viewed and understood by the early believers.

Припомнете си: отговорното тълкуване на Библията никога не трябва да се върти около или да разчита на предания, митове или просто чисти спекулации. Освен това няма нужда да се фокусираме върху извънбиблейска информация за древния Вавилон, за да разберем самоличността на великата блудница/Тайна Вавилон. Библията вече ни е предоставила всичко, от което се нуждаем, за да разберем правилно Вавилон и как е бил разглеждан и разбираан той от ранните вярващи.

WHICH CITY?

Another major clash this view has with the Scriptures involves the fact that the New World Order is a concept, not a city, and particularly not a specific, identifiable city. Yet the Bible describes Babylon in very literal terms. The fact that the Illuminati/New World Order theory does not name a clear capital city as its base is deeply problematic. Of course, many who hold this view often combine it with one of the other views, seeking to tie the Illuminati to, say, New York City, Brussels, Rome, or literal Babylon (now Hillah) in Iraq.

КОЙ ГРАД?

Друго голямо противоречие на този възглед с Писанията включва факта, че Новият световен ред е концепция, а не град, и още по-малко конкретен, разпознаваем град. И все пак Библията описва Вавилон много буквално. Фактът, че теорията на Илюминатите/Новия световен ред не посочва ясна столица като негова база, е дълбоко проблематичен. Разбира се, мнозина, които се придържат към този възглед, често го комбинират с някой от другите възгледи, стремейки се да обвържат илюминатите с, да речем, Ню Йорк, Брюксел, Рим или буквалния Вавилон (днешен Хила) в Ирак.

In other words, they piggyback on other interpretations, combining the strengths of two theories, as it were. The problem in doing so is that it is not only the strengths of two theories that are combined, but also the weaknesses.

С други думи, те се възползват от други интерпретации, като, така да се каже, съчетават силните страни на две различни теории. Проблемът при това е, че се комбинират не само силните, но и слабите страни на двете теории.

THE ILLUMINATI IS NOT A GLOBAL RELIGION

Another problem with claiming Illuminati satanism to be the religion of the Antichrist is that it does not represent a religion openly practiced by the masses. There are always going to be a few juvenile, attention-seeking flakes who do practice overt satanism, but it is simply never going to become a popular global religion.

ИЛЮМИНАТИТЕ НЕ СА ГЛОБАЛНА РЕЛИГИЯ

Друг проблем с твърдението, че сатанизмът на илюминатите е религията на Антихриста, е, че той не представлява религия, открито практикувана от масите. Винаги ще има няколко незрели, търсещи вниманието перковци, които практикуват открит сатанизъм, но той просто никога няма да се превърне в популярна световна религия.

Adding to the difficulty, according to this view, the Illuminist cabal worships Satan specifically in secret. If such a cabal even exists, they are certainly not open about their religion, engaging in open-air evangelistic campaigns. The harlot of Revelation, on the other hand, waves her golden chalice high. She is brazen in her evangelistic efforts to seduce and lure the kings and peoples of the earth to join her.

Допълвайки към трудностите, според този възглед кликата на илюминатите се покланя на Сатана изрично на скришно. Ако такава клика изобщо съществува, те със сигурност не са открити по отношение на религията си, участвайки в евангелизаторски кампании на открито. Блудницата от Откровение, от друга страна, размахва високо златния си потир. Тя е безочлива в евангелизаторските си усилия да съблазни и примамми царете и народите на земята да се присъединят към нея.

As a general rule, Satan tends to be a counterfeiter who sugarcoats his poison. It is rather doubtful, therefore, that any group will seek to seduce the peoples of the world to openly worship Satan in the last days. It is much more reasonable to assert that Satan will deceive the world into worshipping him under the guise of some other well-known religion.

Като общо правило, Сатана има тенденцията да действа като фалшификатор, който захаросва отровата си. Следователно, доста съмнително е, че която и да било група би се стремяла да съблазни народите по света да се покланят открито на Сатана в последните дни. Много по-логично е да се твърди, че Сатана ще накара света чрез измама да му се покланя под прикритието на някаква друга общоизвестна религия.

This is, after all, how Satan has always functioned. During the first century, most Romans worshipped Zeus. Yet in referring to the Temple of Zeus in Pergamum (also spelled Pergamon), Jesus called it “Satan’s throne” (Rev. 2:13). Needless to say, this was far from politically correct.

В крайна сметка това е начинът, по който Сатана винаги е действал. През първи век повечето римляни се покланяли Зевс. И въпреки това, говорейки за храма на Зевс в Пергам (също изписван Пергамон), Исус го нарича „тронът на Сатана“ (Откр. 2:13). Излишно е да казвам, че това далеч не било политически коректно.

I am reminded of an illustrative moment I had some years ago when I was still in college. For years, every Tuesday night I used to put on a free cookout for the homeless in a vacant lot in the inner city. One evening, as I was talking to a homeless friend (whom I knew only by the nickname of “Sugar Bear”), a couple of young satanists walked up to get some hot dogs and soup. (It was apparent that they were satanists by the way they were dressed.) Sugar Bear leaned over to me and quietly said, “You know,” he said, “I really don’t get these guys. I mean, either you believe in the Bible or you don’t believe in the Bible.

Припомням си един илюстративен момент, който имах преди няколко години, когато все още бях в колежа. Години наред всеки вторник вечер организирах безплатно готвене за бездомни на празно място в центъра на града. Една вечер, докато говорех с един бездомен приятел (който познавах само под прякора „Шугър Беър“ (на англ. “Захарно мече“), няколко млади сатанисти се приближиха да си вземат хот-дог и супа. (Очевидно беше, че бяха сатанисти по начина, по който бяха облечени.) Шугър Беър се наведе към мен и каза тихо: „Знаеш ли“, каза той, „Наистина не разбирам тези момчета. Искам да кажа, или вярваш в Библията, или не вярваш в Библията.

But you don’t claim to not believe in the Bible, and then go and worship the biggest loser in the Bible.” Sugar Bear was right! It is dubious to believe that the world will ever willingly embrace overt Satan worship, as this is

counterintuitive. In keeping with his standard modus operandi throughout history, Satan will more likely seduce an uncountable number of people through, for example, the worship of Allah, the god of the Quran, who is simply Satan masquerading as the God of the Bible. As I said, Satan candy-coats his poison.

Но не твърдиш, че не вярваш в Библията, а след това отиваш и се покланяш на най-големия провал в Библията.” Шугър Беър беше прав! Несигурно е да се вярва, че светът някога доброволно ще приеме откритото поклонение на Сатана, тъй като това е противно на здравия разум. В съответствие със стандартния си начин на действие през цялата история, Сатана по-вероятно ще съблазни безброй хора чрез, например, поклонението на Аллах, бога на Корана, който просто е Сатана, маскиран като Бога на Библията. Както казах, Сатана захаросва своята отрова.

THE ILLUMINATI ARE NOT RELATED TO ISLAM This of course leads us to another potential problem with the notion that the Illuminati/New World Order represents the Babylon of Revelation. Specifically, the Illuminati have no identifiable connection to Islam, the seventh and eighth head of the beast. Of course, one may certainly take a different view concerning the seventh/eighth kingdoms.

ИЛЮМИНАТИТЕ НЯМАТ ВРЪЗКА С ИСЛЯМА

Това разбира се ни води до друг потенциален проблем с идеята, че Илюминатите/Новият световен ред представляват Вавилонът от Откровение. По-конкретно, илюминатите нямат отъждествяема връзка с исляма, седмата и осмата глава на звяра. Разбира се, човек със сигурност може да гледа по различен начин на седмото/осмото царство.

If this is the case, however, one must be able to cogently and convincingly identify the seventh and eighth beast kingdoms in a way that can be clearly reconciled with Daniel 2 and 7, and still explain how the Illuminati relate to this final kingdom.

В такъв случай, обаче, човек трябва да е в състояние да идентифицира по адекватен и убедителен начин седмото и осмото царство на звяра, така че те да мога да се съгласуват с Даниил 2 и 7, а също и да обясни каква е връзката на илюминатите с това последно царство.

THE ENDURANCE OF ILLUMINATI CONSPIRACY THEORY

Although the Illuminati/New World Order theory runs into significant problems scripturally, it truly is a grand narrative whose primary strength is that it seems to explain why virtually everything throughout the world happens. In this sense, it is a superconspiracy, a conspiratorial construct in which an array of lesser conspiracies are all nested together into one vast hierarchical structure.

УСТОЙЧИВОСТТА НА ТЕОРИЯТА ЗА КОНСПИРАЦИЯТА НА ИЛЮМИНАТИТЕ

Въпреки че теорията на илюминатите/Новия световен ред се сблъсква със значителни проблеми в библейски смисъл, тя наистина е грандиозен сценарий, чиято основна сила е, че изглежда да дава обяснение за почти всичко, което се случва по света. В този смисъл това е суперконспирация, конспиративна конструкция, в която редица по-малки конспирации са вградени заедно в една обширна йерархична структура.

At the top of it all is the devil himself, overseeing, orchestrating, and controlling nearly everything that happens throughout the earth. Because this view is such an all-encompassing narrative, it is able to essentially absorb nearly any of the other views under its umbrella. Thus, if a number of Christians were to be killed by a group of violent Islamists, adherents to

this view would simply claim that the Islamists are secretly being controlled by the Illuminati.

На върха на всичко това стои самият дявол, който наблюдава, дирижира и контролира почти всичко, което се случва по цялата земя. Тъй като този възглед представлява такъв всеобхватен разказ, той е в състояние всъщност да абсорбира почти всички други възгледи под своя чадър. По този начин, ако определен брой християни бъдат убити от група ожесточени ислямисти, привържениците на тази гледна точка просто биха твърдели, че ислямистите са тайно контролирани от илюминатите.

If an evil Islamist dictator were to emerge from some nation in the Middle East, it could be claimed that he is a mere Illuminati puppet. If the pope were to issue some arguably satanic edict, then obviously he, too, is a pawn of the Illuminati.

Ако зъл ислямистки диктатор се появеше от някоя нация в Близкия изток, би могло да се твърди, че той не е нищо повече от марионетка на илюминатите. Ако папата трябваше да издаде някакъв вероятно сатанински едикт, тогава очевидно той също е пионка на Илюминатите.

The hitch, of course, is that none of this can ever be proven. As I playfully discussed in the opening chapter of this book, I myself have been accused by random Illuminati conspiracy theorists on the Internet of being a secret agent of the shadowy cabal. When no evidence could actually be brought forth, one such theorist claimed to have witnessed me “shapeshift.”

Спънката, разбира се, е, че нищо от всичко това никога не може да бъде доказано. Както закачливо обсъдих в началната глава на тази книга, аз самият бях обвинен в Интернет от случайни теоретици на конспирацията за илюминатите, че съм бил таен агент на обгърнатата от мистериозност клика. Когато всъщност не било възможно да се приведат каквито и да било доказателства, един такъв теоретик излязъл с твърдението, че ме бил видял да „сменям формата си“.

Of course, there are perhaps a dozen easy jokes I could make here, and it would be equally easy to simply disregard such individuals as delusional and unstable cranks, but it is a serious matter that this kind of thinking is

actually not at all uncommon even among widely received Christian leaders, pastors, and teachers.

Разбира се, има може би дузина лесни шеги, които бих могъл да направя тук, и би било също толкова лесно просто да пренебрегна такива хора като заблудени и нестабилни маниаци, но това че този вид мислене всъщност изобщо не е необичайно дори сред широко признатите християнски водачи, пастори и учители е сериозен проблем.

Again, the notion of a global organization of world leaders who all secretly worship Satan and seek to do his bidding is obviously not something that can be proven. It is, by its very definition, a secret. The strength of this view to convince some is, therefore, also one of its biggest weaknesses. At least it should be. While this view does provide answers to nearly everything, it requires no verification. This should be a massive red flag.

Още веднъж: идеята за глобална организация от световни лидери, които всички тайно се покланят на Сатана и се стремят да изпълняват неговите заповеди, очевидно не е нещо, което може да бъде доказано. От самото й определение логично следва, че това е тайна. Следователно силната страна на този възглед, способна да убеди някои, е и една от най-големите му слабости. Поне би трябвало да бъде така. Докато този възглед дава отговори на почти всичко, той не изисква проверка. Това би трябвало да бъде масивен червен флаг.

Does it make sense that the Lord would, on one hand, command us to “examine everything carefully” (1 Thess. 5:21), as the noble Bereans did (see Acts 17:10–11), to verify what is true and what is not, while on the other hand expect us to simply accept something which by its very nature is impossible to verify? Would He really place His people in such a hopeless position?

Има ли логика в това Господ, от една страна, да ни заповядва да „изпитваме всичко внимателно“ (1 Сол. 5:21), както направили благородните беряни (виж Деяния 17:10–11), за да проверим какво е вярно и какво не е, докато от друга страна очаква от нас просто да приемем нещо, което по самата си същност е невъзможно да се провери? Наистина ли би поставил хората Си в такова безнадеждно положение?

To put it bluntly, this view is simply not believable. Every man-made organization is going to be rife with internal divisions, conflicts, and breakdowns. How much more would this be true of an organization composed entirely of devil worshippers?

Казано без заобикалки, този възглед просто не е правдоподобен. Всяка човешки създадена организация изобилства от вътрешни разногласия, конфликти и сривове. Колко повече би било вярно това за организация, съставена изцяло от поклонници на дявола?

How is it that a global cabal of Satan worshippers has managed to create a vast network that is so disciplined that it can control nearly everything in the world, when even the godliest and most committed Christian organizations tend to fracture and decay within just a few short decades?

Как е възможно една глобална клика от поклонници на Сатана да е успяла да създаде огромна мрежа, която е толкова дисциплинирана, че може да контролира почти всичко в света, когато дори най-благочестивите и най-посветени християнски организации са склонни да се разпаднат и да западат само в рамките на няколко кратки десетилетия?

When we consider the level of power, discipline, and organization often portrayed by those who espouse Illuminati conspiracy theories, it is as if the group were godlike in its omnipresence, omniscience, and omnipotence. Yet, knowing the nature of mankind, I would suggest that thinking believers should find the basic narrative of Illuminati conspiracy theory to be downright dubious from the very start.

Когато вземем предвид нивото на власт, дисциплина и организация, често изобразявани от онези, които подкрепят теориите за конспирацията на илюминатите, изглежда, че групата е богоподобна в своята вездесъщност, всезнание и всемогъщество. И въпреки това, познавайки човешката природа, бих посъветвал мислещите вярващи да смятат основният разказ на теорията на конспирацията на илюминатите за напълно неправдоподобен още от самото начало.

If I may go one step further, not only do many Christian teachers who hold to Illuminati conspiracy theories engage in tremendous improvisation, fluidly morphing and adjusting their views according to the need of the moment, but they also tend to deviate far outside of the Bible into all sorts of bizarre ideas. My desire is not to criticize any

particular teacher, author, or minister, as I believe many who espouse these ideas are entirely sincere.

Ако мога да отида още една крачка по-нататък, не само че много християнски учители, които се придържат към конспиративните теории за илюминатите, се въвличат в огромна импровизация, плавно преобразувайки и нагласявайки неустановените си възгледи според нуждите на момента, но също така и са склонни да се отклоняват във всякакви чудновати идеи далеч извън рамките на Библията. Желанието ми не е да критикувам някой конкретен учител, автор или служител, тъй като вярвам, че мнозина, които подкрепят тези идеи, са напълно искрени.

But understanding the biblical narrative concerning the end times, and even more important, how we as followers of Jesus are to live in these days, is not going to be accomplished by discussing pyramids, UFOs, interdimensional portals, and Nephilim, but through a committed life of prayer and careful Bible study.

Но разбирането на библейския разказ относно последните времена и още по-важно - как ние като последователи на Исус трябва да живеем в тези дни, няма да бъде постигнато чрез обсъждане на пирамиди, НЛОта, междуизмерни портали и нефилими, а чрез посветен живот на молитва и внимателно изучаване на Библията.

CONCLUSION

The merging of Illuminati conspiracy theories with biblical eschatology far too often represents a fundamental departure from careful biblical exegesis and relies instead on scouring for proof texts and extrabiblical support to prove a previously existing theory.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Сливането на конспиративните теории за илюминатите с библейската есхатология твърде често представлява фундаментално отклонение от внимателната библейска екзегетика и вместо на нея, разчита на търсене на текстове и извънбиблейска подкрепа за доказване на предварително изградена теория.

Considering the weight of evidence against the New World Order as the last-days Babylon, not only in terms of simple common sense but also in terms of its ability to fulfill the criteria laid out in the Scriptures, this view is not tenable.

Взимайки предвид тежестта на доказателствата срещу Новия световен ред като Вавилон от последните дни, не само от гледна точка на прост здрав разум, но и от гледна точка на способността му да изпълни критериите, изложени в Писанията, този възглед е неустойчив.

15

NEW YORK CITY / USA

15

НЮ ЙОРК СИТИ / САЩ

IN RECENT YEARS, an increasing number of books have sprung up casting New York City specifically, or the United States more generally, as the final Babylon. In their book The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist, coauthors Kreiger, McGriff, and Woodward unapologetically assert that “only the United States of America . . . can muster the money

and the might to be THE FINAL BABYLON of Revelation 18.”¹ They go on to state,

ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ГОДИНИ изникнаха нарастващ брой книги, определящи Ню Йорк, конкретно, или Съединените щати като цяло, като последния Вавилон. В книгата си “Последният Вавилон: Америка и идването на антихриста” съавторите Крейгер, МакГриф и Удуорд непреклонно твърдят, че „само Съединените американски щати . . . са в състояние да натрупат парите и силата, нужни, за да изпълнят ролята на ПОСЛЕДНИЯ ВАВИЛОН от Откровение 18.”¹ Те продължават, заявявайки:

“We have met the enemy and he is us.”² In his book *America, The Babylon: America’s Destiny Foretold in Biblical Prophecy*, author R. A. Coombes claims to set forth thirty-three specific identifying characteristics of Babylon that align with the United States. Several other books, such as *The End of America* by John Price and *America Will Burn* by Nathan Ford, argue similarly that the United States is the great harlot and that Christians should follow the biblical instructions to “come out of her” and flee to foreign lands (see Rev. 18:4).

„Ние срещнахме врага и врагът сме ние.”² В книгата си “Америка, Вавилонът: съдбата на Америка, предсказана в библейските Пророчества”, авторът Р. А. Кумбс твърди, че излага тридесет и три специфични характеристики за идентификация на Вавилон, съответстващи на Съединените щати. Няколко други книги, като “Краят на Америка от Джон Прайс” и “Америка ще гори” от Нейтън Форд, твърдят по подобен начин, че Съединените щати са голямата блудница и че християните трябва да следват библейските инструкции да „излязат от нея“ и да избягат в чужди земи (виж Откр. 18:4).

Books such as *Getting Out: Your Guide to Leaving America* by Mark Ehrman actually offer suggestions for how Christians can “flee” the United States. If the United States is the last-days Babylon, the implications are profound. This is one more reason why a proper understanding of Revelation 17–18 is such a genuinely important pastoral and practical matter for our day.

Книги като “Как да се измъкнеш: твоят пътеводител за напускане на Америка” от Марк Ерман всъщност представя предложения за това как християните могат да „избягат“ от Съединените щати. Ако Съединените щати наистина са Вавилон от последните дни, последствията са много сериозни. Това е още една причина, поради която правилното разбиране на Откровение 17–18 е наистина толкова важен пасторален и практически въпрос за нашето време.

WHY THE UNITED STATES?

The strengths of this view are that New York City is indeed a very literal and “great city” (see Rev. 17:18; 18:10; et al.). As the home of Wall Street, it is also the very heart of the global economy. As Steve Cioccolanti, senior pastor of Discover Church, Melbourne, Australia, stated in a recent sermon:
ЗАЩО СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ?

Силните страни на този възглед са, че Ню Йорк е наистина много буквален и „велик град“ (виж Откр. 17:18; 18:10; и др.). Като дом на Уолстрийт, той е и самото сърце на глобалната икономика. Както Стив Чоколанти, старши пастор на църква Дискавър, Мелбърн, Австралия, заяви в скорошна проповед:

Whoever controls the money controls the world. And guess what? It’s not the UN; it’s not the Euro. It’s the U.S. dollar that has been the world’s reserve currency since 1944. That gives me another pause to think, Wait a minute. Babylon might be referring to America . . . America is literally the center of the physical, material world . . . America did not exist at the time of the Bible, so it’s understandable that an alternative had to be used, and maybe the code was Babylon.3

“Който контролира парите, той контролира света. И познайте какво? Това не е ООН; не е еврото. Това е щатският долар, който е бил световна резервна валута от 1944 г. до сега. Това ми дава още една причина да спра и да се замисля: Чакай малко. Вавилон може да се отнася до Америка. . . Америка е буквално центърът на физическия, материален свят. . . Америка не е съществувала по времето на Библията, така че е разбираемо, че е трябвало да се използва алтернатива и може би кодът е бил Вавилон.”³

New York City is also a port city planted solidly “on many waters” (Rev. 17:1). If we consider the broader interpretation of the United States, however, then whether through Washington, Hollywood, Las Vegas, or Wall Street, we indeed have an entity that is both profoundly influential and corrupt in perhaps too many ways to count. It’s certainly not difficult to see the many parallels between the United States and ancient Rome. At this moment in history, like Rome, the United States is the pinnacle of global power.

Ню Йорк също е пристанищен град, солидно разположен „на много води“ (Откр. 17:1). Ако разгледаме тълкуването на Съединените щати в по-широк смисъл обаче, тогава независимо дали чрез Вашингтон, Холивуд, Лас Вегас или Уолстрийт, ние наистина имаме субект, който е едновременно изключително влиятелен и корумпиран по може би толкова много начини, че е невъзможно да бъдат изброени. Със сигурност не е трудно да се видят многото паралели между Съединените щати и древния Рим. В този момент в историята, подобно на Рим, Съединените щати са върха на световната сила.

Like Rome, its influence is vast, and its military—until recently, at least—has been feared far and wide. Unfortunately, also like Rome, our moral underpinnings are rapidly decaying as Americans increasingly pursue all manner of self-indulgence, sexual impurity, gluttony, and you name it. Despite any of these things, however, like the other interpretations we’ve already considered, this one has several fatal problems.

Подобно на Рим, влиянието му е огромно, а военните му — поне доскоро — всяват страх надлъж и на шир. За съжаление, също като Рим, нашите

морални основи бързо се разпадат, тъй като американците все повече преследват всякакъв вид самоугаждане, сексуална поквара, лакомия и какво ли още не. Въпреки което и да било от тези неща обаче, подобно на другите интерпретации, които вече разгледахме, и тази има няколко неминуеми проблема.

THE UNITED STATES IS NOT A FALSE RELIGION

While it is certainly fair to highlight the financial and corrupt moral influence of the United States across the globe, the United States fails to satisfy the most significant part of the equation; she does not have a genuine religious component. Neither New York City nor the United States represents a religion, a religious system, the global capital of idolatry, or more specifically, the single greatest false religion that has ever existed.

СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ НЕ СА ФАЛШИВА РЕЛИГИЯ

Макар че със сигурност е справедливо да се подчертае финансовото и корумпирано морално влияние на Съединените щати по целия свят, Съединените щати не успяват да задоволят най-значимата част от уравнението; те нямат истински религиозен компонент. Нито Ню Йорк, нито Съединените щати представляват религия, религиозна система, глобалната столица на идолопоклонството, или по-конкретно, най-великата фалшива религия съществувала някога.

As we have already shown, the great harlot of Revelation represents all of these things. Babylon, as “the mother of harlots and of the abomination of the earth” (Rev. 17:5), does not merely represent some general form of idolatry, such as “materialism” or “consumerism.” No, she represents the biggest, the greatest, the vilest and most bloodthirsty religious system the world has ever known. For all of America’s faults, there is simply no way that New York City or the United States can be criticized and twisted sufficiently to match the requirements of the prophecy.

Както вече показахме, голямата блудница от Откровение представлява всички тези неща. Вавилон, като „майка на блудниците и на мерзостта на земята“ (Откр. 17:5), не представлява просто някаква обща форма на идолопоклонство, като „материализъм“ или „консуматорство“. Не, тя представлява най-голямата, най-великата, най-покварената и кръвожадна религиозна система, която светът някога е познавал. Въпреки всички недостатъци на Америка, просто няма как Ню Йорк или Съединените щати да бъдат критикувани и изкривени до такава степен, така че да отговорят на изискванията на пророчеството.

Despite any negative influence the United States may have abroad, the other side of the coin seems to be missing from all the books I have read that argue for America as Babylon. Whatever shortcomings the United States may be guilty of, no one can deny that she is also a tremendous source of good in the world. The United States provides an inordinate amount of humanitarian aid to the world. When a massive earthquake devastated the Iranian city of Bam in 2003, for example, the United States spent tens of millions of dollars and rushed in teams of rescue and aid workers to bring relief.

Въпреки всяко негативно влияние, което Съединените щати могат да имат в чужбина, другата страна на монетата изглежда липсва във всички книги, които съм чел, защитаващи тезата, че Америка е Вавилон. За каквито и недостатъци да виним Съединените щати, никой не може да отрече, че тази страна е и огромен източник на добро в света. Съединените щати предоставят прекомерно количество хуманитарна помощ на света. Когато силно земетресение опустоши иранския град Бам през 2003 г., например, Съединените щати похарчиха десетки милиони долари и се втурнаха в екипи от спасителни и хуманитарни работници, за да окажат помощ.

This one example could literally be repeated thousands of times. Far more important, however, the United States is the heart of the global missions movement. Beyond providing a high percentage of the world's missionaries to minister and proclaim the gospel throughout the world, the Christian church in the United States is also by far the world's leading source of funding for foreign missions.

Този единствен пример може буквално да се повтори хиляди пъти. Много по-важно обаче е, че Съединените щати са сърцето на глобалното

мисионерско движение. Освен осигуряването на висок процент от мисионерите по света, които служат и прокламират Евангелието по целия свят, християнската църква в Съединените щати също е и безспорно водещият източник на финансиране на чуждестранни мисии.

This is not insignificant. How can the single greatest source of gospel evangelization to the nations, in terms of both funding and actual sending of missionaries, also be “the mother of . . . the abominations of the earth”? This dichotomy alone, I would suggest, rules out the United States as the fulfillment of the last-days Babylon.

Това не е нещо незначително. Как може най-големият източник на евангелизация за нациите в света, както по отношение на финансиране, така и на реално изпращане на мисионери, също да бъде и „майката на . . . мерзостите на земята”? Само тази дихотомия, по мое мнение, изключва Съединените щати като изпълнение на Вавилон от последните дни.

How do supporters of this view circumvent this glaring problem? Author R. A. Coombes suggests that the United States does indeed represent a religion, one that worships “Lady Liberty.” While idolatry often manifests in various and very subtle ways, to compare the values of freedom, equality, and civil liberties that underscore the Constitution of the United States with the descriptions of the drunk, seductive, bloodthirsty harlot of Revelation is just ridiculous.

Как поддръжниците на това мнение заобикалят този крещящ проблем? Авторът Р.А.Куумбс предлага тезата, че Съединените щати всъщност представляват религия, която се покланя на „Лейди Свобода“. Докато идолопоклонството често се проявява по различни и много фини начини, това да се сравняват ценностите на свободата, равенството и гражданските свободи, които са основни точки в Конституцията на Съединените щати, с описанията на пияната, съблазнителна, кръвожадна блудница от Откровение е просто нелепо.

Can someone idolize concepts such as liberty? Of course, but “Lady Liberty” is not the great end-time persecutor of Christians throughout the world. Nor do Americans bow down before the Statue of Liberty or offer her worship. This kind of stretching of the clear intentions and meaning of the text in order to blacken the United States to satisfy the requirements of the prophecy is far from convincing and, I would argue, is a glaring Achilles’ heel of this position.

Може ли някой да идолизира понятия като свободата? Разбира се, но „Лейди Свобода“ не е великият преследвач на християните по целия свят през последното време. Нито пък американците се кланят пред Статуята на свободата или пък я боготворят. Този вид разтягане на ясните намерения и смисъл на текста, с цел да се очернят Съединените щати, така че да задоволят изискванията на пророчеството, далеч не е убедително и, бих твърдял, е очевиден ахилесова пета на тази позиция.

DRUNK ON THE BLOOD OF THE SAINTS

In Revelation 17, the harlot Babylon is specifically emphasized as being drunk on the blood of the saints (v. 5). Babylon is not simply responsible for the wholesale slaughter of God’s holy martyrs; she celebrates and revels in it.

ПИЯНА ОТ КРЪВТА НА СВЕТИИТЕ

В Откровение 17 конкретно се набляга на описанието на блудницата Вавилон като пияна от кръвта на светиите (ст. 5). Вавилон не е просто отговорна за масовото клане на Божиите свети мъченици; тя го възхвалява и му се наслаждава.

Revelation 12 details Satan’s efforts in the last days not only to devour the woman Israel, but also “to make war with the rest of her children, who keep the commandments of God and hold to the testimony of Jesus” (v. 18). Thus, the harlot joyously indulges herself on the shed blood of all of God’s people, both Jews and Christians—and seeks to lure the world into joining in on her sick obsession.

Откровение 12 описва усилията на Сатана през последните дни не само да погълне жената Израел, но също и „да воюва с останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и се придържат към свидетелството на Исус“ (ст. 18). Така блудницата, преливаща от радост се

наслаждава на пролятата кръв на целия Божи народ, както евреи, така и християни — и се опитва да примами света да се присъедини към нейната болна мания.

While it is easy to see the parallels between the United States and the Roman Empire in terms of global prominence economically and militarily, how anyone can say the imagery of the bloodthirsty, saint-killing harlot accurately describes the United States is simply beyond me.

Макар че е лесно да се видят паралелите между Съединените щати и Римската империя по отношение на глобалната водеща роля в икономическо и военно отношение, как може да каже някой, че образите на кръвожадната, избиваща светиите блудница, описват точно Съединените щати, ми е просто невъзможно да проумея.

Unfortunately, the only way proponents of this view may support their arguments is to go down the dark and lurid road of endless conspiracy theories that cast the United States in a purely negative light. In *The Final Babylon*, for example, the authors spend much time casting every founding father as either a God-hating neo-pagan or an occultist. From there, they move forward to denigrate nearly every aspect of the American system imaginable.

За съжаление, единственият начин, по който привържениците на този възглед могат да подкрепят аргументите си, е да тръгнат по тъмния и мрачния път на безкрайни конспиративни теории, обрисувачи Съединените щати в изцяло негативна светлина. В „Последният Вавилон“, например, авторите посвещават много време на това да представят всеки баща основател или като мразец Бога неоезичник, или като окултист. Оттам те продължават нататък, очерняйки почти всеки аспект на американската система, който може да си представим.

While working through this material, I even found a reference to me— according to these authors, I am possibly a secret “Muslim not wishing to be exposed.”⁴ Unfortunately this is the kind of mind-set that is required to embrace a scenario where the United States is also secretly the greatest satanic nation in the world.

Анализирайки този материал, дори намерих откъс, отнасящ се за мен — според тези автори, аз може би съм таен „мюсюлманин, който не желае да бъде разобличен.“⁴ За съжаление това е вид мислене, което е необходимо,

за да се приеме сценарий, където Съединените щати също са тайно и най-голямата сатанинска нация в света.

Recognizing the fairly jarring problem this view poses to the United States-as-Babylon view, Doug Woodward, one of the more vocal champions of this position, argues that the United States fulfills this portion of the prophecy through its support of abortion.⁵ The problem, however, is that the harlot's sin is the killing of, not just innocents, but, in particular, "witnesses of Jesus" (Rev. 17:6; see also 12:17; 19:10; 20:4).

Признавайки доста очебийния проблем, който тази идея поставя за възгледа Съединените щати като Вавилон, Дъг Удуърд, един от най-изразените защитници на тази позиция, твърди, че Съединените щати изпълняват тази част от пророчеството чрез подкрепата си на аборта.⁵ Проблемът обаче е, че грехът на блудницата е убийството не само на невинните, но и по-специално на „свидетелите на Исус“ (Откр. 17:6; виж също 12:17; 19:10; 20:4).

She is guilty specifically for shedding the blood of "prophets and of saints" (Rev. 18:24). That's why the last-days martyrs are described as having been "beheaded because of their testimony of Jesus and because of the word of God" (Rev. 20:4). Abortion, as gruesome and as horrible as it is, simply is not a matter of biblical martyrdom for the name of Jesus or the Word of God.

Тя е виновна конкретно за проливането на кръвта на „пророци и светии“ (Откр. 18:24). Ето защо мъчениците от последните дни са описани като „обезглавени поради свидетелството си за Исус и поради Божието Слово“ (Откр. 20:4). Абортът, колкото и ужасяващ и чудовищен да е, просто не е въпрос на библейско мъченичество поради името на Исус или Божието Слово.

With all due respect to Woodward (whom I know and appreciate), efforts to link abortion in America to the great harlot's killing of saints and prophets comes across to me personally as a somewhat desperate effort to explain away one of the most important portions of the prophecy, and the United States' very clear failure to fulfill its descriptions.

С цялото ми уважение към Удуърд (когото познавам и ценя), усилията да се направи връзка между абортите в Америка и избиването на светии и пророци от голямата блудница лично на мен ми се струват като донякъде отчаян опит да се скълъпи някакво обяснение за една от най-важните части

от пророчеството и същевременно като съвсем очевидният провал на Съединените щати да изпълнят неговите описания.

To be clear, no one is arguing that the United States is a pure, shining beacon of light without its own sins, flaws, contradictions, excesses, and many dark secrets. To say that the United States is not the last-days Babylon is not to say that it is perfect. Far from it. However, the degree to which some proponents of the United States-as-Babylon view will go to repaint her as the very embodiment of all evil in the last days is not only disturbing, but because it is coming from Christians who have assumed the role of teachers, it is very disappointing.

За да бъде ясен, никой не твърди, че Съединените щати са чист, сияещ фар от светлина, лишени от лични грехове, недостатъци, противоречия, ексцесии и много тъмни тайни. Да се каже, че Съединените щати не са Вавилон от последните дни, не е същото като да се каже, че те са свършени. Далеч от това. Степента, до която някои привърженици на възгледа за Съединените щати като Вавилон са способни да стигнат, за да ги пренарисуват като самото възплъщение на всичкото зло от последните дни е не само обезпокоителна, но понеже идва от християни, които са поели ролята на учители, тя е и много разочароваща.

At a time when America's Christian leaders should be rallying the church to cry out and intercede for a revival of repentance to sweep this nation, as it has done in times past, they are instead arguing in favor of her destruction and actually calling other Christians to flee. Playing the role of accuser is the easiest job in the world. Contending for redemption, however, requires the kind of intercessory labor that Jesus Himself modeled for those of us who desire to be His disciples.

Във време, когато християнските лидери на Америка би трябвало да възраждат духа на църквата да вика към Бог и да се застъпва за съживление на покаяние, което да помете тази нация, така както е правила

в миналото, те вместо това аргументират в полза на нейното унищожение и всъщност призовават други християни да бягат. Да играеш ролята на обвинител е най-лесната работа на света. Да се бориш за изкупление обаче изисква вид ходатайски труд, който Самият Исус моделира за онези от нас, които желаят да бъдат Негови ученици.

We are living in a time when groups such as al-Qaeda, ISIS, and other terrorist organizations are recruiting tens of thousands of kids from all over the world to join the jihad and engage in reckless and brazen acts of mass murder, destruction, rape, enslavement, and outright genocide of various people groups, including the Christians of the Middle East. Numerous nations are endlessly lobbying the UN and working to wipe the State of Israel off the map. To suggest that the United States, of all the nations on earth, is most guilty for the blood of Jews and Christians and most deserving of the full wrath of God, so as to be completely destroyed forever, never to be found again, is ludicrous.

Живеем във време, в което групи като Ал Кайда, ИДИЛ и други терористични организации набират десетки хиляди деца от цял свят, за да се присъединяват към джихада и да участват в безразсъдни и безсрамни актове на масови убийства, унищожение, изнасилвания, поробване и чист геноцид на различни групи хора, включително християните от Близкия изток. Много нации безспирно лобират пред ООН и работят за изтриването на Държавата Израел от картата. Да се предлага идеята, че Съединените щати, от всички нации на земята, носят най-голяма вина за кръвта на евреи и християни и заслужават в най-голяма степен пълния Божи гняв, така че да бъдат напълно унищожени завинаги и никога да не се намерят вече, е нелепо.

WHERE'S THE DESERT?

Like the other cities we've discussed so far, New York City does not match the topographical description of a city in a "desert" (Rev. 17:3 hcsb). Those who hold to the belief that America is the harlot argue that the word John used, erémos, is translated as a "wilderness" in most Bible versions, and therefore it should not be seen as a literal desert. Instead, we are to imagine a forested wilderness—America, as it was when first discovered by the various European explorers.

КЪДЕ Е ПУСТИНЯТА?

Подобно на другите градове, които обсъждахме досега, Ню Йорк не съответства на топографското описание на град в „пустиня“ (Откр. 17:3 hcsb). Тези, които поддържат вярването, че Америка е блудницата, твърдят, че използваната от Йоан дума “еремос” се превежда като „пустош“ в повечето библейски версии и следователно не трябва да се разглежда като буквална пустиня. Вместо това трябва да си представим гориста пустош — Америка, каквато била, когато била открита за първи път от различните европейски изследователи.

As we have already pointed out, however, the word erémos contextually does not refer to a forested land, but specifically to a desert. In Isaiah 21, a passage from which Revelation 17 draws, Babylon is specifically called “the desert of the sea” (Isa. 21:1 kjv). Why? Because ancient Babylon sat in a desert. This is the context of the word in both Isaiah and Revelation. Proponents of the USA view cannot just point to those portions of the biblical prophecies that seem to align with the USA while ignoring others. There is no way around the fact that neither New York City nor the United States at

large meets this very simple, yet very important identifying mark of the last-days harlot.

Както вече посочихме обаче, думата “еремос” контекстуално не се отнася за гориста земя, а точно за пустиня. В Исая 21, пасаж, от който черпи Откровение 17, Вавилон е наречен конкретно „пустинята на морето“ (Исая 21:1 kjv). Защо? Защото древният Вавилон бил разположен в пустиня. Това е контекстът на думата както в Исая, така и в Откровение. Поддръжниците на възгледа за САЩ не могат просто да сочат към онези части от библейските пророчества, които изглежда се съгласуват със САЩ, същевременно игнорирайки други. Няма начин да избегнем факта, че нито Ню Йорк, нито Съединените щати като цяло не отговарят на този много прост, но въпреки това много важен идентификационен белег на блудницата от последните дни.

WHERE IS THE CAPITAL OF THE ISLAMIC WORLD?

Another factor that arguably disqualifies both New York City and the greater United States is that neither is the capital of the seventh/eighth beast empire, which I have argued represents the historical Islamic Caliphate and the revived Caliphate of the Antichrist. Quite to the contrary, the United States is most often viewed as “the Great Satan” by most Islamists and jihadists.

КЪДЕ Е СТОЛИЦАТА НА ИСЛЯМСКИЯ СВЯТ?

Друг фактор, който може да дисквалифицира както Ню Йорк, така и Съединени щати като цяло, е, че нито един от тях не е столицата на седмата/осмата империя на звяра, за която вече аргументирах, че представлява историческия ислямски халифат и възродения халифат на Антихриста. Точно обратното, САЩ бива най-често разглеждан като „Големия сатана“ от повечето ислямисти и джихадисти.

Together, the United States and Israel are seen as the greatest enemies of Islam in the whole world. Of course, if we are wrong in our identification of the seventh/eighth empire as Islam, then those who espouse the view that the United States is the final Babylon must be able to provide a cogent and scripturally supportable explanation of what those kingdoms are and how they represent the natural progression of the six previous kingdoms.

Заедно Съединените щати и Израел се разглеждат като най-големите врагове на исляма в целия свят. Разбира се, ако грешим в идентифицирането на седмата/осмата империя като ислям, тогава онези, които подкрепят възгледа, че Съединените щати са последният Вавилон, трябва да са в състояние да предоставят убедително обяснение, потвърждаемо от Библията, за това кои са тези царства и как те представляват естественото прогресиране на шестте предходни царства.

MISAPPLICATION OF TEXTS

Those who believe that the United States is Mystery Babylon rely heavily on a very selective reading of Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51 to support their view. Woodward, Kreiger, and McGriff, in The Final Babylon, draw much from these passages to argue their case for the United States as Babylon. Woodward specifically argues that the destroyer from the north, spoken of in both prophecies, is Russia, who will carry out an attack on the United States.

НЕПРАВИЛНО ПРИЛОЖЕНИЕ НА ТЕКСТОВЕ

Тези, които вярват, че Съединените щати са Тайна Вавилон, разчитат до голяма степен на един много селективен прочит на Исая 13–14 и Еремия 50–51, за да могат да подкрепят възгледа си. Удуърд, Крейгер и МакГриф в „Последният Вавилон“ черпят много от тези пасажи, за да аргументират своята теза за Съединените щати като Вавилон. Удуърд изрично твърди, че разрушителят от север, за който се говори и в двете пророчества, е Русия, която ще извърши атака срещу Съединените щати.

The glaring problem with this idea, however, is that the text directly names the attacker from the north as the Medes (Isa. 13:17; Jer. 51:11). History of course, confirms that it was the Medes, along with the Persians and some other, smaller regional kingdoms, who together conquered Babylon in 539 BC (cf. Dan. 5:31). It is impossible to say that “Medes” is a reference to Russia.

Очевидният проблем с тази идея обаче е, че текстът директно назовава нападателя от север като мидяните (Ис. 13:17; Йер. 51:11). Историята, разбира се, потвърждава, че именно мидяните, придружени от персите и някои други, по-малки регионални царства, заедно завладяват Вавилон през 539 г. пр. н. е. (вж. Дан. 5:31). Невъзможно е да се каже, че „мидяни“ се отнася за Русия.

Isaiah 13:20 presents another problem with trying to read the United States into these texts. After Babylon is destroyed, we are told, “it will never be inhabited or lived in from generation to generation; nor will the Arab pitch his tent there.” Now, let us honestly ask ourselves, does this sound more like the United States, or the Middle East?

Исая 13:20 представя друг проблем за тези, които тълкуват тези текстове, взимайки за даденост, че става въпрос за Съединените Щати. След като Вавилон бъде унищожен, ни се казва, „Никога няма да се насели, Нито ще бъде обитаван из род в род; Нито арабите ще разпъват шатрите си там.” Добре, нека сега да се запитаме честно

дали това звучи повече като Съединените щати или като Близкия изток?

Here's another glaring problem: When the entity described throughout Jeremiah 51 is finally judged, into what body of water is it thrown? The Atlantic Ocean? The Pacific? The Mississippi River? Of course not. Instead, it is cast "into the middle of the Euphrates" (Jer. 51:63). The prophecy concludes with "So shall Babylon sink down and not rise again" (v. 64).

Ето още един крещящ проблем: Когато субектът, описан в Йеремия 51, най-накрая бива съден, в кое водно тяло бива хвърлен? Атлантическия океан? Пасифика? Река Мисисипи? Разбира се, че не. Вместо това той бива хвърлен „всред Ефрат“ (Ер. 51:63). Пророчеството завършва с „Така ще потъне Вавилон и няма да се издигне“ (ст. 64).

Woodward also sees the term "the daughter of Babylon" as pointing to the United States (see Isa. 47:1; Jer. 50:42, et al.). Again, this is largely due to his reliance on Hislop's fraudulent narrative (see chapter 5). The term actually refers to Babylon itself, or more specifically, her citizens. A similar expression, "daughter of Zion" is used throughout the Scriptures for Jerusalem or her citizens. Zephaniah 3:14, for example says, "Shout for joy, O daughter of Zion! Shout in triumph, O Israel! Rejoice and exult with all your heart, O daughter of Jerusalem!"

Удуърд също разглежда термина „дъщерьо вавилонска“ като сочещ към Съединените щати (виж Иса. 47:1; Йер. 50:42 и др.). Отново, това до голяма степен се дължи на това, че се осланя на лъжливия разказ на Хислоп (вж. глава 5). Терминът всъщност се отнася до самия Вавилон, или по-точно, до неговите граждани. Подобен израз „дъщерьо сионска“ се използва в Писанията за Йерусалим или неговите граждани. Софония 3:14, например, казва: „Възвикай от радост, дъще сионска! Извикай триумфално, о, Израел! Радвай се и ликувай с цялото си сърце, йерусалимске дъще!”

The Hexham Bible Dictionary refers to this expression as “a poetic expression referring to the people of Jerusalem, as well as to the city itself (Psa 9:14; Isa 1:8; 16:1; 52:2; Jer 6:2; Jer 6:23; Lam 1:6; 4:22; Zech 2:10; Zeph 3:14).”⁶ The Baker Encyclopedia of the Bible similarly states, “Since ancient cities were considered metaphorically to be the mother of their inhabitants, referring to the people of Jerusalem as ‘daughters of Zion’ was entirely appropriate, particularly in poetic literature.”⁷

Библейският речник на Хексам определя този израз като „поетичен израз, отнасящ се до хората на Йерусалим, както и до самия град (Пса 9:14; Исая 1:8; 16:1; 52:2; Йер 6:2 ; Йер 6:23; Лам 1:6; 4:22; Зах 2:10; Соф 3:14).“⁶ Библейската енциклопедия на Бейкър заявява по подобен начин: „Тъй като древните градове метафорично се смятали като майката на техните жители, назоваването на народа на Йерусалим като „сионски дъщери“ било напълно подходящо, особено в поетичната литература.”⁷

At the conclusion of the great lament in Psalm 137, the psalmist declares, “O daughter of Babylon, you devastated one, how blessed will be the one who repays you with the recompense with which you have repaid us. How blessed will be the one who seizes and dashes your little ones against the rock” (vv. 8–9). Are we really to believe that the Bible is saying that whoever smashes American babies against rocks will be greatly blessed? The basis of this most pained lament is the extremely harsh treatment that the Jews had suffered at

the hands of the cruel Babylonians when they were carried away into exile. So, “daughter of Babylon” means Babylon itself; it is not some cryptic reference to the United States.

В края на голямото оплакване в Псалм 137, псалмистът заявява: „Дъщерьо вавилонска, която ще бъдеш запустена, Блазе на онзи, който ти въздаде За всичко що си сторила нам! Блазе на онзи, който хване и разбие о камък Малките ти деца!” (ст. 8–9). Наистина ли трябва да вярваме, че Библията казва, че всеки, който разбие в камък американски бебета, ще бъде изобилно благословен? Основната причина за това особено мъчително ридание е изключително суровото отношение, на което били потърпевши евреите от ръцете на жестоките вавилонци, когато били отведени в изгнание. И така, „вавилонска дъще“ означава самият Вавилон; това не е някаква тайнствено закодирана препратка към Съединените щати.

There are actually several other problems with attempting to apply these Old Testament passages to the United States, but for now, we will allow the weight of these few examples to speak for themselves. We will continue our discussion of Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51 in much greater detail in chapter 16.

Всъщност има няколко други проблема, свързани с опитите тези старозаветни пасажии да се прилагат към Съединените щати, но засега ще позволим тежестта на тези няколко примера да говорят сами за себе си. Ще продължим обсъждането на Исая 13–14 и Еремия 50–51 с много по-големи подробности в глава 16.

CONCLUSION

The United States fails to even come close to fulfilling a few of the most basic requirements of the prophecy of Revelation 17–18. It does not have the kind of genuine religious component that is unarguably so central to the prophecy. The United States is not the primary capital of global idolatry. It is most certainly not the heart of global religious persecution toward Jews and Christians. It does not sit in a desert. The United States simply does not fit the criteria given within the text.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Съединените щати не успяват дори да се доближат до изпълнението на някои от най-основните изисквания на пророчеството от Откровение 17–18. Те не притежават онзи чисто религиозен компонент, който несъмнено е толкова централен в пророчеството. Съединените щати не са главната столица на глобално идолопоклонство. Със сигурност не са сърцето на глобалното религиозно преследване срещу евреи и християни. Не седят в пустиня. Съединените щати просто не отговарят на критериите, дадени в текста.

16

LITERAL BABYLON

ALTHOUGH THE RUINS OF THE ONCE-MAGNIFICENT CITY of Babylon are today little more than an infrequently visited tourist attraction, many Christian teachers believe that in the days to come, Babylon will be rebuilt to far surpass its former, ancient glory and fulfill Revelation's prophecy of the last-days harlot city. Among those who espouse this view are classic commentators such as B. W. Newton, E. W. Bullinger, J. A. Seiss, Arthur Pink, and G. H. Lang (one of my absolute personal favorite commentators).

ВЪПРЕКИ ЧЕ РУИНИТЕ НА НЯКОГА ВЕЛИЧЕСТВЕНИЯ ГРАД Вавилон днес са нещо малко повече от рядко посещавана туристическа атракция, много християнски учители вярват, че в идните дни Вавилон ще бъде възстановен, далеч надминавайки предишната си, древна слава и изпълнявайки пророчеството от Откровение за града на блудницата от последните дни. Сред тези, които подкрепят тази гледна точка, са класически коментатори като Б. У. Нютън, Е. У. Булингър, Й. А. Сейс, Артур Пинк и Г. Х. Ланг (един от лично моите абсолютно любими коментатори).

More recently, this view has been taught by the late J. Vernon McGee, Arnold Fruchtenbaum, Robert Thomas, John MacArthur, Charles H. Dyer, Andy Woods, Chuck Missler, Mark Hitchcock, and Joel C. Rosenberg. For years, I also leaned very strongly toward this view.

В по-близки времена сред поучаващите този възглед са: покойният Дж. Върнън Макгий, от Арнолд Фрухтенбаум, Робърт Томас, Джон Макартър, Чарлз Х. Дайър, Анди Уудс, Чък Мислър, Марк Хичкок и Джоел К. Розенбърг. Години наред аз също клонях силно към този възглед.

Not surprisingly, this view gained significant popularity among prophecy teachers after the American invasion of Iraq in 2003. Almost immediately after the fall of Saddam Hussein's government, pastor Mark Hitchcock declared, "I believe that what we see happening before our eyes, in Iraq and the Middle East, is setting the stage for the rapid rise . . . of Babylon."² Mirroring such sentiments in 2005, Joel C. Rosenberg predicted that headlines across the world would

soon read, “Iraq Emerges from Chaos as Region’s Wealthiest Country.”² To critics of the American invasion of Iraq, he declared:

Не е изненадващо, че този възглед придоби значителна популярност сред учителите на библейски пророчества след американската инвазия на Ирак през 2003 г. Почти веднага след падането на правителството на Саддам Хюсеин, пастор Марк Хичкок заяви: „Вярвам, че това, което наблюдаваме да се случва пред очите ни, в Ирак и Близкия изток подготвя почвата за бързия възход. . . на Вавилон.”² Отразявайки подобни настроения през 2005 г., Джоел К. Розенберг прогнозира, че заглавията по света скоро ще бъдат: „Ирак изниква от хаоса, явявайки се най-богатата страна в региона.”² Пред критиците на американското нашествие в Ирак той заявява:

Iraq will form a strong, stable, and decisive central government. Iraq’s military and internal security forces will be well trained, well equipped, and increasingly effective. The insurgency will be crushed, support for it will evaporate, and foreign terrorists will stop flowing into the country. As the situation stabilizes, Iraqi roads and airports will become safe, and people will finally be able to move freely about the country.

“Ирак ще формира силно, стабилно и решително централно правителство. Иракските военни и вътрешни сили за сигурност ще бъдат добре обучени, добре оборудвани и все по-ефективни. Бунтът ще бъде смазан, подкрепата за него ще се изпари и чуждестранните терористи ще спрат да се стичат в страната. Докато ситуацията се стабилизира, иракските пътища и летища ще станат безопасни и хората най-накрая ще могат да се движат свободно из страната.

Tourists will pour in to visit the country’s many ancient archeological sites and national treasures . . . In short order, Iraq will emerge as an oil superpower, rivaling Saudi Arabia. Trillions of petrodollars will flood into the country . . . The ancient city of Babylon will emerge virtually overnight like a phoenix rising from the ashes to become one of the modern wonders of the world . . .

Туристите ще се вливат в страната, посещавайки многобройните й древни археологически обекти и национални съкровища . . . В кратък

срок Ирак ще се превърне в петролна суперсила, съперничаща на Саудитска Арабия. Трилиони петродолари ще нахлуят в страната. . . Древният град Вавилон ще се издигне на практика за една нощ като феникс, възкръснал от пепелта, за да се превърне в едно от съвременните чудеса на света. . .

The people of Iraq are about to experience a level of personal and national wealth and power they have never dreamed possible. The pundits who have written the country off to failure and chaos will be absolutely stunned by such a dramatic turn of events.³

Народът на Ирак е на път да изпита ниво на лично и национално богатство и власт, за което никога не са мечтали. Експертите, които отписаха страната, предвиждайки бъдеще на неизбежен на провал и хаос, ще бъдат абсолютно зашеметени от такъв драматичен обрат на събитията.³

In all fairness to both Hitchcock and Rosenberg, although their timing was wrong, their vision of a revived Babylon is still entirely possible. Iraq may very well eventually find stability and become a global religious hub and economic superpower. At the time of this writing, however, with the nation presently in shambles, at least for the immediate foreseeable future, this is very difficult to imagine. Of course, the future certainly has a way of throwing us all kinds of curveballs, and anything is most certainly possible.

За да бъде абсолютно справедлив както към Хичкок, така и към Розенберг, въпреки че определянето им на времето се оказва погрешно, тяхната визия за възроден Вавилон все още е напълно възможна. Ирак може в крайна сметка да постигне стабилност и да се превърне в глобален религиозен център и икономическа суперсила. Към момента на писането на тази книга обаче, когато в нацията цари безпорядък, поне в близко обозримо бъдеще, е много трудно да си представим това. Разбира се, бъдещето със сигурност има свойството да ни подхвърля всякакви видове неочаквани обрати и всичко със сигурност е възможно.

As a side note, this view would work best if the eighth beast kingdom is indeed the Islamic Caliphate. In fact, it is difficult to imagine that it could be fulfilled outside of an Islamic beast scenario. If Babylon were to be revived in Iraq, it seems nearly impossible that it would be the capital of a Western Antichrist power. It is very hard to imagine a major city in Iraq being ruled by a religious system other than Islam.

Като странична бележка, този възглед би функционираше най-добре, ако осмото царство на звяра наистина е Ислямският халифат. Въсъщност, трудно е да си представим, че това би могло да се изпълни отвъд сценария на ислямски звяръ. Ако Вавилон се възродеше в Ирак днес, изглежда почти невъзможно, че той би бил столица на западна антихристка сила. Много трудно е да си представим главен град в Ирак да бъде управляван от религиозна система, различна от исляма.

THE CASE FOR LITERAL BABYLON AS THE GREAT HARLOT

The arguments for the last-days harlot city to be a literal, rebuilt Babylon on the Euphrates are fairly straightforward:

АРГУМЕНТАЦИЯ ЗА БУКВАЛЕН ВАВИЛОН КАТО ВЕЛИКАТА БЛУДНИЦА

Аргументите за това, че градът на блудниците от последните дни ще бъде буквален, възстановен Вавилон на брега на Ефрат, са доста прости:

1. The context of Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51 is the end times.

1. Контекстът на Исая 13–14 и Еремия 50–51 е последните времена.

2. Because several events described within these prophecies were not fulfilled in history, they must thus be understood as pertaining to a future judgment of Babylon.

2. Тъй като няколко събития, описани в тези пророчества, не са се изпълнили в историята, те трябва да се разбират като отнасящи се до бъдещ съд над Вавилон.

3. Because the prophecy in Revelation 17–18 draws so heavily from Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51, Revelation must simply be a reiteration and expansion of these Old Testament prophecies.

3. Тъй като пророчеството в Откровение 17–18 черпи до такава голяма степен от Исая 13–14 и Еремия 50–51, Откровение трябва просто да бъде повторение и разширение на тези старозаветни пророчества.

4. In Zechariah 5:5–10, the woman being sent to Babylon (called “Shinar” in the text) so a temple can be built for her is none other than the great harlot, who was sent to Iraq until the last days, when she will be revealed to the world as the final Babylon.

Let us discuss each of these four arguments in order. How well do they hold up under scrutiny?

4. В Захария 5:5–10 жената, изпратена във Вавилон (наречена „Сенаар“ в текста), така че да бъде построен храм за нея, не е нищо друго освен голямата блудница, която е била изпратена в Ирак, оставайки там до последните дни, когато ще бъде разкрита на света като последния Вавилон.

Нека обсъдим всеки един от тези четири аргумента по ред. Колко добре издържат те на внимателна проверка?

THE CONTEXT OF ISAIAH AND JEREMIAH

First, does the context of Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51 point to a historical or an end-time fulfillment? Proponents of the literal Babylon view would say it pertains to the end times. The correct answer, however, is it pertains to both. Any honest assessment of these chapters must begin by affirming that both Isaiah and Jeremiah were

prophesying concerning the judgment on Babylon that was in their not-too-distant future.

КОНТЕКСТЪТ НА ИСАИЯ И ЙЕРЕМИЯ

Първо, дали контекстът на Исаия 13–14 и Йеремия 50–51 сочи към историческо изпълнение или към изпълнение от последното време? Привържениците на буквалния възглед за Вавилон биха казали, че се отнася до последните времена. Правилният отговор обаче е, че се отнася и за двете. Всяка честна оценка на тези глави трябва да започне с потвърждаването, че и Исаия, и Йеремия са пророкували относно съда над Вавилон, който предстоел в тяхното недалечно бъдеще.

Not only is this the clear context of the prophecies in general, but many of the individual details within the text bear this out. In both prophecies, for example, Babylon is said to be conquered by the Medes (Isa. 13:17; Jer. 51:11, 28). As we discussed in the previous chapter, this is exactly what happened. The prophecy of Daniel informs us that it was specifically Darius the Mede who actually took the city (Dan. 5:31).

Това не само е ясният контекст на пророчествата като цяло, но и много от отделните детайли в текста го потвърждават. И в двете пророчества, например, се казва, че Вавилон бива завладян от мидийците (Ис. 13:17; Йер. 51:11, 28). Както обсъдихме в предишната глава, точно това е, което се случва. Пророчеството на Даниил ни информира, че именно Дарий Мидянинът всъщност превзема града (Дан. 5:31).

Despite the historical nature of these prophecies, however, there is also some very clear eschatological language interwoven throughout. Isaiah 13:6, for example, speaks of “the day of the Lord.” Although there are occasions within Scripture where this phrase refers simply to a profound divine intervention in history (e.g., Amos 5:18, 20; Eze. 13:5; 30:3), the overwhelming usage of this term refers to the end of

this present age. Of course, as legendary commentator J. Alec Motyer reminds us, “the day of the Lord has many interim fulfillments.”⁴ This is likely the case here as well.

Въпреки историческото естество на тези пророчества обаче, в тях също е преплетен и много ясен есхатологичен език. Исаия 13:6, например, говори за „деня Господен“. Въпреки че има случаи в Писанието, когато тази фраза се отнася просто до разтърсваща божествена намеса в историята (напр. Амос 5:18, 20; Езе. 13:5; 30:3), преобладаващата употреба на този термин се отнася до края на тази настояща епоха. Разбира се, както ни напомня легендарният коментатор Дж. Алек Мотиър, „денят Господен има много междинни изпълнения.“⁴ Такъв вероятно е и случаят тук.

Isaiah 14 goes on to give a prophecy directed toward the king of Babylon that essentially bleeds directly into prophesying against the great last-days dictator, also called the Antichrist.

Исаия 14 продължава с пророчество, насочено към царя на Вавилон, което всъщност постепенно се разширява директно до пророкуване срещу великия диктатор от последните дни, наричан още Антихрист.

Despite the various indicators within the text that point to the end times, however, this does not negate the historical context of the prophecies. When faced with passages like this, preterist interpreters, who see most prophecy as having being fulfilled in history, and futurist interpreters, who see many prophecies having a last-days fulfillment, simply clash. Many argue that prophecies such as these should be understood as having a rigid either/or fulfillment—either

fulfilled in history or awaiting fulfillment in the future—with little to no room for anything in between.

Въпреки наличието на различни индикатори в текста, сочещи към последните времена, обаче, това не анулира историческия контекст на пророчествата. Тълкувателите претеристи, които гледат на повечето пророчества като изпълнили се в историята, и футуристите, които гледат на много от пророчествата като имащи бъдещо изпълнение в последните дни, просто влизат в конфликт едни с други, когато се сблъскват с пасажи като този. Мнозина твърдят, че пророчества като тези трябва да се разбират като имащи строго изпълнение от една опция – или изпълнено в историята, или очакващо изпълнение в бъдещето – с малко или никакво място за някакъв междинен вариант.

I would suggest that such an inflexible approach is entirely unnecessary. Any honest and careful treatment of these prophecies must acknowledge the layering of both historical and future all within the same text. Of course, to modern Western minds, which prefer historical methods to guide them as they strive to neatly dissect even the very Word of God, this can be an extremely frustrating concept.

The nature of Hebrew prophecy, so rich in poetry and hyperbole, however, does not always conform to Western categories and rules.

Бих казал, че такъв неотстъпчив подход е напълно ненужен. Всеки съвестен и внимателен подход към тези пророчества трябва да признае различното наслявяване както на историческо, така и на бъдещо значение в рамките на един и същ текст. Разбира се, за съвременните западни умове, които предпочитат да бъдат водени от исторически методи в стремежа си да дисектират сръчно дори самото Божие Слово, това може да бъде изключително разочароващо понятие. Естеството на еврейските пророчества, толкова богати на поезия и хипербола, обаче, не винаги съответства на западните категории и правила.

While there is no universal interpretive principle that we can apply to every prophetic passage in the Bible, it is quite common for the prophets to speak about events that were in their near or immediate future, yet in doing so, prophesy through those events to a more distant horizon called the last days. This is also the best approach, I would contend, to understand Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51. Arguably, these prophecies must be understood as speaking of both the historical fall of Babylon and a future judgment of God in the last

days. Does this mean that the city of Babylon must be rebuilt on its old foundations?

Въпреки че няма универсален тълкувателен принцип, който можем да приложим към всеки един пророчески пасаж в Библията, доста обичайно е пророците да говорят за събития, които са били в тяхното близко или непосредствено бъдеще, но същевременно пророкуват чрез тези събития за един по-далечен хоризонт, наречен последните дни. Бих твърдял, че това е и най-добрият подход за разбиране на Исаия 13–14 и Еремия 50–51. Може да се каже, че тези пророчества трябва да се разбират като говорещи както за историческото падане на Вавилон, така и за бъдещ Божий съд в последните дни. Това означава ли, че град Вавилон трябва да бъде изграден отново върху старите си основи?

While this is certainly possible, I don't believe the text demands this. But if our reading of these prophecies leads us to conclude that a literal, future city of Babylon must be rebuilt, ultimately we must also demand the same for other kingdoms and peoples who technically no longer exist, such as Edom, Moab, Ammon, and Amalek. Although there were clearly historical judgments on all of these kingdoms/tribes, there are also prophecies that speak of their judgment in the

last days. Rarely however does anyone demand that they experience some kind of very literal revival or rebirth.

Макар че това със сигурност е възможно, не вярвам, че текстът го изисква. Но ако нашето четене на тези пророчества ни доведе до заключението, че един буквален, бъдещ град Вавилон трябва да бъде възстановен, в крайна сметка трябва да изискваме същото и за други царства и народи, които технически вече не съществуват, като Едом, Моав, Амон и Амалик. Въпреки че е имало недвусмислено исторически присъди за всички тези царства/племена, има и пророчества, които говорят за тяхната присъда през последните дни. Рядко се случва обаче някой да твърди, че е нужно те да преживеят някакво много буквално съживление или прераждане.

We need not look for a literal rebirth of the kingdom of Edom or of Moab, for example. Most often, the prophecies that speak of an eschatological judgment on these two are simply taken to mean that the regions formerly occupied by these kingdoms will experience some kind of last-days judgment. Alternately, in some cases, these

ancient names seem to take on an even broader meaning, representing all of Israel's enemies at the end of the age, with no direct correlation to where they dwell.

Не е нужно да търсим буквално прераждане на царство Едом или Моав, например. Най-често пророчествата, говорещи за есхатологична присъда върху тези двете, просто се тълкуват като означаващи, че регионите окупирани по-рано от тези царства, ще преживеят някакъв вид присъда в последните дни. Алтернативно, в някои случаи тези древни имена изглежда придобиват още по-широко значение, представяйки всичките врагове на Израил в края на епохата, без пряка връзка с мястото, където живеят.

The prophecy of Obadiah, for example, casts the mountain (or kingdom) of Edom as being judged in the day of the Lord. Most futurists, however, take this to mean much more than a last-days judgment on the region of southern Jordan. Edom in this context is most often seen to represent the whole of Israel's end-time antagonists possessed with what Ezekiel calls "an everlasting hatred" (Eze. 35:5 amp).

Пророчеството на Авдия, например, изобразява планината (или царството) на Едом като претърпяваща осъждение в деня Господен. Повечето футуристи обаче смятат, че това означава много повече от просто присъда от последните дни върху региона на Южна Йордания. В този контекст Едом най-често се разглежда като представляващ всички есхатологични антагонисти на Израил взети заедно, обладани от това, което Езекиил нарича „вечна омраза“ (Езекил 35:5).

If we are to see Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51 as first and foremost speaking of a historical judgment on ancient Babylon while also speaking more generally to the Lord's end-time judgment of the enemies of God throughout the region of southern Iraq, I believe this would be sufficient to satisfy the meaning of the text. Referring to Jeremiah 50–51, Messianic Jewish professor Dr. Michael Brown accurately comments,

Ако искаме да тълкуваме Исая 13–14 и Йеремиа 50–51 като отнасящи се най-вече до историческа присъда над древен Вавилон, говорейки същевременно по-общо за Господната присъда в последното време над враговете на Бог в целия регион на Южен Ирак, вярвам, че това би било достатъчно, за да задоволи смисъла на текста. Позовавайки се на Йеремиа 50–51, месианският еврейски професор д-р Майкъл Браун точно коментира:

“Babylon is given such prominence in the Scriptures . . . because it represents the epitome of human pride and world conquest, it becomes a type of all hostile world powers, serving as the ultimate anti-God symbol in Revelation 17:1–19:5.”⁵

„На Вавилон е отдадено такова голямо значение в Писанията. . . тъй като представлява олицетворение на човешката гордост и завладяването на света, той се превръща в праобраз на всички враждебни световни сили, служейки като върховния символ на опозиция срещу Бога, използван в Откровение 17:1–19:5.”⁵

THE WALLS OF BABYLON

The next argument made for the futurity of Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51 is that many of their details were not fulfilled in history. Proponents of the literal Babylon view point out, for example, that Jeremiah describes the walls of Babylon being completely razed, when in fact, this did not happen when Babylon fell. Similarly, Jeremiah describes Babylon’s physical collapse as very sudden,

whereas it was actually long and protracted. Jeremiah also describes Babylon being uninhabited forever, never to be rebuilt, though it has been both rebuilt and inhabited since Jeremiah's day.

ВАВИЛОНСКИТЕ СТЕНИ

Следващият аргумент за бъдещия характер на Исая 13–14 и Йеремиа 50–51 е, че много от подробностите в тях не са се изпълнили в историята. Привържениците на буквалния възглед за Вавилон посочват, например, че Йеремиа описва стените на Вавилон като напълно изравнени със земята, докато това не се случва в действителност, когато Вавилон пада. По подобен начин Йеремиа описва физическия колапс на Вавилон като много внезапен, докато всъщност той е бил дълъг и продължителен. Йеремиа също така описва Вавилон като необитаем завинаги, без възможността да бъде построен отново някога, въпреки че бил както възстановен, така и обитаван още от времето на Йеремиа.

Upon initial consideration, this seems to make a strong case for the view that this prophecy has yet to be fulfilled. A more careful consideration of each point, however, reveals some weaknesses in the larger argument.

При първоначален анализ изглежда, че това е силна аргументация за възгледа, че пророчеството предстои тепърва да се изпълни. Повнимателното разглеждане на всеки аспект обаче разкрива някои слабости в по-широкия смисъл на аргумента.

Let's consider the walls of Babylon. These towering walls were so massive that they were at one time considered to be among the seven wonders of the ancient world. While these descriptions must be exaggerated to some degree, Herodotus wrote that the walls were 56 miles long, 80 feet thick, and 320 feet high!6 So when Jeremiah said

that these walls would be “completely razed” (51:58), this was a profound claim.

Нека разгледаме стените на Вавилон. Тези извисяващи се стени били толкова масивни, че по едно време се смятали за сред седемте чудеса на древния свят. Въпреки че тези описания трябва да са преувеличени до известна степен, Херодот пише, че стените са били дълги 56 мили, 80 фута дебели и 320 фута високи!⁶ И така, когато Йеремя казва, че тези стени „съвсем ще бъдат разрушени“ (51:58), това било извънредно твърдение.

The prophecy also says, “Her high gates will be set on fire.” Earlier in the prophecy, Babylon was also predicted to fall “suddenly” and in dramatic fashion (51:8). Yet when Babylon actually did fall, her walls were not razed, her gates were not burnt, and her fall unfolded in a long and protracted fashion. Instead of smashing the great walls, in fact, the armies of the Medes and the Persians actually crept under the walls through the Euphrates River and took the city by surprise. The great walls remained for some centuries, slowly crumbling into disrepair and decay.

Пророчеството също така казва: „Високите ѝ порти ще бъдат опожарени“. По-рано в пророчеството също се предсказва, че Вавилон ще падне „внезапно“ и по драматичен начин (51:8). Но когато Вавилон действително пада, стените ѝ не биват разрушени, портите ѝ не биват изгорени и падането ѝ се разгръща дълго и продължително. Вместо да разбият големите стени, армиите на мидийците и персите в действителност се промъкват под стените през река Ефрат и изненадват града. Големите стени продължили да съществуват в продължение на няколко века, рушейки се бвано, превръщайки се в занемарени развалини.

Considering the stark contrast between what the prophet described and what actually unfolded in history, we have some interpretive choices to make. First, we might simply understand Jeremiah to have been using dramatic and exaggerated language to describe Babylon’s fall. Some interpreters have suggested that Jeremiah used the

language of a physical collapse to poetically and forcefully describe what was in fact a devastating, drastic, and sudden political collapse. Second, we may claim that this language of shattered walls and burnt gates must be understood in a very rigidly literal sense and argue that it can only be describing a future fall of Babylon.

Взимайки предвид резкия контраст между описаното от пророка и това, което действително се разгърща в историята, ние трябва да направим някои тълкувателни избори. Първо, може просто да стигнем до заключението, че Йеремиа е използвал драматичен език, преувеличен език, за да опише падането на Вавилон. Някои тълкуватели предполагат, че Йеремиа е използвал езика на физическия колапс, за да опише по поетичен и въздействащ начин това, което всъщност представлявало опустошителен, драстичен и внезапен политически колапс. Второ, можем да твърдим, че този език на разрушени стени и изгорени порти трябва да се разбира в много строго буквален смисъл и да излагаме аргументи за това, че той може да описва единствено бъдещото падане на Вавилон.

The problem with this option, however, is that it requires any future Babylon to be surrounded by massive walls and looming gates. If it is not, then even a future destruction of Babylon would not literally satisfy the descriptions of the text. The idea of a modern fortified city, however, would seem to be starkly anachronistic. Though ancient

cities often had walls and gates to protect them from invaders, modern cities do not. It is therefore much more likely that the language of walls and gates being shattered was intended to be understood more as hyperbole than as a rigidly literal description.

Проблемът с тази опция обаче е, че тя изисква всеки бъдещ Вавилон да бъде заобиколен от масивни стени и порти със застрашителни размери. Ако това не е така, тогава дори бъдещо унищожение на Вавилон няма да може да удовлетвори буквално описанията на текста. Идеята за модерен, обграден с крепости град обаче изглежда напълно анахронична. Въпреки че древните градове често са имали стени и порти, за да ги предпазват от нашественици, това не важи за съвременните градове. Следователно много по-вероятно е езикът, описващ стени и порти, които биват напълно разрушени, да се разбира по-скоро като хипербола, отколкото като строго буквално описание.

To be clear, I adhere to a more literal hermeneutic. In other words, I interpret Scripture literally whenever possible, but in doing so, I adhere to what I call Literal a “rational literalism,” which recognizes that biblical prophecy quite frequently uses poetic exaggeration and hyperbole. Even when reading the Bible literally, we must still take the various kinds of literature we are reading into consideration.

Prophetic and apocalyptic literature often use this kind of poetic, exaggerated language.

За да бъде ясен, аз се придържам към по-буквалната херменевтика. С други думи, аз тълкувам Писанието буквално, когато е възможно, но същевременно се придържам към това, което аз наричам буквално, т.е. „рационален буквализъм“, който признава, че библейското пророчество доста често използва поетично преувеличение и хипербола. Дори когато четем Библията буквално, ние все пак трябва да вземем предвид различните видове литература, която четем. Пророческата и апокалиптичната литература често използва този вид поетичен, преувеличен език.

Consider another detail that demonstrates this quite well. Referring to Babylon’s destruction, Jeremiah 51:42 says, “The sea has come up over Babylon. She has been engulfed with its tumultuous waves.” Now, obviously, this was not fulfilled literally in history. The sea did not flood the city of Babylon. Rather, the soldiers of the Medes and the Persians flooded her and engulfed her. The hyperliteralist interpreter, who refuses to see this as prophetic language, must claim that a latter-days Babylon will be flooded by the sea.

Помислете за една друга подробност, която демонстрира това доста добре. Говорейки за унищожението на Вавилон, Еремия 51:42 казва: „Морето се надигна против Вавилон, той покрит е от бушуващите му вълни.“ Това обаче очевидно не се е изпълнило буквално в историята. Морето не наводнява град Вавилон. По-скоро войниците на мидийците и персите я заливат и поглъщат. Хипербуквалният тълкувател, който отказва да види това като пророчески език, е принуден да твърди, че Вавилон от последните дни ще бъде наводнен от морето.

The thing is, Babylon is nearly three hundred miles inland from the Persian Gulf, and the Euphrates River is most certainly not a sea. A rational literalism would acknowledge that this portion of the prophecy is simply using somewhat flamboyant prophetic language to describe Babylon’s very drastic historical fall.

Проблемът е, че Вавилон се намира на почти триста мили от Персийския залив, а река Ефрат със сигурност не е море.

Рационалният буквализъм би признал, че тази част от пророчеството просто използва някак пищен пророчески език, за да опише доста драстичното историческо падане на Вавилон.

Again, the most reasonable approach is to say that although Jeremiah was primarily speaking of the historical fall of Babylon, he was also looking forward, toward a last-days judgment on the Lord's enemies, particularly in the region of southern Iraq.

Отново, най-логичният подход е да се каже, че въпреки че Йеремия говорил предимно за историческото падане на Вавилон, той също очаквал с нетърпение съда над Господните врагове от последните дни, особено в района на Южен Ирак.

THE COMPOSITE CITY OF SATAN

The third argument employed by those who take the literal Babylon view is that since Revelation 17–18 draws so heavily from Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51, Revelation itself is simply a reiteration of those Old Testament prophecies. This argument, too, runs into some very significant difficulties. While Revelation 17–18 does, in fact, draw heavily from Isaiah's and Jeremiah's prophecies about Babylon,

Revelation also draws from other Old Testament prophecies that point us to several other cities.

СЪСТАВНИЯТ ГРАД НА САТАНА

Третият аргумент, използван от онези, които приемат буквалния възглед за Вавилон, е, че тъй като Откровение 17–18 черпи до такава голяма степен от Исаия 13–14 и Еремия 50–51, Откровение само по себес си е просто повторение на тези старозаветни пророчества. Този аргумент също се сблъсква с някои много значителни трудности. Докато Откровение 17–18 всъщност черпи до голяма степен от пророчествата на Исаия и Еремия, отнасящи се до Вавилон, Откровение черпи и от други старозаветни пророчества, които ни насочват към няколко други града.

It actually draws from imagery and prophecies of multiple cities to paint a composite picture of the future, last-days “Babylon,” which would not be revealed until the last days. When we carefully analyze the prophecy of Revelation 17–18 and consider all the various citations, allusions, and echoes found there, it points us to Babylon, yes, but also to Rome, Nineveh, Tyre, Edom, Sodom and Gomorrah, and even to Jerusalem. Rather than understanding the last-days

Babylon to be any of these ancient cities, though, we should understand it to be a composite of them all. Let's consider some of the passages and symbols that Revelation draws from.

То всъщност черпи от многобройни образи и пророчества за различни градове, за да нарисува съставна картина на бъдещия „Вавилон“ от последните дни, който няма да бъде разкрит преди настъпването на последните дни. Когато анализираме внимателно пророчеството от Откровение 17–18 и разгледаме всички различни цитати, алюзии и отзвуци, които се намират там, то ни насочва към Вавилон, да, но също и към Рим, Ниневия, Тир, Едом, Содом и Гомор и дори към Йерусалим. Вместо да тълкуваме Вавилон от последните дни като някой от тези древни градове обаче, трябва да го тълкуваме като съчетание от всички тях. Нека разгледаме някои от пасажите и символите, от които черпи Откровение.

BABYLON

Few can deny that the prophecy of Revelation relies heavily on a few Old Testament prophecies that speak about the judgment of Babylon. The most significant of these prophecies are Isaiah 13–14, 21 and Jeremiah 50–51. When Jeremiah described Babylon's looming judgment, he called God's people to leave Babylon, lest they be caught up in her destruction: "Come forth from her midst, My people,

and each of you save yourselves from the fierce anger of the Lord” (Jer. 51:45). In Revelation, we hear an almost identical call: “Come out of her, my people, so that you will not participate in her sins and receive of her plagues” (Rev. 18:4).

ВАВИЛОН

Малцина са в състояние да отрекат, че пророчеството от Откровение разчита до голяма степен на няколко старозаветни пророчества, които говорят за съда на Вавилон. Най-значимите от тези пророчества са Исая 13–14, 21 и Еремия 50–51. Когато Йеремя описва задаващата се присъда на Вавилон, той призовава Божия народ да напусне Вавилон, за да не бъде завлечен в неговото унищожение: „Народе Мой, излез изсред него и нека всеки да спаси живота си от пламналия гняв на Господ.“ (Йер 51:45). В Откровение чуваме почти идентичен призив: „И чух друг глас от небето да казва: „Народе Мой, излез от нея, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделиш наказанията ѝ, защото нейните грехове стигнаха чак до небето и Бог си спомни престъпленията ѝ.“ (Откр. 18:4).

In declaring the actual fall of Babylon, Isaiah saw a messenger on horseback shouting, Fallen, fallen is Babylon; and all the images of her gods are shattered on the ground” (Isa. 21:9). Jeremiah’s account contains a similar declaration: “Suddenly Babylon has fallen and been broken. . . . Babylon will become a heap of ruins, a haunt of jackals, an object of horror and hissing, without inhabitants” (51:8, 37). The account in Revelation combines these passages, with the angel crying out, “Fallen, fallen is Babylon the great! She has become

a dwelling place of demons and a prison of every unclean spirit, and a prison of every unclean and hateful bird” (18:2).

При обявяването на действителното падане на Вавилон, Исая вижда действителен пратеник на кон, който вика: „ “Падна, падна Вавилон, И всичките изваяни идоли на боговете му се строшиха на земята!” (Ис. 21:9). Описанието на Йеремиа съдържа подобно изявление: „Внезапно, падна Вавилон и се разруши. . . .Вавилон ще стане грамади, Жилище на чакали, За учудване и подсвиркване, Необитаем.” (51:8, 37). Написаното в Откровение съчетава тези пасажки, като виждаме ангелът да вика: „Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица;” (18:2).

Further, the Lord’s judgment of Babylon is described in Jeremiah with the words, “O you who dwell by many waters, abundant in treasures, your end has come” (51:13). Revelation, on the other hand, says, “Then one of the seven angels . . . came and spoke with me, saying, ‘Come here, I will show you the judgment of the great harlot who sits on many waters’” (Rev. 17:1). Similarly, Isaiah 21 is a prophecy against Babylon, called there “the desert of the sea” (v. 1 kjv), whereas in Revelation, John sees Babylon both in a desert and sitting upon many waters (17:1, 3, 15).

Освен това Господният съд над Вавилон е описан в Йеремиа с думите: „О, ти, който живееш край много води, Който изобилваш със съкровища, Краят ти дойде“ (51:13). От друга страна Откровение казва: „Тогавата един от седемте ангела... . . дойде и говори с мен, като каза: „Дойди, ще ти покажа съдбата на голямата блудница, която седи на много води“ (Откр. 17:1). По подобен начин, Исаия 21 е пророчество срещу Вавилон, наречено там „пустинята на морето“ (ст. 1 kjv), докато в Откровение Йоан вижда Вавилон както в пустиня, така и седнала върху много води (17:1, 3, 15).

BY THE EUPHRATES OR BY THE SEA?

It is important to note here an important distinction between the Babylon of Jeremiah 51 and the Babylon of Revelation 18. As Jeremiah finishes his prophecy, he is told, “As soon as you finish reading this scroll, you will tie a stone to it and throw it into the middle of the Euphrates” (Jer. 51:63). The act of throwing the scroll into the Euphrates is itself a prophetic act representing Babylon being thrown into the river. In Revelation, however, the stone is cast, not into the Euphrates, but into the sea:

НА БРЕГА НА ЕФРАТ ИЛИ НА МОРЕТО?

Тук е важно да се отбележи важно разграничение между Вавилон на Еремиа 51 и Вавилон от Откровение 18. Когато Йеремиа завършва своето пророчество, му се казва: „И като изчетеш тая книга, вържи на нея камък и хвърли я в сред Евфрат“ (Ер. 51:63). Актът на хвърляне на свитъка в Ефрат сам по себе си е пророчески акт, символизиращ това, че Вавилон ще бъде хвърлен в реката. В Откровение обаче камъкът бива хвърлен не в Ефрат, а в морето:

“Then a strong angel took up a stone like a great millstone and threw it into the sea, saying, ‘So will Babylon, the great city, be thrown down with violence, and will not be found any longer’” (18:21). So one city is described as sitting on the Euphrates River, and the other city actually sits by a sea. As we will see later, the “Babylon” of Revelation, in terms of its proximity to the sea, is described in ways much more akin to the ancient seaport of Tyre than the historical city of Babylon, nearly three hundred miles up from the Persian Gulf.

Nevertheless, it is clear that Revelation 17–18 relies heavily on the prophecies in Isaiah and Jeremiah, both of which refer to judgment on literal Babylon.

„И един силен ангел взе един камък голям като воденичен, та го хвърли в морето и рече: Така стремително ще бъде тръшнат Вавилон, великият град, и няма вече да се намери.” (18:21). Така че единият град е описан като разположен на река Ефрат, а другият град всъщност седи до морето. Както ще видим по-късно, „Вавилон“ от Откровение, що се отнася до близостта му до морето, е описан по начини, много по-сходен с древното морско пристанище Тир, отколкото с историческия град Вавилон, намиращ се на близо триста мили на север от персийския Залив.

Nevertheless, it is clear that Revelation 17–18 relies heavily on the prophecies in Isaiah and Jeremiah, both of which refer to judgment on literal Babylon. It is because of these clear allusions, in fact, that proponents of the view hold that the last-days Babylon is simply literal Babylon. Their observations, of course, are accurate. It is critical, however, to also consider the numerous other citations and allusions from various Old Testament passages, as well as imagery and symbolism that would have been widely understood by first-century believers.

Въпреки това е ясно, че Откровение 17–18 разчита до голяма степен на пророчествата в Исая и Йеремиа, като и двете се отнасят до съда

над буквалния Вавилон. Именно поради ясното значение на тези алюзии всъщност привържениците на възгледа твърдят, че Вавилон от последните дни е просто буквален Вавилон. Техните наблюдения, разбира се, са точни. От критично значение е обаче да се вземат предвид и множеството други цитати и алюзии от различни старозаветни пасажии, както и образите и символиката, които биха били широко разпространено схващане сред вярващите от първи век.

ROME

As discussed earlier, there can be little doubt that the early Christians would have also understood the prophecy of Revelation 17–18 to be referring, to some degree, to the pagan city of Rome. This would not have been a mistake on their part; it was clearly the Lord’s intention when He inspired the prophecy. Not only was the term Babylon commonly used by first-century Christians and Jews to specifically refer to Rome (see chapters 9 and 12), but the Lord specifically chose to use the symbolism of a woman sitting on seven hills. This is fairly specific language.

РИМ

Както беше обсъдено по-рано, почти няма съмнение, че ранните християни вероятно също биха тълкували пророчеството от Откровение 17–18 като отнасящо се до известна степен до езическия град Рим. Това не би било грешка от тяхна страна; това очевидно било Господното намерение, когато вдъхновил пророчеството. Терминът Вавилон не само бил използван често от християни и евреи от първи век за конкретно обозначаване на Рим (вижте глави 9 и 12), но Господ също избира да използва по-конкретно символиката на жена, седяща на седем хълма. Това е доста специфичен език.

We have shown that Roman coins from this period actually had just such an image on them. Rome was known as the city on seven hills. No one reading this prophecy in the first century would have missed this. Rome was also the primary world economic hub and the center of both idolatry and persecution at the time. There is much about that first-century city that fulfills the descriptions within the prophecy.

Ние посочихме, че римските монети от този период всъщност са имали точно такова изображение върху тях. Рим бил известен като градът, разположен на седем хълма. Никой, четящ това пророчество през първи век, не би пропуснал това. Рим също бил основният световен икономически център и център както на идолопоклонството, така и на преследването по онова време. Има много неща, свързани с този град от първи век, които отговарят на описанията в пророчеството.

To suggest that a biblically literate believer in the first century would have seen the prophecy as referring, not to Rome but to literal Babylon, would be to ignore these points. Of course, as we explained in chapter 12, there are other reasons why the city of Rome does not fit or fulfill the prophecy. So on one hand, we must acknowledge that the prophecy draws much from the symbols, characteristics, and spirit of the city of Rome; on the other, we must concede that it is still pointing to something else.

Да се предположи, че един библейски грамотен вярващ през първи век би възприемал пророчеството като отнасящо се не към Рим, а към буквалния Вавилон, би означавало да се пренебрегнат тези елементи. Разбира се, както обяснихме в глава 12, има и други причини, поради които град Рим не отговаря на или не изпълнява пророчеството. Така че, от една страна, трябва да признаем, че пророчеството черпи до голяма степен от символите, характеристиките и духа на град Рим; от друга, трябва да признаем, че въпреки това то сочи и към нещо друго.

TYRE Revelation 17–18 also draw heavily from prophecies that speak about the destruction of the city of Tyre. In Isaiah in the prophet’s day, Tyre was a renowned economic hub. As a port city just north of Israel, in what is now Lebanon, Tyre was a natural center of regional trade. Merchants from Tyre set out to navigate the Mediterranean waters, and founded various colonies on the coasts of Greece and northern Africa, in Carthage, and as far as Sicily and Corsica, Spain.⁷ Interestingly, Tyre was famous for its production of a

costly purple dye known as “Tyrian purple,” extracted from a type of sea snail.⁸ Remember that in ancient times this color was worn almost exclusively by royalty.

ТИР

Откровение 17–18 също черпи до голяма степен от пророчества, които говорят за унищожението на град Тир. В Исая, в дните на пророка, Тир бил прочут икономически център. Като пристанищен град на север от Израел, в днешния Ливан, Тир бил естествен център на регионална търговия. Търговци от Тир поемали на път из водите на Средиземно море, основавайки различни колонии по бреговете на Гърция и Северна Африка, в Картаген и чак до Сицилия и Корсика, Испания.⁷ Интересното е, че Тир е известен с производството на скъпо лилаво багрило, известно като „тирийско лилаво“, извличано от вид морски охлюви.⁸ Не забравяйте, че в древни времена този цвят е бил носен почти единствено само от кралски особи.

That the harlot-queen of Revelation is specifically decked out in scarlet and Tyrian purple is not likely a coincidence. There are also a few other allusions to Tyre in the harlot prophecy.

Това, че се уточнява, че царицата-блудница от Откровение е украсена в червено и тирско лилаво, вероятно не е съвпадение. Има и няколко други алюзии за Тир в пророчеството за блудницата.

In Revelation 17:2, we are told, “The kings of the earth committed acts of immorality” with the woman. G. K. Beale and other commentators see here a clear allusion to Isaiah 23, an oracle that is specifically directed against the ancient city of Tyre. There, Tyre is repeatedly referred to as an economic prostitute who “play[s] the harlot with all the kingdoms on the face of the earth” (v. 17). When the angel in Revelation speaks of the judgment against Babylon, he says, “Your merchants were the great men of the earth” (18:23). This language is clearly drawn from Isaiah 23, where we read that Tyre’s “merchants were princes” and its “traders were the honored of the earth” (v. 8).

В Откровение 17:2 ни се казва: „Земните царе блудстваха“ с жената. Г. К. Бийл и други коментатори виждат тук ясна алюзия към Исая 23,

предсказание, изрично отправено срещу древния град Тир. Там Тир многократно бива описван като икономическа проститутка, която „блудствува с всичките царства по лицето на земята“ (ст. 17). Когато ангелът в Откровение говори за съда срещу Вавилон, той казва: „твоите търговци бяха големци на земята“ (18:23). Този език несъмнено е извлечен от Исая 23, където четем, че търговците на Тир „бяха князе“ и неговите „търговци бяха най-почитани на земята“ (ст. 8).

Revelation also draws from a major prophecy in Ezekiel. In Revelation 18, when the merchants, shipmasters, and sailors hear of Babylon’s collapse, they break into a lament drawn almost entirely from Ezekiel 27, a prophecy against Tyre. Read through the following two passages and note the numerous similarities between the two.

Откровение черпи също и от едно главно пророчество в Йезекиил. В Откровение 18, когато търговците, капитаните и моряците чуват за рухването на Вавилон, те избухват в ридание, извлечено почти изцяло от Йезекиил 27, пророчество срещу Тир. Прочетете следните два пасажа и отбележете многобройните прилики между двете.

Your wealth, your wares, your merchandise . . . will fall into the heart of the seas on the day of your overthrow. At the sound of the cry of your pilots the pasture lands will shake. All who handle the oar, the sailors and all the pilots of the sea will come down from their ships; They will stand on the land, and they will make their voice heard over you and will cry bitterly. They will cast dust on their heads, they will wallow in ashes. Also they will make themselves bald for you and gird themselves with sackcloth; and they will weep for you in bitterness of soul with bitter mourning. Moreover, in their wailing they will take up a lamentation for you and lament over you: “Who is like Tyre, like her who is silent in the midst of the sea? When your wares went out from the seas, you satisfied many peoples; with the abundance of your wealth and your merchandise you enriched the kings of earth. Now that you are broken by the seas in the depths of the waters, your

merchandise and all your company have fallen in the midst of you. All the inhabitants of the coastlands are appalled at you, and their kings are horribly afraid; They are troubled in countenance. The merchants among the peoples hiss at you; you have become terrified and you will cease to be forever. (Eze. 27:27–36)

“Твоето богатство и твоите стоки, твоите моряци и твоите кормчии, онези, които заздравяваха корабите, дърводелците и търговците с твоята стока и всички твои бойци, които бяха у тебе, и целият твой екипаж в деня на падението ти ще паднат посред морето. При силния вик на твоите кормчии ще потреперят околностите. И всички гребци ще слязат от корабите, моряците и всички кормчии ще застанат на сушата и ще заридаят с висок глас, ще заридаят за помощ, като посипят с пепел главите си и се валят в прахта. Ще се острижат до голо и ще навлекат вретича, и ще плачат за тебе с горчив плач. И в риданието си ще извисят плачевна песен и ще заплачат за тебе: Кой е като Тир, разрушен сред моретата? Когато твоите стоки излизаха по моретата, ти насищаше царете по земята с голямото си богатство и с твоите стоки. Но когато ти беше разбит по моретата, твоите стоки потънаха в дълбоките води, цялата ти войска заедно с тебе. Всичките обитатели на островите се ужасиха от тебе, на царете им настръхнаха косите, лицата им се изкривиха. 36 Търговците на другите народи те освиркваха; ти стана за ужасяване и няма да те има за вечни времена»’.” (Йезе. 27:27–36)

Now consider just how much of the language and imagery are adapted in Revelation 18:

Сега помислете каква част от езика и образите са адаптирани в Откровение 18:

The merchants of these things, who became rich from her, will stand at a distance because of the fear of her torment, weeping and mourning, saying, “Woe, woe, the great city, she who was clothed in fine linen and purple and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls; for in one hour such great wealth has been laid waste!” And every shipmaster and every passenger and sailor, and as

many as make their living by the sea, stood at a distance, and were crying out as they saw the smoke of her burning, saying, “What city is like the great city?” And they threw dust on their heads and were crying out, weeping and mourning, saying, “Woe, woe, the great city, in which all who had ships at sea became rich by her wealth, for in one hour she has been laid waste!” Rejoice over her, O heaven, and you saints and apostles and prophets, because God has pronounced judgment for you against her. (Rev. 18:15–20)

“Търговците, които се обогатиха от търговия с нея, ще застанат надалеч от страх пред мъките ѝ, ще плачат, ще ридаят и ще казват: ‘Горко, горко на тебе, велики граде, облечен във висон, порфира и багреница, украсен със злато, скъпоценни камъни и бисери, защото в един единствен час беше опустошено толкова голямо богатство!’ Всички кормчии, всички пътници по корабите и моряци, както и онези, които се препитават от морето, застанаха отдалеч 18 и като гледаха дима от изгарянето му, викаха: ‘Кой може да се мери с този велик град?’ Тогава посипаха с пепел главите си и с плач и ридание викаха: ‘Горко, горко на тебе, велики граде, с чиито скъпоценности се обогатиха всички, които имат кораби по море – защото в един единствен час той запустя! Весели се заради гибелта му ти, небе, и вие, вярващи, апостоли и пророци, защото Бог му е отсъдил възмездие за всичко, което той ви е сторил.’“ (Откр. 18:15–20)

Of the clear relationship between these two passages, Beale wrote: Among all the harlot metaphors of the OT, most of which refer to Israel, the one referring to Tyre in Isaiah 23 is the closest verbally to Rev. 17:2. That Tyre is in mind here in the Apocalypse is clear from the repeated reference to the Ezekiel 26–28 pronouncement of Tyre’s judgment in Revelation 18 and the specific allusion to Isa. 23:8 in Rev. 18:23.9

За ясната връзка между тези два пасажа Бийл пише:

“Сред всички метафори на блудницата в Стартия Завет, повечето от които се отнасят за Израел, тази, отнасяща се до Тир в Исаия 23, е езиково най-близката до Откровение 17:2. Това, че се има предвид

Тир тук, в Апокалипсиса, става ясно от многократните препратки в Откровение 18 към произнасянето на присъдата над Тир в Йезекиил 26–28 и алюзията, специално насочена към Иса. 23:8 в Откр. 18:23.9”

So not only did the Lord use the ancient cities of Babylon and Rome as historical types of the last-days Babylon; He also drew heavily from prophecies about Tyre.

Така че не само, че Господ използвал древните градове Вавилон и Рим като исторически образци на Вавилон от последните дни; Той също до голяма степен черпи и от пророчествата за Тир.

NINEVEH

Revelation 17–18 also draws from prophecies about Nineveh, another capital city from one of the seven beast kingdoms. Like Babylon and Rome, Nineveh was the great regional power of its day. In Nahum 3, the Lord rebukes this great pagan city of old:

НИНЕВИЯ

Откровение 17–18 също черпи от пророчества за Ниневия, още една столица на едно от седемте царства на звяра. Подобно на Вавилон и Рим, Ниневия била великата регионална сила на своето време. В Наум 3, Господ изобличава този знаменит езически град от древността:

Woe to the bloody city, completely full of lies and pillage; her prey never departs. The noise of the whip, the noise of the rattling of the wheel, galloping horses and bounding chariots! Horsemen charging,

swords flashing, spears gleaming, many slain, a mass of corpses, and countless dead bodies—They stumble over the dead bodies! All because of the many harlotries of the harlot, the charming one, the mistress of sorceries, who sells nations by her harlotries and families by her sorceries. (Nah. 3:1–4; emphasis added)

“Горко на кръвнишкия град; Цял е пълен с лъжа и грабеж; Плячката не липсва. Пукот на бичове се чува, и шум от тропот на колела, На тичащи коне, и на подскачащи колесници. Конникът се качва с лъскав меч и бляскаво копие; Има и много ранени и голямо число убити, и труповете са безчислени; Спъват се в труповете им. Това е поради *многоото блудства на привлекателната блудница, Изкусна в баяния, Която продава народи чрез блудствата си, и племена чрез баянията си.*” (Наум 3:1–4; кърсивът е добавен)

Here we see the motif again of a bloodthirsty harlot city, also described as a city of “sorceries.” Revelation draws from this oracle when it says of Babylon, “All the nations were deceived by your sorcery” (Rev. 18:23). Thus in Nineveh, the capital of Assyria, we have yet another ancient city to look to as a type of the great harlot city of the last days.

Тук виждаме отново мотива за кръвожаден град-блудница, описан също като град на „чародейство“. Откровение черпи от това предсказание, когато казва за Вавилон: „понеже чрез твоето чародеяние бяха измамани всичките народи.“ (Откр. 18:23). Така в Ниневия, столицата на Асирия, имаме още един древен град, на който да гледаме като на праобраз на великия град на блудницата от последните дни.

EDOM

In Isaiah 34, we find a prophecy against Edom, which is often used by the prophets to represent Israel's primary end-time adversaries. In describing the Lord's final judgment on Edom, we read: "Its land will become burning pitch. It will not be quenched night or day; its smoke will go up forever. From generation to generation it will be desolate; none will pass through it forever and ever (Isa. 34:9–10; emphasis added). Then in Revelation 19, an array of voices from heaven, rejoicing over the fall of Babylon, allude directly to this passage from Isaiah:

ЕДОМ

В Исая 34 откриваме пророчество срещу Едом, който често се използва от пророците, като символ на основните противници на Израел от последното време. Описвайки окончателната Господна присъда над Едом, ние четем: „Потоците на Едом ще се превърнат в смола. И пръстта му в сѳра, И земята му ще стане пламтяща смола. Няма да угасне ни нощем ни денем; *Димът ѝ ще се издигне непрестанно Из род в род ще остане опустошена; Никой не ще мине през нея до века.* (Ис. 34:9–10; курсивът е добавен). След това в Откровение 19, редица гласове от небето, ликуващи поради падането на Вавилон, сочат директно към този пасаж от Исая:

“He has judged the great harlot who was corrupting the earth with her immorality . . . Hallelujah! her smoke rises up forever and ever” (Rev. 19:2; emphasis added). Beale commented, “Here Edom’s fall is taken as an anticipatory typological pattern for the fall of [Babylon], which will never rise again after God’s judgment.”¹⁰ Thus Edom is a fifth city that is also a historical type for the last-days Babylon.

“Той осъди великата блудница, която е разтляла земята с блудството си . . . *Алилуя! И димът ѝ се издига до вечни векове.*” (Откр. 19:2; курсивът е добавен). Бийл коментира: „Тук падането на Едом се приема като предшествващ типологичен модел за падането на [Вавилон], който никога няма да се издигне отново след Божия съд.“¹⁰ Така става Едом петият град, който също е исторически тип за Вавилон от последните дни.

SODOM AND GOMORRAH

In the same way that the destruction of Edom serves as a prefigurement for the judgment on Babylon, so also do Sodom and Gomorrah. As the account from these cities' destruction details:

СОДОМ И ГОМОРА

Унищожението на Содом и Гомора, подобно на Едом, служи като праобраз на осъждението над Вавилон. Както разказът за унищожението на тези градове описва в детайли:

Abraham . . . looked down toward Sodom and Gomorrah, and toward all the land of the valley, and he saw, and behold, the smoke of the land ascended like the smoke of a furnace. (Gen. 19:27–28)

“Авраам . . . погледна към Содом и Гомор и към цялата земя на равнината, и, ето видя, че дим, като дим от пещ, се издигаше от земята.” (Бит. 19:27–28)

The epistle of 2 Peter also speaks specifically of Sodom and Gomorrah's destruction and God's use of it as a warning for future generations. We are told that the Lord “condemned the cities of Sodom and Gomorrah to destruction by reducing them to ashes, having made them an example to those who would live ungodly lives thereafter” (2 Peter 2:6). Thus Sodom and Gomorrah are yet another Old Testament example drawn from in Revelation to paint the composite picture of the great harlot city of the last days.

Второто послание на Петър също говори по-конкретно за унищожаването на Содом и Гомор и за това как Бог го използва като предупреждение за бъдещите поколения. Казва ни се, че Господ „осъди на разорение содомските и гоморските градове и ги обърна на пепел, и ги постави за пример на ония, които щяха да вършат нечестие” (2 Петър 2:6). По този начин Содом и Гомор

са още един пример от Стария завет, извлечен в Откровение, с цел да изобрази съставната картина на великия град на блудницата от последните дни.

JERUSALEM

Although we have ruled out Jerusalem, along with Rome, as the primary intended target of the prophecy of Revelation 17–18, we would be remiss if we did not acknowledge that the prophecy clearly draws from language and specific passages throughout the Old Testament that were initially applied to Jerusalem. First, there is the obvious use of the term harlot, which, as we have discussed, is often used throughout the Bible to refer to Israel (e.g., 2 Chron. 21:11; Ezek. 16:15; et al.). As Beale noted:

ЙЕРУСАЛИМ

Въпреки че вече изключихме Йерусалим, както и Рим, като основната цел на пророчеството от Откровение 17–18, бихме проявили небрежност, ако не признаехме факта, че пророчеството черпи явно от езика на и конкретни пасажи от Стария завет, които първоначално се прилагали към Йерусалим. Първо, имаме очевидната употреба на термина “блудница”, който, както обсъдихме вече, често бива използван из цялата Библия за обозначаване на Израил (напр. 2 Летописи 21:11; Езек. 16:15; и др.). Както Бийл отбелязва:

Indeed, the portrait of the whore throughout Revelation 17 draws also from the depiction of Israel as a harlot in Jer. 2:20–4:30: there Judah is a harlot (2:20) with “a harlot’s forehead” (3:3) who causes sin in others (2:33). On her “skirts is found the lifeblood of the innocent” (2:34), her “dress [is] in scarlet,” she “decorates herself with ornaments of gold” (4:30), and her lovers will despise her and try to kill her (4:30).¹¹

“Всъщност, портретът на блудницата в Откровение 17 черпи също и от описанието на Израил като блудница в Йер. 2:20–4:30: там Юда е блудница (2:20) с „чело на блудница“ (3:3), която кара и други да грешат (2:33). Върху нейните „поли се намира кръвта на невинните“ (2:34), „роклята ѝ [е] червена“, тя „се украсява със златни накити“ (4:30), а любовниците ѝ ще я презрат и ще се опитат да я убият (4:30).”¹¹

Others commentators have pointed out that the high priest’s garments are described in the LXX as being made from “the gold, and the blue, and the scarlet, and the linen” (Ex. 28:5), which is somewhat similar to the harlot of Revelation, who is

“clothed in purple and scarlet, and adorned with gold” (Rev. 17:4).12

Други коментатори са посочвали факта, че дрехите на първосвещеника са описани в LXX като направени от „злато, синьо, алено и висон“ (Изх. 28:5), което е някак подобно на блудницата от Откровение, която е „облечена в пурпурно и червено и украсена със злато“ (Откр. 17:4).12

THE COMPOSITE HARLOT CITY

Thus, to respond to those who take the literal Babylon view, while it is true that Revelation 17–18 draws much from Isaiah 13–14 and Jeremiah 50–51, that does not mean that Revelation must therefore be speaking about the literal city Babylon in Iraq. Instead, Revelation points to all of these cities to point us to another mysterious city that did not yet exist.

СЪСТАВНИЯТ ГРАД НА БЛУДНИЦАТА

И така, за да отговорим на онези, които се придържат към буквалния възглед за Вавилон: макар че е вярно, че Откровение 17–18 черпи много от езика на Исаия 13–14 и Йеремиа 50–51, това не означава, че Откровение трябва да говори за буквалния град Вавилон в Ирак. Вместо това Откровение посочва всички тези градове заедно, за да ни насочи към друг мистериозен град, който все още не съществувал по онова време.

Rather than looking exclusively to Babylon—or any of the other cities, for that matter—we should instead look to all of these wicked cities, which together form one composite picture of the final city of wickedness.

Вместо да гледаме единствено и само към Вавилон — или който и да било от другите градове, всъщност — вместо това трябва да погледнем към всичките тези нечестиви градове, които заедно образуват една съставна картина на последния град на нечестието.

ZECHARIAH 5

The fourth and final argument for a future literal rebuilt Babylon revolves around the prophecy of Zechariah 5:5–10, which we briefly touched on earlier. This prophecy speaks of a woman specifically called “Wickedness” placed into an ephah, or a basket, and being sent to the “land of Shinar,” where she will stay until a “pedestal” (probably meaning a shrine) is built for her. This woman, it is argued, represents the great harlot, who is being sent to Babylon until the last days, where she will be revealed to the world as the final Babylon.

ЗАХАРИЯ 5

Четвъртият и последен аргумент за буквално възстановен бъдещ Вавилон се върти около пророчеството от Захария 5:5–10, което засегнахме накратко по-рано. Това пророчество говори за жена, конкретно наречена „Нечестие“, поставена в ефа или кошница и изпратена в „земята на Сенаар“, където ще остане, докато „пиедестал“ (вероятно означаващ светилище) бъде

построен за нея. Твърди се, че тази жена представлява голямата блудница, която е изпратена във Вавилон до настъпването на последните дни, когато ще бъде разкрита на света като последният Вавилон.

Because this prophecy was given in 519 BC (see Zech. 1:7), twenty years after the fall of Babylon, there is no question that it speaks of something future to Zechariah's day for "the land of Shinar." More specifically, it points to a future for this land that involves both wickedness and religion. Specifically, the prophecy never actually mentions the last days. While it certainly could be a last-days reference, it does not actually say this. Also, instead of saying that the woman is being taken to the city of Babylon, Zechariah uses the more general term, "the land of Shinar." While this could identify a specific spot where the ancient city was located, it also allows for the much broader region.

Тъй като това пророчество било дадено през 519 г. пр. н. е. (вж. Зах. 1:7), двадесет години след падането на Вавилон, няма съмнение, че то говори за предстоящо спрямо дните на Захария събитие, отнасящо се до „земята Сенаар“. По-конкретно, то говори за бъдеще в тази земя, което включва както нечестие, така и религия. При това, пророчеството всъщност никога не споменава последните дни. Макар че със сигурност може да се

отнася за последните дни, то в действителност не казва това. Също така, вместо да казва, че жената е отведена в град Вавилон, Захария използва по-общия термин „земята на Сенаар“. Въпреки че това може да идентифицира конкретно място, където се е намирал древният град, то също така позволява да се тълкува, като отнасящо се за много по-обширния регион около него.

It is interesting that in the eighth century, the city of Kufa, just thirty-five miles south of Babylon on the Euphrates, actually became the home of the Islamic Caliphate and thus the capital of the Islamic world for about twelve years. After this, the Caliphate was moved north to Baghdad, where it resided for roughly 450 years. The fact that the very capital of the seventh beast empire, which dominated the entire Middle East, was actually established so close to Babylon for nearly five hundred years is certainly not insignificant.

Интересно е, че през осми век град Куфа, само на тридесет и пет мили южно от Вавилон на брега на Ефрат, всъщност става дом на Ислямския халифат и по този начин столица на ислямския свят за около дванадесет години. След това Халифатът е преместен на север в Багдад, където продължава да съществува за около 450 години. Фактът, че самата столица на седмата империя на звяра, доминираща целия Близък изток, всъщност бива установена толкова близо до Вавилон в продължение на почти петстотин години, със сигурност не е без значение.

Could it be that this is what Zechariah was writing about? While I would not be willing to fully commit to this view, it is possible that this is all that is required to see Zechariah's prophecy fulfilled without insisting on a completely restored city of Babylon.

Възможно ли е Захария да е описвал точно това? Макар че не бих искал да се ангажирам напълно с този възглед, възможно е това да е всичко, което е необходимо, пророчеството на Захария да се разглежда като изпълнено, без да се настоява за напълно възстановен град Вавилон.

Another less likely possibility is that the city of Mecca, which is today the spiritual heart of the Islamic world, may have actually fulfilled this prophecy. Mecca is indeed the home to a cube-shaped shrine (the Kaaba) where the people in that region literally bow and pray five times a day. This is indeed a city in which a shrine for "Wickedness" has been established for more than fourteen hundred years and which now functions as the spiritual polestar for the majority of the hearts throughout the entire region. We will discuss this shrine and its significance in much greater detail as we move forward. This possibility, of course, hinges entirely on how broadly the term "the land of Shinar" might be understood.

Друга по-малко вероятна възможност е град Мека, духовното сърце на ислямския свят днес, да е изпълнил това пророчество. Мека наистина е домът на светилище с форма на куб (Кааба), където хората от онази област буквално се покланят и се молят пет пъти на ден. Това наистина е град, в който повече от хиляда и четиристотин години съществува храм на „Нечестието“ и който сега функционира като духовен полюс за по-голямата

част от сърцата в целия регион. Ще обсъдим това светилище и неговото значение много по-подробно по-нататък. Тази възможност, разбира се, зависи изцяло от това колко широко може да се разбира терминът „земя на Синаар“.

While most Bible atlases and dictionaries identify Shinar as the entire region roughly from modern-day Baghdad to the Persian Gulf, there is also some ambiguity, with the Holman Illustrated Bible Dictionary acknowledging that the term has an “uncertain meaning used in various ancient Near Eastern documents apparently with somewhat different localities in mind.”¹³ While I would also hesitate to affirm this view as the most likely meaning of the prophecy, it may be a legitimate option to explain the text.

Докато повечето библейски атласи и речници идентифицират Синаар като целия регион приблизително от днешен Багдад до Персийския залив, съществува и известна неяснота, имайки предвид, че илюстрираният библейски речник на Холман признава, че терминът има „несигурно значение, използвано в разнообразни древни блискоизточни документи, които очевидно сочат към някак различни места.”¹³ Макар че аз също бих се поколебал да утвърдя това мнение като най-вероятния смисъл на пророчеството, то може да е напълно допустима опция за обяснение на текста.

In the end, Zechariah's prophecy, while certainly stirring up some challenging questions, is not a solid enough foundation to build a case for a rebuilt literal Babylon as the great harlot.

В крайна сметка пророчеството на Захария, макар и със сигурност да поражда някои предизвикателни въпроси, не представлява достатъчно солидна основа, върху коато да се изгради аргументация за възстановен буквален Вавилон като великата блудница.

THE REALITY ON THE GROUND

Having considered some of the difficulties with and weaknesses of the primary arguments for a future literal Babylon being rebuilt and subsequently destroyed by the Lord, I'd like to conclude by highlighting just a few more difficulties that exist for this view. For one, although there are some strong scriptural arguments in its favor, in terms of present-day, real-world, on-the-ground realities, it is actually the weakest among all the other views.

РЕАЛНОСТТА ОТ МЯСТОТО НА СЪБИТИЯТА

След като вече разгледах някои от трудностите и слабостите на основните аргументи за бъдещ буквален Вавилон, който ще бъде възстановен и впоследствие унищожен от Господа, бих искал да завърша, обръщайки внимание на само още няколко трудности, съществуващи за този възглед. От една страна, въпреки че се намират някои силни библейски аргументи в негова полза, по отношение на днешните, конкретни, реалности от мястото на събитията, той всъщност е най-слабият сред всички останали възгледи.

At this present time, Babylon, or more specifically, Hillah, in Iraq, is not even close to being worth considering as the subject of Revelation 17–18. Hillah is not a global religious hub or economic powerhouse. It does not rule over the kings of the earth. It is not drunk on the blood of the saints. This view relies entirely on the idea of something that may happen in the future but which, at the present time, has little to no possibility of taking place on the immediate horizon. Does that mean it cannot happen or will never happen? Of course not.

Понастоящем Вавилон, или по-точно Хила в Ирак, дори не се доближава до кандидат заслужаващ да бъде разглеждан като темата на Откровение 17–18. Хила не е глобален религиозен център или икономическа сила. Той не владее над земните царе. Не е пиян от кръвта на светиите. Този възглед се основава изцяло на идеята за нещо, което може да се случи в бъдеще, но което в настоящия момент няма почти никакви перспекти да се случи в обозримото бъдеще. Това означава ли, че не може да се случи или че никога няма да се случи? Разбира се, че не.

At least for now, though, it seems unlikely. After the American invasion and decade-long occupation of Iraq, and after ISIS took control over many of Iraq’s central and northern territories, much of the nation has been functioning in survival mode. With suicide attacks taking place somewhat regularly in the capital of Baghdad, Iraq is hardly ready to build a megacity worthy of being considered a global capital of finance only fifty miles away.

Поне засега обаче това изглежда малко вероятно. След американската инвазия и продължилата десетилетие окупация на Ирак, и след като ИДИЛ пое контрола над много от централните и северни територии на Ирак, голяма част от нацията от тогава до сега функционира в режим на оцеляване. Тъй като самоубийствените атаки се извършват в известен смисъл редовно в столицата на Багдад, Ирак едва ли е готов да

построй мегаград само на петдесет мили от него, достоен да бъде считан за световна финансова столица.

Still, anything is possible. Any number of events may unfold over the next five to thirty years. If I am to be honest, however, I doubt there is that much time before Jesus returns. If we reach the year 2045 and Jesus has not come back yet, I will be a bit surprised. Of course, the years certainly do have a way of rolling right on by, and we must never presume to know with any degree of certainty what the future holds. The whole world was shocked at how fast the Arab Spring and the events that followed on its heels transformed the Middle East and North Africa seemingly overnight.

И все пак, всичко е възможно. Всякакъв вид събития биха могли да се развият през следващите пет до тридесет години. Ако трябва да бъда честен обаче, съмнявам се, че има толкова много време преди да се завърне Исус. Ще бъда малко изненадан, ако стигнем до 2045 година и Исус все още не се е завърнал. Разбира се, годините със сигурност имат особеното свойство да заминават пред очите ни и ние никога не трябва да си позволяваме да знаем с каквато и да било степен на сигурност какво ни носи бъдещето. Целият свят беше шокиран от това колко бързо Арабската пролет и събитията, които

последваха по петите ѝ, трансформираха Близкия изток и Северна Африка привидно за една нощ.

If a major regional war (or even a world war) were to unfold in the years ahead, which I think may very well be the case, then this also would radically alter the geopolitical landscape of the Middle East and the world. So yes, just about anything is possible.

Ако голяма регионална война (или дори световна война) се развие през следващите години, което според мен е доста вероятно да се случи, тогава това също би променило радикално геополитическия пейзаж на Близкия изток и света. Така че да, почти всичко е възможно.

Proponents of this view might also rightly point out how quickly the city of Dubai was built. In 1990, Dubai was barely a city, having only one main strip through a relatively barren desert town with a few tall buildings and an airport. Yet by 2009 it had emerged as a major regional city with dozens of skyscrapers, including the world's tallest building, the Burj Khalifa. Today, with emerging technologies, new building techniques, and enough capital, a major city could be built in as little as ten to fifteen years.

Привърженици на този възглед също биха могли с право да посочат колко бързо бе построен град Дубай. През 1990 г. Дубай едва приличаше на град, имайки само една главна ивица, преминаваща през сравнително безплоден пустинен град с няколко високи сгради и летище. И все пак през 2009 г. той вече се бе превърнал в главен регионален град с десетки небостъргачи, включително най-високата сграда в света - Бурж Халифа. Днес, с нововъзникващи технологии, нови строителни техники и достатъчно капитал, един главен град може да бъде построен само за десет до петнадесет години.

If such a project began in the next several years, it could be finished by perhaps 2030. So this scenario is certainly possible. Nevertheless, at least for now, the idea that Hillah, the home of Babylon's ruins, will emerge anytime soon as a major religious and economic hub and fulfill all of the descriptions of the prophecy in Revelation 17–18 seems really difficult to believe.

Ако подобен проект започнеше през следващите няколко години, той би могъл да бъде завършен може би до 2030 г. Така че този сценарий със сигурност е възможен. Въпреки това, поне засега, идеята, че Хила, домът на руините на Вавилон, в скоро време ще се появи на световната сцена като основен религиозен и икономически център и ще изпълни всички описания на пророчеството в Откровение 17–18, изглежда наистина трудна за вярване.

MYSTERY? WHAT MYSTERY?

Another of the difficulties I have with this interpretation is the profoundly anticlimactic, perhaps even contradictory nature of this view. It would seem strange for an angel to refer to this end-time city as a “mystery” if in actuality it is no mystery whatsoever. Ladies and gentlemen—behold! The solution to this great mystery of the ages, the answer to that which has

confounded exegetes, scholars, and Bible students for centuries, is about to be revealed. Drum roll, please. The identity of the great mystery of the last-days Babylon is . . . Babylon.

ТАЙНА? КАКВА ТАЙНА?

Друга трудност, която срещам с това тълкувание, е дълбоко антиклиматичният, може би дори противоречив характер на този възглед. Би изглеждало странно един ангел да нарича този град от последното време „тайна“, ако в действителност той не е никаква тайна. Дами и господа – ето го! Решението на тази велика мистерия на вековете, отговорът на това, което обърква екзегети, учени и изследователи на Библията от векове, е на път да бъде разкрито. Барабани, моля. Идентичността на великата загадка на Вавилон от последните дни е . . . Вавилон.

Wait. What?

If the mystery of the last-days Babylon is simply literal Babylon, how anticlimactic is that?

Чакай малко. Какво?

Ако отговора на загадката на Вавилон от последните дни е просто буквален Вавилон, какъв антиклимакс е това!

CONCLUDING THOUGHTS

Although, the idea that the great harlot is simply literal Babylon is perhaps stronger than the previous views we've discussed thus far, it does nevertheless have some flaws, some perhaps fatal. As always, God knows best, and time will soon enough reveal the truth. Until then, we must remain humble and attentive to the signs as they unfold before us.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ МИСЛИ

Въпреки че идеята, че голямата блудница е просто буквален Вавилон, е вероятно по-силна от предишните възгледи, които обсъждахме досега, тя все пак има някои недостатъци, някои от тях може би фатални. Както винаги, Бог знае най-добре и времето скоро ще разкрие истината. Дотогава трябва да

останем смирени, наблюдавайки внимателно знаците, които се разкриват пред очите ни.

THE BRIDE OR THE HARLOT? Before we conclude this chapter, as somewhat of a side note I do find a proposed project for Basra, a city roughly 280 miles south of Hillah/ Babylon, to be rather fascinating. Basra is a port city of Iraq on the Persian Gulf. Its nickname is “the bride of the gulf.” Expanding on this theme, plans are presently in the works to build “a vertical city,” a massive building, which its planners are simply calling “the Bride.”¹⁴ A report in the UK’s Guardian gives us the fascinating details about what could soon begin to unfold in the city of Basra:

НЕВЯСТАТА ИЛИ БЛУДНИЦАТА?

Преди да завършим тази глава, като донякъде странична бележка, намирам за доста интригуващ предложени проект за Басра, град на около 280 мили южно от Хила/Вавилон. Басра е пристанищен град в Ирак на Персийския залив. Прякорът му е „невестата на залива“. Добавяйки още подробности по темата: в момента се разработват планове за изграждане на „вертикален град“, масивна сграда, която проектантите просто наричат „Невестата“.¹⁴ Доклад в британския „Гардиън“ ни дава завладяващите подробности за това, което скоро може да се разиграе в град Барса:

We're used to the crown of "world's tallest building" following the world's economic centre of gravity: the US for most of the 20th century, then the Far East (Malaysia's Petronas Towers, Taiwan's Taipei 101), and now Dubai, with the Burj Khalifa due to be superseded by Saudi Arabia's Kingdom Tower in about 2019. But now comes a tower to eclipse them all—in Iraq. Yes, you read that right: the world's tallest building is due to be in Basra, southern Iraq. It is called The Bride of the Gulf, and it will be 230 storeys—1,152 metres—high.

Свикнали сме с короната на „най-високата сграда в света“, следвайки световния икономически център на тежестта: САЩ през по-голямата част от 20-ти век, след това Далечния Изток (Малайзийските кули Петронас, Тайванския Тайпе 101) и сега Дубай с Бурж Халифа, предстоящ да бъде заменен от кулата на Кралство на Саудитска Арабия през около 2019 г. Но сега се задава кула, която може да засенчи всички тях – в Ирак. Да, прочетохте правилно: най-високата сграда в света предстои да бъде построена в Басра, Южен Ирак. Нарича се „Невястата на залива“ и ще бъде висока 230 етажа — 1152 метра.

That's roughly the Burj Khalifa with the Shard on top of it . . . There's also a vast canopy over a public area at the base of the towers, called "The Veil." Bride, veil—see what they did there? . . . If your mental image of Basra is still the war zone it was in 2003, when British and American troops first entered Iraq, it's clearly in need of an update. Basra is a prosperous and relatively peaceful city these days, "more like Kuwait than

Baghdad.” The tentacles of the Islamic State are at least 600km away. There’s oil money sloshing around.

Това е приблизително Бурж Халифа с Шард отгоре й . . . Има и огромен навес над обществена зона в основата на кулите, наречена „Воалът“. Булка, воал — виждаш ли какво са сътворили там? . . . Ако мисловният ти образ на Басра все още е военната зона, каквато беше през 2003 г., когато британските и американските войски за първи път влязоха в Ирак, той очевидно се нуждае от актуализация. Басра е проспериращ и сравнително спокоен град в наши дни, „по-скоро като Кувейт, отколкото като Багдад“. Пипалата на Ислямска държава се намират на най-малко 600 км разстояние от там. Наоколо се плискат петролни пари.

There are new cars on all the new roads. Five-star hotels and a new sports stadium recently opened (Basra is football-crazy, apparently). The government is working on a new masterplan for the growing city, of which the publicly funded Bride would be the centrepiece. The Bride of the Gulf is actually a local nickname for the city. Basra was once considered one of the most beautiful and cosmopolitan places in the Gulf—before Saddam Hussein punished its mostly Shia population, then the Iraq war further scarred it. It was also the supposed location of the Garden of Eden.15

По всички нови пътища има нови коли. Петзвездни хотели и нов спортен стадион наскоро отвориха врати (очевидно Басра е град луд по футбола). Правителството работи по нов генерален план за разрастващия се град, в който публично финансираната Невяста ще бъде в центъра. Невястата на залива всъщност е местен прякор на града. Някога Басра се смяташе за едно от най-красивите и космополитни места в Персийския залив – преди Саддам Хюсеин да накаже предимно шиитското си население, след това войната в Ирак му нанесе още повече белези. Той бил и предполагаемото местоположение на Райската градина.15

Is it possible that the biblical descriptions of a last-days Babylon could be fulfilled in a city that is nearly three hundred miles farther south on the Euphrates than the original Babylon? We cannot rule it out entirely. It's difficult not to be struck by the potential prophetic character of this story. Would it not be typical of Satan to call his capital city "the Bride" instead of the harlot, as it is called by the Lord?

Възможно ли е библейските описания на Вавилон от последните дни да се изпълнят в град, който се намира на почти триста мили по-на юг от Ефрат в сравнение с първоначалния Вавилон? Не можем да го изключим напълно. Трудно е да не бъдете изумени от потенциалния пророчески характер на тази история. Не би ли било типично за Сатана да нарича своята столица „Невястата“ вместо блудницата, както я нарича Господ? **Even if a city is built, though, the idea of it becoming a major religious capital and economic global hub is still somewhat difficult to imagine. While speculating on these things is quite intriguing, for now it is only theoretical. This city presently exists only in the minds of the planners. No actual construction has begun. Regardless, along with the potential for an actual rebuilt city of Babylon, this is also certainly something to watch in the years ahead.**

Дори ако някакъв град бъде построен обаче, все още е някак трудно да си представим идеята, че той ще се превърне в голяма религиозна столица и икономически глобален център. Докато спекулирането на тези неща е доста интригуващо, засега то е само теоретично. Този град в момента съществува само в съзнанието на проектантите. Реално строителство все още не е започнато. Независимо от това, наред с възможността за

действително възстановен град Вавилон, това със сигурност е нещо, което трябва да се наблюдава през идните години.

PART THREE

THE FINAL BABYLON

ЧАСТ ТРИ

ПОСЛЕДНИЯТ ВАВИЛОН

17

МЕССА / SAUDI ARABIA

17

МЕКА/САУДИТСКА АРАБИЯ

IN THIS CHAPTER WE WILL CONSIDER THE CASE for the view that the great harlot prophecy is pointing us to Mecca or the Kingdom of Saudi Arabia. If this is the first time you've heard this interpretation, it may sound incredibly novel and even dubious to you. I completely understand. I was also very doubtful when I first began to ponder this interpretation. But after examining the scriptural case for it, I concluded that it has genuine merit. Here's why.

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ РАЗГЛЕДАМЕ АРГУМЕНТАЦИЯТА за възгледа, че пророчеството за голямата блудница ни насочва към Мека или Кралство Саудитска Арабия. Ако това е първият път, когато чувате тази интерпретация, това може да ви звучи невероятно чудато и дори съмнително. Напълно разбирам. Аз също бях изпълнен със съмнения, когато за първи път започнах да обмислям тази интерпретация. Но след като разгледах библейската аргументация за нея, стигнах до заключението, че тя има действително преимущество. Ето защо.

Throughout this book we've sought to stand upon the principle that it is not enough to find an interpretation that fulfills one, a few, or even several of the scriptural criteria, but fails on the others. Only an interpretation that satisfies all of the biblical criteria will suffice. Of all the possible positions, this view is the only one that seems to meet this requirement. In fact, the fit is so good that it's rather stunning.

В тази книга досега се стремяхме да се придържаме към принципа, че не е достатъчно да се намери тълкувание, което отговаря на един, малко или дори на няколко от библейските критерии, но не успява да отговори на другите. Само тълкувание, което отговаря на всички библейски критерии би било достатъчно. От всички възможни позиции, тази е единствената, която изглежда отговаря на това изискване. Всъщност съответствието е толкова добро, че е доста удивително.

So let's begin by considering the various criteria and descriptions we've identified from Revelation 17–18 and weigh them against the reality that exists politically, financially, religiously, morally, and even geographically in the city of Mecca and the Kingdom of Saudi Arabia.

Така че нека започнем с разглеждането на различните критерии и описания, които сме идентифицирали от Откровение 17–18, и да ги оценим спрямо реалността, която съществува политически, финансово, религиозно, морално и дори географски в град Мека и Кралство Саудитска Арабия.

A LITERAL CITY

Obviously, Mecca is a very real and tangible city and not merely some vague concept, such as “the world system” or “global apostasy.” If we consider the broader kingdom of which Mecca is the spiritual heart, then no doubt, it would be the Kingdom of Saudi Arabia. In an even broader sense, Mecca is the spiritual capital of the entire Muslim world. To be clear, we are not arguing for an overly limited interpretation that sees Mecca alone as Babylon, but a view that allows for the broader Kingdom of Saudi Arabia, including its economic capital cities of Riyadh, Jeddah, and even the emerging King Abdullah Economic City.

БУКВАЛЕН ГРАД

Очевидно Мека е много реален и осезаем град, а не просто някаква неясна концепция, като „световната система“ или „глобално отстъпничество“. Ако вземем предвид по-голямата картина на кралството, чието духовно сърце е Мека, то без съмнение това би било Кралство Саудитска Арабия. В още по-широк смисъл Мека е духовната столица на целия мюсюлмански свят. За да бъде ясен, ние не се опитваме да докажем крайно ограничено тълкувание, което разглежда само Мека като Вавилон, а възглед, който позволява в по-широк смисъл Кралство Саудитска Арабия, включително и неговите икономически столици Рияд, Джеда и дори нововъзникващия Икономически град на крал Абдула.

As we've discussed, during the biblical period any great city of renown would have been the heart of a larger regional city-state, kingdom, or empire. This was most certainly true of ancient Babylon as well as ancient Rome, which are the most significant of the prophetic prototypes that we should look to.

Както обсъдихме, през библейския период било обичайно за всеки голям знаменит град да бъде също и сърцето на по-голям регионален град-държава, кралство или империя. Това със сигурност е вярно за древен Вавилон, както и за древен Рим, които са най-значимите от пророческите прототипи, към които трябва да гледаме.

THE GREAT CITY

In the sense that Mecca is the womb, the heart, the very center of spiritual gravity for the entire Islamic world, it fulfills the role of the "great city" of Revelation 17–18. Remember: the greatness of "Babylon the great" doesn't so much rest in how many tall buildings she has or the square miles she covers. Rather, the prophecy seems to focus more on her far-reaching and vast influence over kings, peoples, nations, and tribes. There are several notable ways in which Mecca might be viewed as the great city. Let's begin with the most obvious.

ВЕЛИКИЯТ ГРАД

Като утробата, сърцето, самият център на духовна гравитация за целия ислямски свят, Мека изпълнява ролята на „великия град“ от Откровение 17–18. Не забравяйте: величието на „Вавилон Велики“ не зависи толкова от това колко високи сгради има или квадратните мили, които покрива. По-скоро пророчеството изглежда се фокусира повече върху неговото широкообхватно и огромно влияние върху царе, народи, нации и племена. Има няколко осезаеми начина, по които Мека може да се разглежда като великия град. Да започнем с най-очевидното.

THE WOMB AND HEART OF ISLAM

First, the city of Mecca is the very womb from which the religion of Islam was birthed. Every significant event in the early development of Islam under Muhammad took place either in Mecca or on the Arabian Peninsula. It was in Mecca that Muhammad was born, grew up, launched his early “prophetic” career, and began preaching his new religion, and it is where Islam eventually experienced its greatest success. Saudi Arabia is the home of both Mecca and Medina, the two cities where Muhammad spent most of his life.

УТРОБАТА И СЪРЦЕТО НА ИСЛЯМА

Първо, град Мека е самата утроба, от която се ражда религията ислям. Всяко значимо събитие в ранното развитие на исляма при Мохамед се е случило или в Мека, или на Арабския полуостров. Именно в Мека Мохамед се ражда, израства, стартира ранната си „пророческа“ кариера и започва да проповядва новата си религия, и точно там впоследствие ислямът изживява най-големия си успех. Саудитска Арабия е домът на Мека и Медина, двата града, където Мохамед прекарва по-голямата част от живота си.

Because of Muhammad’s connection to both Mecca and Medina, they are unquestionably the two most sacred cities to Muslims worldwide. Non-Muslims are not even allowed into these cities. Thus, not only is Mecca/ Saudi Arabia the womb, but also the very heart of Islam and the Muslim world. One of the most critical descriptions of the harlot that we identified is as the most significant center of global idolatry that ever existed. Babylon is specifically referred to as the “mother of harlots,” representing the big mamma of false religions.

Поради връзката на Мохамед както с Мека, така и с Медина, те несъмнено са двата най-свещени града за мюсюлманите по целия свят. Немюсюлманите дори не се допускат в тези градове. По този начин Мека/ Саудитска Арабия е не само утробата, но и самото сърце на исляма и мюсюлманския свят. Едно от най-решаващите описания на блудницата, която идентифицирахме, е като най-значимия център на глобално идолопоклонство, съществувал някога. Вавилон изрично е наречен „майка на блудниците“, представляваща „голямата мама“ на фалшивите религии.

Mecca is actually worthier of the title “spiritual capital” than any other city in the world. Think about this: Whenever someone is describing the archetypal epicenter of anything, he or she calls it the “mecca” of whatever it might happen to be. Hollywood, for example, is the “mecca” of film. Wall Street is the “mecca” of finance and investment. The name Mecca is virtually synonymous with supreme capital. The physical Mecca, however, is not the capital of film or finance, but of the single largest false religion that the world has ever known.

Мека всъщност е по-достойна за титлата „духовна столица“ от който и да било друг град в света. Помислете за това: всеки път, когато някой описва архетипния епицентър на нещо, той или тя го нарича „меката“ на каквото и да се случва. Холивуд, например, е „меката“ на филма. Уолстрийт е „меката“ на финансите и инвестициите. Името Мека на практика е синоним на върховна столица. Физическата Мека обаче не е столица на филмите или финансите, а на най-голямата фалшива религия, която светът някога е познавал.

Today Mecca serves as the spiritual center for 1.6 billion Muslims. It is the spiritual capital of the world’s second-largest religion, ruling over and controlling every single nation that surrounds Israel. If we understand the deeply Israel-centric narrative of the Scriptures, then this fact is profound. Of course, Islam controls far more than just the nations of the Middle East and North Africa. Its influence is also increasingly being felt in nations all over the earth. In 2016, the city of London saw its first Muslim mayor elected.

Днес Мека служи като духовен център на 1,6 милиарда мюсюлмани. Това е духовната столица на втората по големина религия в света, управляваща и контролираща всяка една нация, която заобикаля Израел. Ако разберем дълбоката израелоцентричност на разказа на Писанията, тогава този факт се превръща от огромно значение. Разбира се, ислямът контролира много повече от просто народите от Близкия изток и Северна Африка. Неговото влияние все повече се усеща също и сред народите по цялата земя. През 2016 г. в Лондон беше избран първият мюсюлмански кмет.

No doubt, the influence and impact of Islam globally will only continue to be felt in the years to come. Five times daily, multitudes upon multitudes of Muslims from nearly every nation in the world turn their faces in prayer toward Mecca. Islamic supply stores sell a variety of electronic compasses and clocks made specifically to help Muslims always know the time to pray and the direction toward Mecca— no matter where they might find themselves. Furthermore, every Muslim is expected at least once in his or her life to make a spiritual pilgrimage to Mecca.

Без съмнение влиянието и въздействието на исляма в световен мащаб единствено ще продължи да се усеща през идните години. Пет пъти на ден неизброими тълпи от мюсюлмани от почти всяка нация по света обръщат лицата си в молитва към Мека. Ислямските магазини за консумативи продават различни електронни компаси и часовници, изработени специално, за да помогнат на мюсюлманите винаги да знаят времето за молитва и посоката към Мека – независимо къде могат да се намират. Освен това от всеки мюсюлманин се очаква поне веднъж в живота си да направи духовно поклонение в Мека.

The Masjid al-Haram, or Sacred Mosque, which houses the Kaaba (see chapter 16), is actually the single most visited location in all the earth. There can be no question that Mecca is the geographical and spiritual heart of the entire Islamic world. Of all the cities on earth, what city better fulfills the description of having sway over kings and “peoples and multitudes and nations and tongues” (see Rev. 17:15)?

Масджид ал-Харам, или Свещената джамия, в която се помещава Кааба (вижте глава 16), всъщност е най-посещаваното място на цялата земя. Няма съмнение, че Мека е географското и духовно сърце на целия ислямски свят. От всички градове на земята, кой град отговаря по-добре на описанието, че властва над царе и „хора, множества, народи и езици“ (вж. Откр. 17:15)?

THE WOMB AND HEART OF RADICAL WAHHABI ISLAM Saudi Arabia is also the womb of Wahhabism—or Salafism, as they prefer to call it. In the eighteenth century, when Mohammed ibn Saud, the patriarch of the Al-Saud tribe, was fighting for the consolidation of tribal power, he forged an alliance with the patriarch of modern radical Sunni Islam, Mohammed ibn Abdul Wahhab. Since those days, the House of Saud and the House of Wahhab have been inseparable. As one astute observer has commented, it's “Saud and Wahhabi, Wahhabi and Saud, that still rules Saudi Arabia.”¹

УТРОБАТА И СЪРЦЕТО НА РАДИКАЛНИЯ УАХАБИЗЪМ

Саудитска Арабия също е утробата на уахабизма – или салафизма, както предпочитат да го наричат. През осемнадесети век, когато Мохамед ибн Сауд, патриархът на племето Ал-Сауд, се бори за консолидация на племенната власт, той сключва съюз с патриарха на съвременния радикален сунитски ислям, Мохамед ибн Абдул Уахаб. От онези дни до сега Родът на Сауд и Родът на Уахаб са неразделни. Както един проникателен наблюдател коментира, „Сауд и Уахаби, Уахаби и Сауд, който все още управлява Саудитска Арабия“¹.

Wahhabism/Salafism is essentially a Sunni Muslim reformation movement with the goal of returning to the practices of the earliest Muslims. Salafis strive to purge Islam of any later introductions or innovations (Arabic: bid'ah), which they claim compromise the purest expression of the Islam that Muhammad and his closest and earliest disciples preached and practiced. Because of this, Wahhabism produces the most extreme expressions of Islam and is the primary source of so many radical Sunni Muslims worldwide. Al-Qaeda, ISIS, the Taliban, Boko Haram, and several other radical jihadist movements all were birthed out of and identify with Salafi thought.

Уахабизмът/салафизмът по същество е сунитско мюсюлманско реформаторско движение, имащо за цел да се върне към практиките на най-ранните мюсюлмани. Салафитите се стремят да прочистят исляма от всякакви по-късни въведения или нововъведения (на арабски: бид'ах), за които те твърдят, че правят компромис с най-чистия израз на исляма, който Мохамед и неговите най-близки и най-ранни ученици проповядвали и практикували. Поради това уахабизмът ражда най-крайните изрази на исляма и е основният източник на голям брой радикални сунитски мюсюлмани по целия свят. Ал Кайда, ИДИЛ, талибаните, Боко Харам и

няколко други радикални джихадистки движения са родени от и се идентифицират със салафитската мисъл.

In 2016, a British think tank called Integrity UK translated an appearance of Sheikh Adel al-Kalbani, the former imam of the Grand Mosque in Mecca. According to al-Kalbani, the Islam widely practiced and sanctioned by the Saudi government “follow[s] the same thought [as ISIS] but apply it in a refined way. They draw their ideas from what is written in our own books, from our own principles . . . We do not criticise the thought on which it (ISIS) is based.”²

През 2016 г. британски аналитичен център, наречен Integrity UK, разшифрова от стенограми публична поява на шейх Адел ал-Калбани, бивш имам на Голямата Джамя в Мека. Според ал-Калбани, ислямът, широко практикуван и опълномощен от саудитското правителство, „следват [а] същата мисъл [като ИДИЛ], но я прилагат по рафиниран начин. Те черпят идеите си от написаното в нашите собствени книги, от нашите собствени принципи. . . Ние не критикуваме мисълта, на която се основава (ИДИЛ).”²

To make matters worse, Saudi Arabia is not only the primary ideological fountainhead for the radicals, but it is also the main source of funding for radical Wahhabism worldwide. We will discuss this matter in much more detail as we move forward. For now, beyond recognizing that Saudi Arabia is the very womb and the heart of worldwide Islam, we must understand that Saudi Arabia is also the womb and heart of the vilest and most murderous, violent, determined, and dangerous form of radical Islam the world has ever known.

Влошавайки нещата още повече, Саудитска Арабия е не само основният идеологически извор за радикалите, но е и основният източник на финансиране на радикалния ухабизъм в световен мащаб. Ще обсъдим този въпрос много по-подробно, докато продължаваме напред. Засега освен, че трябва да признаем факта, че Саудитска Арабия е самата утроба и сърце на световния ислям, ние също трябва и да разберем, че Саудитска Арабия е и утробата и сърцето на най-низката и най-убийствена, насилствена, непоколебима и опасна форма на радикален ислям, която света е познавал някога.

If Mecca and Saudi Arabia indeed represent the great harlot, then it is not at all difficult to see why it is said that much of the world is drunk under her spell and influence. In terms of Mystery Babylon's role as the greatest source of religious influence over the peoples of the earth and of spreading the worst and most bloodthirsty form of false religion that humanity has ever known, Mecca/ Saudi Arabia fulfill the description perfectly.

Ако Мека и Саудитска Арабия наистина представляват голямата блудница, тогава изобщо не е трудно да се разбере защо се казва, че голяма част от света е опиянена от нейното обаяние и влияние. По отношение на ролята на Тайна Вавилон като най-големия източник на религиозно влияние върху народите на земята и разпространение на най-лошата и кръвожадна форма на фалшива религия, която човечеството някога е познавало, Мека/Саудитска Арабия изпълнява описанието перфектно.

Today the addicting and maddening wine of the harlot's sorceries are rapidly spreading all over the world as ISIS and similar groups take over entire nations and have somehow made radical jihadism trendy among multiplied millions of young Muslims throughout the earth. When I consider how ISIS was able to recruit somewhere close to thirty thousand often younger Muslims to leave everything behind and move to Syria to possibly die, it is easy to grasp why the angel spoke of "those who dwell on the earth [being] made drunk with the wine of her immorality" (Rev. 17:2).

Днес пристрастяващото и влудяващо вино на чародействата на блудницата се разпространява бързо по целия свят, докато ИДИЛ и подобни на тази групи превземат цели нации и по някакъв начин са превърнали радикалния джихадизъм в мода сред милиони млади мюсюлмани по целия свят. Когато се замисля как ИДИЛ успя да вербува около тридесет хиляди, в много от случаите по-млади мюсюлмани, да изоставят всичко и да се преместят в Сирия, за да умрат, лесно е да разбере защо ангелът казва „земните жители се опиха от виното на нейното блудствуване” (Откр. 17:2)

Understanding that the “immorality” in the prophecy is idolatry or false religion, and that the Kingdom of Saudi Arabia is the entity responsible for the spread of the most wicked and demonic form of radical Islam—surely it is Saudi Arabia that is being described when it is said, “Truly the nations have drunk of the wine of the passion of her immorality” (Rev. 18:3).

Разбирайки, че „неморалността“ в пророчеството е идолопоклонство или фалшива религия и че Кралство Саудитска Арабия е субектът, отговорен за разпространението на най-злата и демонична форма на радикален ислям – със сигурност намираме Саудитска Арабия в описанието: „Наистина народите пиха от виното на нейното разпалено блудствуване” (Откр. 18:3).

THE CLASH OF TWO CITIES

As we discussed in chapter 9, the book of Revelation is largely a tale of two great cities. It is a tale of a clash between the harlot and the bride, the city of Satan and the city of the great King. Since King David took the throne on Mount Zion in Jerusalem more than three thousand years ago, the city of Jerusalem has been both a prophetic city and the epicenter of Jewish religious expectations. It was there that the Jewish temple was built by King Solomon, and then by Herod.

Както обсъдихме в глава 9, книгата Откровение в общи линии представлява разказ за два големи града. Това е разказ за сблъсъка между блудницата и невястата, града на Сатана и града на великия цар. Откакто цар Давид заел трона на планината Сион в Йерусалим преди повече от три хиляди години до сега, град Йерусалим е бил едновременно пророчески град и епицентър на еврейските религиозни очаквания. Именно там бил построен еврейският храм от цар Соломон, а след това от Ирод.

And it is there that devout Jews have awaited their Messiah to establish Himself on the restored throne of David—from which the rule and blessing of the Jewish Messiah will extend to the ends of the earth. As the prophet Isaiah declared: There will be no end to the increase of His government or of peace, on the throne of David and over his kingdom, to establish it and to uphold it with justice and righteousness, from then on and forevermore. The zeal of the Lord of hosts will accomplish this. (Isa. 9:7)

И именно там посветените евреи са очаквали техния Месия да се установи като цар на възстановения трон на Давид – от който управлението и благословието на еврейския Месия ще се разпространи до краищата на земята. Както пророк Исая заявява:

“Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават На Давидовия престол и на неговото царство, За да го утвърди и поддържа, Чрез правосъдие и чрез правда, от сега и до века. Ревността на Господа на Силите ще извърши това.” (Иса. 9:7)

Likewise, the book of Revelation describes the day when a renewed and heavenly Jerusalem will be ruled by Yeshua (Jesus), the Jewish Messiah. His rule will extend over all the earth and, again quoting Isaiah, “the earth will be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea” (Isa. 11:9). The prophet Micah perhaps best described this age when the messianic throne in Jerusalem will be over the whole earth. During the nearly two-thousand-year dispersion of the Jews abroad, they have never forgotten these prophecies:

По същия начин книгата Откровение описва деня, в който един обновен и небесен Йерусалим ще бъде управляван от Йешуа (Исус), еврейския Месия. Неговото управление ще се разпространи върху цялата земя и цитирайки Исая отново, „Защото земята ще се изпълни със знание за Господа Както водите покриват дъното на морето.” (Исая 11:9). Може би Пророк Михей описва тази епоха най-добре, когато месианският трон в Йерусалим ще бъде над цялата земя. В продължение на почти две хиляди години дисперсия на евреите в чужбина, те никога не забравят тези пророчества:

And it will come about in the last days that the mountain of the house of the Lord will be established as the chief of the mountains. It will be raised above the hills, and the peoples will stream to it. Many nations will come and say, “Come and let us go up to the mountain of the Lord and to the house of the God of Jacob, that He may teach us about His ways and that we may walk in His paths.” For from Zion will go forth the law, even the word of the Lord from Jerusalem. And He will judge between many peoples and render decisions for mighty, distant nations. Then they will hammer their swords into plowshares and their spears into pruning hooks; nation will not lift up sword against nation, and never again will they train for war. (Mic. 4:1–3)

“А в послешните дни Хълма на дома Господен Ще се утвърди по-високо от всичките хълмове, И ще се издигне над бърдата, И племена ще се стекат на него. И много народи ще отидат и ще рекат: Дойдете да възлезем на хълма Господен, В дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му; Защото от Сион ще излезе поуката, И словото Господно от Ерусалим. Бог ще съди между много племена, И ще решава между силни народи до далечни страни; И те ще изковат ножовете си на палешници, И копията си на сърпове; Народ против народ няма да дигне нож, Нито ще се учат вече на война.” (Мих. 4:1–3)

It is a passage from which many poets and dreamers have found their inspiration. Certainly, it speaks of an age that all who love truth and seek peace yearn for.

Това е пасаж, от който много поети и мечтатели са намирали своето вдъхновение. Разбира се, той говори за епоха, за която копнеят всички, които обичат истината и търсят мир.

The point here is that to both Jews and Christians, Jerusalem is the pinnacle of all religious expectation, longing, and hope. It is the city of peace—the city of Yahweh. On the other hand, Muslims have an entirely different city that they look to as the spiritual center of the world. This city is Mecca—the city of Allah. While Islamic prophecies do indeed look toward a day when Muslims will rule over Jerusalem, it is not to them the ultimate “holy” city. This position is held by Mecca. Jerusalem ranks only as the third holiest city in Islam.

Въпросът тук е, че както за евреите, така и за християните, Йерусалим е кулминацията на всички религиозни очаквания, копнежи и надежди. Това е градът на мира – градът на Яхве. От друга страна, мюсюлманите имат съвсем различен град, на който гледат като на духовния център на света. Този град е Мека – градът на Аллах. Въпреки че ислямските пророчества наистина сочат към ден, когато мюсюлманите ще управляват Йерусалим, той не е абсолютният „свещен“ град за тях. Тази позиция се заема от Мека. Йерусалим се нарежда едва като третият най-свещен град в исляма.

In the book of Ezekiel, we read Yahweh’s own declaration regarding Israel and Jerusalem as the center of the earth: “Thus says the Lord God, ‘This is Jerusalem; I have set her at the center of the nations, with lands around her” (Eze. 5:5). Later in Ezekiel, the Lord again calls Jerusalem “the center of the world” (38:12). Perhaps even more emphatically, the Jewish Midrash Tanchuma articulates the place of Jerusalem in Jewish thought as both the beginning and the center of God’s creation:

В книгата на Езекиил четем личното изявление на Яхве относно Израел и Йерусалим като център на земята: „Така казва Господ Иеова: Това е Ерусалим. Аз го поставих в сред народите; И разни страни го обикалят. (Езе. 5:5). По-късно в Езекиил Господ отново нарича Йерусалим „центърът на света” (38:12). Може би дори по-категорично, еврейският Мидраш Танчума формулира мястото на Йерусалим в еврейската мисъл като начало и център на Божието творение:

As the navel is set in the centre of the human body,

**so is the land of Israel the navel of the world . . .
situated in the centre of the world,
and Jerusalem in the centre of the land of Israel,
and the sanctuary in the centre of Jerusalem,
and the holy place in the centre of the sanctuary,
and the ark in the centre of the holy place,
and the foundation stone before the holy place,
because from it the world was founded.3**

Тъй като пъпът е поставен в центъра на човешкото тяло,
така и земята на Израел е пъпът на света. . .
разположен в центъра на света,
и Йерусалим в центъра на земята на Израел,
и светилището в центъра на Йерусалим,
и свящото място в центъра на светилището,
и ковчега в центъра на светото място,
и основополагащият камък пред свящото място,
защото от него е основан светът.3

Not surprisingly, scholars of Jewish and Islamic history indicate that in the early centuries of Islam, Muslims usurped terms such as, “the first of [God’s] creation” from Jewish traditions and applied them to Mecca.4 In the Islamic schema, it is not Jerusalem but Mecca that is the center of the world and the very “navel of the earth.” Muslim tradition holds that two thousand years before creation, the city of Mecca was a mere spot floating upon the waters until Allah stretched it out and from it, created the universe.

Не е изненадващо, че учените по еврейска и ислямска история посочват, че в ранните векове на исляма мюсюлманите са узурпирали термини като „първото от [Божиите] творения“ от еврейските традиции и ги приложили към Мека.4 В ислямската схема не Йерусалим, а именно Мека е центърът на света и самият „пъп на земята“. Мюсюлманската традиция твърди, че две хиляди години преди сътворението, град Мека е бил просто петно, носещо се върху водите, докато Аллах не го разтяга и създава от него вселената.

The spirit of contention that rests on Mecca specifically toward Jerusalem is transparent. To understand the spiritual conflict in the Middle

East, one must understand the Muslim mind-set particularly regarding Israel and Jerusalem. We have two important principles working together. One is the unbending, monochromatic fashion in which the more puritanical forms of Islamic thought function—in strict blacks and whites. The second is the incontestable idea that Islam has a divine right to rule the world. As such, it is unbearable to the radical Islamic mind that there exists in the Middle East another city that claims to be the religious or spiritual center of the world.

Духът на раздор, който почива върху Мека, насочен конкретно срещу Йерусалим, е очевиден. За да разберем духовния конфликт в Близкия изток, трябва да разберем мюсюлманското мислене, особено по отношение на Израел и Йерусалим. Имаме два важни принципа, които работят заедно. Единият е непреклонната, едноцветната мода, според която функционират по-пуританските форми на ислямската мисъл – в строго черни и бели цветове. Втората е неоспоримата идея, че ислямът е божествено оправомощен да управлява света. Поради това за радикалния ислямски ум е непоносимо, че в Близкия изток съществува друг град, който претендира да бъде религиозен или духовен център на света.

If Israel is the thorn in the side of the Muslim world, then Jerusalem is the poisoned tip. The Muslim world cannot rest until the throbbing pain caused by Jerusalem is silenced. As the prophet Zechariah made clear, in the last days, Jerusalem will be as a cup of strong drink that causes the surrounding nations to become drunk with a spirit of jealousy and rage (Zech. 12:2). This drunken rage is evident in the endless inflammatory rhetoric such as the following from comments by Hamas:

Ако Израел е трънът в очите на мюсюлманския свят, то Йерусалим е отровният връх. Мюсюлманският свят не може да си отдъхне, докато пулсиращата болка, причинявана от Йерусалим, не бъде приглушена. Както ясно казва пророк Захария, в последните дни Йерусалим ще бъде като чаша със силна напитка, която кара околните народи да се опияняват от дух на ревност и ярост (Зах. 12:2). Тази пьянска ярост проличава в безкрайната разпалваща страстите риторика като следната от коментари на Хамас:

“We are announcing a war against the sons of apes and pigs, which will not end until the flag of Islam is raised in Jerusalem”⁵ or when Safwat Hagazy said on Egyptian TV during the height of the first Egyptian Revolution, “Our

capital . . . shall be Jerusalem, with Allah's will. Our chant will be 'Millions of martyrs will march towards Jerusalem!'"⁶

„Ние обявяваме война срещу синовете на маймуните и свинете, която няма да приключи, докато знамето на исляма не бъде издигнато в Йерусалим”⁵ или когато Сафват Хагази каза по египетската телевизия по време на разгара на първата египетска революция: „Нашата столица. . . ще бъде Йерусалим с волята на Аллах. Нашето песнопееие ще бъде „Милиони мъченици ще маршируват към Йерусалим!“⁶

What other religion on earth causes its followers to become so drunk with jealousy toward Jerusalem, with such a demonic lust to possess the land of Israel, and a hatred of the Jewish people? There is no other religion in the world that comes even close. Besides Mecca, the spiritual heart of Islam, of what other city can it so perfectly be said, "Those who dwell on the earth were made drunk"? (Rev. 17:2).

Коя друга религия на земята кара нейните последователи така да се опиват с ревност към Йерусалим, с такава демонична жажда да завладеят земята на Израел и омраза към еврейския народ? Няма друга религия в света, която дори да се доближава до това. Освен за Мека, духовното сърце на исляма, за кой друг град може да се каже толкова съвършено: „земните жители се опиха”. (Откр. 17:2).

Today, an age-ending spiritual clash is unfolding throughout the nations. It is a clash between many peoples, two religions, two books, and ultimately the gods of two very different cities. It is a deadlocked struggle for spiritual primacy over the Middle East—and ultimately over the whole earth. The spiritual clash between the holy and the vile, between Jerusalem and Mecca, cannot be overstated. The story of Jerusalem someday becoming the joy of the whole world, and the city of the great King (Ps. 48:2), is the ultimate focal point of hope and expectation throughout the entire Bible. In terms of a city that represents a deliberate and concerted demonic effort to thwart those very plans, Mecca is unparalleled.

Днес сред нациите по света се разгръща завършващ епохата духовен сблъсък. Това е сблъсък между много народи, две религии, две книги, и в крайна сметка боговете на два много различни града. Това е борба, водеща в задънена улица, за духовно първенство над Близкия изток — и в крайна сметка над цялата земя. Духовният сблъсък между святото и низкото, между Йерусалим и Мека, не може да бъде преувеличен. Историята за това, че Йерусалим един ден ще се превърне в радост на целия свят и в града на великия Цар (Пс. 48:2), е абсолютният ключов момент на надежда и очакване в цялата Библия. По отношение на град, представляващ умишлено и съгласувано демонично усилие за осуетяване именно на тези планове, Мека няма равна на себе си.

IN THIS CHAPTER, we will continue to consider the possibility that the city of Mecca, the Kingdom of Saudi Arabia, and to a larger degree, the very religion of Islam, is in fact the great harlot of Revelation. In pondering this view, we must more carefully examine Mecca, as well as the somewhat mysterious shrine called the Kaaba, or “Cube,” that sits in its center. A tremendous amount of mystery and controversy surrounds the Kaaba. Where did it come from and what does it mean today to Muslims? According to Islamic history, the shrine was initially built by Adam, but later rebuilt by Abraham and Ishmael. The Muslim website Al-Islam.org describes it this way:

В ТАЗИ ГЛАВА ще продължим да разглеждаме възможността град Мека, Кралство Саудитска Арабия и в по-голяма степен самата религия ислям, всъщност да е голямата блудница от Откровение. Размишлявайки върху тази позиция, трябва да разгледаме Мека по-внимателно, както и някак мистериозното светилище, наречено Кааба, или „Куб“, което се намира в нейния център. Огромно количество мистерии и противоречия обкръжават Кааба. Откъде идва и какво означава тя днес за мюсюлманите? Според ислямската история светилището първоначално е построено от Адам, но по-късно бива възстановено от Авраам и Исмаил. Мюсюлманският уебсайт Al-Islam.org го описва по следния начин:

Historically when Ibrahim was ordered by Allah to build the Shrine for worship . . . he uncovered the original foundations of the Kaaba built by Adam. Ibrahim with the help of his son Ismael erected the new shrine on the same foundations.¹

“Според историята, когато на Ибрахим било наредено от Аллах да построи Храма за поклонение. . . той намерил оригиналните основи на Кааба, построена от Адам. Ибрахим с помощта на сина си Исмаил издигнал новото светилище на същите основи.¹”

According to the Quran, Abraham built the shrine for the worship of one God:

Според Корана Авраам построил храма с цел поклонението на един Бог:

Behold! We gave the site, to Ibrahim, of the (Sacred) House, (saying): “Associate not anything (in worship) with Me; and sanctify My House for those who compass it round, or stand up, or bow, or prostrate themselves (therein in prayer).” (Quran 22:26, Yusuf Ali translation)

“Ето! Ние дадохме мястото на Ибрахим от (Свещения) дом, (като казахме): “Не съдружавай нищо с Мен и почисти Моя Дом за онези, които обикалят и стоят в преклонение, и се кланят, и свеждат чела до земята в суджуд!. (Коран 22:26, превод на Юсуф Али)”

Muslims are taught that shortly after Abraham died, the Kaaba was taken over by pagans, who began to use it as a house of idol worship.² When Muhammad was growing up in Mecca, the Kaaba was actually home to 360 different idols! Later, after he conquered Mecca, he is said to have purged the Kaaba of every idol and dedicated it exclusively to the worship of his god, Allah.

На мюсюлманите се казва, че скоро след смъртта на Авраам Кааба бива превзета от езичници, които започват да я използват като дом за поклонение на идолите.² Когато Мохамед израствал в Мека, Кааба всъщност била дом на 360 различни идола! По-късно, след като той завоювал Мека, се твърди, че очистил Кааба от всеки идол и я посветил единствено на поклонението на своя бог, Аллах.

Today the Kaaba is sixty feet high, sixty feet wide square. A door is fixed about seven feet above the ground facing northeast. Fixed to its lower eastern corner, five feet high, is a large black stone in a silver encasement.

The Kaaba or “Cube”

Кааба или „кубът“ (под снимката)

Днес Кааба представлява шестдесет фута висок и шестдесет фута широк квадрат. Има врата, фиксирана на около седем фута над земята, обърната на североизток. В долния ѝ източен ъгъл, висок пет фута, е закрепен голям черен камък в сребърна обвивка.

THE KAABA'S PAGAN ORIGINS

While Islam's own history acknowledges that the Kaaba was long used as a thoroughly pagan shrine, there is no real evidence that it was once built by Abraham. Quite to the contrary, there are many indicators that the Kaaba was a pagan shrine from its beginning. Let's consider some of the evidence.

ЕЗИЧЕСКИ ПРОИЗХОД НА КААБА

Докато самата история на исляма признава, че Кааба отдавна е била използвана като изцяло езическо светилище, няма реални доказателства, че тя някога е била построена от Авраам. Точно обратното, има много показатели, че Кааба е била езическо светилище от самото си начало. Нека разгледаме някои от доказателствата.

To the shock of some, the Kaaba may have actually been a Hindu shrine, filled with 360 idols, but perhaps also dedicated to "Shiva." Some have suggested that the word Kabba may have originated from the Tamil word Kabaalishwaran, referring to a temple for Shiva. Tamil, considered one of the most ancient languages, is spoken in southern India and Sri Lanka, just to India's south. Today a large temple dedicated to Shiva (sometimes transliterated into English as the Kapaleeshwarar Temple) towers over the town of Mylapore, Chennai, in the Tamil state.³

За шок на някои, Кааба може би всъщност е била индуистко светилище, изпълнено с 360 идола, но също така вероятно посветено на „Шива“. Някои предполагат, че думата Кааба може да произлиза от тамилската дума Кабаалишваран, отнасяща се до храм на Шива. Тамилският, считан за един от най-древните езици, се говори в Южна Индия и Шри Ланка, точно на юг от Индия. Днес голям храм, посветен на Шива (понякога транслитериран на английски като храма Kapaleeshwarar) се извисява над град Милапур, Ченай, в тамилския щат.³

Shiva is one of the three major gods of Hinduism, often referred to as “the destroyer of the world.”⁴ Among the primary symbols used in icons and images of Shiva are a third eye on his forehead, a large snake around his neck, and a crescent moon above his head. Could Shiva’s crescent moon have some historical connection to the crescent moon that features so prominently in Islamic symbolism and is affixed on top of mosques throughout the earth? It may be impossible to know for sure, but as we will see, the symbol of the crescent moon has a long history of being associated with various pagan gods throughout the ancient Middle East.

Шива е един от трите главни богове на хиндуизма, често наричан „унищожителя на света“.⁴ Сред основните символи, използвани в иконите и изображенията на Шива, са третото око на челото му, голяма змия около врата му, и полумесец над главата му. Може ли полумесецът на Шива да има някаква историческа връзка с полумесеца, който заема толкова важно място в ислямската символика и е прикрепен върху джамиите по цялата земя? Може да е невъзможно да разберем със сигурност, но както ще видим, символът на полумесеца има дълга история на асоцииране с различни езически богове в древния Близък изток.

Shiva: The Hindu god of destruction with crescent moon on head

Шива: Хиндуисткият бог на унищожението с полумесец на главата (под снимката)

It is also worth mentioning that the most well-known symbol of Hinduism, the Aum, actually represents Shiva, Brahma, and Vishnu, the three main gods of Hinduism. The top portion of the Aum that represents Shiva is none other than a calligraphic representation of the crescent moon and star.

Също така си струва да се спомене, че най-известният символ на хиндуизма, Аум, всъщност представлява Шива, Брахма и Вишну, трите основни богове на хиндуизма. Горната част на Аум, която представлява Шива, не е нищо друго освен калиграфско изображение на полумесец и звезда.

The Hindu Aum. Shiva is represented by the crescent moon on the top portion.

Хиндуисткият Аум. Шива е представен от полумесец в горната част. (под снимката)

MIDDLE EASTERN ASTRAL AND WAR GODS Throughout the ancient Middle East, various astral, war, and fertility gods or goddesses used either the sun or the moon as their primary identifying symbols. Archaeological evidence from various temples throughout Turkey and all across the ancient Assyrian Empire has given us numerous idols, coins, and carvings that attest to this. It is not difficult to see the continuity between these ancient astral and war gods and the god of the Quran, whose symbol is the crescent moon and whose call is to jihad or “holy war.”

БЛИЗКОИЗТОЧНИ АСТРАЛНИ БОГОВЕ И БОГОВЕ НА ВОЙНАТА

В целия древен Близък изток различни астрални богове, богове на войната и плодородието са използвали или слънцето, или луната като свои основни идентифициращи символи. Археологически доказателства от различни храмове в Турция и в цялата древна Асирийска империя са ни дали много идоли, монети и резби, които свидетелстват за това. Не е трудно да се види непрекъснатата връзка между тези древни астрални и военни богове и бога от Корана, чийто символ е полумесецът и чийто призив е към джихад или „свещена война“.

An ancient idol of Astarte, or Aphrodite, with crescent moon about her head.

Древен идол на Астарта, или Афродита, с полумесец около главата.

THE CRESCENT MOON IN THE BIBLE

Many are also surprised to learn that there are even references to the crescent moon in the Bible. One example is found in Judges 8, where Gideon defeated the Midianites. Here’s the story (note what was among the spoils):

ПОЛУМЕСЕЦЪТ В БИБЛИЯТА

Мнозина също биват изненадани да научат, че в Библията има дори препратки към полумесеца. Един пример се намира в Съдии 8, където Геден побеждава мадиамците. Ето историята (обърнете внимание какво било сред плячката):

Gideon arose and killed Zebah and Zalmunna [the Midianite kings], and took the crescent ornaments which were on their camels' necks. Then the men of Israel said to Gideon, "Rule over us . . . , for you have delivered us from the hand of Midian." But Gideon said to them, "I will not rule over you . . . [but] I would request of you, that each of you give me an earring from his spoil." (For they had gold earrings, because they were Ishmaelites.) And they answered, "We will willingly give them." And they spread a cloak, and every man threw in it the earrings of his spoil. And the weight of the golden earrings that he requested was 1,700 shekels of gold, besides the crescent ornaments and the pendants and the purple garments worn by the kings of Midian, and besides the collars that were around the necks of their camels. (Judg. 8:21–26; emphasis added)

“Тогава Зевей и Салмана казаха: Стани ти, та не нападни; защото според човека е и силата му. И тъй Гедеон стана та уби Зевея и Салмана, и взе полумесецообразните украшения , които бяха на вратовете на камилите им. Тогава израилевите мъже казаха на Гедеона: Владей над нас, и ти, и синът ти, и внукът ти, защото ти ни освободи от ръката на Мадиама. А Гедеон каза: Нито аз ще владея над вас, нито синът ми ще владее над вас; Господ ще владее над вас. Гедеон, обаче, им рече: Едно нещо ще поискам от вас, - да ми дадете всеки обещите от користите си. (Защото неприятелите , понеже бяха исмаиляни, носеха златни обеци). И те отговориха: „Ще им дадем с охота“. И те разстилаха наметало и всеки хвърли в него обещите от плячката си. А теглото на златните обеци, които той поиска, беше 1700 сикъла злато, освен *орнаментите на полумесеца* и висулките и пурпурните дрехи, носени от царете на Мадиама, и освен нашийниците, които бяха около вратовете на техните камили.”(Съдии 8:21–26; курсивът е добавен)

It is fascinating to see that as far back as Gideon's day, thousands of years before Muhammad, the Ishmaelite pagans of the desert were already adorning themselves and their camels with the sign of the crescent moon.

Завладяващо е да се види, че още по времето на Гедеон, хиляди години преди Мохамед, исмаилтяните езичници от пустинята вече са украсявали себе си и своите камили със знака на полумесеца.

The word used for “crescent ornaments” is the Hebrew saharonim. This word is closely related to sahar, which appears later, in Isaiah 14, a passage wherein the Lord refers to Satan as “Lucifer, son of the morning” (kjv) or, in other translations, as the one who has fallen from heaven, the “star of the morning, son of the dawn” (Heb. heylal heylal ben sahar) (v. 12). In Arabic, the name for the crescent ornaments placed atop mosques is hillal, equivalent to the Hebrew heylal.

Думата, използвана за „украшения от полумесец“ е еврейската дума “сахароним”. Тази дума е тясно свързана с “сахар”, която се появява по-късно, в Исая 14, пасаж, в който Господ се обръща към Сатана като „Луцифер, син на утрото“ (kjv) или, в други преводи, като онзи, който е паднал от небето, „звезда на утрото, сине на зората“ (kjv) (евр. Хейлал хейлал бен сахар) (ст. 12). На арабски името на орнаментите с форма на полумесец, поставяни на върха на джамиите, е “хилал”, еквивалентно на еврейското “хейлал”.

So quite literally, the very wording used in the Hebrew Scriptures to refer to Satan, the “morning star” (hcsb), is used in Arabic to refer to the crescent moon, which is placed on nearly every Muslim national flag and on top of nearly every mosque throughout the world. That the very symbol of Islam down through the centuries is precisely the symbol the Bible uses to refer to Satan is certainly not irrelevant and should not be ignored.

Така съвсем буквално, самата формулировка, използвана в Еврейските писания за обозначаване на Сатана, „сутрешната звезда“ (hcsb), се използва на арабски за обозначаване на полумесеца, който се поставя върху почти всеки мюсюлмански национален флаг и на върха на почти всяка джамия по света. Това, че самият символ на исляма, използван през вековете е именно символът, който Библията използва за обозначаване на Сатана, със сигурност не е без значение и не трябва да се пренебрегва.

CIRCUMAMBULATION OF THE KAABA

Another Muslim practice that originates from pagan pre-Islamic history is circumambulation, or walking in circles around the Kaaba. This practice, an integral ritual during the Muslim sacred pilgrimage to Mecca, is called Tawaf in Arabic. The Kaaba is the single most circumambulated structure in the world, circled by pilgrims literally twenty-four hours a day, except for the five times a day when the pilgrims stop to bow in prayer.

ОБХОД НА КААБА

Друга мюсюлманска практика, която произхожда от езическата пред-ислямска история, е обикалянето в кръг около Кааба. Тази практика, неразделен ритуал по време на свещеното поклонение на мюсюлманите в Мека, се нарича “таваф” на арабски. Кааба е най-обикаляна структура в света, заобикаляна от поклонници буквално двадесет и четири часа на ден, с изключение на петте пъти на ден, когато поклонниците спират, за да се поклонят в молитва.

But ritualistic circumambulation is also a common practice within Hinduism and Buddhism, called pradakshina, or parikrama. One Hindu website explains its religious purpose:

Pradakshina (Sanskrit), meaning circumambulation, consists of walking around in a “circle” as a form of worship in Hindu ceremonies in India. The devotees walk around the garbha griha, the innermost chamber of the shrine housing the temple deity. It is done around sacred fire (Agni), trees and plants as well . . . Pradakshina or Parikrama is done in pilgrimage centres also.5

Но ритуалното обикаляне е също често срещана практика в индуизма и будизма, наречена “прадакшина” или “парикрама”. Един индуистки уебсайт обяснява религиозната му цел:

Парадакшина (санскрит), което означава обикаляне, представлява ходене в „кръг“ като форма на поклонение в индуистките церемонии в Индия. Поклонниците обикалят “гарбха гриха”, най-вътрешната камера на светилището, където се помещава храмовото божество. Прави се и около

свещен огън (Агни), дървета и растения. . . Прадакшина или Парикрама се извършва и в поклоннически центрове.⁵

An ancient carving of Hindus practicing pradakshina around a temple

Древна резба на хиндуси, практикуващи прадакшина около храм

There are absolutely no Jewish, Christian, or any biblical roots whatsoever to this practice. It is an entirely pagan tradition. So here we have another example of an Islamic ritual that is not only common among other pagan religions today, but is also derived entirely from ancient paganism.

Няма абсолютно никакви еврейски, християнски или каквито и да било библейски корени на тази практика. Това е изцяло езическа традиция. Така че тук имаме друг пример за ислямски ритуал, който е не само често срещан сред други езически религии днес, но също така и произлиза изцяло от древното езичество.

RAMADAN AND THE HAJJ

Adding to the list of pre-Islamic pagan practices that were simply adopted by Muhammad and his followers is the annual pilgrimage to Mecca, known as the hajj, as well as the month of fasting, known as Ramadan. In Muhammad's day, once a year, during Ramadan, the various pagans who lived throughout Arabia would fast, don a white pilgrim's cloak, and make their way up to Mecca to worship their various gods at the Kaaba. After founding Islam, Muhammad continued this practice.

РАМАДАН И ХАДЖ

Сред списъка с предислямски езически практики, които просто били усвоени от Мохамед и неговите последователи, можем да добавим и годишното поклонение в Мека, известно като хадж, както и месецът на поста, известен като Рамадан. По времето на Мохамед, веднъж годишно, по време на Рамадан, различните езичници, които живеели в цяла Арабия, постели, обличали бяло поклонническо наметало и отивали до Мека, за да се поклонят на различните си богове в Кааба. След като основава исляма, Мохамед продължава тази практика.

Thus today, making this pilgrimage is one of the five foundational “pillars” of Islam. Every Muslim believer who is able to raise the necessary funds should at least once make a religious pilgrimage to Mecca during Ramadan. The Quran mentions Ramadan and claims that it was given to mankind by Allah (Quran 2:185). To convey how powerful the experience of the hajj can be, one Saudi Arabian minister of the hajj said it was like “twenty Super Bowls in one stadium, when two million will come, and . . . these two million people will actually be taking part in playing the game.”⁶

Така днес извършването на това поклонение е един от петте основополагащи „стълба“ на исляма. Всеки вярващ мюсюлманин, който е в състояние да събере необходимите средства, трябва поне веднъж да направи религиозно поклонение в Мека по време на Рамадан. Коранът споменава Рамадан и твърди, че той е даден на човечеството от Аллах (Коран 2:185). За да покаже колко силно може да бъде преживяването на хаджа, един служител на хаджа от Саудитска Арабия казва, че това е като „двадесет Супербоула на един стадион, когато се очакват да дойдат два милиона и . . . тези два милиона души всъщност ще участват в играта.“⁶

Some have even suggested that the very name Ramadan is derived from the Hindu god Rama or, more precisely, a human manifestation of the god Vishnu. Muslims, however, claim it comes from the Arabic word for “burn,” because this month burns away the sins of Muslims. As Imam Al Qurturbi says, “It (this month) was named Ramadan because it burns the sins of people with righteous deeds.”⁷

Някои дори предлагат тезата, че самото име Рамадан произлиза от индуисткия бог Рама или, по-точно, човешко проявление на бог Вишну. Мюсюлманите обаче твърдят, че идва от арабската дума за „изгаряне“, защото този месец изгаря греховете на мюсюлманите. Както казва имам Ал Куртурби: „Той (този месец) беше наречен Рамадан, защото изгаря греховете на хората чрез праведни дела.“⁷.

THE MILLENNIAL PILGRIMAGE

Zechariah the prophet, after describing the military gathering of the nations against Jerusalem in the last days, followed by the return of Jesus on the Mount of Olives, continued his prophecy by detailing the magnificent pilgrimage that will take place each year when many nations will travel to Jerusalem to worship Jesus and celebrate the feast of tabernacles or booths (Heb. Sukkot). Multitudes of people will go up annually to Jerusalem for celebration. Consider this profoundly powerful picture of the coming Jewish kingdom:

ПОКЛОНЕНИЕ ПО ВРЕМЕ НА МИЛЕНИУМА

Пророк Захария, след като описва военното събиране на народите срещу Йерусалим в последните дни, последвано от завръщането на Исус на Елеонския хълм, продължава пророчеството си, като подробно описва великолепното поклонение, което ще се провежда всяка година, когато много нации ще пътуват до Йерусалим, за да се поклонят на Исус и да отпразнуват празника на скиниите или палатките (евр. Сукот). Множество хора ежегодно ще се изкачват до Йерусалим, за да празнуват. Обърнете внимание на тази изключително завладяваща картина на бъдещето еврейско царство:

Then it will come about that any who are left of all the nations that went against Jerusalem will go up from year to year to worship the King, the Lord of hosts, and to celebrate the Feast of Booths. And it will be that whichever of the families of the earth does not go up to Jerusalem to worship the King, the Lord of hosts, there will be no rain on them. If the family of Egypt does not go up or enter, then no rain will fall on them; it will be the plague with which the Lord smites the nations who do not go up to celebrate the Feast of Booths. (Zech. 14:16–18)

И всеки, който остане От всичките народи, Които са дохождали против Ерусалим, Ще възлиза от година на година Да се кланя на Царя, Господа на Силите, И да празнува празника на колибите. И ако някои от домочадията на света Не възлязат в Ерусалим Да се поклонят на Царя, Господа на Силите, На тях не ще има дъжд. Дори ако не влезе египетското домочадие и не дойде, То и на тях не ще има дъжд; Тях ще сполети язвата, с която Господ ще поразии народите, Които не влизат Да празнуват празника на колибите. (Зах. 14:16–18)

Isaiah also touches on this theme, “Many peoples will come and say, ‘Come, let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob. He will teach us his ways, so that we may walk in his paths’” (Isa. 2:4).

Исая също засяга тази тема: „Дойдете, да възлезем на хълма Господен, В дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му” (Ис. 2:4).

THE HAJJ: THE GREAT COUNTERFEIT SUKKOT

Of course, it’s difficult to consider this picture of peoples from every nation streaming to Jerusalem each year to worship Jesus without our minds turning to the hajj, which in so many ways is the great satanic counterfeit of the great annual Sukkot pilgrimage to come. There are many striking similarities between Sukkot and the hajj, in fact. During the hajj, instead of streaming to Jerusalem, however, as during Sukkot, the Muslim pilgrims from all over the world stream to Mecca. And instead of worshipping Yahweh, the God of the Bible, they come to worship Allah, the god of the Quran.

ХАДЖ: ГОЛЯМАТА ФАЛШИВИКАЦИЯ НА СУКОТ

Разбира се, трудно е да разглеждаме тази картина на хора от всяка нация, стичащи се в Йерусалим всяка година, за да се покланят на Исус, без умовете ни да се отправят към хаджа, който в толкова много отношения е голямата сатанинска фалшификация на голямото годишно поклонение Сукот, което предстои. Всъщност има много поразителни прилики между Сукот и хаджа. По време на хаджа, обаче, вместо да се стичат в Йерусалим, както по време на Сукот, мюсюлманските поклонници от целия свят се стичат в Мека. И вместо да се покланят на Яхве, Бога на Библията, те идват да се покланят на Аллах, бога на Корана.

Each year, tens of thousands of tents are arranged outside the Grand Mosque to accommodate the Muslim pilgrims making hajj.

Всяка година десетки хиляди палатки се подреждат пред Голямата джамия, за да подслонят мюсюлманските поклонници, изпълняващи хадж. (снимка)

Millions of Muslim pilgrims flow like rivers toward the Kaaba at the center of the Grand Mosque in Mecca.

Милиони мюсюлмански поклонници се стичат като реки към Кааба в центъра на Голямата джамия в Мека.

THE BLACK STONE

Perhaps the greatest pinnacle of the hajj ritual is the act of kissing or rubbing the black stone that is affixed to the corner of the Kaaba. Numerous historians have observed that black meteorites were commonly used throughout the ancient world in association with the worship of pagan gods and goddesses. Black meteorite rocks most often featured prominently in the various idols of deities such as Venus or Aphrodite at Paphos, Cybele in Rome, Astarte at Byblos, and, of course, the famous Artemis/Diana of Ephesus. This is why Artemis's "image" in the book of Acts was seen as having fallen from heaven:

ЧЕРНИЯТ КАМЪК

Може би най-висшата кулминационна точка на ритуала на хадж е актът на целуване или триене на черния камък, който е прикрепен към ъгъла на Кааба. Много историци са забелязали, че в древния свят било обичайно да се използват черни метеорити във връзка с поклонението на езически богове и богини. Употребата на черните метеоритни скали най-често била широко разпространена при различните идоли на божества като Венера или Афродита в Пафос, Кибела в Рим, Астарта в Библос и, разбира се, известната Артемида/Диана от Ефес. Ето защо „образът“ на Артемида в книгата Деяния се възприема като паднал от небето:

“Men of Ephesus, what man is there after all who does not know that the city of the Ephesians is guardian of the temple of the great Artemis and of the image which fell down from heaven?” (Acts 19:35)

So where did the black stone of the Kaaba come from? Not surprisingly, like the black stone used to carve out the head of the great Artemis idol, the black stone revered by Muslims, according to their own tradition, also fell from heaven:

“Ефесяни, кой е оня човек, който не знае, че град Ефес е пазач на капището на великата Диана и на падналия от Юпитера идол?” (Деяния 19:35)

И така, откъде е дошъл черният камък на Кааба? Не е изненадващо, че подобно на черния камък, използван за извайването на главата на великия идол на Артемида, черният камък, почитан от мюсюлманите, според тяхната собствена традиция, също е паднал от небето:

It was narrated that Ibn ‘Abbas said: The Messenger of Allah (peace and blessings of Allah be upon him) said: “The Black Stone came down from Paradise.”⁸ Who will deny that this black stone, such a central feature of the Muslim hajj, is actually the residual tie to the ancient pre-Islamic paganism of the Kaaba?

“Разказва се, че Ибн Аббас е казал: “Пратеникът на Аллах (с.а.с.) каза: „Черният камък е слязъл от Рая.“⁸ Кой ще отрече, че този черен камък, толкова централна черта на Мюсюлманския хадж, е всъщност остатък от далечната връзка с древното предислямско езичество на Кааба?

Now consider this: Muslims actually believe that this stone has the ability to absorb and forgive the sins of all those who kiss or touch it during hajj:

It was narrated that Ibn ‘Abbas said: The Messenger of Allah (peace and blessings of Allah be upon him) said: “When the Black Stone came down from Paradise, it was whiter than milk, but the sins of the sons of Adam made it black.”⁹

Добре, помислете сега за това: мюсюлманите всъщност вярват, че този камък има способността да абсорбира и прощава греховете на всички онези, които го целуват или докосват по време на хадж: Разказва се, че Ибн Аббас е казал: Пратеникът на Аллах (мир и благословия на Аллах да бъде върху него) каза: „Когато Черният камък слезе от рая, той беше по-бял от мляко, но греховете на синовете на Адам го направиха черен.”⁹

Thus according to Islamic doctrine, all of the Muslims' sins committed until that point in their lives are wiped clean. Again, this wiping of the slate clean is the pinnacle and goal of the entire pilgrimage.

Така според ислямската доктрина всички грехове на мюсюлманите, извършени до онзи момент от живота им, биват заличени. Отново, това ликвидиране на стари задължения е върхната точка и цел на цялото поклонение.

It was narrated that Ibn 'Umar said: I heard the Messenger of Allah (peace and blessings of Allah be upon him) say: "Touching [the Black Stone] is an expiation for sins."10

“Разказва се, че Ибн Умар е казал: Чух Пратеника на Аллах (с.а.с.) да казва: „Докосването [на Черния камък] е изкупление на греховете.”10

It is even said that the black stone will become animated, possessing eyes and a mouth, and actually stand as a witness on the day of judgment, either condemning or acquitting those whose sins it had absorbed:

Твърди се дори, че черният камък ще оживее, притежавайки очи и уста, и всъщност ще застане като свидетел в деня на съда, или осъждайки, или оправдавайки онези, чиито грехове е абсорбирал:

It was narrated that Ibn 'Abbas said: The Messenger of Allah (peace and blessings of Allah be upon him) said concerning the Stone: "By Allah, Allah will bring it forth on the Day of Resurrection, and it will have two eyes with which it will see and a tongue with which it will speak, and it will testify in favor of those who touched it in sincerity."11

“Разказва се, че Ибн Аббас е казал: Пратеникът на Аллах (с.а.с.) е казал за Камъка: „Заклевам се в Аллах, Аллах ще го представи на света в Деня на възкресението и той ще има две очи с които ще вижда и език, с който ще говори, и ще свидетелства в полза на онези, които го докосват с искрено сърце.”11

The idolatry of this act has not gone unnoticed. As early as thirty years after Islam began, John of Damascus, a Christian Syrian monk, wrote about the obvious idolatry of the black stone:

Идолопоклонството на този акт не е останало незабелязано. Още тридесет години след началото на исляма Йоан Дамаскин, християнски сирийски монах, пише за очевидното идолопоклонство на черния камък:

They furthermore accuse us of being idolaters, because we venerate the cross, which they abominate. And we answer them: “How is it, then, that you rub yourselves against a stone in your Ka’ba and kiss and embrace it?”¹²

“Освен това те ни обвиняват, че сме идолопоклонници, понеже почитаме кръста, от който те се гнусят. А ние им отговаряме: „Как тогава вие се търкате в камък във вашата Кааба и го целувате и прегръщате?“¹²

Amazingly, John went on to say that the black stone of the Kaaba was a piece from an ancient idol of none other than the goddess of love and fertility!

За наше удивление, Йоан продължава казвайки, че черният камък на Кааба е парче от древен идол не на някого друго, а на самата богиня на любовта и плодородието!

This stone that they talk about is a head of that Aphrodite whom they used to worship and whom they called Khabár. Even to the present day, traces of the carving are visible on it to careful observers.¹³

“Този камък, за който говорят те, е глава на онази Афродита, на която някога се покланяли и която наричали Кхабар. И до днес внимателни наблюдатели могат да видят върху него следи от резбата.”¹³

John’s reference to the head of Aphrodite being made of a black meteorite is well attested to as common throughout the region, where black meteorites were used for the heads of idols to Artemis, or Diana, as well as Aphrodite and other astral, war, and fertility goddesses.

Описанието от Йоан на главата на Афродита като изработена от черен метеорит, е добре засвидетелствано като често срещано явление в региона, където черните метеорити са били използвани за главите на идоли на Артемида или Диана, Афродита и други астрални и военни богини, както и богини на плодородието.

Idol of Diana or Artemis, with the head carved from a black meteorite.

Идол на Диана или Артемида, с глава, изваяна от черен метеорит.

The use of black stones as objects of worship among the pagans of the Middle East is also well attested to. In Paphos, Cyprus, a large black stone was found that is nearly identical to the black stone of the Kaaba. This conical stone is now on display at the Kouklia museum. It was venerated as a representation of Venus, or Aphrodite.

Използването на черни камъни като предмет на поклонение сред езичниците от Близкия изток също е добре засвидетелствано. В Пафос, Кипър, беше намерен голям черен камък, който е почти идентичен с черния камък Кааба. Този конусовиден камък сега е изложен в музея на Куклия. Бил е почитан като изображение на Венера или Афродита.

Observers have also noted that the odd silver encasement covering the black rock of Kaaba seems to be designed to resemble a female sexual organ, and may very well confirm its origins in the worship of one of the many pagan fertility goddesses from the region.

Наблюдатели също така отбелязват, че странната сребърна обвивка, покриваща черния камък Кааба, изглежда е била замислена с цел да прилича на женски полов орган и би могла много добре да потвърди произхода си от поклонението на една от многото езически богини на плодородието от региона.

So once again, just to highlight the stark contrast here, while the Bible speaks of a coming day when people of every ethnic group will stream to Jerusalem to worship Jesus, the only One who can truly forgive sins, today Muslims from every nation make pilgrimage each year to Mecca, to kiss a black stone from the idol of a pagan goddess, believing it brings forgiveness of their sins. Even today, this is no doubt the purest form of ancient idolatry. As the black stone is essentially the great counterfeit of the blood of Christ, so is the Islamic hajj the great satanic counterfeit of the true pilgrimage of Sukkoth that God has ordained for all the nations who will each year go up to Jerusalem.

Така че още веднъж, само за да подчертаем резкия контраст тук: докато Библията говори за бъдещ ден, когато хората от всяка етническа група ще се стичат в Йерусалим, за да се поклонят на Исус, единственият Черен камък на Този, който може наистина да прощава греховете, днес мюсюлмани от всяка нация отиват на поклонение всяка година в Мека, за

да целунат черен камък от идола на езическа богиня, вярвайки, че това носи опрощение на греховете им. Дори днес, без съмнение това е най-чистата форма на древно идолопоклонство. Тъй като черният камък е в същността си големият фалшификат на кръвта на Христос, така и ислямският хадж е голямата сатанинска фалшификация на истинското поклонение в Сукот, което Бог е отредил за всички народи, които всяка година ще се изкачват в Йерусалим.

The black rock of the Kaaba, in its silver encasement.

Черният камък на Кааба, в сребърната му обвивка.

THE VEIL

It is worth noting that the Kaaba, like a Muslim woman, is covered with a veil. The four outer walls of the Kaaba are covered with what is essentially a giant burqa. Like the full burqas worn by the strictest among Muslim women, the curtain covering the Kaaba is made from black fabric. Like the more ornate head coverings, the veil of the Kaaba also features the Shahada, or Islamic creed (There is no god other than Allah, and Muhammad is the final messenger of Allah), outlined in gold in the weave of the fabric. About twothirds of the way up runs another gold embroidered band covered with more Quranic text.

ВОАЛЪТ

Заслужава си да се отбележи, че Кааба, подобно на мюсюлманска жена, е покрита с воал. Четирите външни стени на Кааба са покрити с нещо, което по същество представлява гигантска бурка. Подобно на бурките, покриващи цялото лице и тяло, носени от най-стриктните сред мюсюлманските жени, завесата, покриваща Кааба, е изработена от черен плат. Подобно на по-богато украсените покривала за глава, върху воала на Кааба също е изобразена Шахадата, или ислямското кредо (“Няма друг бог освен Аллах, а Мохамед е последният пратеник на Аллах”), извезано в злато в тъканта на плата. На около две трети нагоре от основата виждаме друга златна бродирана лента, покрита с повече текст от Корана.

That the Kaaba is essentially “dressed” like a woman may also be further residual evidence of the ancient pagan roots of the shrine dedicated to some form of ancient Middle Eastern fertility goddess.

Това, че Кааба по същество е „облечена“ като жена, може също да бъде допълнително доказателство, **останало непокътнато до днес**, за древните езически корени на светилището, посветено на някаква форма на древна богиня на плодородието в Близкия изток.

MUSLIM COSMOLOGY OF THE KAABA

Today, despite the clearly pagan nature of the Kaaba, Muslims view its role as similar to the tabernacle and Holy of Holies in Judaism. Although the Kaaba actually sits in a small valley, Islamic sacred cosmology holds that the Kaaba is the highest place in the whole world, and nothing is closer to heaven.¹⁴ The Kaaba, it is taught, is an earthly representation of the very throne of Allah, which sits directly above the Kaaba in Mecca and which the angels perpetually circumambulate.¹⁵

МЮСУЛМАНСКА КОСМОЛОГИЯ НА КААБА

Днес, въпреки изявено езическия характер на Кааба, мюсюлманите възприемат ролята ѝ като подобна на скинията и Светая Светих в юдаизма. Въпреки че Кааба всъщност се намира в малка долина, ислямската свещена космология твърди, че Кааба е най-високото място в целия свят и нищо друго не е по-близо до небето.¹⁴ Поучава се, че Кааба е земно изображение на самия трон на Аллах, чието седалище се намира точно над Кааба в Мека и който ангелите непрестанно обикалят.¹⁵

As Muslim historian Muhammad Wajid Akhter stated, “Directly above the Kaaba in heaven is an exact replica.” Because of its alleged proximity to the throne of Allah, the Kaaba is also called “the gate of heaven,” or bab al-Jannah in Arabic. This, of course, copycats the biblical account of the tabernacle built by Moses, which was modeled after the tabernacle in heaven.

Както мюсюлманският историк Мохамед Ваджид Ахтер заявява: „Директно над Кааба, на небето съществува точно копие“. Поради предполагаемата си близост до трона на Аллах, Кааба се нарича още „врата на рая“ или “баб ал-Джанна” на арабски. Това, разбира се, копира библейския разказ за построената от Мойсей скиния, която е създадена по образец на скинията на небето.

As the author of Hebrews reminds us, the earthly temple and the various associated rituals “serve [as] a copy and shadow of the heavenly things, just as Moses was warned by God when he was about to erect the tabernacle; for, ‘See,’ He says, ‘that you make all things according to the pattern which was shown to you on the mountain’” (Heb. 8:5). This is yet one more way in which the Kaaba serves as Satan’s effort to counterfeit the true temple in Jerusalem.

Както ни напомня авторът на Евреи, земният храм и различните ритуали, свързани с него „служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Моисея, когато щеше да направи скинията; защото: "Внимавай", му каза Бог, "да направиш всичко по образеца, който ти бе показан на планината)" (Евр. 8:5). Това е още един начин, по който Кааба служи като опит от страна на Сатана да фалшифицира истинския храм в Йерусалим.

ABRAJ AL-BAIT

In 2012, the Saudi Binladin Group completed construction of the Abraj al-Bait, also known as the Mecca Royal Clock Tower Hotel. The Abraj al-Bait is a massive, seven-building structure featuring the world’s tallest clock tower at its center, atop of which is a massive crescent moon and the name Allah in Arabic calligraphy.

АБРАДЖ АЛ-БЕЙТ

През 2012 г. Саудитската група Бинладин завърши строителството на Абрадж Ал-Бейт, известен още като хотел Кралска часовникова кула Мека. Абрадж Ал-Бейт е масивна структура, състояща се от седем сгради, включваща в центъра си най-високата часовникова кула в света, на върха на която има масивен полумесец и името Аллах, изписано с арабска калиграфия.

Construction began in 2002, after the Saudis demolished the Ajjad Fortress, an eighteenth-century Ottoman citadel that stood atop a small hill overlooking the Grand Mosque, sparking a massive outcry from Turkey. Though not quite the tallest building in the world, the Abraj al-Bait is classified as the largest building in the world, covering far more area than any other tower.

Строителството започна през 2002 г., след като саудитците събориха крепостта Аждад, османска цитадела от осемнадесети век, която се издигаше на малък хълм с изглед към Голямата джамия, предизвиквайки силни реакции на обществено възмущение от страна на Турция. Въпреки че не е най-високата сграда в света, Абрадж Ал-бейт е класифицирана като най-голямата сграда в света, покриваща много повече площ от която и да било друга кула.

In 2014, the Bible prophecy world exploded after an article appeared claiming that the Abraj sat on top of “Mount Babel” and must therefore be the true last-days “Tower of Babel.” This is inaccurate, however, as the hill is actually called Bulbul, named after a common songbird found throughout the Middle East. (The bulbul was very close to becoming the national bird of Israel.)

През 2014 г. светът на библейските пророчества експлодира, след появата на статия, в която се твърдеше, че Абрадж е разположена на върха на „Вавилонския хълм“ и следователно трябва да е истинската „Вавилонска кула“ от последните дни. Това обаче е неточно, тъй като хълмът всъщност се нарича Бюлбул, кръстен на обикновена пойна птица, срещана в Близкия изток. (Бюлбулът за малко не се превърнал в националната птица на Израел.)

Because the Abraj al-Bait is the world’s largest building and is adorned so prominently with pagan symbols and the crescent moon, it is certainly a fascinating structure that perhaps might even conjure up thoughts of the Tower of Babel of old. The name of the hill upon which it was built, however, has absolutely no relationship to the names Babel or Babylon.¹⁶

Тъй като Абрадж ал-Бейт е най-обширната сграда в света и е украсена толкова очебийно с езически символи и полумесец, тя със сигурност е завладяваща структура, която може би дори е способна да извика асоциации с Вавилонската кула от древността. Името на хълма, върху който

е построена, обаче, няма абсолютно никаква връзка с имената Бабел или Вавилон.¹⁶

Abraj al-Bait compared to the world's other presently three tallest buildings.

Абрадж Ал Бейт в сравнение с другите три, за момента, най-високи сгради в света

CONCLUSION

Having considered the degree to which nearly all of the practices and symbols associated with the Kaaba are so thoroughly pagan, it is stunning to realize that it is this shrine that 1.6 billion Muslims pray toward five times daily. Wherever they are in the world, Muslims are expected to face the Kaaba when performing prayer. As Akhter stated, “There is no place on Earth as venerated, as central or as holy to as many people as Mecca.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Взимайки предвид степента, до която почти всички практики и символи, свързани с Кааба, са напълно езически, е потресаващо да осъзнаем, че 1,6 милиарда мюсюлмани се молят, обърнати точно към това светилище пет пъти на ден. Където и да се намират по света, от мюсюлманите се очаква да се обръщат в посока към Кааба, когато извършват молитва. Както казва Ахтер, „Няма друго място на Земята като Мека, което да е толкова почитано, централно или свято за толкова много хора.

Thousands circle the sacred Kaaba at the centre of the Haram sanctuary 24 hours a day . . . The Kaaba is the epicenter of Mecca.”¹⁷ This is the pagan shrine of which the Quran says, “So turn your face toward al-Masjid al-Haram (The Sacred Mosque). And wherever you believers are, turn your faces toward it in prayer” (Quran 2:144, Sahih International translation).

Хиляди обикалят свещената Кааба в центъра на светилището Харам 24 часа в денонощието. . . Кааба е епицентърът на Мека.”¹⁷ Това е езическият храм, за който Коранът казва: „Така че обърнете лицето си към ал-Масджид ал-Харам (Свещената джамия). И където и да сте вярващи, обърнете лицата си към нея в молитва” (Коран 2:144, Сахих Международен превод).

For years, many Protestant teachers have looked to Rome and the Catholic Church as the primary hub of global false religion. Comparatively, the amount of attention the city of Mecca has received has been minimal. It is as if it has been off the radar. While most are aware of its centrality and importance to Muslims, they have not fully recognized the profound degree to which it wields control over the kings and peoples that surround Israel on every side.

В продължение на години многобройни протестантски учители са гледали на Рим и католическата църква като на основния център на глобалната фалшива религия. В сравнение с това, количеството внимание, което е получил град Мека, е минимално. Той сякаш е останал извън обсега на радара. Макар че повечето са наясно с неговата централна роля и значение за мюсюлманите, досега те не са признали напълно огромната степен, до която той упражнява контрол над царете и народите, заобикалящи Израел от всяка страна.

While wrongly claiming that every ritual and practice of the Catholic Church are actually just modern manifestations of ancient “Babylonian” paganism, they’ve missed the relevance of the city whose very foundations are rooted in the most primal kind of ancient paganism—the evidence of which can clearly be seen to this very day. Distracted by five hundred years of sectarian polemics and pointing to Rome, many Protestants have missed what should be glaringly obvious: nearly all of the various practices associated with the city of Mecca, arguably the most influential religious city on earth, are thoroughly pagan.

Докато твърдят погрешно, че всеки ритуал и практика на католическата църква е всъщност просто модерна проява на древното „вавилонско“ езичество, те са пропуснали значимостта на града, чиито основи се коренят в най-първичния вид древно езичество – доказателствата за което могат да се видят ясно и до днес. Заети с петстотин годишна полемика на сектарианизъм и сочейки към Рим, множество протестанти са пропуснали това, което би трябвало да бъде крещящо очевидно: почти всичките

различни практики, свързани с град Мека, може би най-влиятелният религиозен град на земята, са напълно езически.

The great city of harlotry that controls the hearts and minds of the majority of the Middle East is right in front us. Now, as violent jihad and terrorism continue to explode across the Western world, making their increasing relevance felt, the city of Mecca, the very womb and heart of the most anti-Semitic, antichrist, violent, and pagan religion the world has ever known is finally beginning to seize our attention. While it is possible that a different city may emerge in the future that will replace Mecca as the great pagan city of false religion, no one can dispute that Mecca is indeed one of the great harlot cities, a pagan city that until this point, has had no equal in all of human history.

Великият град на блудството, който контролира сърцата и умовете на по-голямата част от Близкия изток, е точно пред очите ни. Сега, когато насилственият джихад и тероризмът продължават да експлодират в западния свят, което прави нарастващата им уместност още по-осезаема, град Мека, самата утроба и сърце на най-антисемитската, антихристка, насилствена и езическа религия, която светът някога е познавал, най-накрая започва да привлича нашето внимание. Макар че е възможно в бъдеще да се появи различен град, който да замени Мека като великия езически град на фалшивата религия, никой не може да оспори, че Мека наистина е един от великите градове-блудници, езически град, който до този момент не е имал равен в цялата човешка история.

КРАЛЕТЕ НА ЛУКСА

ANOTHER SIGNIFICANT CHARACTERISTIC of the great harlot defined by the text of Revelation 17–18 is her excessive wealth and the degree to which she lavishes herself with material excess. In Revelation 18:3, we read about “the abundance of her luxury” (nkjv). Just a few verses later, we’re told, “she glorified herself and lived luxuriously” (18:7 nkjv). It would be nearly impossible to imagine a better description of the House of Saud, the royal family of Saudi Arabia.

ДРУГА ЗНАЧИМА ХАРАКТЕРИСТИКА на голямата блудница, дефинирана в текста на Откровение 17–18, е нейното прекомерно богатство и степента, до която тя се разхищава с материални излишъци. В Откровение 18:3 четем за „изобилието на нейния лукс“ (nkjv). Само няколко стиха по-късно, ни се казва, „тя се прослави и живееше разкошно“ (18:7 nkjv). Би било почти невъзможно да си представим по-добро описание на рода на Сауд, кралското семейство на Саудитска Арабия.

FROM RAGS TO RICHES: THE STORY OF THE SAUDI ROYAL FAMILY

In the early 1930s, after many years of fighting and wrestling for power on all sides, Muhammad Ibn Saud, an Arabian Desert Bedouin, managed to consolidate his tribal supremacy over the entire Arabian Peninsula and name it after himself: Saudi Arabia. His timing was impeccable. In 1933, only one year after the tribe of Al Saud had come to power, Ibn Saud “granted broad exploration rights to Standard Oil of California.”¹ Three years later, in 1936, they struck oil in what would become the richest and most productive string of oil fields the world would ever see.

В началото на 30-те години на миналия век, след дълги години на битки и борба за власт на всички фронтове, Мохамед Ибн Сауд, арабски пустинен бедуин, успява да консолидира племенното си надмощие над целия Арабски полуостров и да го кръсти на себе си: Саудитска Арабия. Неговият избор на точния момент бил безупречен. През 1933 г., само една година след като племето Ал Сауд идва на власт, Ибн Сауд „предостави широки

права за проучване на “Стандарт ойл Калифорния”¹ Три години по-късно, през 1936 г., те се натъкват на нефт на място, което по-късно ще се превърне в най-богатата и най-продуктивна поредица от петролни находища, които светът предстои да види някога.

This quickly led to the formation of a mega oil consortium named Aramco (Arabian American Oil Company). A series of governmental and corporate alliances was forged between the United States and the Al Saud tribe; World War II subsided; and the world became an open market for the Saudis. There has never been a speedier rise to the top of the global food chain of wealth and influence. As if overnight, an obscure Middle Eastern desert was transformed into a growing industrialized network of oil wells, refineries, and pipelines.

Това довежда бързо до образуването на мега петролен консорциум на име “Арамко” (арабско-американска петролна фирма). Поредица от правителствени и корпоративни съюзи биват скалъпени между Съединените щати и клана Ал Сауд; Втората световна война затихва; и светът се превръща в отворен пазар за саудитците. Никога не е имало по-бързо изкачване до върха на глобалната хранителна верига на богатство и влияние. Сякаш за една нощ една незначителна пустиня в Близкия изток бива превърната в нарастваща индустриализирана мрежа от петролни кладенци, рафинерии и тръбопроводи.

Likewise, the long-divided berg of desert tribes was transformed into a unified and formidable international presence: “the Kingdom of Saudi Arabia.” Suddenly, in just a brief decade, a new royal family emerged. Since those days, as the late French neoconservative Laurent Murawiec sarcastically stated, members of the Saudi royal family “daily hear ‘your royal highness’ more than anyone since the Sun King.”² Former CIA agent and author Robert Baer described the practical results of the transformation to the House of Saud:

По същия начин, отдавна разцепеният айсберг от пустинни племена бива трансформиран в обединено и застрашително международно присъствие: „Кралство Саудитска Арабия“. Изведнъж, само за едно кратко десетилетие, се появява ново кралско семейство. От онези дни до сега, както саркастично заяви покойният френски неоконсерватор Лоран Муравик,

членовете на саудитското кралско семейство „ежедневно чуват „ваше кралско височество“ повече от който и да било друг от времето на Краля Слънце до сега“². Бившият агент на ЦРУ и автор Робърт Баер описва практическите резултати от трансформацията в рода на Сауд:

Ibn Saud's offspring, and their offspring, would become some of the world's richest people, famous from the casinos of Monte Carlo to the brothels of London for their profligacy; the lords of billion-dollar palaces, owners of the best thoroughbreds and yachts, donors of university chairs and college laboratories, buyers of influence in every capitol of the West, ready to whisk around the world at a moment's notice on fleets of private jets.³

“Потомството на Ибн Сауд и тяхното потомство щели да се превърнат в едни от най-богатите хора в света, известни с разточителството си от казината на Монте Карло до публичните домове в Лондон; господарите на дворци, струващи милиарди долари, собственици на най-добрите чистокръвни коне и яхти, донори на университетски катедри и колежански лаборатории, купувачи на влияние във всяка столица на Запада, готови да профучат около света във всеки един момент с флотилии от частни самолети.”³

INCOMPARABLE SAUDI WEALTH

With regard to the wealth of the Saudi royal family, it would be nearly impossible to overstate the degree to which they lavish themselves with luxury. When some Bible students look at this portion of the Mystery Babylon prophecy—the excessive materialism the harlot lavishes onto herself—they immediately see the United States. This is understandable. It is reasoned that America is the most affluent and materialistic society imaginable. Undoubtedly there are many aspects of American society that can quite justifiably be criticized, and materialism is certainly among its most notable problems.

НЕСРАВНИМО САУДИТСКО БОГАТСТВО

Що се отнася до богатството на саудитското кралско семейство, би било почти невъзможно да се преувеличи степента, в която те се разточват с лукс. Когато някои от изучаващите Библията разглеждат тази част от пророчеството за Тайна Вавилон — прекомерния материализъм, с който

блудницата се залива — те веднага виждат Съединените щати. Това е разбираемо. Обосноваката е, че Америка е най-богатото и материалистично общество, което може да си представим. Несъмнено има много аспекти на американското общество, които с основание могат да бъдат критикувани и материализмът със сигурност е сред най-бележитите му проблеми.

Whatever outrageous examples of excess one might be able to find in American society, however, they nearly all pale in comparison to what we find, not as anomalies, but as the rule among the Saudi royal family. In fact, it is an outright, over-the-top excessiveness that has come to define the Saudi elite. Bizarre anecdotes could fill a book. For our purposes, however, we will just consider a few more illustrative examples.

Каквито и възмутителни примери за прекомерен излишък, които човек може да намери в американското общество, обаче, те почти всички бледнеят в сравнение с това, което откриваме, не като аномалии, а като правило сред саудитското кралско семейство. Всъщност точно откровенията извънредна прекомерност, е тази, която определя саудитския елит. Поредица от фантастични анекдоти биха могли да запълнят цяла книга. За нашите цели обаче, ще разгледаме само няколко по-илюстративни примера.

Let's begin with the deceased King Fahd. As far back as 1974, Fahd spent an evening gambling in Monte Carlo. In one night, he gambled away nearly \$5 million. This was 1974—\$5 million then would be valued at around \$25 million today. When was the last time that anyone heard of some member of the Hollywood elite, an eccentric American CEO, a sports figure, a musician, or any American president or senator gambling away \$25 million in one evening just for entertainment? Has Bill Gates or Warren Buffett ever been known to do such a thing? Did Ronald Reagan or even Barack Obama ever act like this? Even when compared to the excesses of America's richest, most powerful, and most elite, the overindulgence of the Saudis is in a league all of its own.

Нека започнем с покойния крал Фахд. Още през далечната 1974 г. Фахд прекарва една вечер в хазартни игри в Монте Карло. За една нощ той залага близо 5 милиона долара. Това се случва през 1974 г. - 5 милиона долара тогава биха били оценени на около 25 милиона долара днес. Кога за последен път някой е чувал за член на холивудския елит, ексцентричен американски изпълнителен директор, спортна фигура, музикант или който и да било американски президент или сенатор, да е залагал 25 милиона

долара за една вечер само за забавление? Известно ли е, че Бил Гейтс или Уорън Бъфет някога са извършили нещо подобно? Роналд Рейгън или дори Барак Обама действали ли са някога по този начин? Дори, когато ги сравняваме с ексцесиите на най-богатите, най-мощните и най-елитните в Америка, прекомерното самоугаждане на саудитците е напълно самостоятелна лига.

A recent article featured in the Daily Mail highlighted the lavish lifestyle of twenty-three-year-old Saudi billionaire Turki Bin Abdullah. Turki is known for being best friends with American rap legend Dr. Dre and driving around London with a small fleet of custom, gold-plated cars, all of which were imported to the city. His vehicles include: a custom \$500,000 Aventador; a \$540,000 six-wheeler Mercedes AMG off-roader; a \$500,000 Rolls Phantom Coupe; a \$320,000 Bentley Flying Spur; and a \$260,000 Lamborghini Huracan.⁴ Again, this kid is twenty-three, and this is just what he brings with him when traveling.

Скорошна статия, публикувана в Дейли Мейл, изтъкна разточителния начин на живот на двадесет и три годишния саудитски милиардер Турки бин Абдула. Турки е известен с това, че е най-добър приятел с американската рап легенда д-р Дре и шофира из Лондон с малка флотилия от изработени по поръчка, позлатени коли, всички от които са били внесени в града. Неговите превозни средства включват: персонализиран Aventador на стойност 500 000 долара; офроудър Mercedes AMG на шест колела, струващ 540 000 долара; Rolls Phantom Coupe на стойност 500 000 долара; Bentley Flying Spur на стойност 320 000 долара; и Lamborghini Huracan на стойност 260 000 долара.⁴ Отново, това хлапе е на двадесет и три и ето от какво е съпроводено, когато пътува.

Gerald Posner, the author of Secrets of the Kingdom, elaborated on the wealth of the Saudi royal family by enumerating just a few of the deceased King Fahd's real estate holdings. Story after story conveys the broad chasm between American wealth and Saudi wealth. King Fahd built for himself "several enormous palaces . . . each one grander than the one it replaced."⁵ One palace was actually a near replica of the White House, but after several advisors counseled the king that living in it would convey the wrong message, it simply sat vacant. Posner continued:

Джералд Познър, авторът на „Тайни на кралството“, разказва подробно за богатството на саудитското кралско семейство, като изброява само няколко

от имотите на покойния крал Фахд. История след история демонстрира широката пропаст между американското и саудитското богатство. Крал Фахд си бил построил „няколко огромни дворци. . . всеки един по-велик от онзи, който е заменил.“⁵ Един дворец всъщност бил почти копие на Белия дом, но след като няколко съветници убедили краля, че животът в него би предал грешно послание, той просто останал празен. Познер продължава:

His “official” palace was a throw-back to when the Kingdom’s first kings lived behind walled cities. It was essentially a tiny Vatican City, with opulent furnishings and walls that ran several miles around the perimeter. Architects who worked on the palaces estimated that they were worth several billion in the 1980s.⁶

“Неговият „официален“ дворец представлявал връщане назад към времето, когато първите крале на кралството живели зад стените на оградени градове. По същество това бил малък град Ватикана, с разкошно обзавеждане и стени, които се простирали на няколко мили около периметъра. Архитектите, които работили по дворците, оценили, че през 80-те години те били на стойност няколко милиарда.”⁶

Today that several billion would be valued closer to upwards of \$30 billion. This is only the value of one of the king’s palaces. The late king had many more homes, including a one-hundred-room house in Marbella Spain; a spectacular estate outside of Paris that was initially built for the eighteenth century French kings; a mansion near London on which he spent nearly \$60 million in refurbishments; and a sprawling palacio in Geneva, in which, he was fond of boasting had over 1,500 telephone lines.

Днес тези няколко милиарда биха били оценени по-скоро до над 30 милиарда долара. Това е стойността само на един от царските дворци. Покойният крал имал много повече домове, включително къща със сто стаи в Марбея, Испания; грандиозно имение извън Париж, което първоначално било построено за френските крале от осемнадесети век; имение близо до Лондон, по което той похарчил близо 60 милиона долара за подновяване; и хоризонтален дворец в Женева, в който, обичал да се хвали той, имало над 1500 телефонни линии.

He flew between cities in a private 747-SP fitted with an enormous pink master bedroom, gold bathroom fixtures, a mahogany elevator, a sauna, and Baccarat crystal chandeliers. Fahd's lavish yacht—the size of a luxury liner—cost \$50 million, and he kept over two dozen Rolls-Royces, fitted with gold hood ornaments and grills, in his different homes.⁷

“Той летял между градовете в частен 747-SP, снабден с огромна розова спалня Мастер, златна арматура за баня, асансьор от махагон, сауна и кристални полилеи Бакара. Разкошната яхта на Фахд — с размерите на луксозен лайнер — струвала 50 милиона долара и той съхранявал в различните си домове над две дузини Rolls-Royce, натъкмени със златни емблеми и решетки.”⁷

Posner also amusingly pointed out that Fahd actually had a British firm modify a Rolls-Royce Camargue into a super, custom, one-of-a-kind dune buggy. A Rolls-Royce dune buggy! If that is not enough, consider that King Fahd's favorite son, Abdul Aziz, known among the royal family as Azouzi (“Dearie”), built himself a home—more of an Islamic theme park, really—that cost him over \$4.6 billion. Not million—billion.⁸ Again, this is only one of his homes. Consider the amount of money this is: not many homes anywhere in the world have ever sold for more than \$150 million.⁹ Azouzi's Islamic version of Michael Jackson's Neverland Ranch cost him more than forty times that amount.

Познер също така забавно посочва, че Фахд всъщност е накарал британска фирма да модифицира Rolls-Royce Camargue в супер, персонализирана, единствена по рода си бъги на дюните. Бъги Rolls-Royce Dune! Ако това не е достатъчно, обърнете внимание на факта, че любимият син на крал Фахд, Абдул Азиз, известен сред кралското семейство като Азузи („Скъпичък“), си е построил дом — по-скоро ислямски тематичен парк — което му е струвало над 4,6 милиарда долара. Не милиони, а милиарди.⁸ Отново, това е само един от домовете му. Помислете за каква сума пари става въпрос: не съществуват много домове по целия свят, които някога да са били продадени за повече от 150 милиона долара.⁹ Азузивата ислямска версия на ранчото “Невърленд” на Майкъл Джаксън му струва повече от четиридесет пъти тази сума.

Prince Aziz is far from alone among the Saudi princes in surrounding himself with luxury beyond imagination. In March 2005, Forbes magazine described the Riyadh palace of Prince Alwaleed bin Talal Al Saud, which has, among other things, 317 rooms. It cost the prince over \$130 million to build. “Totaling 400,000 square feet, it has a soccer field, eight elevators and more than 500 television sets.”¹⁰ It certainly sounds like a lovely single-family dwelling. This even trumped Donald Trump—a name virtually synonymous with real estate wealth—who got only \$95 million for his Palm Beach mansion.¹¹

Принц Азиз далеч не е сам сред саудитските принцове в това, че се заобикаля с лукс отвъд въображението. През март 2005 г. списание Форбс описва двореца на принц Алуалид бин Талал Алсауд в Рияд, който има, наред с други неща, 317 стаи. Построяването му струвало на принца над 130 милиона долара. „Общо 400 000 квадратни фута, той има футболно игрище, осем асансьора и повече от 500 телевизора.“¹⁰ Със сигурност звучи като прекрасно еднофамилно жилище. Това дори надмина Доналд Тръмп – име, на практика синоним на богатство от недвижими имоти – който получи само 95 милиона долара за имението си в Палм Бийч.“¹¹

CONCLUSION

One of the most important and defining characteristics of the great harlot is her lavish lifestyle. Of the city Mystery Babylon it is said, “How much she hath glorified herself, and lived in luxury” (Rev. 18:7). Although we could literally go on forever listing examples of Saudi excessiveness, with each anecdote or outlandish figure outdoing the last, the point is, this critical description of the harlot could not be a better fit than with the sultans of opulence, the kings of luxury known collectively as the Saudi royal family.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Една от най-важните и определящи характеристики на голямата блудница е нейният разточителен начин на живот. За града Тайна Вавилон се казва: „Колко се е прославил и е живял в разкош“ (Откр. 18:7). Въпреки че бихме могли да продължим да изброяваме буквално безкрайни примери за саудитска прекомерност, като всеки анекдот или фантастична цифра превъзхожда предшестващата, въпросът е, че това критически значимо описание на блудницата не би могло да има по-добро съответствие от това на султаните на разкоша, кралете на лукса, известни колективно като саудитското кралско семейство.

SEDUCER OF NATIONS BESIDES CHRISTIANITY

ПРЕЛЪСТИТЕЛ НА НАРОДИТЕ, РАЗЛИЧЕН ОТ ХРИСТИЯНСТВОТО

Islam is the only other major world religion with a significant evangelistic thrust. And hands down, leading the global charge to spread the message of Islam is the Islamic Affairs Department of Saudi Arabia. In my own personal library several Islamic books and booklets, including a large, bound, hardcover Quran—all of which were sent to me free of charge— compliments of the Saudi embassy. All I had to do was go to the website of the Saudi Arabian Embassy and fill out a basic request form.¹ There was no charge whatsoever.

Ислямът е единствената друга голяма световна религия със значителна евангелска насоченост. И, безспорно, отделът по ислямски въпроси на Саудитска Арабия оглавява глобалното поръчение за разпространение на посланието на исляма. В моята лична библиотека има няколко ислямски книги и брошури, включително голям, подвързан Коран с твърди корици — всички те ми бяха изпратени безплатно — комплименти от саудитското посолство. Всичко, което беше нужно да направя, беше да отида на уебсайта на посолството на Саудитска Арабия и да попълня прост формуляр за заявка.¹ Нямахме никаква такса.

Soon I received in the mail a very nice Quran and literally a box of books and booklets, all declaring the miracles, wonders, and beauty of Islam—and of course, the shortcomings and failings of Christianity, Judaism, and other “corrupted” religions. Can you imagine if America or England or any other Western country provided anyone in the world a free Bible and Christian evangelistic materials?

Скоро след това получих по пощата един много хубав Коран и буквално кашон с книги и брошури, всички деклариращи знаменията, чудесата и красотата на исляма — и разбира се, недостатъците и неуспехите на християнството, юдаизма и други „покварени“ религии. Можете ли да си представите дали Америка, Англия или която и да е друга западна страна да предостави на някого по света безплатна Библия и християнски евангелизаторски материали?

Not only is Mecca the historical womb from which Islam was birthed, but the modern rulers of Saudi Arabia continue to be the primary source of ideological and financial support for the rapid spread of Islam globally. According to popular Saudi TV host and commentator Dawood al-Shirian, the tens of billions of dollars used by the Saudi royals pay for an estimated 90 percent of the “expenses of the entire faith.”² Let me rephrase that: 90 percent of the funding for the spread of Sunni Islam globally comes from Saudi Arabia. In the same way that the United States serves as the greatest source of funding for global Christian missions, Saudi Arabia serves as the greatest source of funding for Islam.

Мека не само е историческата утроба, от която се е родил ислямът, но и съвременните владетели на Саудитска Арабия продължават да бъдат основният източник на идеологическа и финансова подкрепа за бързото разпространение на исляма в световен мащаб. Според популярния саудитски телевизионен водещ и коментатор Дауд ал-Шириан, десетките милиарди долари, използвани от саудитските кралски особи, покриват приблизително 90 процента от „разходите на цялата вяра“.² Позволете ми да повтора това: 90 процента от финансирането за разпространението на сунитския ислям в световен мащаб идва от Саудитска Арабия. По същия начин, по който Съединените щати служат като най-големия източник на финансиране за глобални християнски мисии, Саудитска Арабия служи като най-големия източник на финансиране за исляма.

The Saudi program to reach the world is simple. First they fund and build the madrassas, Islamic centers, and mosques that exclusively promote the Saudis’ own acidic brand of Wahhabi Islam. They build them all over the world. If you have a large mosque in your city, it was most likely paid for by the Saudi Arabian government. Beyond building the mosques, the Saudi government also trains, sends, and funds the ulema (Islamic scholars and teachers)—missionaries of Wahhabism—all across the world. Thousands of these missionaries are funded beyond most Christian missionaries’ wildest dreams. Once in the target country, they establish and support the various Saudi Islamic centers and front organizations, such as the World Assembly of Muslim Youth (WAMY) or the World Muslim League (WML). Laurent Murawiec, late author of Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West, described the nature of Saudi influence on the world,

Саудитската програма за достигане на света е проста. Първо те финансират и строят мадраси (или медресета), ислямски центрове и джамии, които популяризират единствено и само собствената си киселинна марка на ухабитски ислям. Стороят ги по целия свят. Ако имате голяма джамия във вашия град, най-вероятно тя е платена от правителството на Саудитска Арабия. Освен че строи джамии, саудитското правителство също обучава, изпраща и финансира улемата (ислямски учени и учители) – мисионери на ухабизма – по целия свят. Хиляди от тези мисионери са финансирани отвъд най-смелите мечти на повечето християнски мисионери. Веднъж попаднали в желаната страна, те създават и подкрепят различните саудитски ислямски центрове и фронтови организации, като Световната асамблея на мюсюлманската младеж (WAMY) или Световната мюсюлманска лига (WML). Лоран Муравик, покойният автор на “Принцовете на

мрака: Саудитското нападение на Запада”, описва естеството на саудитското влияние върху света,

Islamic centers financed by Riyadh, mosques, and Koranic schools where only the Wahhabi doctrine is taught, obscurantist universities, missionaries with money to burn and large goals who preach from Morocco to Indonesia, from Nigeria to Uzbekistan, the international press in Arabic monopolized by rich Saudis, international Arab organizations all converge to produce a single picture.³

“Ислямски центрове, финансирани от Рияд, джамии и коранически училища, в които се преподава само уахабитската доктрина, мракобесни университети, мисионери с пари за прахосване и високи цели, проповядващи от Мароко до Индонезия, от Нигерия до Узбекистан, международната преса на арабски, монополизирана от богати саудитци и международни арабски организации се събират в една точка, изобразявайки една-единствена картина.”³

Finally, the Saudi government actually fills those mosques, Islamic centers, and schools with its own books, tracts, and educational literature. What kind of material specifically are they sending?

И накрая, саудитското правителство всъщност изпълва тези джамии, ислямски центрове и училища със собствените си книги, трактати и образователна литература. Какъв материал конкретно изпращат те?

THE WAHHABI INDOCTRINATION OF THE WORLD

In a fairly comprehensive 2005 report, titled Saudi Publications on Hate Ideology Invade American Mosques, the human rights group Freedom House related that Saudi government-sanctioned literature that promoted the radical brand of Wahhabi Islam was being distributed widely to American mosques. The report followed a yearlong study examining more than two hundred books and tracts found in mosques from Los Angeles, Dallas, and Oakland, to Houston, Chicago, New York, and Washington.⁴

УАХАБИТСКАТА ИНДОКТРИНАЦИЯ НА СВЕТА

В доста изчерпателен доклад от 2005 г., озаглавен „Саудитски публикации на тема Идеология на омразата нахлуват в американските джамии“, групата за човешки права Фридъм Хаус разкрива, че санкционираната от саудитското правителство литература, популяризираща радикалната марка на уахабитския ислям, се разпространява широко в американските джамии. Докладът е резултат от едногодишно проучване, подлагащо на преглед повече от двеста книги и трактати, открити в джамии от Лос Анджелис, Далас и Оукланд, до Хюстън, Чикаго, Ню Йорк и Вашингтон.⁴

In the materials examined, Muslims living in America are encouraged to “behave as if on a mission behind enemy lines.”⁵ Those who convert to Christianity or Judaism are told, “If you do not repent, you are an apostate and you should be killed because you have denied the Koran.”⁶ According to Nina Shea, the director of Freedom House:

В преледаните материали мюсюлманите, живеещи в Америка, се насърчават да „ се дръжат така сякаш изпълняват мисия зад вражески линии.“⁵ На онези, които се обръщат към християнството или юдаизма, се казва: „Ако не се покаеш, ти си отстъпник и трябва да бъдеш убит, защото си се отрекъл от Корана“⁶. Според Нина Ший, директор на Фрийдъм Хаус:

A review of a sample of official Saudi textbooks for Islamic studies used during the current academic year reveals that, despite the Saudi government’s statements to the contrary, an ideology of hatred toward Christians and Jews and Muslims who do not follow Wahhabi doctrine remains in this area of the public school system.⁷

“Преглед на извадка от официални саудитски учебници за ислямски науки, използвани през текущата академична година, разкрива, че въпреки твърденията на саудитското правителство за обратното, идеологията на омраза към християни и евреи и мюсюлмани, които не следват доктрината на уахабитите, продължава да съществува в тази област на системата на държавните училища.”⁷

Some examples of the kind of statements that were found in the Saudi-sanctioned literature included the following:

Някои примери за вида твърдения, които били открити в санкционираната от Саудитска Арабия литература, включват следното:

- **From a first grade textbook: “Every religion other than Islam is false.”**
- От учебник за първи клас: „Всяка религия, различна от исляма, е фалшива.“

- **From a fourth grade textbook: “True belief means . . . that you hate the polytheists and infidels.”**
- От учебник за четвърти клас: „Истинската вяра означава . . . че мразиш политеистите и неверниците.“

• **From a sixth grade textbook: “Just as Muslims were successful in the past when they came together in a sincere endeavor to evict the Christian crusaders from Palestine, so will the Arabs and Muslims emerge victorious, God willing, against the Jews and their allies if they stand together and fight a true jihad for God, for this is within God’s power.”**

От учебник за шести клас: „Както мюсюлманите били успешни в миналото, когато се обединили около чистосърдечния подвиг да изгонят християните кръстоносци от Палестина, така и арабите и мюсюлманите ще излязат победители, ако Бог пожелае, срещу евреите и техните съюзници ако са единни и водят истински джихад за Бога, защото това е в пределите на Божията сила.”

• **From an eighth grade textbook: “The apes are Jews, the people of the Sabbath; while the swine are the Christians, the infidels of the communion of Jesus.”**

• От учебник за осми клас: „Маймуните са евреи, хората на съботата; докато свинете са християните, неверниците от вероизповеданието на Исус.”

• **From a ninth grade textbook: “The clash between this [Muslim] community (umma) and the Jews and Christians has endured, and it will continue as long as God wills,” and again: “It is part of God’s wisdom that the struggle between the Muslim and the Jews should continue until the hour [of judgment].”**

• От учебник за девети клас: „Сблъсъкът между тази [мюсюлманска] общност (умма) и евреите и християните е съществувал дълги векове и ще продължи да съществува, до когато Бог пожелае“, и отново: „Част от Божията мъдрост е, че борбата между мюсюлманите и евреите трябва да продължи до часа [на съда]“

• **From a twelfth grade textbook: “Jihad in the path of God— which consists of battling against unbelief, oppression, injustice, and those who perpetrate it—is the summit of Islam. This religion arose through jihad and through jihad was its banner raised high. It is one of the noblest acts, which brings one closer to God, and one of the most magnificent acts of obedience to God.”⁸**

• От учебник за дванадесети клас: „Джихадът по пътя на Бог – който се състои в борба срещу неверието, потисничеството, несправедливостта и онези, които ги извършват – е върхната точка на исляма. Тази религия е възникнала чрез джихад и чрез джихад нейното знаме е било издигнато високо. Това е едно от най-благородните действия, които приближават човека до Бога, и един от най-великолепните актове на послушание към Бога.”⁸

The report also states that involvement by the Saudi government was immediately evident from the seal or name of a government department emblazoned on the cover of the literature. Materials examined were easily identifiable as originating from the Saudi Embassy in Washington, the Education Ministry, the Saudi air force and other branches of the Saudi government.⁹

В доклада се посочва още, че

участието на саудитското правителство веднага можело да се види от печата или името на правителствен отдел, изписан на корицата на литературата. Разгледаните материали били лесно идентифицирани като произхождащи от саудитското посолство във Вашингтон, Министерството на образованието, саудитските военновъздушни сили и други клонове на саудитското правителство.⁹

So we must understand that when Saudi Arabia spreads Islam throughout the earth, it is not merely Islam, but its own unique brand of radical Wahhabi Islam. Worse yet, this kind of material is not merely being sent to the United States. It is actually being sent all over the world. As author Gilles Kepel wrote, “From the African plains to the rice paddies of Indonesia and the Muslim immigrant high-rise housing projects of European cities, the same books could be found, paid for by Saudi Arabian government.”¹⁰

Така че трябва да разберем, че когато Саудитска Арабия разпространява исляма по цялата земя, това не е просто ислям, а нейната собствена уникална марка радикален уахабитски ислям. Още по-лошото е, че този вид материали не се изпращат само в Съединените щати. Те всъщност се изпращат по целия свят. Както пише авторът Жил Кепел, „От африканските равнини до оризовите поля на Индонезия и многоетажните жилищни проекти за мюсюлмански имигранти в европейските градове, могат да бъдат намерени едни и същи книги, заплатени от правителството на Саудитска Арабия.“¹⁰

SAUDI SEDUCTION

What we've discussed thus far is only the tip of the iceberg of the great Saudi seduction. Entire books have been written on the subject, and as we will see, the spidery fingers of the lords of petro-Islam have reached every nook and corner of the earth. In 2005, Prince Alwaleed bin Talal, the fabulously wealthy prince mentioned earlier, donated \$20 million to Harvard University and another \$20 million to Georgetown University to establish two Islamic studies programs in the United States.¹¹ Four other such centers were established at the University of Cambridge, the University of Edinburgh, the American University in Cairo, and the American University in Beirut.

САУДИТСКО ПРЕЛЪСТЯВАНЕ

Това, което обсъждахме досега, е само върхът на айсберга на голямото саудитско прелъстяване. По темата са написани цели книги и както ще видим, паякообразните пръсти на господарите на петро-исляма са достигнали до всяко кътче на земята. През 2005 г. принц Алуалид бин Талал, приказно богатият принц, споменат по-рано, дарява 20 милиона долара на Харвардския университет и още 20 милиона долара на университета в Джорджтаун за създаване на две програми за ислямски изследвания в Съединените щати.¹¹ Други четири такива центъра са създадени в Университета на Кеймбридж, Единбургския университет, Американския университет в Кайро и Американския университет в Бейрут.

Now let me ask you this: How can these institutions ever criticize the same regime, the same hands, that gave them the largest private donation in the history of the school? This kind of money buys more than just an Islamic Studies center; it also buys compliance.

Нека ви попитам сега следното: как тези институции могат да критикуват един и същи режим, същите ръце, които са им дали най-голямото частно дарение в историята на училището? Този вид пари купуват нещо повече от център за ислямски изследвания; те също така купува съгласие.

At the announcement of the donation at Harvard, Alwaleed gave a speech in which he preached, “Bridging the understanding between East and West is important for peace and tolerance.”¹² Please stop and ask yourself: Is there more intolerance and misunderstanding of Christianity in Saudi Arabia, or more intolerance and misunderstanding of Islam at Harvard University? A Christian studies program at any university in Saudi Arabia would be illegal. To further demonstrate the absurdity of this, this is the same prince who just the year before donated \$27 million to support the families of Islamic suicide bombers in Israel.¹³

При обявяването на дарението в Харвард, Алуалид изнесе реч, в която проповядва: „Построяването на мост на разбирателство между Изтока и Запада е важно за мира и толерантността.“¹² Моля, спрете и се запитайте: Къде съществува по-голяма нетолерантност и неразбиране: в Саудитска Арабия към християнството или в Харвардския университет към исляма? Програма за християнски изследвания в който и да било университет в Саудитска Арабия би била незаконна. За да демонстрираме допълнително абсурдността на това изказване, тук става въпрос за същия принц, който само година преди това дарява 27 милиона долара за подпомагане на семействата на ислямските атентатори-самоубийци в Израел.¹³

We will discuss this matter more in chapter 22, but for now, consider the degree of hypocrisy required for a Saudi prince to come to Harvard University to preach about the need for Americans to embrace understanding and religious tolerance, while his own country is one of the most religiously restrictive nations on earth. No religion other than Islam may even be publicly practiced there. It is actually legal to behead apostates. Christians cannot even wear a cross lest they face being sternly punished by Saudi law.

Ще обсъдим този въпрос по-подробно в глава 22, но засега помислете за степента на лицемерие, необходима за един саудитски принц да дойде в Харвардския университет, за да проповядва за необходимостта американците да включат разбирателство и религиозна толерантност в ценностната си система, докато собствената му страна е една от религиозно най-рестриктивните нации в света. Никоя друга религия освен исляма не може дори да се практикува публично там. Всъщност да се обезглавяват отстъпници е законно. Християните дори не могат да носят кръст, да не би да се сблъскат със строго наказание от саудитските закони.

Jews were actually banned from even stepping foot onto Saudi soil until at least 2002. To top this off, only one month before Alwaleed's announcement, on November 12, 2005, a female Saudi chemistry teacher was sentenced to 750 lashes for "speaking positively about Jews" in class.¹⁴ How dare she? Is this the type of religious tolerance that Prince Alwaleed wishes the West to learn about at Harvard, Georgetown, Cambridge, and Edinburgh?

На евреите всъщност бе забранено дори да стъпват на саудитска земя поне до 2002 г. За капак на това, само един месец преди изявлението на Алуалид, на 12ти ноември 2005 г., жена учителка по химия в Саудитска Арабия беше осъдена на 750 удара с камшик за това, че „говорила положително за евреите ” в клас.¹⁴ Как е посмяла? Това ли е типът религиозна толерантност, за която принц Алуалид желае Западът да научи в Харвард, Джорджтаун, Кеймбридж и Единбург?

Despite Harvard's reputation as a bastion of high-mindedness and tolerance, for \$20 million they were happy to prostitute themselves to the most religiously restrictive regime in the world. How does the Saudi harlot seduce the world to commit immorality with her and support her harlotry? Everyone has their price, and in most cases, the Saudis can and will pay it.

Въпреки репутацията на Харвард като бастион на високоумие и толерантност, за 20 милиона долара те бяха доволни да се проституират на религиозно най-рестриктивния режим в света. Как съблазнява саудитската блудница света да извършва неморалност с нея и да подкрепя нейното блудство? Всеки има своята цена и в повечето случаи саудитците могат да и я заплащат.

THE GREAT EVANGELIST HARLOT

So just how much are the Saudis spending to spread the message of Islam? In 2005, former U.S. CIA director James Woolsey testified before the U.S. House of Representatives' Committee on Government Reform that "some \$85–90 billion has been spent from sources in Saudi Arabia in the last 30 years, spreading Wahhabi beliefs throughout the world."¹⁵ According to Yousaf Butt, a nuclear physicist and visiting senior research fellow at the Center for Technology and National Security Policy at the National Defense University:

ВЕЛИКАТА БЛУДНИЦА-ЕВАНГЕЛИЗАТОР

И така, колко харчат саудитците за разпространение на посланието на исляма? През 2005 г. бившият директор на ЦРУ в САЩ Джеймс Уулси свидетелства пред комисията по правителствена реформа на Камарата на представителите на САЩ, че „през последните 30 години около 85–90 милиарда долара са били изразходвани от източници в Саудитска Арабия, разпространявайки уахабитските вярвания по целия свят“. ¹⁵ Според Юсаф Бът, ядрен физик и гостуващ старши

научен сътрудник в Центъра за технологии и политика за национална сигурност към Националния университет по отбрана:

Exact numbers are not known, but it is thought that more than \$100 billion have been spent on exporting fanatical Wahhabism to various much poorer Muslim nations worldwide over the past three decades. It might well be twice that number. By comparison, the Soviets spent about \$7 billion spreading communism worldwide in the 70 years from 1921 and 1991.¹⁶

“Точните цифри не са известни, но се смята, че повече от 100 милиарда долара са били похарчени за износ на фанатичен ухабизъм в много по-бедни мюсюлмански нации по света през последните три десетилетия. Би могло да е и два пъти повече. За сравнение, Съветците са похарчили около 7 милиарда долара за разпространение на комунизма по целия свят в рамките на 70 годишния период между 1921 и 1991 г.”¹⁶

Stop and consider the numbers. The Southern Baptist International Missions Board (IMB) is one of the largest Protestant missionary organizations in the world. Their annual budget is roughly \$300 million per year.¹⁷ If the Saudis spent \$100 billion over a thirty-year period to spread radical Wahhabism globally, that means they spent roughly the equivalent of the IMB’s entire annual missions budget every three weeks, continuously for thirty years. The Saudi campaign to reach the nations with the message of Islam is literally the single largest evangelistic or propaganda campaign the world has ever known. Nothing else even comes close. Friends, are we justified in saying that this kingdom fulfills the role of the “great city” that spreads its influence and false religion all over the earth?

Спрете и помислете за числата. Съветът за международни мисии на южните баптисти (IMB) е една от най-големите протестантски мисионерски организации в света. Техният годишен бюджет е приблизително 300 милиона долара годишно.¹⁷ Ако саудитците са похарчили 100 милиарда долара за период от тридесет години, за да разпространяват радикален ухабизъм в световен мащаб, това означава, че в продължение на тридесет години непрекъснато, на всеки три седмици те са изразходвали приблизително еквивалента на целия годишен бюджет за мисии на IMB. Саудитската кампания за достигане до нациите с посланието на исляма е буквално най-голямата евангелизаторска или пропагандна кампания, която светът някога е познавал. Нищо друго дори не се доближава до това. Приятели, имаме ли право да кажем, че това кралство изпълнява ролята на „великия град“, който разпространява своето влияние и фалшива религия по цялата земя?

CONCLUSION

Saudi Arabia, as the spearhead and the foremost leader of Islamic world evangelization, is indeed seducing the world with its barrels full of money that quite literally bubbles up from the earth. She seduces and evangelizes the world with a false religion that, although painted as “the religion of peace,” is in reality fundamentally totalitarian in nature—violent, extreme, and indeed antichrist to its very core. Like the harlot who proudly holds her golden cup high, calling all the world to partake of her maddening brew, Saudi Arabia also calls out to the world to embrace what they call the only true and final religion. In truth, what the Saudis are offering to the world is a cupful of abominable things, the utter filth of a genuinely pagan and unarguably demonically inspired religion.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Саудитска Арабия, като връх на копие и водещ лидер на ислямската световна евангелизация, наистина съблазнява света с бъчвите си, пълни с пари, които съвсем буквално извират от земята. Тя съблазнява и евангелизира света с фалшива религия, която, макар и избобрзаявана като „религията на мира“, в действителност е фундаментално тоталитарна по своята същност – насилствена, крайна и наистина антихристска до самата си основа. Подобно на блудницата, която гордо държи златната си чаша нависоко, призовавайки целия свят да опита от нейната подлудяваща отвара, Саудитска Арабия също призовава света да отвори обятията си за това, което те наричат единствената истинска и окончателна религия. Всъщност това, което саудитците предлагат на света, е чаша, пълна с отвратителни неща, абсолютната мръсотия на една действително езическа и безспорно демонично вдъхновена религия.

IN THIS CHAPTER WE WILL CONSIDER the tremendous amount of influence Saudi Arabia wields globally through its abundant oil wealth. As author Gerald Posner reminds us:

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ ОБЪРНЕМ ВНИМАНИЕ на огромното влияние, което Саудитска Арабия упражнява в световен мащаб чрез изобилното си петролно богатство. Както ни напомня авторът Джералд Познер:

Saudi Arabia acts much like any other country trying to cultivate U.S. support [and] influence foreign policy on issues it considers important . . . But what makes the Kingdom different from many other countries with similar ambitions is the power of money. It has succeeded on a scale unmatched by other countries.¹

“Саудитска Арабия действа доста подобно на всяка друга страна, която се опитва да култивира подкрепата на САЩ [и] да влияе на външната политика по въпроси, които смята за важни. . . Но това, което прави Кралството различно от много други страни с подобни амбиции, е силата на парите. То е успяло в това в мащаб, несравним с други страни.”¹

Simply stated, there is ample evidence that the Saudi royals buy influence, favor, and privilege; live above any law; and then, when all is said and done, buy silence. The Saudi royals—of which there are now well over forty thousand—are the single most privileged family in the world. Because of the truly ridiculous amount of money they have at their disposal, they are also the single greatest source of corruption within the United States government. And that is saying a lot.

Просто казано, има достатъчно доказателства за това, че саудитските кралски особи купуват влияние, благосклонност и привилегии; че живеят над всеки закон; и след това, в крайна сметка, купуват мълчание. Саудитските кралски особи, които сега наброяват над четиридесет хиляди, са най-привилегированото семейство в света. Поради наистина нелепата сума пари, с която разполагат, те са и най-големият източник на корупция в правителството на Съединените щати. А това говори много.

Some years back, PBS Frontline produced a documentary called Black Money, in which they interviewed the former Saudi ambassador to the United States, Prince Bandar. When specifically asked about the astronomical amount of Saudi cash lost every year to corruption and bribery, Bandar simply responded, “So what? We did not invent corruption.”² What needs to be understood is that the Saudi corruption of the U.S. government to the highest levels is not simply a by-product of their tremendous wealth; rather, it is the foundation of their very deliberate and calculated approach to diplomacy.

Преди няколко години PBS Фронтлайн продуцира документален филм, наречен “Черни Пари”, в който те интервюират бившия посланик на Саудитска Арабия в Съединените щати - принц Бандар. Когато бил конкретно запитан за астрономическата сума на саудитските пари, които биват губени всяка година поради корупция и подкупи, Бандар просто отговаря: „И какво от това? Ние не сме измислили корупцията.”² Това, което трябва да се разбере, е, че саудитската корупция до най-високите нива на правителството на САЩ не е просто страничен продукт на тяхното огромно богатство; по-скоро това е основата на техния доста преднамерен и пресметнат подход към дипломацията.

Far from trying to hide any of this, Bandar actually flaunted the Saudi approach: “If the reputation then builds that the Saudis take care of friends after they leave office, you’d be surprised how much better friends you have who are just coming into office.”³ To say it bluntly, the Saudi royals are the sugar daddies of the kings of the earth, and of nearly every high-level American politician you could name. Author Laurent Murawiec spelled it out quite plainly:

Далеч от това да се опитва да прикрие част от тези факти, Бандар всъщност парадирва със саудитския подход: „Ако тогава се изгради репутацията, че саудитците се грижат за приятели, след като те са напуснали длъжност, то ще се изненадате колко по-добри приятели имате, които току-що идват на длъжност.”³ Казано без заобикалки, саудитските кралски особи са Чичко Паричковците, на кралете на земята и на почти всеки американски политик на високо ниво, който можете да назовете. Авторът Лоран Муравец го обяснява съвсем просто:

Saudi Arabia . . . buys politicians, government officials, journalists, academics, diplomats, colonels, generals, and intelligence officers. It buys “experts” at bargain prices, and countless propagandists and lobbyists. When it sees fit, it demands the television programs be censored. It has flooded the circles of power with its petrodollars. It demands that American companies accept its political conditions in order to be able to do business even in violation of the U.S. Constitution.4

“Саудитска Арабия . . . купува политици, държавни служители, журналисти, учени, дипломати, полковници, генерали и разузнавачи. Купува „експерти“ на изгодни цени и безброй пропагандисти и лобисти. Когато намери за добре, изисква телевизионните програми да бъдат цензурирани. Наводнила е кръговете на властта със своите петродолари. Тя изисква американските компании да приемат нейните политически условия, така че да могат да правят бизнес дори в нарушение на Конституцията на САЩ.”4

Retired CIA agent Robert Baer gives a very hearty amen to Murawiec’s claims:

Any Washington bureaucrat with a room temperature IQ knows that if he stays on the right side of the [Saudi] kingdom, some way or another, he’ll be able to finagle his way to feed at the Saudi trough. A consulting contract with Aramco, a chair at the American University, a job with Lockheed—it doesn’t matter. There’s hardly a living former assistant secretary of state for the Near East; CIA director; White House staffer; or member of Congress who hasn’t ended up on the Saudi payroll in one way or another, or so it seems. With this kind of money waiting out there, of course American bureaucrats don’t have the backbone to take on Saudi Arabia.5

Пенсионираният агент на ЦРУ Робърт Баер дава много сърдечно “амин” на твърденията на Муравец:

“Всеки вашингтонски бюрократ с коефициент на интелигентност нисък колкото стайна температура (бел.пр. под средното ниво,) знае, че ако остане от дясната страна на [Саудитското] кралство, по един или друг начин, ще може с малко лукавство да успее да се храни от саудитското корито. Консултантски договор с Агамсо, катедра в Американския университет, работа в Lockheed — няма значение. Едва ли има жив бивш помощник-държавен секретар за Близкия изток; директор на ЦРУ; служител на Белия дом; или член на Конгреса, който не се е оказал в саудитския списък на служители и заплати по един или друг начин, или така изглежда поне. С този вид пари, които ги чакат там, американските бюрократи, разбира се, нямат гръбнака да се опълчат на Саудитска Арабия.”5

He continues:

At a corporate level, almost every Washington figure worth mentioning has served on the board of at least one company that did a deal with Saudi Arabia, and practically every deal with the Saudis grows opaque, lost in some desert sandstorm back near the well heads where all the money sprang from.⁶

Той продължава:

“На корпоративно ниво почти всяка фигура от Вашингтон, която си заслужава да се спомене, е служила в борда на поне една компания, която е била сключила сделка със Саудитска Арабия, и на практика всяка сделка със саудитците става непроницаема, изгубена в някоя пустинна пясъчна буря близо до кладенеца, от където всички пари произлизат.”⁶

Abundant evidence testifies to the fact that Saudi corruption in the United States is pervasive. Where Baer left off, Posner filled in the blanks:

Изобилие от доказателства свидетелства за факта, че саудитската корупция в Съединените щати е широко разпространена. Където Баер спира, Познер попълва празните места:

The Saudi petrodollars that have flooded the United States during the last thirty years have affected American business, politics, and society. That money has bought the House of Saud a coveted seat at the table with America’s corporate and political elite, and the Saudis have assiduously courted the clout and access that results from such enormous influxes of cash.⁷

“Саудитските петродолари, които наводниха Съединените щати през последните тридесет години, засегнаха американския бизнес, политика и общество. Тези пари са купили на Рода на Сауд желано място на масата с американския корпоративен и политически елит, а саудитците са спечелили чрез усърдно ухажване влиянието и достъпа, които произтичат от такъв огромен приток на пари.”⁷

The vast amount of Saudi money has not only corrupted American politicians, however. The problem, quite literally, is global. As Murawiec testified:

Огромната сума саудитски пари обаче е корумпирала не само американските политици. Проблемът, буквално, е глобален. Както Муравец свидетелства:

The Al-Sauds have used the enormous power and wealth that came from oil to buy countries, consciences, political parties, celebrities and mercenaries. And not only in the Muslim world. The corruption has played a large role, especially in the Middle East. But The Al-Saud has been smart enough to extend its purchases beyond the Muslim world: the rot has also reached Europe and the United States.⁸

“Ал-Саудите са използвали огромната власт и богатство, дошли от петрола, за да купуват държави, съвести, политически партии, знаменитости и наемници. И не само в мюсюлманския свят. Корупцията е играе голяма роля, особено в Близкия изток. Но Ал-Сауд е бил достатъчно умен, за да разшири своите покупки отвъд мюсюлманския свят: гнилотията е достигнала и Европа, и Съединените щати.”⁸

In 2011, shortly after the Arab Spring broke out, I appeared as a guest on the Glenn Beck show on Fox News. In an unprecedented move, Beck invited me onto one of the most highly watched programs in the nation, in the prime-time slot, to discuss the role of Islam and the Antichrist in the last days. Just before we went live, I looked at Glenn and said, “I apologize for whatever fallout occurs tomorrow.” Not surprisingly, within just a few weeks, it was announced that Beck would be leaving Fox News.

През 2011 г., малко след избухването на Арабската пролет, аз се появих като гост в предаването на Глен Бек по Фокс нюз. Предприемайки безпрецедентен по рода си ход, Бек ме покани в една от най-гледаните програми в нацията, в най-гледания час, за да обсъдим ролята на исляма и антихриста през последните дни. Точно преди да влезем в ефир, погледнах Глен и казах: „Извинявам се за каквито и да е негативни отзвучи, които могат да се получат утре“. Не е изненадващо, че само след няколко седмици беше обявено, че Бек щеше да напуска Фокс нюз.

While there were various reasons given publicly as to why he finally left Fox, behind the scenes, I was told that it was largely due to the fact that Prince al-Waleed bin Talal owns a large stake in Fox News's parent company, News Corporation,⁹ that Beck was forced out. Apparently our show was one of the last straws. Whether or not this is true, I cannot say for sure, but it should greatly alarm all Americans that a man who has donated nearly \$30 million to encourage suicide bombing in Israel actually owns the largest stake in such a well-known American news outlet.

Въпреки че имаше различни причини, посочени публично, поради които той най-накрая напусна Фокс, зад кулисите ми беше казано, че това се дължи до голяма степен на факта, че принц ал-Валид бин Талал притежава голям дял в компанията майка на Фокс Нюз, Нюз Корпорейшън, 9, че Бек е бил принуден да напусне. Явно нашето шоу е било една от последните капки. Дали това е вярно или не, не мога да кажа със сигурност, но фактът, че човек, който е дарил близо 30 милиона долара за насърчаване на самоубийствени бомбардировки в Израел, всъщност притежава най-големия дял в толкова известна американска новинарска медия, би трябвало дълбоко да тревожи всички американци.

In reading several books that expose the relationship between Saudi Arabia and the United States, I was stunned at the degree to which many of the statements made by these secular authors seemed to echo what is described in the book of Revelation. Whereas the Bible speaks of “the great harlot who was corrupting the earth with her immorality” (Rev. 19:2), Baer wrote of “the oil that fed their whoring and corruption.”¹⁰ The Bible says, “The nations have drunk of the wine of the passion of her [sexual] immorality” (Rev. 18:3). Baer says, “Washington made us lie down with the devil. It made the bed, pulled back the covers and invited the devil in. We whispered in his ear and told him we loved him.”¹¹

Прочитайки няколко книги, разкриващи отношенията между Саудитска Арабия и Съединените щати, бях изумен от степента, до която много от изявленията, направени от тези светски автори, сякаш отразяваха описаното в книгата Откровение. Докато Библията говори за „голямата блудница, която е покварила земята със своето блудстване“ (Откр. 19:2), Баер пише за „нефта, който хранел блудството и покварата им“. ¹⁰ Библията казва: ”всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване“ (Откр. 18:3). Баер казва: „Вашингтон ни накара да легнем с дявола. Той приготви леглото, запретна завивките и покани дявола да влезе. Ние му прошепнахме в ухото и му казахме, че го обичаме.“¹¹

CORRUPTER OF KINGS

To take the matter even further, consider the impact that Saudi bribery, blackmail, and corruption have had not merely on US corporations, universities, and various politicians, but actual “kings,” as the prophecy repeatedly describes. Has the corrupting hand of the House of Saud actually reached to the highest political office in the world, that of the president of the United States?

ПОКВАРИТЕЛКА НА ЦАРЕ

Придвижвайки въпроса още по-напред, помислете за въздействието, което саудитските подкупи, изнудване и корупция са имали не само върху американските корпорации, университети и различни политици, но и върху действителни „царе“, както многократно описва пророчеството. Дали корумпиращата ръка на Рода на Сауд всъщност е стигнала до най-високата политическа длъжност в света, тази на президента на Съединените щати?

PRESIDENT JIMMY CARTER

Let’s begin with President Jimmy Carter. Several authors and reporters have detailed Carter’s deeply compromising financial relationship with the Saudi royal family. Whether it was to secure extremely friendly loans to bail out his failing peanut farm, or to garner the more than \$100 million that have been donated to the Carter Center, this president may have literally sold his soul to the Saudis.¹² According to the book Bearing False Witness: Jimmy Carter’s Palestine: Peace Not Apartheid, published by the Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America (CAMERA):

ПРЕЗИДЕНТ ДЖИМИ КАРТЪР

Да започнем с президента Джими Картър. Няколко автори и репортери са описали подробно дълбоко компрометиращите финансови отношения на Картър със саудитското кралско семейство. Независимо дали причината е била да осигури изключително приятелски заеми, за да спаси фалиращата си фъстъчна ферма, или да събере повече от 100 милиона долара, дарени на Центъра на Картър, този президент може би буквално е продал душата си на саудитците.¹² Според книгата “Лъжесвидетелстване: “Палестина: Мир, а не апартейд” на Джими Картър”, публикувана от Комитета за точност в докладването от Близкия изток в Америка (КАМЕРА):

Jimmy Carter’s dependence on Arab funding stretches back to early business connections in the 1970’s and continues in the present with multi-million dollar

donations to his richly-endowed Carter Center in Atlanta, Georgia. The center's 2006 annual report reveals total net assets of \$412,393,757, a strikingly large figure for a nonprofit organization.¹³

“Зависимостта на Джими Картър от арабското финансиране се простира до ранните бизнес връзки през 70-те години на миналия век и продължава в настоящето с многомилionни дарения за неговия богато снабден “Център Картър” в Атланта, Джорджия. Годишният отчет на центъра за 2006 г. разкрива общите нетни активи от 412 393 757 щатски долара, поразително голяма цифра за организация с нестопанска цел.”¹³

Reflecting on such sentiments, in a fairly bold statement, Harvard professor Alan Dershowitz said that Carter

Размишлявайки върху подобни настроения, в доста смело изявление, професорът от Харвард, Алън Дершовиц казва, че Картър

has been bought off by millions of dollars in donations from Arab governments that refuse to recognize Israel and from Arab rulers who actively promote Jew-hatred in the Middle East and elsewhere. Investigative journalists have revealed the extent to which Carter has been “bought and paid for” by Arab and Islamic money. The Carter Center, a philanthropic foundation that the former president started after leaving office, has received donations in excess of \$1 million from Saudi Arabia, the United Arab Emirates, and the Sultanate of Oman; and groups and individuals with close ties to these governments, including OPEC, the Saudi Binladin Group, and the late Saudi king Fahd, a “founder” member of the center.¹⁴

“е бил купен с милиони долари дарения от арабски правителства, които отказват да признаят Израел, и от арабски владетели, които активно насърчават омразата към евреите в Близкия изток и на други места. Разследващите журналисти разкриха до каква степен Картър е бил „купен и платен“ от арабски и ислямски пари. Център Картър, благотворителна фондация, която бившият президент стартира след оттеглянето си от офис, е получила дарения над 1 милион долара от Саудитска Арабия, Обединените арабски емирства и Султаната на Оман; и групи и частни лица с тесни връзки с тези правителства, включително ОПЕК, саудитската група Бинладин и покойния саудитски крал Фахд, “член-основател“ на центъра.”¹⁴

What is so absolutely critical to understand here is that none of this is done out of the goodness of the Saudis' hearts. It is calculated, and it has a very clearly defined purpose. As former British diplomat John Kelly has so accurately said, "The rulers of the Arab oil states are neither simple philanthropists nor disinterested patrons . . . They expect a return upon their donations."¹⁵ If President Carter has indeed been bought, then what did the Saudis get for their investments? Why, President Carter went on to become a virulently outspoken critic of Israel, of course! Given that they were coming from a former American president and Nobel laureate, his criticisms of Israel carried tremendous weight.

Това, което е абсолютно важно да се разбере тук, е, че нищо от всичко това не се прави от добротата на сърцата на саудитците. Всичко е пресметнато и има много ясно дефинирана цел. Както така точно каза бившият британски дипломат Джон Кели: „Управителите на арабските петролни държави не са нито простосърдечни филантропи, нито незаинтересовани покровители. . . Те очакват възвръщаемост на своите дарения.“¹⁵ Ако президентът Картър наистина е бил купен, тогава какво са получили саудитците за своите инвестиции? Но разбира се - президентът Картър се превърна в злъчно открит критик на Израел! Като се има предвид, че идваха от бивш американски президент и Нобелов лауреат, неговите критики към Израел имаха огромна тежест.

His anti-Israel rhetoric reached its crescendo, however, when he wrote the book *Palestine: Peace Not Apartheid*. After its release, the book was widely criticized as “moronic (Slate magazine), “anti-historical” (Washington Post), and “laughable” (San Francisco Chronicle).¹⁶ The book was so egregious, in fact, that after its release, fifteen members of Carter’s advisory board actually resigned, including Kenneth Stein, who had been on the board of the Carter Center for over twenty-three years. In an open letter, Stein wrote that Carter’s anti-Israel treatise was “replete with factual errors, copied materials not cited, superficialities, glaring omissions, and simply invented segments.”¹⁷

Неговата антиизраелска реторика обаче достигна своето крешендо, когато написа книгата „Палестина: Мир, а не апартейд“. След излизането си на пазара, книгата беше широко критикувана като „малоумна“ (списание „Слейт“), „антиисторична“ („Уошингтън Поуст“) и „смешна“ („Сан Франциско Кроникъл“).¹⁶ Всъщност книгата беше толкова безобразна, че всъщност след нейното публикуване, петнадесет членове на консултативния съвет на Картър действително подадоха оставка, включително Кенет Стайн, който е бил в борда на Център Картър повече от двадесет и три години. В отворено писмо Щайн пише, че антиизраелският трактат на Картър е „пълнен с фактически грешки, копирани материали, които не се цитират, повърхностност, крещящи пропуски и просто измислени сегменти.“¹⁷

What was Carter's response to the resignation of so many board members? He falsely claimed they had all left because they were Jews under pressure from the Jewish lobby. Think of the utter hypocrisy here. Although President Carter himself made numerous accusations and inferences regarding the influence of "Jewish money" in American politics, according to the Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America:

Каква бе реакцията на Картър относно оставката на толкова много членове на борда? Той лъжливо заяви, че всички са напуснали, защото са евреи под натиск от еврейското лоби. Помислете за абсолютното лицемерие тук. Въпреки че самият президент Картър направи множество обвинения и базирани на предположения изводи относно влиянието на „еврейските пари“ в американската политика, според Комитета за точност в докладването от Близкия изток в Америка:

The reported hundreds of millions of dollars from Saudi and Gulf contributors that have flowed into the Carter Center as well as the vast sums of Arab money donated to American universities, think tanks, lobbies, religious institutions, and other opinion shaping institutions elicit no concern whatever from Jimmy Carter about Arab influence on American foreign policy.¹⁸

“Докладваните стотици милиони долари от саудитска Арабия и Персийския залив, които са се вливали в Центъра Картър, както и огромните суми арабски пари, дарени на американски университети, аналитични центрове, лобита, религиозни институции и други институции за формиране на мнение, не предизвикват абсолютно никаква загриженост от страна на Джими Картър за арабското влияние върху американската външна политика.”¹⁸

So much is said by the modern anti-Israel commentators and conspiracy theorists about the all-powerful "Israel lobby," but how often do we hear of the "Saudi lobby"? Yet the Saudi lobby is not only quite real; it is the single most powerful and well-funded lobby, not only in Washington, but in the history of the world!

Толкова много неща се казват от съвременните антиизраелски коментатори и конспиративни теоретици за всемогъщото „Израелско лоби“, но колко често чуваме за „саудитското лоби“? И въпреки това саудитското лоби е не само съвсем реално; това е най-мощното и добре финансирано лоби не само във Вашингтон, но и в историята на света!

Beyond Carter's staunch opposition to Israel, repeatedly accusing the Jewish state of every imaginable human rights violation, he remained completely silent regarding the endless, very well-documented cases of the most flagrant forms of human rights violations throughout the Saudi Kingdom. Thus, not only did the House of Saud quite literally buy an American president to serve as a mouthpiece for their anti-Israel campaign; they also paid for that very same mouth to stay shut when they willed it to be shut. As the saying goes, "Dance, monkey, dance."

Като оставим настрана непоклатимата опозиция на Картър срещу Израел, който многократно обвинява еврейската държава във всеки вид нарушение на човешките права, което можем да си представим, той също така остана и напълно мълчалив по отношение на безкрайните, много добре документирани случаи на най-очевидните форми на нарушения на човешките права из цялото Саудитско кралство. Така не само, че Родът на Сауд съвсем буквално е купил американски президент, който да служи като рупор за тяхната антиизраелска кампания; те същевременно са платили на същата тази уста да остане затворена, когато те искали тя да бъде затворена. Както се казва: „Танцувай, маймуно, танцувай“.

PRESIDENTS GEORGE HERBERT WALKER BUSH AND GEORGE W. BUSH

At this point, some readers will likely blame Carter's corruption on his liberal political leaning. The Saudis, however, have corrupted both Democrats and Republicans. In fact, whatever measure of wealth President Carter was able to extract from the Saudis, the Bush family left Carter in the dust. In his 2004 book, House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties, author Craig Unger thoroughly and painstakingly detailed the long history of the Bush and the Saudi royal families.

ПРЕЗИДЕНТИТЕ ДЖОРДЖ ХЪРБЪР УОКЪР БУШ И ДЖОРДЖ У. БУШ

В този момент някои читатели вероятно ще обвинят либералния политически клон на Картър за неговата корупция. Саудитците обаче корумпират както демократи, така и републиканци. Всъщност, каквато и мярка на богатство да е успял да извлече от саудитците президентът Картър, семейство Буш далеч го задминаха. В книгата си от 2004 г. "Родът на Буш, Родът на Сауд: Тайната връзка между двете най-мощни династии в света", авторът Крейг Ънгер подробно и прилежно описва дългата история на Буш и саудитските кралски семейства.

Unger systematically worked through the tangled network of shell companies, businesses, banks, and friendly loans, the end result of which is just shy of one and a half billion dollars having been transferred from Saudi hands to the Bush family. Unger wrote:

Ънгър анализира систематично заплетената мрежа от фасадни компании, бизнеси, банки и приятелски заеми, чийто краен резултат е без малко един и половина милиард долара, прехвърлени от саудитски ръце към семейство Буш. Ънгър пише:

In all, at least \$1.476 billion had made its way from the Saudis to the House of Bush and its allied companies and institutions. It could safely be said that never before in history had a presidential candidate—much less a presidential candidate and his father, a former president—been so closely tied financially and personally to the ruling family of another foreign power. Never before had a president’s personal fortunes and public policies been so deeply entwined with another nation.¹⁹

“Като цяло най-малко 1,476 милиарда долара са си проправили път от саудитците до семейството на Буш и свързаните с него компании и институции. Спокойно може да се каже, че никога досега в историята кандидат за президент – още по-малко кандидат за президент и неговият баща, бивш президент – не е бил толкова тясно свързан финансово и лично с управляващото семейство на друга чужда сила. Никога преди личното богатство и публичната политика на президента не са били така дълбоко преплетени с друга нация.”¹⁹

Unger actually goes on to say that this figure of \$1.47 billion dollars is a conservative estimate. This is only the amount that can positively be identified. Again, please stop and really let the reality of what is being said here sink in. We are not speaking about some random lobbying firm having made some vaguely large donation to some obscure politician.

Унгър всъщност продължава, казвайки, че тази цифра от 1,47 милиарда долара е консервативна оценка. Това е само сумата, която може да бъде идентифицирана със сигурност. Отново, моля, спрете и наистина оставете ума ви да попие реалността на казаното тук. Не говорим за някаква случайна лобистка фирма, която е направила някаква неясна сума на голямо дарение на някакъв маловажен политик.

We are talking about one and a half billion dollars being transferred to two American presidents, directly from a foreign government that is unarguably the single greatest source of radical Islamism in the world. How in the world is this not being shouted from the rooftops? How can we think this kind of money has no effect on decision-making and foreign policy? How is it possible not to see the fulfillment here of Revelation 18:9, “The kings of the earth . . . lived luxuriously with her”?

Говорим за милиард и половина долара от чуждо правителство, което безспорно е най-големият източник на радикален ислямизъм в света, директно преведени на двама американски президента. Как, за Бога, това не се провъзгласява от покривите? Как можем да мислим, че този вид пари нямат ефект върху вземането на решения и външната политика? Как е възможно да не виждаме изпълнението на Откровение 18:9 тук, „Земните царе . . . живееха луксозно с нея”?

Before I continue, I want to be clear; by no means am I a 9/11 Truther. I believe the 9/11 attacks were carried out by Islamic terrorists. There were, however, some obvious cover-ups by the George W. Bush administration both on 9/11 and in the days, weeks, months, and years that followed. Specifically, I am referring to the relationship of high-ranking Saudi government officials and the attackers. It was not until January 2016, in fact, that news broke that the Bush administration had actually removed twenty-eight pages from the Congressional Report of the Joint Inquiry into the 9/11 attacks. According to the Foreign Policy Journal:

Преди да продължа, искам да бъда ясен: в никакъв случай не съм конспиратор на истината (Truther на англ.) за 11 септември. Вярвам, че атаките от 11 септември са извършени от ислямски терористи. Имаше обаче някои очевидни прикривания на фактите от страна на администрацията на Джордж У. Буш както на 11 септември, така и през следващите дни, седмици, месеци и години. По-конкретно, имам предвид отношенията между високопоставени служители от саудитското правителство и нападателите. Едва през януари 2016 г. всъщност се появиха новините, че администрацията на Буш всъщност е премахнала двадесет и осем страници от доклада на Конгреса за съвместното разследване на атаките от 11 септември. Според Журнала на външната политика:

There are twenty-eight pages classified secret of a congressional inquiry into 9/11 that allegedly found Saudi financial support for the alleged 9/11 hijackers. Neither the George W. Bush nor the Obama regimes would release the classified pages. Only a few members of Congress have been permitted to read it under guard, and they are not permitted to speak about it.20

“Има двадесет и осем страници, класифицирани като тайна от разследване на Конгреса за 11 септември, за което се твърди, че се е натъкнало на финансова подкрепа от Саудитска Арабия, предназначена за предполагаемите похитители от

11 септември. Нито режимите на Джордж У. Буш, нито режимите на Обама бяха склонни да публикуват секретните страници. Само на няколко членове на Конгреса е било разрешено да ги прочетат при присъствието на охрана, като не им е позволено да говорят за тях.”²⁰

When news of the redactions broke, the British news website the Guardian interviewed John F. Lehman, who actually sat on the congressional committee from 2003 to 2004:

Когато се разгласиха новините за редакциите, британският новинарски уебсайт “Гардиън” интервюира Джон Ф. Леман, който всъщност е бил в комисията на Конгреса от 2003 до 2004 г.:

“There was an awful lot of participation by Saudi individuals in supporting the hijackers, and some of those people worked in the Saudi government,” Lehman said in an interview, suggesting that the commission may have made a mistake by not stating that explicitly in its final report. “Our report should never have been read as an exoneration of Saudi Arabia.”²¹

„Имаше изключително голямо участие на саудитски лица в подкрепа на похитителите и някои от тези хора работеха в саудитското правителство“, каза Леман в интервю, предполагайки, че комисията може да е направила грешка, като не е посочила това изрично в своя окончателен доклад. „Нашият доклад никога не биваше да се чете като оневиняване на Саудитска Арабия.“²¹

As I said, not only does Saudi money buy influence and privilege; it also buys silence. No other nation in the world would have been able to get away with what the Saudis got away with that day. Remember: fifteen of the eighteen hijackers were Saudi citizens. If there was one nation in the world whose citizens should have been treated with suspicion, it was Saudi Arabia. Yet quite to the contrary, as the skies all across the United States were completely shut down, the only planes allowed in the air were those owned by Saudi princes. The Saudi royals received special privileges that even American government leaders were not afforded!

They were the only group completely exempt from the law. This all took place under the Bush administration, and it was no mistake.

Както казах, саудитските пари не само купуват влияние и привилегии; те също купуват и тишина. Някоя друга нация в света не би могла да се размине с това, с което саудитците се разминаха в онзи ден. Не забравяйте: петнадесет от осемнадесетте похитители бяха саудитски граждани. Ако в света съществуваше една нация, чиито граждани трябваше да бъдат третирани с подозрение, то това би било Саудитска Арабия. И все пак точно обратното, тъй като небето в Съединените щати беше напълно затворено, единствените самолети, разрешени във въздуха, бяха тези, собственост на саудитските принцове. Саудитските кралски особи получиха специални привилегии, които не бяха предоставени дори на лидерите на американското правителство! Те бяха единствената група, напълно освободена от закона. Всичко това се случи при администрацията на Буш и не беше грешка.

In the measure that she glorified herself and lived luxuriously, in the same measure give her torment and sorrow; for she says in her heart, “I sit as queen, and am no widow, and will not see sorrow.” (Rev. 18:7)

“Колкото е прославил себе си и е живяла разкошно, толкова мъка и печал й дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица, и печал никак няма да видя.” (Откр. 18:7)

You felt secure in your wickedness and said, “No one sees me,” Your wisdom and your knowledge, they have deluded you; for you have said in your heart, “I am, and there is no one besides me” (Isa. 47:10)

“Понеже си била дързостна в нечестията си, И си рекла: Никой не ме вижда, - Понеже мъдростта ти и знанието ти са те отвратили, И си рекла в сърцето си: Аз съм, и освен мене няма друга.” (Ис. 47:10)

BILL AND HILLARY CLINTON

Let’s also consider the Saudi influence on Bill and Hillary Clinton. In the run-up to the 2016 election, the media was abuzz when it was discovered what vast amounts of money had been donated to the Clinton Foundation by Saudis and Gulf Arab states. As a report in the Daily Caller explained:

БИЛ И ХИЛАРИ КЛИНТЪН

Нека разгледаме и саудитското влияние върху Бил и Хилари Клинтън. В навечерието на изборите през 2016 г. медиите гръмнаха, когато се разбра какви

огромни суми са били дарени на фондация Клинтън от саудитците и арабските държави от Персийския залив. Както се обяснява в доклад в "Дейли колър":

Bill and Hillary Clinton received at least \$100 million from autocratic Persian Gulf states and their leaders, potentially undermining Democratic presidential candidate Hillary's claim she can carry out independent Middle East policies. As a presidential candidate, the amount of foreign cash the Clintons have amassed from the Persian Gulf states is "simply unprecedented," says national security analyst Patrick Poole.²²

"Бил и Хилари Клинтън са получили най-малко 100 милиона долара от автократични държави от Персийския залив и техните лидери, което потенциално подкопава твърдението на кандидата за президент на Демократическата партия Хилари, че може да провежда независима политика в Близкия изток. Количеството чуждестранни пари, които Клинтън са натрупали от държавите от Персийския залив, е „просто безпрецедентно“ в историята на кандидат президентите, казва анализаторът по националната сигурност Патрик Пуул.”²²

This \$100 million, however, came from a handful of Gulf Arab states. According to Politifact, Saudi Arabia's donations specifically amounted to closer to \$35 million.²³ **This figure does not include donations given by individuals in the kingdom or groups such as the Friends of Saudi Arabia or the Islamic World Conference.**

Тези 100 милиона долара обаче идват от шепа арабски държави от Персийския залив. Според "Политифакт" даренията на Саудитска Арабия конкретно възлизат на близо 35 милиона долара.²³ Тази цифра не включва дарения, направени от лица в кралството или от групи като Приятелите на Саудитска Арабия или Световната ислямска конференция.

Why would the Saudi royals donate tens of millions of dollars to the Clinton Foundation? Are we to truly believe that the Saudi royals are this passionately committed to Clinton's various humanitarian projects? Or did those donations have something to do with, for example, the colossal weapons sales to the kingdom that Clinton oversaw while serving as secretary of state? According to Mother Jones:

Защо саудитските кралски особи биха дарили десетки милиони долари на фондация Клинтън? Наистина ли трябва да вярваме, че саудитските кралски особи са толкова страстно отдадени на различните хуманитарни проекти на Клинтън? Или тези дарения са имали нещо общо с, например, колосалните

продажби на оръжия на кралството, които Клинтън надзираше, докато беше държавен секретар? Според Майка Джоунс:

In 2011, the State Department cleared an enormous arms deal: Led by Boeing, a consortium of American defense contractors would deliver \$29 billion worth of advanced fighter jets to Saudi Arabia, despite concerns over the kingdom's troublesome human rights record. In the years before Hillary Clinton became secretary of state, Saudi Arabia had contributed \$10 million to the Clinton Foundation, and just two months before the jet deal was finalized, Boeing donated \$900,000 to the Clinton Foundation, according to an International Business Times investigation released Tuesday.

“През 2011 г. Държавният департамент одобри огромна оръжейна сделка: водена от Бойинг, консорциум от американски изпълнители на отбраната, щяла да достави на Саудитска Арабия модерни изстребители на стойност 29 милиарда долара, въпреки опасенията относно проблемното състояние на човешките права в кралството. През годините преди Хилари Клинтън да стане държавен секретар, Саудитска Арабия е внесла 10 милиона долара за фондация Клинтън, а само два месеца преди финализирането на сделката за джетовете, Бойинг са дарили 900 000 долара на фондация Клинтън, според разследване на “Интернешънъл Бизнес Таймс”, публикувано във вторник.

The Saudi transaction is just one example of nations and companies that had donated to the Clinton Foundation seeing an increase in arms deals while Hillary Clinton oversaw the State Department.²⁴

Саудитската транзакция е само един пример за нации и компании, които са правили дарения на фондация Клинтън, забелязвайки нарастващ брой оръжейни сделки докато Хилари Клинтън ръководи Държавния департамент.”²⁴

The Saudis know how the game is played. They know what they want, and they know how to get it. One would hope that the office of the president of the United States would be beyond the reach of lobbying from state sponsors of terror, but as I have demonstrated, the access of the powerful and persuasive House of Saud to every American president is simply unparalleled.

Саудитците знаят как се играе играта. Те знаят какво искат и знаят как да го получат. Човек би се надявал, че кабинетът на президента на Съединените щати би бил извън обсега на лобиране от страна на държавни спонсори на терора, но както демонстрирах, достъпът на мощния и примамлив род на Сауд до всеки американски президент е просто несравним.

CONCLUSION

Entire books have been written detailing the Saudi corruption of the American political system all the way to the very top. The effects of this corruption range from catering to the Saudis' Islamist antilrael agenda, to ignoring their pervasive

human rights atrocities, to affording them the privilege of living outside of the law, to greasing the skids of multimillion-dollar weapons deals, to who knows what else? The Saudis have the means and the know-how to get whatever they want. Unfortunately, everyone has their price, including virtually every president of the United States of America for the past few generations.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Написани са цели книги, описващи саудитската корупция чак до самия връх на американската политическа система. Ефектите от тази корупция варират от подхранване на ислямисткия антиизраелски дневен ред на саудитците, до игнориране на техните широко разпространени зверства в областта на правата на човека, до предоставяне на привилегиата да живеят извън закона, до смазване колелата на многомилionните оръжейни сделки, до кой знае какво друго? Саудитците имат средствата и ноу-хау да получават това, което искат. За съжаление всеки има своята цена, включително почти всеки президент на Съединените американски щати през последните няколко поколения.

Considering again the great harlot's description as she "with whom the kings of the earth committed fornication" (Rev. 17:2 nkjv), who "reigns over the kings of the earth" (17:18), and with whom they live "luxuriously" (18:9 nkjv), the Saudi royal family fits it to near perfection. In fact, I would argue that no other religious +or political entity in the world fits it more perfectly.

Взимайки отново предвид описанието на голямата блудница като тази, „с която земните царе блудстваха“ (Откр. 17:2 nkjv), която „царува над земните царе“ (17:18) и с която те живеят „люксово“ (18:9 nkjv), саудитското кралско семейство се вмести почти съвършено в това описание. Всъщност бих казал, че никой друг религиозен или политически субект в света не му отговаря по-добре от него.

ONE OF THE MOST IMPORTANT DEFINING CHARACTERISTICS of the last-days Babylon is that she is the great persecutor of the saints. Among the first observations the apostle John made of the harlot is that she was “drunk with the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus” (Rev. 17:6). Although there is a historical element to this, the prophecy is primarily speaking of last-days martyrdom. The persecution of the great harlot will result in the culmination of Satan’s rage against the saints down throughout biblical history.

ЕДНА ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ ОПРЕДЕЛЯЩИ ХАРАКТЕРИСТИКИ на Вавилон от последните дни е, че той е великият гонител на светиите. Сред първите наблюдения, които апостол Йоан прави за блудницата, е, че тя е била „пияна от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус” (Откр. 17:6). Въпреки че в това има исторически елемент, пророчеството говори преди всичко за мъченичеството от последните дни. Преследването на голямата блудница ще доведе до кулминацията на яростта на Сатана срещу светиите през цялата библейска история.

This is why the prophecy concludes with such a strong note: “The blood of prophets and saints, and of all those slaughtered on earth, was found in you” (Rev. 18:24 hcsb). How well do Mecca, Saudi Arabia, and Islam fulfill this description?

Ето защо пророчеството завършва с толкова силен тон: „И в него се намериха кръви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята.” (Откр. 18:24 hcsb). Колко добре изпълняват това описание Мека, Саудитска Арабия и ислямът?

EARLY ISLAMIC CONQUESTS

After Muhammad’s death in June, AD 632, his best friend, Abu Bakr, became his successor. Under the leadership of Abu Bakr and his general, Khalid ibn al-Walid—known as the Sayf-Allah al-Maslul (the drawn sword of Allah)—the new Muslim movement exploded north out of the Arabian

Peninsula and into the Middle East, including the regions of modern-day Jordan, southern Syria, and Iraq. After two years, Abu Bakr died and was succeeded by Umar, another of Muhammad's trusted friends. Umar reigned for ten years.

РАННИ ИСЛЯМСКИ ЗАВОЕВАНИЯ

След смъртта на Мохамед през юни 632 г. сл. Хр., неговият най-добър приятел Абу Бакр става негов приемник. Под ръководството на Абу Бакр и неговия генерал Халид ибн ал-Валид – известен като Сайф-Аллах ал-Маслул (изтегленият меч на Аллах) – новото мюсюлманско движение избухва на север от Арабския полуостров и в Близкия изток, включително регионите на съвременна Йордания, Южна Сирия и Ирак. След две години Абу Бакр умира и е наследен от Умар, още един от доверените приятели на Мохамед. Умар царува десет години.

During his rule, Islam expanded at an unprecedented rate, conquering Persia, much of North Africa, and more than two-thirds of the Byzantine Empire.¹ The third Caliphate, under Uthman, brought the Islamic conquest all the way to Afghanistan, and north into Armenia.

По време на неговото управление ислямът се разраства с безпрецедентна скорост, завладявайки Персия, голяма част от Северна Африка и повече от две трети от Византийската империя.¹ Третият халифат, под управлението на Утман, довежда ислямското завоевание чак до Афганистан и на север до Армения.

If one works carefully through the history of all that unfolded during these years—the Christian cities destroyed, the Christians murdered, the women and children who were taken as slaves—the numbers are absolutely devastating.² This is a part of history that is rarely taught in the secular universities today that seem so determined to engage in historical revisionism to cast Islam in a favorable light.

Ако човек анализира внимателно историята на всичко, което се разгръща през тези години – разрушените християнски градове, убитите християни, жените и децата, отведени като роби – числата са абсолютно смайващи.² Това е част от историята, която рядко се преподава в светските университети днес, които изглеждат толкова решени да се впускат в исторически ревизионизъм, за да представят исляма в благоприятна светлина.

Here are the facts: Within four years after Muhammad died, roughly a third of a million Christians were slaughtered. Over the next ten years, another million were killed. After six hundred years of the church expanding through the entire Mediterranean region and the Middle East, in just one generation the ancient heart of the church was crushed. All of the great ancient capitals and missionary-sending cities of Christianity throughout the region came under Islamic domination.

Ето фактите: В рамките на четири години след смъртта на Мохамед, приблизително една трета от един милион християни са били изклани. През следващите десет години още един милион били убити. След шестстотин години на разширяване на църквата в целия регион на Средиземноморието и Близкия изток, само за едно поколение древното сърце на църквата бива съкрушено. Всички големи древни столици и градове, изпращащи мисионери на християнството в целия регион, попадат под ислямско господство.

Antioch, Jerusalem, Alexandria, as well as Ephesus and the other six churches of Revelation were all reduced to struggling outposts of the Christian world. Within a quick one hundred years, 50 percent of global Christianity had come under Islamic subjugation and rule.³

Антиохия, Йерусалим, Александрия, както и Ефес и другите шест църкви на Откровение биват сведени до оцеляващи станове на християнския свят. В рамките на краткия период от сто години 50 процента от глобалното християнство биват подчинени на и управлявани от исляма.³

SLAM'S WAR AGAINST THE JEWS

The Islamic conquests were no less kind to the Jews. Consider the testimony of Maimonides, the great Jewish sage who lived in Spain and Egypt, both of which came under Islamic control during the Middle Ages:

ВОЙНАТА НА ИСЛЯМА СРЕЩУ ЕВРЕИТЕ

Ислямските завоевания били не по-малко благосклонни към евреите. Помислете за свидетелството на Маймонид, великият еврейски мъдрец, живял в Испания и Египет, и двете от които били под ислямски контрол през Средновековието:

The nation of Ishmael . . . persecute us severely and devise ways to harm us and to debase us . . . None has matched it in debasing and humiliating us. None has been able to reduce us as they have. We have done as our sages of blessed memory instructed us, bearing the lies and absurdities of Ishmael. We listen, but remain silent . . . In spite of all this, we are not spared from the ferocity of their wickedness, and their outbursts at any time. On the contrary, the more we suffer and choose to conciliate them, the more they choose to act belligerently toward us.⁴

“Народът на Исмаил. . . ни преследват жестоко и измислят начини да ни навреждат и опозоряват. . . Никой до сега не може да се сравни с него по степента, в която ни опозорява и унижава. Никой не е успявал да урони достойнството ни, както направиха те. Постъпихме, както са ни посъветвали нашите мъдреци на благословената памет, понасяйки лъжите и абсурдите на Исмаил. Слушаме, но мълчим. . . Въпреки всичко това ние не сме пощадени от жестокостта на тяхното нечестие и техните внезапни изблици на ярост. Напротив, колкото повече страдаме и избираме да ги умилостивяваме, толкова повече те избират да се държат войнствено спрямо нас.”⁴

THE SAUDI WAR AGAINST ISRAEL AND THE JEWS

While the West is still just beginning to truly feel the sting of terrorism, the pain has long been felt by Israelis, who have always been the Muslim world's first front. The Saudis most often try to hide their connection to terrorism throughout Europe and in the United States (such as on 9/11), but when it comes to Israel, they have barely attempted to hide their support for the Islamic terrorists. For years, through the Saudi Committee for the Support of the al-Quds Intifada (SCSQI), the Saudis have provided the surviving families of Palestinian suicide bombers with a \$25,000 reward.

САУДИТСКАТА ВОЙНА СРЕЩУ ИЗРАЕЛ И ЕВРЕИТЕ

Докато Западът тепърва започва наистина да усеща жилото на тероризма, болката от дълго време се усеща от израелците, които винаги са били първият фронт на мюсюлманския свят. Саудитците най-често се опитват да скрият връзката си с тероризма в цяла Европа и в Съединените щати (като на 11 септември), но когато става дума за Израел, те едва са си мръднали пръста да скрият подкрепата си за ислямските терористи. В продължение на години, чрез Саудитския комитет за подкрепа на Интифадата Ал Кудс (SCSQI), саудитците предоставят на оцелелите семейства на палестински атентатори самоубийци награда от 25 000 долара.

As far back as 2002, Saudi Arabia held a national telethon to raise funds for SCSQI. Saudi Prince Alwaleed bin Talal pledged \$27 million. The telethon was hosted by a prominent Saudi-government cleric, Sheikh Saad al-Buraik, who, during the live television coverage, told the audience:

Още през 2002 г. Саудитска Арабия проведе национален телетон за набиране на средства за SCSQI. Саудитският принц Алуалид бин Талал обеща 27 милиона долара. Телетонът беше воден от виден духовник от саудитското правителство, шейх Саад ал-Бураик, който по време на предаването на живо по телевизията каза на публиката:

I am against America until this life ends, until the Day of Judgment, I am against America even if the stone liquefies. My hatred of America, if part of it was contained in the universe, it would collapse. She is the root of all evils and wickedness on Earth . . . Muslim Brothers in Palestine, do not have any mercy, neither compassion on the Jews, their blood, their money, their flesh. Their women are yours to take, legitimately. God made them yours. Why don't you enslave their women? Why don't you wage jihad? Why don't you pillage them?5

“Аз съм против Америка, до края на този живот, до Деня на Страшния съд, аз съм против Америка, дори и камъкът да стане на течност. Моята омраза към Америка... ако част от нея се съдържаше във Вселената, то тя щеше да рухне. Тя е коренът на всички злини и нечестие на Земята. . . Братя мюсюлмани в Палестина, нямайте никаква милост, нито състрадание към евреите, тяхната кръв, парите им, плътта им. Жените им са ваши, законно. Бог ги е направил ваши. Защо не поробвате жените им? Защо не водите джихад? Защо не ги ограбвате?”5

The overall contribution by the Saudi royal family was roughly \$50 million. After loud protests from America, another Saudi Prince, Naif bin Abdulaziz, the Saudi minister of interior from 1975 to 2012, defiantly declared in a statement: “The committee will continue to provide direct assistance to the families of Palestinian martyrs and those wounded while resisting the occupation.”6 The Middle East Media Research Institute, in July 2003, published a report on the Saudi royal family's financial support to the Palestinians from 1998 through 2003. The report states:

Общият принос на саудитското кралско семейство бил приблизително 50 милиона долара. След шумни протести от страна на Америка, друг саудитски принц, Наиф бин Абдулазиз, саудитският министър на вътрешните работи от 1975 до 2012 г., дръзко заяви в едно изказване: „Комитетът ще продължи да оказва пряка помощ на семействата на палестински мъченици и ранените по време на съпротивата срещу окупацията.”6 Институтът за медийни изследвания в Близкия изток през юли 2003 г. публикува доклад за финансовата подкрепа, оказана от саудитското кралско семейство на палестинците от 1998 до 2003 г. В доклада се казва:

For decades the royal family of the Kingdom of Saudi Arabia has been the main financial supporter of Palestinian groups fighting Israel, through the creation of two major committees. The Popular Committee for Assisting Palestinian Mujahideen and The Support Committee for the Al-Quds Intifada and The Al-Aqsa Fund have to date given over 15 billion Saudi Riyals (4 billion \$U.S.) and reportedly pledged Palestinians up to 1 billion dollars to finance the continuation of the Intifada, which is also commonly referred to by Saudi officials as “Jihad” and “resistance.”⁷

“В продължение на десетилетия кралското семейство на Кралство Саудитска Арабия, чрез създаването на два големи комитета, е бил основният финансов поддръжник на палестинските групировки, борещи се срещу Израел. Към днешна дата Народният комитет за подпомагане на палестинските муджахидини и Комитетът за подкрепа на Интифадата Ал Кудс и Фондът Ал-Акса са дарили над 15 милиарда саудитски риала (4 милиарда щатски долара) и според съобщенията са обещали на палестинците до 1 милиард долара за финансиране на продължение на Интифадата, която също често се нарича от саудитските служебни лица „джихад“ и „съпротива“.

I've often heard it charged that the true problem in the Middle East is Israel: had Israel not been restored in the Middle East, Muslims and Jews would enjoy peaceful relations. This opinion ignores the obvious fact that Islam's anti-Semitic history extends all the way back to Muhammad himself. Anti-Semitism is a foundational part of Islamic doctrine, which is why in 1937, long before Israel was formed as a state, Ibn Saud, the founder of modern Saudi Arabia, told one reporter, "The word of God teaches us—and we implicitly believe this—that for a Muslim to kill a Jew, or for him to be killed by a Jew [in Jihad] ensures him an immediate entry in Heaven and into the august presence of God Almighty."8

Често съм чувал емоционални изказвания, че истинският проблем в Близкия изток е Израел: ако Израел не бил възстановен в Близкия изток, мюсюлманите и евреите щели да се радват на мирни отношения. Това мнение игнорира очевидния факт, че антисемитската история на исляма се простира назад във времето чак до самия Мохамед. Антисемитизмът е основополагаща част от ислямската доктрина, поради което през 1937 г., много преди Израел да се формира като държава, Ибн Сауд, основателят на съвременна Саудитска Арабия, казва на един репортер: „Словото Божие ни учи – и ние безрезервно вярваме в това – че ако мюсюлманин убие евреин или той бъде убит от евреин [в Джихад], това му осигурява незабавно влизане в рая и във величественото присъствие на Всемогъщия Бог.”8

Of course, the hatred and bloodlust of the harlot is directed not only toward the Jewish people, but also toward Christians, and ultimately, toward the whole world (see Rev. 18:24).

Разбира се, омразата и кръвожадността на блудницата са насочени не само към еврейския народ, но и към християните и в крайна сметка към целия свят (вж. Откр. 18:24).

DRUNK ON BLOOD

Today, the most violent jihadist terrorist organizations in the world find their ideological roots in Saudi Arabia. Whether we are speaking of al-Qaeda (global), ISIS (Syria, Iraq, Libya, Sinai), the Taliban (Afghanistan), Abu Sayyaf (Philippines), Lashkar-e-Taiba (Pakistan), Jabhat al-Nusra (Syria), Al-Shabab (Somalia), or Boko Haram (Nigeria), they are all Salafi groups whose ideological roots extend directly to the Kingdom of Saudi Arabia. If there is one nation in the world that is most guilty for the vast number of terrorist attacks that continue to expand throughout the earth over the past few decades, there can be no question it would be Saudi Arabia.9

ПИЯНА ОТ КРЪВ

Днес най-насилствените джихадистки терористични организации в света намират своите идеологически корени в Саудитска Арабия. Независимо дали говорим за Ал Кайда (глобална), ИДИЛ (Сирия, Ирак, Либия, Синай), талибаните (Афганистан), Абу Саяф (Филипините), Лашкар-е-Тайба (Пакистан), Джабхат ал Нусра (Сирия), Ал Шабаб (Сомалия) или Бoko Харам (Нигерия), всички те са салафитски групи, чиито идеологически корени се простират директно до Кралство Саудитска Арабия. Ако имаше една нация в света, която да носи най-голямата вина за огромния брой терористични атаки, които продължават да се разпространяват по целия свят през последните няколко десетилетия, няма съмнение, че това би била Саудитска Арабия.9

It has been well documented that many of the Saudi royals fund or support radical Wahhabi/Salafi Islam and jihad. In Gerald Posner's exposé of life in Saudi Arabia, Why America Slept, Posner details a truly fascinating story. In the very early days of the war in Afghanistan, just after 9/11, American troops had captured Osama bin Laden's number three man (at the time), named Abu Zubaydah. The American military devised a scheme that they believed would make Zubaydah talk. He was taken to a CIA facility in Afghanistan that had been created to resemble the inside of a Saudi Arabian military prison.

Добре документирано е, че много от саудитските кралски особи финансират или подкрепят радикалния уахабитски/салафитски ислям и джихад. В изложението на Джералд Познер за живота в Саудитска Арабия,

“Защо Америка спеше”, Познър описва една наистина завладяваща история. В първите дни на войната в Афганистан, малко след 11 септември, американските войски бяха заловили третия (по това време) човек на Осама бин Ладен, на име Абу Зубайда. Американските военни измислили схема, която според тях щяла да накара Зубайда да проговори. Той бил отведен в съоръжение на ЦРУ в Афганистан, което било създадено, за да наподобява вътрешността на военен затвор в Саудитска Арабия.

Zubaydah was led to believe that he had been turned over to the Saudi authorities. Two Arab-American Special Forces soldiers interrogated him. The reasoning was that if Zubaydah believed that he was really in Saudi custody, the fear of harsh torture would cause him to talk or agree to cooperate with the (far less harsh) Americans.

Зубайада бил накаран да повярва, че бил предаден на саудитските власти. Двама войници от Арабско-американските специални сили му направили разпит. Идеята била, че ако Зубайада повярвал, че наистина се намирал в саудитски арест, страхът от жестоки изтезания щял да го накара да говори или да се съгласи да сътрудничи с (далеч по-малко суровите) американци.

But something very unexpected happened. As soon as Zubayadah “realized” that he was in Saudi custody, he was entirely relieved.

Но се случило нещо много неочаквано. Веднага щом Зубаяда „разбрал“, че е под саудитски арест, той бил напълно облекчен.

He simply told his interrogators to call one of two cell phone numbers that he rattled off from memory. Call, Zubaydah assured them, and “he will tell you what to do.”

Той просто казал на следователите си да се обалят на един от двата номера на мобилни телефони, които той изрецитирал по памет. Обадете се, уверил ги Зубайада и „той ще ви каже какво да правите“.

“The subterfuge backfired,” Posner wrote. The CIA was shocked to find out that the cell numbers belonged to Prince Ahmed bin Salman Abdul Aziz, the nephew of then King Fahd. Prince Ahmed was a Western-educated businessman and one of the wealthiest of the Saudi royals. His father had been the governor of Riyadh, the capital of Saudi Arabia, for more than forty years.¹⁰

„Уловката имала обратен ефект“, пише Познър. От ЦРУ били шокирани, когато разбрали, че номерата на мобилните телефони принадлежали на принц Ахмед бин Салман Абдул Азиз, племенник на тогавашния крал Фахд. Принц Ахмед бил бизнесмен, образован на запад, и един от най-богатите саудитски кралски особи. Баща му бил губернатор на Рияд, столицата на Саудитска Арабия, повече от четиридесет години.¹⁰

ALMS FOR JIHAD

In 2006, an unprecedented work, Alms for Jihad: Charity and Terrorism in the Islamic World by J. Millard Burr and Robert O. Collins, was published by Cambridge University Press. This rather exhaustive book documents numerous examples of terrorism financing from prominent members of the Saudi royal family and government. Not surprisingly, Khalid Salim A. Bin Mahfouz, a Saudi billionaire, banker, and former chairman of the National Commercial Bank, who was identified as a financier of al-Qaeda, sued the publisher to have the book removed from circulation. In an unprecedented move, the publisher agreed and the books were literally pulled from bookstores and libraries.

МИЛОСТИНИ ЗА ДЖИХАД

През 2006 г. безпрецедентен труд „Милостини за джихад: благотворителност и тероризъм в ислямския свят“ от Дж. Милард Бър и Робърт О. Колинс, беше публикуван от Кеймбридж Юнивърсити Прес. Тази доста изчерпателна книга документира множество примери за финансиране на тероризма от видни членове на саудитското кралско семейство и правителство. Не е изненадващо, че Халид Салим А. Бин Махфуз, саудитски милиардер, banker и бивш председател на Националната търговска банка, който е бил идентифициран като финансист на Ал Кайда, заведе дело срещу издателя, за да извади книгата от обращение. В безпрецедентен ход издателят се съгласи и книгите бяха буквално изтеглени от книжарниците и библиотеките.

Today the book is nearly impossible to get apart from various pirated files on the Internet. There is a critical lesson here. Not only has Saudi money often gone to support global terrorist organizations, but it has consistently silenced any whistleblowers. In fact, the Saudi royal family's compliance with radical Islamic jihad is perhaps one of the most well-known but least discussed facts in Washington and at the UN. In a 2002 briefing to the Pentagon, the Defense Policy Board Advisory Committee—a federal advisory think tank for the US Department of Defense—referred to Saudi Arabia with perhaps more candor than anyone in Washington had ever dared to speak in public:

Днес е почти невъзможно човек да различи книгата от различни пиратски файлове в Интернет. Тук има урок от критическа значимост. Саудитските пари не само често отивали за подкрепа на глобални терористични организации, но и постоянно заглушавали всички лица, подаващи сигнали за нередности. Всъщност, одобрението на саудитското кралско семейство на радикалния ислямски джихад е може би един от най-известните, но най-малко обсъждани факти във Вашингтон и в ООН. На брифинг пред Пентагона през 2002 г., Консултативният комитет на Съвета за отбранителна политика – федерален консултативен мозъчен тръст за Министерството на отбраната на САЩ – споменава Саудитска Арабия с може би повече откровеност, отколкото който и да било във Вашингтон някога се е осмелявал да говори публично:

Saudi Arabia is the chief vector of the Arab crises and its outwardly directed aggression. The Saudis are active at every level of the terror chain, from planners to financiers, from cadre to foot-soldier, from ideologist to cheerleader.¹¹ While President George W. Bush rightly declared that “money is the lifeblood of terrorist operations,” according to one damning report sent to the UN Security Council, “Saudi Arabia transferred half a billion dollars to al Qaeda in the ten years beginning in 1992.”¹²

Саудитска Арабия е главният разпространител на арабските кризи и своята външно насочена агресия. Саудитците са активни на всяко ниво от веригата на тероризма: от плануването до финансирането, от кадри до пехотинци, от идеолози до мажоретки.¹¹ Докато президентът Джордж У. Буш правилно заяви, че „парите са жизнената сила на терористичните операции“, според един изобличаващ доклад, изпратен до Съвета за сигурност на ООН, „Саудитска Арабия е прехвърлила половин милиард долара на Ал Кайда през десетте години, започвайки през 1992 г.“¹²

Look out at the world today. Look at the nations of North Africa. Consider Nigeria, where nearly seven thousand people were killed in 2014 alone by Boko Haram. Think about the vast number of churches that have been attacked, the number of women who have been kidnapped. Ponder the horrific carnage effected by ISIS across Syria and Iraq. When we see the suffocating shadow cast across Afghanistan by the Taliban, or the terrorist attacks now multiplying across Europe and the United States, this ultimately can all be tied back to the unique form of Islam that flows out of Saudi Arabia like a gushing fountain.

Погледнете света днес. Погледнете народите в Северна Африка. Помислете за Нигерия, където близо седем хиляди души бяха убити от Бoko Харам само през 2014 г. Помислете за огромния брой църкви, които са били атакувани, за броя на жените, които са били отвлечени. Помислете за ужасяващата касапница, извършена от ИДИЛ в Сирия и Ирак. Когато погледнем към задушавашата сянка, хвърлена в Афганистан от талибаните, или терористичните атаки, умножаващи се в момента в Европа и Съединените щати, всичко това в крайна сметка може да бъде проследено до уникалната форма на исляма, която изтича от Саудитска Арабия като бликащ фонтан.

Ask just about anyone what Saudi Arabia's primary export is, and he or she will almost always say it is oil. Their first export, however, is radical Islam.

Попитайте когото и да било какъв е основният износ на Саудитска Арабия и той или тя почти винаги ще каже, че това е петролът. Първият им износ обаче е радикалният ислям.

When we study the picture the Scriptures paint of the great harlot, we discover that, rather than feeling any guilt for the blood she has spilled, instead she is proud, intoxicated, and lusting for more. She flaunts and raises her golden cup high, enticing the inhabitants of the world to partake of her maddening wine and the immorality of her false religion. Who better fits that description than Saudi Arabia and its barbarous national, and now increasingly global, religion: Islam?

Когато изучаваме картината на голямата блудница, която рисуват Писанията, откриваме, че вместо да изпитва вина за кръвта, която е проляла, тя е горда, опиянена и жадува за още. Тя се перчи и вдига високо златната си чаша, примамвайки жителите на света да пият от нейното подлудващо вино и неморалността на нейната фалшива религия. Кой друг отговаря по-добре на това описание от Саудитска Арабия и нейната варварска национална, а сега и все по-глобална религия: ислямът?

END-TIME MARTYRDOM—BY BEHEADING

There is one more chilling detail to consider as we study the biblical descriptions of the great harlot, the beast, and the last days. Not only will God's people be martyred during this period; they will be "beheaded":

МЪЧЕНИЧЕСТВО В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ — ЧРЕЗ ОБЕЗГЛАВЯВАНЕ

Има още една смразяваща подробност, която трябва да вземем предвид, докато изучаваме библейските описания на голямата блудница, звяра и последните дни. Не само че Божият народ ще преживее мъченическа смърт през този период; те ще бъдат „обезглавявани“:

And I saw the souls of those who had been beheaded because of their testimony of Jesus and because of the word of God, and those who had not worshiped the beast or his image, and had not received the mark on their forehead and on their hand. (Rev. 20:4)

“И видях престоли; и на тях, които бяха насядали на тях, бе дадено да съдят; видях и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелствуването си за Исуса, и поради Божието слово, и на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си;” (Откр. 20:4)

This is certainly a unique and very telling fact. Shall we expect the Vatican to begin beheading Christians all across the earth, specifically because of “their testimony of Jesus”? Shall we expect the United States to begin doing this? Or would it be more reasonable to expect the Muslim world, so deeply influenced by Saudi Arabian Wahhabism, to be responsible for beheading the saints?

Това със сигурност е уникален и много показателен факт. Да очакваме ли Ватикана да започне да обезглавява християни по целия свят, по-конкретно заради „свидетелството им за Исус“? Да очакваме ли Съединените щати да започнат да правят това? Или би било по-разумно да очакваме мюсюлманският свят, толкова дълбоко повлиян от саудитския ухабизъм, да бъде отговорен за обезглавяването на светиите?

On May 30, 2016, the Saudi government executed its ninetyfifth person that year, prompting many to voice concerns over the high number of executions in Saudi Arabia. In 2015, there were 158 people beheaded for various crimes. Among the crimes punishable by beheading is apostasy.¹³ That’s right. In Saudi Arabia, if someone leaves Islam to become a Christian, he or she may be legally beheaded by the government.

На 30 май 2016 г. саудитското правителство ексекутира деветдесет и петия си човек през същата година, което накара мнозина да изразят загриженост относно големия брой ексекуции в Саудитска Арабия. През 2015 г. има 158 обезглавени за различни престъпления. Сред престъпленията, наказуеми с обезглавяване, е отстъпничеството.¹³ Точно така. В Саудитска Арабия, ако някой напусне исляма, за да стане християнин, той или тя може да бъде законно обезглавен от правителството.

Why are we so determined to look for some new, undefined religion to emerge and begin beheading believers, when such a religion already exists? Once again, the Kingdom of Saudi Arabia perfectly matches the biblical description of the great harlot Babylon.

Защо сме толкова решени да търсим някаква нова, неопределена религия, която да се появи и да започне да обезглавява вярващи, когато такава религия вече съществува? За пореден път Кралство Саудитска Арабия напълно отговаря на библейското описание на великата блудница Вавилон.

23

THE PROSTITUTE OF THE DESERT

23

ПРОСТИТУКАТА ОТ ПУСТИНЯТА

BY NOW YOU HAVE LEARNED both from Scripture and from the previous chapters that the harlot city of Revelation 17–18 is described as sitting in a desert. Of course, Saudi Arabia itself sits upon the great Arabian Desert. But what’s more interesting is that another, traditional name for the kingdom’s holiest city, Mecca, is Faran, a reference to the Old Testament’s Desert of Paran (see Gen. 21:21 niv). This Islamic city could not be a more perfect fit for this prophecy.

ДО СЕГА ВИЕ НАУЧИХТЕ както от Писанието, така и от предишните глави, че градът на блудницата от Откровение 17–18 е описан като намиращ се в пустиня. Разбира се, самата Саудитска Арабия е разположена в голямата Арабска пустиня. Но това, което е по-интересно тук е, че друго, традиционно име за най-свещения град на кралството - Мека - е Фаран, препратка към старозаветната пустиня Фаран (вижте Битие 21:21 niv). Този ислямски град не би могъл да съответсва по-точно на това пророчество.

Of course, the prophecy also describes Mystery Babylon as a port city, which Mecca itself is not; it sits fifty miles inland from the Red Sea. However, in the same way that both Rome and historical Babylon were much more than just cities, the last-days Babylon is likely also more than a city. No doubt, this prophecy is speaking of a broader geopolitical sphere of influence.

Разбира се, пророчеството също така описва Тайна Вавилон като пристанищен град, което Мека сама по себе си не е; тя се намира на петдесет мили разстояние от Червено море. Въпреки това, по същия начин, по който и Рим, и историческият Вавилон са били нещо много повече от просто градове, Вавилон от последните дни вероятно също е нещо повече от град. Без съмнение това пророчество говори за по-широка геополитическа сфера на влияние.

Fifty miles to Mecca’s west is the port city of Jeddah. Not only is Jeddah the main religious port of the kingdom, serving multiplied millions of pilgrims each year on their way to Mecca and Medina, but it is also the most important commercial hub. As one of the most developed cities in Saudi Arabia, Jeddah boasts a dazzling array of high-rise buildings and luxury hotels that line the shore of the Red Sea. In 2013, the Saudis also began construction on the great Jeddah Tower, planned to become the world’s tallest building by 2020, superseding even the Burj Khalifa in Dubai. The Jeddah Tower is slated to become the centerpiece and first phase of a proposed development known as the “Jeddah Economic City.”

На петдесет мили на запад от Мека се намира пристанищният град Джеда. Джеда е не само основното религиозно пристанище на кралството, обслужващо многобройни милиони поклонници всяка година на път за Мека и Медина, но е и най-важният търговски център. Като един от най-развитите градове в Саудитска Арабия, Джеда може да се похвали с внушителен набор от високи сгради и луксозни хотели, разположени на брега на Червено море. През 2013 г. саудитците също започнаха да строят голямата кула Джеда, планирана да се превърне най-високата сграда в света до 2020 г., измествайки дори Бурж Халифа в Дубай. Очаква се кулата в Джеда да стане център и първа фаза на предложения проект за застрояване, известен като „Икономическият град на Джеда“.

Part of the larger plan also involves building another major city sixty miles to the north, known as King Abdullah Economic City (KAEC). Under construction since 2005, today KAEC is a spider's web of cranes and dozens of partially completed high-rises. A report from BBC News described the city: "At 70 sq miles, KAEC will eventually be a metropolis slightly larger than Washington DC and at a cost of \$100bn (£67bn), mostly from private funding, the King Abdullah Economic City is second to none in the grandeur of its vision."¹

Част от по-големия план включва и изграждането на друг голям град на шестдесет мили на север, известен като Икономически град на крал Абдула (KAEC). В процес на изграждане от 2005 г. насам, днес KAEC е паяжина от кранове и десетки частично завършени високи сгради. Репортаж от Би Би Си Нюз описва града: „С площ от 70 квадратни мили, KAEC в крайна сметка ще бъде метрополис, малко по-голям от Вашингтон и на стойност 100 милиарда долара (67 милиарда британски лири), предимно от частно финансиране, икономическият град на крал Абдула е единствен по рода си във величието на своя изглед.“¹

The developer, in describing its plans, called it a "mega-port."² **The goal is to make both Jeddah Economic City and the King Abdullah Economic City the most technologically advanced series of commercial ports in the world, replacing Dubai as the region's commercial hub on one of the world's busiest shipping routes. KAEC will also be home to "Financial Island," the purpose of which is to become the largest regional financial nerve center for the world's leading banks and investment houses.**

Предприемачът, описвайки плановете си, го нарича „мега-пристанище“.² Целта е икономическият град Джеда и икономическият град на крал Абдула да се превърнат в технологично най-напредналата серия от търговски пристанища в света, заменяйки Дубай като търговски център на региона по един от най-натоварените морски маршрути в света. KAEC ще бъде и дом на „Финансовия остров“, чиято цел е да се превърне в най-големия регионален финансов център за водещи световни банки и инвестиционни къщи.

Connecting the cities of Jeddah, Mecca, Medina, and KAEC will be the Haramain High Speed Rail, also known as the “Western Railway.” This train will travel at 190 miles per hour and allow access to any three of the cities in fewer than thirty minutes.

Свързваща градовете Джеда, Мека, Медина и КАЕС ще бъде високоскоростната железница “Хамариан”, известна още като „Западната железница“. Този влак ще пътува със 190 мили в час и ще позволява достъп до всеки три от градовете за по-малко от тридесет минути.

Saudi Arabia’s West Coast (picture)

Западният бряг на Саудитска Арабия

It is clear that the cities of Jeddah and KAEC, sitting directly on the shore of the Red Sea, absolutely fulfill Revelation’s descriptions of a mighty seaport. In the years ahead, if the Saudis’ plans proceed as intended, certainly this will become all the more apparent. While many fine Christian interpreters are presently looking for a powerful economic hub to arise overnight in Babylon, at this very moment such a project is already well under way on the Red Sea. More than \$120 billion are being poured into this project. Meanwhile, less than an hour’s drive to the east of this emerging financial capital sits the most significant city of religious idolatry that humanity has ever known.

Ясно е, че градовете Джеда и КАЕС, разположени директно на брега на Червено море, напълно отговарят на описанията на Откровение за мощно морско пристанище. През следващите години, ако плановете на саудитците се развият според очакваното, това със сигурност ще стане още по-очевидно. Докато множество проницателни християнски тълкуватели в момента очакват мощен икономически център, който да възникне за една нощ във Вавилон, точно в този момент подобен проект на брега на Червено море вече е в напреднал стадий. Повече от 120 милиарда долара се наливат в този проект. Междувременно, на по-малко от един час път с кола, на изток от тази нововъзникваща финансова столица, се намира най-значимият град на религиозно идолопоклонство, който човечеството някога е познавало.

All of this will be interconnected by a highly advanced transportation system, essentially making them one unparalleled megacity. Surely all of this must be seen as prophetically significant. In fact, in considering what this regional project will become over the next decade or so, we would seem to have a near perfect fulfillment of the prophecy. While Mecca is no doubt the religious center of gravity of the region, Jeddah, and perhaps KAEC, are the most significant centers of commerce on the Red Sea.

Всичко това ще бъде свързано помежду си чрез изключително модерна транспортна система, която по същество ги превръща в един несравним мегаград. Със сигурност всичко това трябва да се разглежда като пророчески значимо. Всъщност, взимайки предвид в какво ще се превърне този регионален проект през приблизително следващите десет години, изглежда, че ще имаме почти перфектно изпълнение на пророчеството. Докато Мека без съмнение е религиозният център на тежестта на региона, Джеда и може би КАЕС са най-значимите търговски центрове на Червено море.

Until another megacity emerges in the region that may legitimately contend with Mecca and Jeddah as a religious and financial global capital, there is simply no reason to look elsewhere. For now, the busy coast of the Red Sea and the great harlot city of Mecca would seem to fulfill the biblical descriptions of Mystery Babylon.

Докато в региона не се появи друг мегаград, който може законно да се съревновава с Мека и Джеда като религиозна и финансова глобална столица, просто няма причина да търсим отговор другаде. Засега оживеният бряг на Червено море и великият град на блудницата Мека изглежда отговарят на библейските описания на Тайна Вавилон.

A CONSUMER KINGDOM

In chapter 11 I pointed out that Mystery Babylon is primarily a consumer, not a producer of goods. While merchants grow rich from all of the goods that she purchases and imports, it seems the only thing she exports is her false religion. As a desert nation whose wealth comes almost exclusively from the sales of oil, a resource that flows out of the ground, Saudi Arabia imports nearly everything. Laurent Murawiec wrote:

ПОТРЕБИТЕЛСКО КРАЛСТВО

В глава 11 посочих, че Тайна Вавилон е преди всичко потребител, а не производител на стоки. Докато търговците забогатяват от всички стоки, които тя купува и внася, изглежда че единственото нещо, което изнася тя, е нейната фалшива религия. Бивайки пустинна нация, чието богатство идва почти изцяло от продажбите на петрол, ресурс, който изтича от земята, Саудитска Арабия внася почти всичко. Лоран Муравец пише:

the House of Saud orchestrated soaring oil prices through OPEC, in 1973 and 1974, and again in 1978 and 1979, the Saudi treasury has raked in the almost unimaginable sum of two trillion dollars, that is, an average of nearly \$80 billion each year . . . The sums of money fall like manna: fortunes are made without effort, without work, without investment, without scientific research, without technological innovation. All of that is imported.³

“След като родът на Сауд дирижира покачващите се цени на петрола чрез ОПЕК през 1973 и 1974 г. и отново през 1978 и 1979 г., саудитската хазна вече е натрупала почти невъобразимата сума от два трилиона долара, тоест средно почти 80 милиарда долара на година. . . Паричните суми падат като мана: богатства се трупат без усилия, без труд, без инвестиции, без научни изследвания, без технологични иновации. Всичко това е внесено.”³

A KINGDOM OF SLAVERY

In chapter 2, I mentioned that the last-days Babylon will be an importer of, among other things, “slaves and human lives” (Rev. 18:13). Certainly human trafficking could be in view in this passage. But could it be that that’s not all? Might there be another, deeper meaning implied by this phrase—something that might further implicate and identify Saudi Arabia as the great harlot city?

КРАЛСТВО НА РОБСТВО

В глава 2 споменах, че Вавилон от последните дни ще бъде вносител на, наред с други неща, „роби и човешки животи“ (Откр. 18:13). Със сигурност в този пасаж може да се има предвид трафикът на хора. Но може ли да се има предвид и нещо повече? Възможно ли е да има друго, по-дълбоко значение, загатнато в тази фраза – нещо, което може допълнително да уличи и идентифицира Саудитска Арабия като великия град на блудницата?

There is no other nation in the world where such an incredibly large percentage of its population is made up of noncitizens. Saudi Arabia is a nation filled with foreign nationals and expatriate workers. In fact, one out of every three of those living in the kingdom are not even citizens. Over 90 percent of all nongovernmental jobs are filled by foreign laborers.⁴ According to Saudi labor minister Dr. Ghazi al-Ghosaibi, there are roughly 9 million foreign workers in Saudi Arabia.⁵ Comparatively, there are fewer than 19 million Saudi citizens living in the kingdom.

Няма друга нация в света, където толкова невероятно голям процент от населението да се състои от хора без гражданство. Саудитска Арабия е нация, пълна с чужди граждани и емигранти. Всъщност един на всеки трима от живеещите в кралството дори не е гражданин. Над 90 процента от всички неправителствени работни места са заети от чуждестранни работници.⁴ Според саудитския министър на труда д-р Гази ал-Госаиби в Саудитска Арабия има приблизително 9 милиона чуждестранни работници.⁵ За сравнение, има по-малко от 19 милиона саудитски граждани, които живеят в царството.

The conditions that so many of these foreign workers face have been a constant source of criticism from human rights groups. Everything from torture, to unfair trials, to forced confinement, to physical abuse and rape; all of these things are widely reported. Consider the following statement by Human Rights Watch staffer Sarah Leah Whitson: “We found men and women in conditions resembling slavery . . . Case after case demonstrates that the Saudis are turning a blind eye to systematic abuses against foreign workers.”⁶

Условията, с които се сблъскват толкова много от тези чуждестранни работници, са постоянен източник на критики от групи за защита правата на човека. Всичко от мъчения, до несправедливи съдебни процеси, до принудително задържане, до физическо насилие и изнасилване; всички тези неща са широко разпространени. Помислете за следното изявление на служителя на “Хюмън Райтс Уотч”, Сара Лия Уитсън: „Открихме мъже и жени в условия, наподобяващи робство. . . Случай след случай показва, че саудитците си затварят очите за системни злоупотреби срещу чуждестранни работници.“

Murawiec wrote of the six million immigrants who do the work—Americans, Europeans, Indians, Pakistanis, Filipinos, Egyptians and Palestinians, Yemenites, Koreans, all mercenaries deprived of their basic rights, virtual slaves who keep the machine running, who assemble, repair, manage, and construct. . . . The kingdom consumes. . . . The Saudis . . . despises those who produce.⁷

Муравеец пише за шестте милиона имигранти, които вършат работата – американци, европейци, индийци, пакистанци, филипинци, египтяни и палестинци, йеменци, корейци, всички наемници, лишени от основните си права, буквално роби, които поддържат машината да работи, които сглобяват, ремонтират, управляват и конструират. . . . Кралството консумира. . . . саудитците . . . презират тези, които произвеждат.⁷

Leading affluent lives themselves, many Saudi households employ foreign nationals as servants to do household chores, such as cooking and cleaning. Many of these foreign workers come from poorer Asian countries. A large number are hired from Sri Lanka and the Philippines. Their employment is subject to a contract, which allows the “master” to hold their passports throughout the duration of the contract; the workers in turn are paid very low wages. Also, the worker cannot leave the country without the sponsor’s permission, and females may not leave the country without a male escort.

Водещи заможен начин на живот самите те, много саудитски домакинства наемат чужди граждани като слуги, за да вършат домакинска работа, като готвене и почистване. Много от тези чуждестранни работници идват от по-бедни азиатски страни. Голям брой са наети от Шри Ланка и Филипините. Тяхната работа е предмет на договор, който позволява на „капитана“ да държи паспортите им през целия срок на договора; работниците от своя страна получават много ниски заплати. Освен това работникът не може да напусне страната без разрешението на спонсора, а жените не могат да напускат страната без мъжки ескорт.

There have been many reports of female servants being sexually harassed and raped.

Съществуват многобройни сведения за домашни помощнички, които са били сексуално тормозени и изнасилени.

But slavery? Surely this is an exaggeration. Surely actual slavery is not compatible with Saudi culture or laws! Actually, in 2003, prominent Saudi sheikh Saleh Al-Fawzan rather brazenly declared that “slavery is a part of Islam.”⁸ When we understand who AlFawzan is, this becomes all the more stunning. As historian and commentator Daniel Pipes reminds us, “Al-Fawzan is no maverick.” He is a member of the Senior Council of Clerics, Saudi Arabia’s highest religious body, and of the Council of Religious Edicts and Research; he is the imam of the prominent Prince Miteb Mosque in the Saudi capital city of Riyadh; and he is a professor at Imam Mohamed Bin Saud Islamic University.⁹

Но робство? Това със сигурност е преувеличение. Със сигурност фактическо робство не е съвместимо със саудитската култура или закони! Всъщност през 2003 г. видният саудитски шейх Салех Ал-Фаузан доста безочливо заяви, че „робството е част от исляма“.⁸ Когато разберем кой е Алфаузан, това става още по-потресаващо. Както ни напомня историкът и коментатор Даниел Пайпс, „Ал-Фаузан не е разбойник“. Той е член на Висшия съвет на духовниците, най-висшият религиозен орган на Саудитска Арабия, и на Съвета за религиозни едикти и изследвания; той е имам на известната джамия Принц Митеб в саудитската столица Рияд; и той е професор в Ислямския университет Имам Мохамед бин Сауд.⁹

To this day, the Saudi Arabian government continues to refuse to sign the United Nations treaties on slavery or other human rights issues because they do not want to be subject to their provisions. They will not sign extradition treaties even with Washington. They constantly declare they are free of slavery yet refuse any international scrutiny that might indicate otherwise.

И до ден днешен правителството на Саудитска Арабия продължава да отказва да подпише договорите на ООН относно робството или други въпроси, свързани с правата на човека, защото не иска да бъде подвластно на техните разпоредби. Те не са съгласни да подпишат договори за екстрадиция дори с Вашингтон. Непрекъснато декларират, че са свободни от робство, но отказват всякакви международни проверки, които биха могли да покажат другояче.

HAREMS AND SEX SLAVES

There are too many examples of kidnapping and international human trafficking into Saudi Arabia for the purpose of sexual exploitation and slavery to even begin to address here. Some years ago, an organization called Americans against the Sauduction of Washington was formed largely by the parents of those who are convinced their children were taken to Saudi Arabia as sex slaves. A brief account from the Sauduction website tells of the son of the former King Fahd and his involvement in the human trafficking trade:

ХАРЕМИ И СЕКС РОБИ

Примерите за отвличане и международен трафик на хора в Саудитска Арабия с цел сексуална експлоатация и робство са твърде много дори само да започнем да разглеждаме тук. Преди няколко години организация, наречена "Американци срещу похищението на Вашингтон", беше създадена до голяма степен от родителите на онези, които са убедени, че децата им са били отведени в Саудитска Арабия като сексуални роби. Кратък разказ от уебсайта Sauduction разказва за сина на бившия крал Фахд и неговото участие в търговията на трафик с хора:

King Fahd's sons' control their child sex ring from their Beverly Hills palaces. They learned from the Al-Fassi palace sex scandals in Beverly Hills during the 1980's and rent motels away from their palaces to conduct orgies with children procured for them.

“Синовете на крал Фахд контролират своя пръстен за секс с деца от дворците си в Бевърли Хилс. Те са научили урока си от сексуалните скандали в двореца Ал-Фаси в Бевърли Хилс през 80-те и наемат мотели далеч от дворците си, за да правят оргии с деца, доставени от сводници за тях.

Around these motels they have a cordon of US security guards. An inner cordon is made up of the princes body guards, usually foreign. The younger the child the more desirable. These children are brought up through the sex ring channel to the point of purchase under the modeling or acting ruses of going to a shoot or set in Saudi Arabia. Upon purchase, children are then taken by limousine directly to the Saudi prince's plane at Los Angeles airport.

Около тези мотели има кордон от американски охранители. Вътрешен кордон се състои от телохранители на принцовете, обикновено чуждестранни. Колкото по-малко е детето, толкова по-желано е. Тези деца биват докарвани чрез канала на секс-пръстена до точката на закупуване да отидат на снимки или на снимачна площадка в Саудитска Арабия под прикритието на моделирането или актьорството. След закупуване децата се отвеждат с лимузина директно до самолета на саудитския принц на летището в Лос Анджелис.

As we mentioned in our prior newsletters, Washington allows Saudi princes and their entourage to circumvent customs and immigration which allows them to ship their child sex slaves out of the US without need of the customary passport. The children are then escorted directly onto the Saudi princes plane and flown to Saudi Arabia never to be seen again.¹⁰

Както споменахме в предишните ни бюлетини, Вашингтон позволява на саудитските принцове и тяхното обкръжение да заобикалят митниците и имиграцията, което им позволява да експедират техните деца-сексуални роби от САЩ, без да се нуждаят от обичайния паспорт. След това децата биват ескортирани директно в самолета на саудитските принцове и отлитат за Саудитска Арабия, изчезвайки завинаги.”¹⁰

Endless truly horrid stories can be found on the organization’s website describing the free rein the Saudi princes enjoy not only in the United States, but all over the world. In the same way that the Saudis have perverted justice and corrupted the highest levels of political authority in the United States, so also have they looked to the world as their personal marketplace to fulfill their own sexual gratification. It’s no wonder the harlot city is referred to as a place that deals in “slaves and human lives,” the literal interpretation of which is “the souls of people” (Rev. 18:13).

Безкрайни наистина ужасяващи истории могат да бъдат намерени на уебсайта на организацията, описващи свободата на саудитските принцове не само в Съединените щати, но и по целия свят. По същия начин, по който саудитците са покварили правосъдието и корумпирали най-високите нива на политическа власт в Съединените щати, те гледат на света като на свой личен пазар за осъществяване на собственото си сексуално удовлетворение. Не е чудно, че градът на блудницата се споменава като място, което търгува с „роби и човешки животи“, чието буквално тълкувание е „човешки души“ (Откр. 18:13).

CONCLUSION

In conclusion, whether we are speaking of the vast number of foreign workers in construction jobs, often abused and living in truly squalid conditions, locked in their trailers at night like property, or the millions of house servants, also treated like slaves, or the uncountable number of concubines and actual sex slaves, the Kingdom of Saudi Arabia is the “poster girl” for the harlot Babylon. Surely, this is why, just before her final judgment, the Lord calls out to His people to flee before His wrath consumes the whole land:

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение, дали говорим за огромния брой чуждестранни работници в строителния бранш, често малтретирани и живеещи в наистина мизерни условия, заключени в ремаркетата си през нощта като собственост, или за милионите домашни прислужници, също третирани като роби, или за неизброим брой наложници и действителни секс роби, Кралство Саудитска Арабия е „рекламното лице“ за блудницата Вавилон. Със сигурност това е

причината, че точно преди нейната последна присъда, Господ призовава народа Си да бяга, преди гневът Му да погълне цялата земя:

Come out of her, my people, so that you will not share in her sins, so that you will not receive any of her plagues; for her sins are piled up to heaven, and God has remembered her crimes. (Rev. 18:4–5 niv)

“И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвувате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха дори до небето, и Бог си спомни нейните неправди.” (Откр. 18:4–5 niv)

24

THE HATED HARLOT OF THE MIDDLE EAST МРАЗЕНАТА БЛУДНИЦА НА СРЕДНИЯ ИЗТОК

ANOTHER VERY TELLING PORTION of the harlot prophecy of Revelation 17–18 concerns the nature of her destruction. While her judgment clearly comes directly from the throne of God, as you saw earlier, quite shockingly and ironically it is carried out by the very beast that she is riding:

ДРУГА МНОГО КРАСНОРЕЧИВА ЧАСТ от пророчеството за блудницата в Откровение 17–18 се отнася до естеството на нейното унищожение. Докато нейната присъда очевидно идва директно от Божия трон, както видяхте по-рано, доста шокиращо и парадоксално тя се извършва от самия звяр, който блудницата язди:

And the ten horns which you saw, and the beast, these will hate the harlot and will make her desolate and naked, and will eat her flesh and will burn her up with fire. For God has put it in their hearts to execute His purpose (Rev. 17:16–17)

“И десетте рога, които си видял, те и звяра ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят в огън. Защото

Бог тури в сърцата им да изпълнят Неговата воля, като действуват единомислено и предадат царската си власт на звяра, докато се сбъднат Божиите думи.” (Откр. 17:16–17)

The beast in this passage, as mentioned earlier, is an alliance of ten kings who will submit themselves and their nations to the Antichrist. This is the revived empire of the Antichrist. If this empire is Islamic, as I have argued, why would such a coalition ever turn on Saudi Arabia? If the Kingdom of Saudi Arabia is the primary ideological and financial source of the global Islamic revival, then why would any coalition of Muslim nations be opposed to her? Although at first glance this may seem a bit unusual, it actually makes perfect sense, as you will see.

Звярът в този пасаж, както беше споменато по-рано, е съюз от десет царе, които ще подчинят себе си и своите народи на Антихриста. Това е възродената империя на Антихриста. Ако тази империя е ислямска, както твърдя до сега, защо една такава коалиция би се обърнала някога срещу Саудитска Арабия? Ако Кралство Саудитска Арабия е основният идеологически и финансов източник на глобалното ислямско възраждане, тогава защо която и да било коалиция от мюсюлмански нации би ѝ се противопоставила? Въпреки че на пръв поглед това може да изглежда малко необичайно, както ще видите, то всъщност е свършено логично.

WHY THE SAUDI ROYAL FAMILY IS SO HATED

Many Westerners are not aware that the perception of the Saudi royal family throughout the Middle East, and most specifically by more devout Muslims, is very negative. For one, the royals are hated because of their friendly relationship to the United States. According to *Sleeping with the Devil* author Robert Baer:

ЗАЩО САУДИТСКОТО КРАЛСКО СЕМЕЙСТВО Е ТОЛКОВА МРАЗЕНО

Много западнци не са наясно с факта, че представата за саудитското кралско семейство в Близкия изток, и най-вече сред по-набожните мюсюлмани, е много негативна. От една страна, кралските особи са мразени заради приятелските си отношения със Съединените щати. Според автора на „В леглото с дявола“ Робърт Баер:

There's actually more than enough rage against the West and Riyadh and against the House of Sa'ud. It's in the air in Riyadh and Jeddah's bazaars: the conviction that all the money and oil money has corrupted the ruling family beyond redemption, that the Saudi leaders have defiled the faith by allowing U.S. troops into the kingdom. Getting rid of the American military might help, but the grief against the ruling family runs further than the United States.¹

“Всъщност съществува предостатъчно ярост срещу Запада и Рияд и срещу рода на Сауд. Тя витае във въздуха на базарите в Рияд и Джеда: убеждението, че всичките пари и петролните пари са покварили управляващото семейство безвъзвратно, че саудитските лидери са осквернили вярата, допускайки американски войски в кралството. Да се отърват от американските военни може да помогне, но злостта към управляващото семейство е далеч по-дълбока от тази към Съединените щати.”¹

There is also the simple matter of class envy. As a general rule, no matter where you go, nearly everyone loves to hate the rich. With the financial chasm between the Saudi ruling class and the average Saudi citizens growing ever wider, so also is the hatred for the royal family expanding. Observers of Saudi society are ever warning of looming revolution and uprisings. Baer describes Saudi Arabia simply as “a powder keg waiting to explode.”²

Съществува също и простият фактор на класовата завист. Като общо правило, независимо къде отивате, почти всеки обича да мрази богатите. С финансовата пропаст между управляващата класа на Саудитска Арабия и обикновените граждани на Саудитска Арабия, която става все по-широка, също така се разширява и омразата към кралското семейство. Наблюдателите на саудитското общество винаги предупреждават за предстояща революция и въстания. Баер описва Саудитска Арабия просто като „барутно буре, което чака да експлодира.“²

Beyond disapproval of the Saudis' relationship with the United States and class envy, everyone hates hypocrites—especially religious hypocrites. In the world of religious hypocrisy, the Saudi royal family are truly the kings. On one hand they promote and fund the global spread of the most radical and puritanical form of Islam known to man, yet on the other hand they live the classic A Thousand and One Nights lifestyle of reckless hedonism, absolute perversity, and utter corruption.

Оставяйки на страна неодобрението на отношенията на саудитците със Съединените щати и класовата завист, всички мразят лицемерите – особено религиозните лицемери. Саудитското кралско семейство наистина са царете в света на религиозното лицемерие. От една страна, те насърчават и финансират глобалното разпространение на най-радикалната и пуританска форма на исляма, позната на човека, но от друга страна живеят класическия “Хиляда и една нощ” начин на живот на безразсъден хедонизъм, абсолютна перверзия и пълна корупция.

Rumors, whispers, and anecdotes abound as to how the Saudis really live behind closed doors. Stories of alcoholism (alcohol is illegal in Saudi Arabia), rampant drug abuse, serial rape, orgies, homosexuality, child molestation, and any variety of other profoundly non-Islamic activities that you can imagine seem to flourish within the Saudi royal family. According to well-respected journalist and author Said Aburish, King Saud, who ruled the kingdom from 1953 to 1964, was a notorious alcoholic and a homosexual pedophile.³

Слухове, шепот и анекдоти изобилстват за това как саудитците живеят в действителност зад затворени врати. Истории за алкохолизъм (алкохолът е забранен в Саудитска Арабия), необузdana злоупотреба с наркотици, серийни изнасилвания, оргии, хомосексуалност, сексуална злоупотреба с деца и всякакви други напълно нехарактерни за исляма дейности, които можете да си представите, изглежда процъфтяват в саудитското кралско семейство. Според уважавания журналист и писател Саид Абуриш, крал Сауд, който управлява кралството от 1953 до 1964 г., е всеизвестен алкохолик и хомосексуален педофил.³

Although the king had more than a hundred wives by the age of fifty-two, this was not enough to quench his lusts.⁴ According to investigative journalist Gerald Posner, Saud's father, Ibn Saud, on a rare venture outside of his country into Egypt, actually said to the foreign minister, "This country is full of pretty women and I would like to buy some of them and take them home. How about 100,000 (Egyptian pounds) worth of them?"⁵ In equally tacky form, Ibn Saud's grandsons, while traveling to Paris and London, paid prostitutes with solid gold watches that had a picture of their father, King Saud, on the dial.⁶

Въпреки че кралят имал вече повече от сто съпруги когато навършил петдесет и две години, това не било достатъчно, за да утоли страстите му.⁴ Според разследващия журналист Джералд Познер, бащата на Сауд, Ибн Сауд, при рядко пътуване по работа извън страната си в Египет, всъщност казал на външния министър: „Тази страна е пълна с красиви жени и бих искал да купя някои от тях и да ги заведа вкъщи. Какво ще кажете за 100 000 (египетски паунда) за тях?“⁵ По също толкова просташки циничен начин, внуците на Ибн Сауд, докато пътували до Париж и Лондон, плащали на проститутки с часовници от чисто злато, на чиито циферблат имало снимка на баща им, крал Сауд. ⁶

In 2002, one of the Saudi royals, Nayef bin Sultan bin Fawwaz al Shaalan, was indicted by a Florida grand jury on charges of using his own personal airplane to transport over two tons of cocaine from Caracas to Apris.⁷ Baer wrote of the numerous private estates that different Saudi princes have built along the Mediterranean specifically for entertaining prostitutes and having wild parties away from the prying control of the Saudi religious police, or more properly, the Committee for the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice. He cited one horrific story out of Morocco that he became aware of while working for the CIA:

През 2002 г. един от саудитските кралски особи, Найеф бин Султан бин Фауаз ал Шаалан, беше подведен под отговорност от съдебни заседатели във Флорида по обвинения, че е използвал собствения си персонален самолет за транспортиране на над два тона кокаин от Каракус до Априс.⁷ Баер пише за многобройните частни имения, които различни саудитски принцове са построили по брега на Средиземно море специално предназначени за забавление с проститутки и организиране на диви купони

далеч от любопитния контрол на саудитската религиозна полиция или точно, Комитета за насърчаване на добродетелта и предотвратяване на порока. Той цитира една ужасяваща история от Мароко, за която разбира, докато работи за ЦРУ:

[A] Saudi prince with well-placed friends in Washington had bitten off the breast of a young Moroccan girl in a drunken frenzy. King Hassan [of Morocco] swiftly had the incident covered up. The girl's family was paid off, and she was told she would keep her mouth shut or spend the rest of her life in jail.⁸

“[A] Саудитският принц с високопоставени приятели във Вашингтон бил отхапал гърдите на младо мароканско момиче в пиянско безумие. Крал Хасан [на Мароко] бързо уредил потулването на инцидента. На семейството на момичето било платено, а на нея й било казано да си държи устата затворена или щяла да прекара остатъка от живота си в затвора.”⁸

Just as the stories of excessively lavish lifestyle among the Saudi royals abound, so also do stories of perversion, corruption, and colossal hypocrisy simply roll on and on and on. While presenting themselves as the paragons of Islamic virtue, they live far worse than most infidels.

Точно както историите за прекомерно разкошен начин на живот сред саудитските кралски особи изобилстват, така и историите за извращение, корупция и колосално лицемерие просто се точят нескончаемо една след друга. Макар че се представят като образец на ислямската добродетел, те водят много по-лош начин на живот от повечето неверници.

This leads to another critical reason why so many Islamists wish to see the Saudi government defeated. The Saudi royal family are royalty simply because they say they are. Before the last century, there was no “Kingdom” in Saudi Arabia whatsoever. The concept of a monarchy is viewed as a Western or even a pagan form of government that has no legitimate place within a truly Islamic society. Those who strive to obey the tenets of Islam seek an Islamic government—a caliphate—not a kingdom. Many Islamists would love nothing more than to see an Islamic form of government gain control over the vast amount of oil wealth presently monopolized by the Saudi monarchy.

Това води до друга причина от критично значение, поради която толкова много ислямисти желаят да видят саудитското правителство победено. Саудитското кралско семейство са кралски особи, просто защото казват, че са. Преди изминалия век в Саудитска Арабия изобщо не е имало „кралство“. Концепцията за монархия се разглежда като западна или дори езическа форма на управление, която няма законно място в едно наистина ислямско общество. Тези, които се стремят да се подчиняват на принципите на исляма, търсят ислямско правителство – халифат – а не кралство. Много ислямисти не биха искали нищо друго повече от това да видят как ислямска форма на управление получава контрол над огромното количество петролни богатства, монополизирани в момента от саудитската монархия.

IRAN

Beyond understanding the deep-seated desire of the Wahhabi radicals to displace the Saudi royal family from power, one also needs to understand the threat from their Shi’a opponents. Today the Middle East is deeply divided. On one side are the Sunni Muslims, (roughly 87 percent of the total Muslim world), and on the other side are the Shi’a (roughly 12 percent of the Muslim world). Presently most would see Saudi Arabia as the alpha dog of the Sunni world, while there is no question that Iran leads the Shi’a world. This rivalry is far deeper than most realize, extending all the way back to Islam’s beginnings.

ИРАН

Освен да разбере дълбоко вкорененото желание на уахабитските радикали да изместят саудитското кралско семейство от властта, човек също трябва да разбере заплахата от техните шиитски противници. Днес в Близкия изток съществува дълбоко разцепление. От едната страна са мюсюлманите

сунити (приблизително 87 процента от целия мюсюлмански свят), а от другата страна са шиитите (приблизително 12 процента от мюсюлманския свят). В момента повечето биха гледали на Саудитска Арабия като на алфа кучето на сунитския свят, докато няма съмнение, че Иран е начело на шиитския свят. Това съперничество е много по-дълбоко, отколкото повечето осъзнават, простиращо се назад в историята чак до началото на исляма.

Today, many Wahhabi Muslims view Shi'a Muslims as worse than the worst kind of infidels. In the ISIS-controlled portions of Syria and Iraq, one is far safer as a Christian than as a Shi'a Muslim. Most Shi'a Muslims who live in Saudi Arabia work in the eastern provinces among the oil wells that line the coast. In 2016, protests began to grip the eastern province that were reminiscent of similar protests that had gripped the province during the Arab Spring in 2011. Protesters shouted the slogans, "The people want the fall of the regime," as well as, "Down with the al-Saud family."⁹

Днес много мюсюлмани ухабити разглеждат мюсюлманите шиити като лоши от най-лошия вид неверници. В контролираните от ИДИЛ части на Сирия и Ирак човек е в далеч по-голяма безопасност като християнин, отколкото като мюсюлманин шиит. Повечето шиитски мюсюлмани, които живеят в Саудитска Арабия, работят в източните провинции сред петролните кладенци, разположени по крайбрежието. Протести, напомнящи протестите, които обхванаха провинцията по време на Арабската пролет през 2011 г., започнаха да завладяват източната провинция през 2016 г. Протестиращите крещяха лозунгите „Хората искат падането на режима“, както и „Долу семейството на Ал Сауд.“⁹

In response, the Saudi government actually executed forty-seven Shi'a Muslims along with a highly respected Shi'a cleric, Sheikh Nimr al-Nimr. In Iran, as soon as the news broke out, protesters stormed the Saudi embassy in Tehran and set it on fire. The Iranian government also renamed the street the Saudi embassy is on after Sheikh Nimr al-Nimr. One Iranian news outlet declared that the execution "has brought the weak foundations of the bloodthirsty government of Saudi Arabia closer to collapse."

В отговор саудитското правителство всъщност екзекутира четиридесет и седем шиитски мюсюлмани заедно с един много уважаван шиитски духовник-шейх на име Нимр ал-Нимр. В Иран, веднага след като новината избухна, протестиращи нахлуха в саудитското посолство в Техеран и го подпалиха. Иранското правителство също преименува улицата, на която се намира саудитското посолство на шейх Нимр ал Нимр. Едно иранско

издание обяви, че екзекуцията „доведе слабите основи на кръвожадното правителство на Саудитска Арабия по-близо до колапс.“¹⁰

10 For many years, Saudi Arabia and Iran have been competing to be the alpha dog of the region. The notion of an attack coming from Iran against the kingdom is not at all out of the question. In fact, with the Middle East increasingly melting down into chaos, such a conflict is probably inevitable.

В продължение на много години Саудитска Арабия и Иран се състезават да бъдат алфа кучето в региона. Идеята за атака от Иран срещу кралството изобщо не е изключена. Всъщност, тъй като Близкият изток все повече се топи в хаос, подобен конфликт вероятно е неизбежен.

TURKEY

Arguably, an even larger threat to Saudi Arabia is the nation of Turkey. The Turks, through the Ottoman Empire, ruled much of the Middle East for roughly five hundred years. Until the Ottoman Caliphate was disbanded in 1923, the Turks controlled the Hijaz— the whole west coast of Saudi Arabia, including the cities of Mecca, Medina, and Jeddah. The Turks also have a very long memory, and with the rise of the conservative Islamist AKP party in Turkey, many Turks are turning their attention back to their former dominion. In the same way that Iran would love to take out the Saudis, so also is Turkey yearning for the day when they once again control the Arabian Peninsula.

ТУРЦИЯ

Може да се каже, че Турция представлява още по-голяма заплаха за Саудитска Арабия. Турците, чрез Османската империя, управлявали голяма част от Близкия изток в продължение на около петстотин години. Преди

Османският халифат да бъде разпуснат през 1923 г., турците контролирали Хиджаз – цялото западно крайбрежие на Саудитска Арабия, включително градовете Мека, Медина и Джеда. Турците също така имат много добра памет и с възхода на консервативната ислямистка партия ПСР в Турция много турци насочват вниманието си към предишното си господство. По същия начин, по който Иран би искал да унищожи саудитците, така и Турция копнее за деня, в който те отново ще контролират Арабския полуостров.

We shouldn't be surprised to learn that there is also much scriptural evidence that Turkey will rise to become the leader of the coming Islamic Antichrist empire. I detail many of those reasons in my books Mideast Beast (WND, 2012) and Islamic Antichrist (WND, 2009). In fact, as far back as 2004 (when Islamic Antichrist was written), I predicted the rise of Turkey exactly as we've watched it unfold over the past thirteen years. In 2004 I stated:

Не бива да се учудваме да научим, че има и много библейски доказателства, че Турция ще се издигне, превръщайки се в лидер на бъдещата ислямска антихристка империя. Описвам много от тези причини подробно в книгите си “Звяр от средния изток” (WND, 2012) и “Ислямски антихрист” (WND, 2009). Всъщност, още през 2004 г. (когато беше написана „Ислямски антихрист“) аз предсказах възхода на Турция точно както го наблюдаваме през последните тринадесет години. През 2004 г. казах:

While presently, there is not any pressing reason to see Turkey as the leader of an imminent world empire, this is nevertheless, what Ezekiel prophesied . . . The Turkish Empire was the seat of the Islamic Caliphate. It was not until 1923 that the Islamic Caliphate was officially abolished. Today the Islamic world is awaiting the restoration of that Caliphate. The Bible teaches that someday soon the Turkish Empire will be revived.¹¹

“Макар че в момента няма пряка причина да се гледа на Турция като на лидер на предстояща в близкото бъдеще световна империя, това е, което пророкува Езекиил. . . Турската империя е била седалище на ислямския халифат. Едва през 1923 г. Ислямският халифат бива официално премахнат. Днес ислямският свят очаква възстановяването на този халифат. Библията учи, че един ден, съвсем скоро, Турската империя ще бъде възродена.”¹¹

If this is the case, it also makes perfect sense that once the Antichrist has consolidated his power over the ten kings, he would turn his attention to Saudi Arabia. In fact, a careful reading of Ezekiel 38–39 reveals that this

coming Antichrist empire will include Iran, which makes an attack on Saudi Arabia all the more likely. No doubt, this is exactly why the Scriptures declare that “the ten horns . . . and the beast, these will hate the harlot and will make her desolate and naked, and will eat her flesh and will burn her up with fire” (Rev. 17:16).

Ако това е вярно, също напълно логично е, че след като Антихристът консолидира властта си над десетте царе, той ще насочи вниманието си към Саудитска Арабия. Всъщност, внимателно четене на Езекиил 38–39 разкрива, че тази предстояща антихристка империя ще включва Иран, което прави атаката срещу Саудитска Арабия още по-вероятна. Без съмнение, точно това е причината, поради която Писанието заявява, че „И десетте рога. . . и звярът ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят в огън.” (Откр. 17:16).

GEARING UP FOR A SHOWDOWN—THE SAUDI MILITARY

The Saudi royal family is very conscious of their predicament. For this reason, like David Koresh and the Branch Davidians, they have armed themselves to the teeth in preparation for the proverbial day of judgment. For the past few decades, the Saudis have been busy purchasing and stockpiling weapons as fast as the American arms dealers can produce them. The Saudis spend a tremendous percentage of their GDP on military. According to Robert Baer:

ПОДГОТОВКА ЗА ОКОНЧАТЕЛНА БИТКА — САУДИТСКИТЕ ВОЕННИ СИЛИ
Саудитското кралско семейство е доста наясно със затрудненото си положение. Поради тази причина, подобно на Дейвид Кореш и Клон Давидианци, те са се въоръжили до зъби в подготовка за пословичния ден на Страшния съд. През последните няколко десетилетия саудитците купуват и складираат оръжия толкова бързо, колкото американските търговци

на оръжие са в състояние да ги произвеждат. Саудитците харчат огромен процент от БВП за военни цели. Според Робърт Баер:

The Saudi Government probably spends more per capita than any other country in the world on arms. (It acknowledges only that it spends 13 percent of its gross domestic product, but half of its revenue is earmarked for military.)¹²

“Саудитското правителство вероятно харчи за оръжия на глава от населението повече от която и да е друга страна в света. (То признава само, че харчи 13 процента от брутния си вътрешен продукт, но половината от годишния му доход е предназначен за военни цели.)”¹²

The United States in comparison spends only roughly 4 percent of its gross domestic product per year on military.¹³ The Saudis seemingly have as many weapons as they have grains of sand. While being so well armed helps them avoid any regional wars, it increases their chances of being hit very fast and very hard should a full war ever erupt with another nation. Is it possible that the kingdom could someday sustain a full-blown nuclear attack?

Съединените щати, за сравнение, харчат за военни цели само около 4 процента от брутния си вътрешен продукт годишно.¹³ Изглежда саудитците притежават оръжия, чийто брой е колкото морския пясък. Макар че това, че са толкова добре въоръжени, им помага да избягват всякакви регионални войни, това увеличава шансовете им да бъдат ударени много бързо и много силно, в случай, че избухне мащабна война с друга нация. Възможно ли е един ден кралството да претърпи пълна ядрена атака?

If the oil fields on the eastern shores of the kingdom were taken out, it is reasonable to suggest that the entire Western economy would suffer tremendously, if it survived at all. Interestingly, such a massive and sudden blow is certainly in keeping with the description that we find in the book of Revelation of a city that “in one day . . . will be burned up with fire” (18:8), never to be inhabited again, whose smoke will rise and smolder “forever and ever” (18:21–19:3).

Ако петролните находища по източните брегове на кралството бъдат елиминирани, логично е да се предположи, че цялата западна икономика ще пострада изключително много, ако изобщо оцелее. Интересното е, че такъв масивен и внезапен удар със сигурност е в съответствие с описанието, което намираме в книгата Откровение на град, който „в един ден . . . ще бъде изгорен с огън“ (18:8), никога повече да не бъде обитаван, чийто дим ще се издига и тлее „за вечни векове“ (18:21–19:3).

25

SUMMARY AND CONCLUSION

ОБОБЩЕНИЕ И ЗАКЛЮЧЕНИЕ

IN THIS CHAPTER I WILL SUMMARIZE all the ways that Mecca/ Saudi Arabia match the scriptural criteria and descriptions of the harlot city in the book of Revelation.

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ ОБОБЩЯ всички начини, по които Мека/Саудитска Арабия отговаря на библейските критерии и описания на града на блудницата в книгата Откровение.

A LITERAL PLACE: The last-days harlot Babylon is a very real and identifiable geopolitical entity. So are both the city of Mecca and the Kingdom of Saudi Arabia.

БУКВАЛНО МЯСТО: блудницата Вавилон от последните дни е много реална и разпознаваема геополитическа единица. Такива са както град Мека, така и Кралство Саудитска Арабия.

A DESERT CITY: The harlot city sits specifically in a desert. Mecca/ Saudi Arabia obviously match this description perfectly.

ПУСТИНЕН ГРАД: Градът на блудницата е разположен конкретно в пустиня. Мека/Саудитска Арабия очевидно отговаря идеално на това описание.

A PORT OR COASTAL CITY: The Bible seems to indicate that the harlot city is a port city, or at least close to the sea. Mecca sits fifty miles inland from Jeddah and the emerging King Abdullah Economic City, which are both presently being built specifically to become the world's most technologically advanced and active seaports. These three cities form a triangle in relative close proximity to one another and will be linked together by a high-speed train system allowing travel from any city to the other in about thirty minutes.

ПРИСТАНИЩЕН ИЛИ КРАЙБРЕЖЕН ГРАД: Библията изглежда сочи, че градът на блудницата е пристанищен град или поне град близо до морето. Мека се намира на петдесет мили навътре в страната от Джеда и нововъзникващия икономически град на крал Абдула, които в момента се строят със специалната цел да се превърнат в технологично най-напредналите и активни морски пристанища в света. Тези три града, в относителна близост един до друг, образуват триъгълник и ще бъдат свързани помежду си чрез система от високоскоростни влакове, позволяваща да се пътува от всеки един от трите града до другия за около тридесет минути.

A CONSUMER, NOT A PRODUCER: Harlot Babylon imports everything. She does not appear to be a great producer in terms of manufacturing or agriculture. The earth's merchants have grown rich from all of the goods that she purchases. This is a perfect description of Saudi Arabia. Other than its oil, it produces very little and must import nearly everything.

ПОТРЕБИТЕЛ, НЕ ПРОИЗВОДИТЕЛ: Блудница Вавилон внася всичко. Тя не изглежда да е голям производител по отношение на производство или селско стопанство. Земните търговци са забогатели от всички стоки, които

тя купува. Това е перфектно описание на Саудитска Арабия. Освен птерола си, тя произвежда много малко неща и се налага да внася почти всичко.

THE GREATEST CITY OF IDOLATRY: Babylon “the great” is called “the mother of harlots and . . . abominations” (Rev. 17:5). She is the greatest source of false religion and idolatry ever known. Because Islam is the world’s second-largest religion, with 1.61 billion Muslims, the city of Mecca is absolutely the unqualified greatest city of idolatry that has ever existed. No other city in human history can compare.

НАЙ-ВЕЛИКИЯТ ИДОЛОПОКЛОННИЧЕСКИ ГРАД: Вавилон „велики“ е наричан „майка на блудниците и . . . мерзости“ (Откр. 17:5). Той е най-големият източник на фалшива религия и идолопоклонство, някога познат на света. Тъй като ислямът е втората по големина религия в света, с 1,61 милиарда мюсюлмани, град Мека е абсолютно и безусловно най-големият град на идолопоклонство, съществувал някога. Никой друг град в човешката история не може да се сравни с него.

A RELIGIOUS CAPITAL AND MISSIONARY CENTER: The last-days Babylon is specifically a missionary-sending force, spreading her false religion all over the world and holding sway over “kings, . . . peoples and multitudes and nations and tongues” (Rev. 17:2, 15). Over the past forty years, the Kingdom of Saudi Arabia has spent well over \$100 billion to spread Islam all over the world. No religious, political, or national evangelistic or propaganda campaign in human history has ever come close to equaling this.

РЕЛИГИОЗНА СТОЛИЦА И МИСИОНЕРСКИ ЦЕНТЪР: Вавилон от последните дни е по-конкретно мисионерска сила, разпространяваща своята фалшива религия по целия свят и упражняваща влияние над „царе, . . . народи и множества, нации и езици“ (Откр. 17:2, 15). През последните четиридесет години Кралство Саудитска Арабия е похарчило над 100 милиарда долара за разпространение на исляма по целия свят. Никоя религиозна, политическа или национална евангелизаторска или пропагандна кампания в човешката история никога не се е дори доближила до тази сума.

A SEDUCER OF KINGS AND PEOPLES. That the harlot “reigns over the kings of the earth” (Rev. 17:18) and that they in turn “commit acts of

immorality with her” (Rev. 18:3) makes it clear that the influence of this city is indeed global. Saudi Arabia exerts its influence over much of the world either through Islam or through outright bribery and oil blackmail. For the past few generations, no corporation, nation, or bank in the world has given a fraction of the money that the Saudi royal family has given to the past several American presidents.

ПРЕЛЪСТИТЕЛКА НА ЦАРЕ И НАРОДИ. Това, че блудницата „царува над земните царе“ (Откр. 17:18) и че те от своя страна „блудстват с нея“ (Откр. 18:3) показва, че влиянието на този град наистина е глобално. Саудитска Арабия упражнява влиянието си върху голяма част от света или чрез исляма, или чрез открити подкупи и петролно изнудване. Никоя корпорация, нация или банка в света не е дарила през последните няколко поколения дори малка част от парите, които саудитското кралско семейство е дарило на последните няколко американски президента.

A CITY OF EXCESS LUXURY. The last-days harlot is a city of extreme luxury and material excess (Rev. 17:4; 18:7). Saudi Arabia, unlike any other nation on earth, is specifically known for its absolutely excessive materialism and luxury. From gold-plated toilets to fleets of custom-made Rolls-Royces, the Saudi royal family’s over-the-top excess is unparalleled and world renowned.

ГРАД НА ПРЕКОМЕРЕН ЛУКС. Блудницата от последните дни е град на извънреден лукс и материални излишъци (Откр. 17:4; 18:7). Саудитска Арабия, за разлика от която и да е друга нация на земята, е особено известна със своя абсолютно прекомерен материализъм и лукс. От позлатени тоалетни, до флотилии от изработени по поръчка Rolls-Royce, прекомерният излишък на саудитското кралско семейство няма равен на себе си и е световно известен.

AN ECONOMIC SEDUCER. The harlot Babylon’s material excess serves to greatly amplify her seduction and influence far beyond what she can accomplish through her religion alone. Both “merchants” and “shipmasters” have “become rich through the abundance of her luxury” (18:3, 9). All of this material wealth is directly responsible for the kings of the earth joining in with her spiritual corruption and bloodshed (17:2; 18:3). Needless to say, Saudi Arabia has not only corrupted the “kings of the earth,” but she has also seduced innumerable banks, corporations, “great men of the earth” and, in fact, “all the nations” (18:23).

ИКОНОМИЧЕСКА СЪБЛАЗНИТЕЛКА. Материалният излишък на блудницата Вавилон служи за значително засилване на нейното съблазняване и влияние далеч отвъд това, което тя може да постигне само чрез своята религия. И „търговците“, и „капитаните на кораби“ са „станали богати чрез изобилието на нейния лукс“ (18:3, 9). Цялото това материално богатство е пряко отговорно за това, че земните царе се присъединяват към нейната духовна поквара и кръвопролития (17:2; 18:3). Излишно е да казвам, че Саудитска Арабия не само е покварила „царете на земята“, но също така е съблазнила и безброй банки, корпорации, „велики мъже на земята“ и всъщност „всичките народи“ (18:23) .

A CITY OF SLAVERY.

The last-days Babylon is an importer of “slaves and human lives” (Rev. 18:13). Literally one-third of the entire population of Saudi Arabia are foreign workers, many of whom are treated worse than slaves. Secular human rights groups report endless stories of poor treatment, abuse, imprisonment, and rape that affect the roughly nine million foreign workers living in Saudi Arabia.

ГРАД НА РОБСТВОТО. Вавилон от последните дни е вносител на „роби и човешки животи“ (Откр. 18:13). Буквално една трета от цялото население на Саудитска Арабия са чуждестранни работници, много от които са третирани по-зле и от роби. Светските групи за защита правата на човека съобщават за безкрайни истории за лошо отношение, малтретиране, лишаване от свобода и изнасилване, които засягат приблизително девет милиона чуждестранни работници, живеещи в Саудитска Арабия.

A CITY THAT MURDERS BOTH JEWS AND CHRISTIANS. The Scriptures state that the Harlot is “drunk with the blood of the saints, and with the blood of the witnesses of Jesus. . . . In her was found the blood of prophets . . . and of all who have been slain on the earth” (Rev. 17:6; 18:24). Saudi Arabia is not only the single greatest financier of the Palestinian Intifada, and the greatest lobbying power at the UN against the State of Israel, but it is also the primary ideological and financial fountainhead of nearly every radical Islamist jihadi organization in the world. ISIS, al-Qaeda, Boko Haram, and other jihadist groups that murder Christians, are all the fruit of Saudi Arabia’s global Wahhabi influence.

ГРАД, КОЙТО УБИВА И ЕВРЕИ, И ХРИСТИЯНИ. Писанията казват, че блудницата се е „опила от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите мъченици И в нея се намери кръвта на пророците. . . и от всичките заклани на земята.” (Откр. 17:6; 18:24). Саудитска Арабия е не само най-големият финансист на Палестинската интифада и най-голямата лобистка сила срещу Държавата Израел в ООН, но е и основният идеологически и финансов източник на почти всяка радикална ислямистка джихадистка организация в света. ИДИЛ, Ал Кайда, Боко Харам и други джихадистки групи, които убиват християни, са плод на глобалното ухабитско влияние на Саудитска Арабия.

SHE REPRESENTS ROYALTY. The harlot is “clothed in purple and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls” (Rev. 17:4). These colors and adornments speak of the woman as royalty. Saudi Arabia is not a nation in the traditional sense; rather, it is a kingdom. The House of Saud is indeed a royal monarchy.

ТЯ ПРЕДСТАВЛЯВА КРАЛСКА ОСОБА. Блудницата е „облечена в мораво и червено и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери“ (Откр. 17:4). Тези цветове и украшения говорят за жената като за кралска особа. Саудитска Арабия не е нация в традиционния смисъл на думата; тя по-скоро е кралство. Домът на Сауд в действителност е кралска монархия.

SHE IS HIDDEN IN PLAIN SIGHT. The harlot brags, “I sit as queen” (Rev. 18:7). This is a direct allusion to Isaiah 47, which reflects the attitude of the last-days Babylon, who in her wickedness also says, “No one sees me” (Isa. 47:10). The picture is of a city governed by both arrogance and secrecy. Despite all of her abundant sins, she somehow manages to fly under the radar of most. This describes Saudi Arabia nearly perfectly. Even as the Saudi royals have bought nearly every major American politician, they now also control various media outlets. Thus the Saudis have corrupted the most powerful nation in the world, and then they have bought that nation’s silence.

ТЯ Е СКРИТА ТОЧНО ПРЕД ОЧИТЕ. Блудницата се хвали: „Аз седя като царица“ (Откр. 18:7). Това е пряка алюзия към Исая 47, която отразява отношението на Вавилон от последните дни, който в своето нечестие също казва: „Никой не ме вижда“ (Исая 47:10). Картината е на град, направляван както от арогантност, така и от потайност. Въпреки всичките си изобилни грехове, тя някак си успява да минава незабелязана под радара на мнозинството. Това описва Саудитска Арабия почти съвършено. Докато саудитските кралски особи вече са купили почти всеки голям американски политик, сега те също контролират и различни медии. Така саудитците са успели да покварят най-могъщата нация в света и след това да купят мълчанието на същата тази нация.

THE SPIRITUAL AND FINANCIAL CAPITAL OF THE ISLAMIC WORLD: The Scriptures reveal that Babylon is the capital of the seventh and eighth beast empires, which arguably is a reference to the Islamic empire, the only empire to have followed the Roman Empire. If the Islamic end-time theory is true, then identifying the final Babylon is as simple as identifying the spiritual and financial capital of the Islamic world. Mecca is the religious heart of the Islamic world, and Saudi Arabia is the financial heart of the Muslim world, providing over 90 percent of the global funding of Islam.

ДУХОВНАТА И ФИНАНСОВА СТОЛИЦА НА ИСЛЯМАКИЯ СВЯТ: Писанията разкриват, че Вавилон е столица на седмата и осмата империя на звяра, което може да се отнася за ислямската империя, единствената империя, последвала Римска империя. Ако ислямската теория за последното време е вярна, тогава идентифицирането на последния Вавилон е толкова просто, колкото и идентифицирането на духовния и финансов капитал на ислямския свят. Мека е религиозното сърце на ислямския свят, а Саудитска Арабия е финансовото сърце на мюсюлманския свят, осигурявайки над 90 процента от глобалното финансиране на исляма.

CONCLUSION

As I stated at the beginning of this book, my most sincere hope was that this work would contribute to the larger discussion concerning the great harlot. Having both carefully assessed the prophecy and considered the primary interpretations that have been offered, I believe I have sufficiently

demonstrated that Mecca/Saudi Arabia seems to fulfill all of the scriptural requirements of the harlot Babylon. To be clear, this is not to say that another option, a new city entirely, could not emerge in the future.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Както казах в началото на тази книга, най-искрената ми надежда беше този труд да допринесе за по-голямата дискусия относно голямата блудница. След като анализирах внимателно пророчеството и разгледах основните тълкувания, които са били предлагани досега, вярвам, че съм демонстрирал по задоволителен начин, че Мека/Саудитска Арабия изглежда изпълнява всички изисквания на Писанията за блудницата Вавилон. За да бъде ясен, това не означава, че друг вариант, изцяло нов град, е изключено да се появи в бъдеще.

For now, however, the view that Mecca is the last-days Babylon is not only a very legitimate view, but it would also seem to be the best option. Of course, even if the Kingdom of Saudi Arabia is not the ultimate last-days Babylon, it is clearly one of the greatest fulfillments in human history, and the greatest “Babylon” of this present time. Needless to say, the eschatological, pastoral, and missiological implications are profound.

Засега обаче възгледът, че Мека е Вавилон от последните дни, е не само много легитимен възглед, но също така изглежда и най-добрият вариант. Разбира се, дори Кралство Саудитска Арабия да не е Вавилон от последните дни, то очевидно е едно от най-големите изпълнения на пророчеството в човешката история и най-големият „Вавилон“ на настоящето време. Излишно е да казвам, че есхатологичните, пасторалните и мисиологичните последици са дълбоки.

On a personal note, if you’ve read this whole book, then it is probably obvious that in writing it, I’ve taken on a very real beast and likely exposed myself to all sorts of potential repercussions, whether spiritual, financial, or otherwise. Of course, I wouldn’t have written any of these things if I didn’t think it was critical for the church to understand. I am firmly convinced that we are living in a moment where remaining silent is simply not an option. There are some issues that no one is speaking about, yet they truly need to be shouted from the rooftops. I believe this is one such issue. That said, I do ask for your prayers for both myself and my family. I genuinely appreciate them.

Като личен коментар искам да кажа, че ако сте прочели цялата книга, тогава вероятно е очевидно, че пишейки я, аз съм се заел с един много реален звяр и вероятно съм се изложил на всякакви потенциални негативни последици, било то духовни, финансови или от друг вид. Разбира се, не бих написал нито едно от тези неща, ако не смятах, че е от критическо значение да бъдат разбрани от църквата. Твърдо съм убеден, че живеем в момент, в който мълчанието просто не е опция. Има някои проблеми, за които никой не говори, но те наистина трябва да бъдат прокламирани от покривите. Вярвам, че този е един такъв проблем. Взимайки това предвид, моля за вашите молитви както за мен, така и за моето семейство. Искрено ги оценявам.

Until the Day of Christ Jesus, may the Lord bless you and keep you!
До Деня на Христос Исус Господ да ви благослови и пази!

AFTERWORD

ЕПИЛОГ

WE WOULD BE ABSOLUTELY REMISS if we did not conclude this book with some very practical and proper responses to all of the information that we've covered. I want to begin by specifically addressing those readers who have never committed their lives to Jesus Christ. While this book is principally an interpretation of a prophecy from the Christian Scriptures, I know that many who read it may not necessarily be Christian. Perhaps someone handed you this book or you were simply interested by the information about Saudi Arabia and the many profoundly important political implications.

БИХМЕ БИЛИ АБСОЛЮТНО НЕБРЕЖНИ ако не завършихме тази книга с някои много практични и правилни начини на реакция на цялата информация, която представихме. Искам да започна, обръщайки се специално към онези читатели, които никога не са посвещавали живота си на Исус Христос. Въпреки че тази книга е предимно тълкуване на пророчество от християнските писания, зная, че мнозина, които я четат, може да не са непременно християни. Може би някой ви е подал тази книга или просто сте се интересували от информацията за Саудитска Арабия и многобройните политически последици от дълбоко значение.

Whatever the reason may be, I trust that God Himself had a purpose in getting this book into your hands.

Каквато и да е причината, вярвам, че сам Бог е имал цел с това тази книга да попадне във вашите ръце.

If this is you, then quite simply, the first proper response is to get both your life and your soul in right standing with your Creator. This is simple wisdom. The fact of the matter is that “we must all appear before the judgment seat of Christ, so that each of us may receive what is due us for the things done while in the body, whether good or bad” (2 Cor 5:10 niv). The day is coming when “God will bring every deed into judgment, including every hidden thing, whether it is good or evil” (Eccl. 12:14 niv).

Ако това сте вие, тогава съвсем просто, първият правилен отговор е да приведете живота и душата си в правилна позиция пред вашия Създател. Това е проста мъдрост. Фактът е, че „всички трябва да застанем открити

пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро или зло.“ (2 Кор. 5:10). niv). Идва денят, когато „Защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, Било то добро или зло.“ (Екл. 12:14 niv). Както каза Исус:

As Jesus said, “There is nothing concealed that will not be disclosed, or hidden that will not be made known. What you have said in the dark will be heard in the daylight, and what you have whispered in the ear in the inner rooms will be proclaimed from the roofs” (Luke 12:2–3 niv). God Himself will hack Google, as it were, and everyone’s lives will be laid bare before an all-powerful and Holy God.

“Няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае. Затова, каквото сте говорили на тъмно, ще се чуе на видело; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива. (Лука 12:2-3 niv).” Сам Бог ще хакне Google, така да се каже, и животът на всички ще бъде изложен на показ пред един всемогъщ и Свят Бог.

On its face, this is both terrifying and terrible news. The truth, after all, is that neither you nor I are clean. As the apostle Paul rightly said, “All have sinned and fall short of the glory of God” (Rom. 3:23 niv), or as Isaiah the prophet expressed it, “We all, like sheep, have gone astray, each of us has turned to our own way” (Isa. 53:6 niv). Worse yet, the Scriptures declare that “the wages of sin is death” (Rom. 6:23 niv). Then, whosoever’s “name [is] not found written in the book of life [will be] thrown into the lake of fire,” where they “will be tormented with burning sulfur in the presence of the holy angels and of the Lamb. And the smoke of their torment will rise for ever and ever. There will be no rest day or night” (Rev. 20:15; 14:10–11 niv).

На пръв поглед това е едновременно и ужасяваща, и ужасна новина. Истината все пак е, че нито ти, нито аз сме чисти. Както правилно казва апостол Павел: „Всички съгрешиха и са лишени от Божията слава“ (Рим. 3:23 niv), или както пророк Исая се изразява: „Всички ние се заблудихме както овце, Отбихме се всеки от своя път“ (Ис. 53:6 niv). Още по-лошото е, че Писанията декларират, че „заплатата на греха е смърт“ (Рим. 6:23 niv). Тогава всеки, чието „името [не се намери] записано в книгата на живота [ще бъде] хвърлен в огненото езеро“, където „ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и няма да имат покой ни денем, ни нощем“ (Откр. 20:15; 14:10–11 niv).

Jesus Himself described the lake of fire as a place of “eternal punishment” (Matt. 25:46 niv), where “there will be weeping and gnashing of teeth,” both anguish and eternal bitter regret (Matt. 13:42 niv).

Самият Исус описва огненото езеро като място на „вечно наказание“ (Мат. 25:46 niv), където „ще има плач и скърцане със зъби“, както мъка, така и вечно горчиво каене (Мат. 13:42 niv).

GOD SO LOVED THE WORLD . . . There is good news, however—very good news! It is quite literally the best news that has ever been told—if we will hear it. This good news is summarized well in the famous Bible verse: “God so loved the world that he gave his one and only Son, that whoever believes in him shall not perish but have eternal life” (John 3:16 niv). Our Creator loved us so deeply, so passionately, that He sent His very Son, His very essence, His very Heart—He sent Himself into the world to take on human flesh, to actually become one of us, ultimately to be mutilated in our place, and to make atonement for our sins.

БОГ ТОЛКОВА ОБИКНА СВЕТА. . . Има обаче добра новина – много добра новина! Това е буквално най-добрата новина, която някога е била казвана - ако сме склонни да я чуем. Тази добра новина е добре обобщена в известния библейски стих: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16 niv). Нашият Създател ни обикна толкова дълбоко, толкова страстно, че изпрати самия Си Син, самата Си същност, самото Си Сърце — Той изпрати Себе Си в света, за да приеме човешка плът, за да стане всъщност един от нас, в крайна сметка, за да бъде обезобразен на наше място и да направи умилоствение за греховете ни.

The Bible says that “he was pierced for our transgressions, he was crushed for our iniquities; the punishment that brought us peace was on him, and by his wounds we are healed . . . and the Lord has laid on him the iniquity of us all” (Isa. 53:5–6 niv).

Peter the apostle appealed to his countrymen:

Библията казва, че „Но Той биде наранен поради нашите престъпления, Бит биде поради нашите беззакония; На Него дойде наказанието дакарваще нашия мир, И с Неговите рани ние се изцелихме . . . И Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.” (Ис. 53:5–6 niv).

Апостол Петър се обърна към сънародниците си по следния начин:

Repent and be baptized, every one of you, in the name of Jesus Christ for the forgiveness of your sins. And you will receive the gift of the Holy Spirit. The promise is for you and your children and for all who are far off—for all whom the Lord our God will call. (Acts 2:38–39 niv)

Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух. Обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при себе си. (Деяния 2:38–39 niv)

If any of us desire to be saved from our sins and to be spared from being cast forever into the lake of fire, then there is only one way of escape. The Bible tells us that we must acknowledge, turn away from, and renounce our sins. This is the meaning of “repentance.” As part of our public confession, we are to be baptized in water, signifying our choice to put to death our old sinful selves, and as we rise from the water, we are raised to new life. As

Jesus said, “Whoever believes and is baptized will be saved, but whoever does not believe will be condemned” (Mark 16:16 niv).

Ако някой от нас желае да бъде спасен от греховете си и да бъде пощаден от това да бъде хвърлен в огненото езеро завинаги, тогава има само един начин за бягство. Библията ни казва, че трябва да признаем, да се отвърнем и отречем от греховете си. Това е значението на „покаяние“. Като част от нашата публична изповед, ние трябва да бъдем кръстени във вода, което означава нашият избор да умъртвим старите си грешни същества, а когато се издигаме от водата, ние биваме възкресени за нов живот. Както каза Исус: „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, но който не повярва, ще бъде осъден“ (Марк 16:16 niv).

We must transfer our faith and confidence from “our righteous acts [which] are like filthy rags” (Isa. 64:6 niv) to Jesus Christ, placing all of our faith in His shed blood and the atoning work He accomplished for us on the cross. It is this way, and this way only, that we may be washed clean and forgiven. Whoever does this will receive the Holy Spirit.

Ние трябва да прехвърлим нашата вяра и увереност от „нашите праведни дела [които] са като мръсни дрипи“ (Ис. 64:6 niv) към Исус Христос, като поставим цялата си вяра в Неговата пролята кръв и изкупителното дело, което Той извърши за нас на кръста. Единствено и само по този начин

можем да бъдем пречистени и опростени. Който направи това, ще получи Святия Дух.

This is the very Spirit of God, who will testify “that we are God’s children” (Rom. 8:16). He will strengthen you to live a holy life, pleasing to God, and He will confirm that on the day of judgment, you will be raised unto eternal life, “guaranteeing what is to come” (2 Cor. 1:22 niv). You will be spared from the punishment of “everlasting shame and contempt” (Dan. 12:2).

Това е самият Божи Дух, Който ще свидетелства, „че сме Божии деца” (Рим. 8:16). Той ще ви укрепи да живеете свят живот, угоден на Бога, и ще потвърди, че в деня на съда ще бъдете възкресени за вечен живот, „гарантирайки това, което ще дойде” (2 Кор. 1:22 niv). Ще бъдете пощадени от наказанието на „срам и вечно презрение” (Дан. 12:2).

If you have never done this before, but would like to make this most important decision, please contact me through my website, joelstrumpet.com, and I will be happy to pray with you and help you to get started in your new life as a disciple of Jesus Christ. I assure you that though this may be a difficult decision, it will absolutely be the best decision you have ever made. If the Holy Spirit is touching your heart, do not ignore His voice. Do not miss this moment. As the author of the Letter to the Hebrews reminds us all:

Ако никога досега не сте го правили, но бихте искали да вземете това изключително важно решение, моля, свържете се с мен чрез моя уебсайт, joelstrumpet.com, и аз ще се радвам да се моля с вас и да ви помогна да започнете новия си живот като ученик на Исус Христос. Уверявам ви, че макар това да е трудно решение, то определено ще бъде най-доброто решение, което някога сте вземали. Ако Святият Дух докосва сърцето ви, не пренебрегвайте гласа Му. Не пропускайте този момент. Както напомня на всички ни авторът на Посланието до Евреите:

See to it that you do not refuse him who speaks. If they did not escape when they refused him who warned them on earth, how much less will we, if we turn away from him who warns us from heaven? (Heb. 12:25 niv).

Внимавайте, да не презрете този, Който говори; защото, ако ония не избегнаха наказанието, като презряха този, който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не щем избегна ние, ако се отървем от Този, Който предупреждава от небесата! (Евреи 12:25 niv)

Along with the apostle Peter, I appeal to you from the bottom of my heart, “Save yourselves from this corrupt generation” (Acts 2:40).

Заедно с апостол Петър, аз ви призовавам от дъното на душата си: „Спасете се от това покварено поколение” (Деяния 2:40).

THE CHRISTIAN RESPONSE

Now, I would like to speak to those who are already disciples of Jesus. I’m sure that a large percentage of those who read this book—maybe even you—did so simply because they were fascinated, or perhaps just interested, in understanding biblical prophecy. The fact is that the study of biblical prophecy is not merely about revealing secret knowledge and unlocking mysteries. Like any other aspect of biblical theology, this topic has very real application and should very legitimately affect the way that we live.

ХРИСТИЯНСКИЯТ ОТКЛИК

Сега бих искал да говоря с онези, които вече са ученици на Исус. Сигурен съм, че голям процент от тези, които четат тази книга — може би дори вие — са го направили просто защото са били завладени от темата или може би просто заинтересувани от разбирането на библейските пророчества. Факт е, че изучаването на библейските пророчества не е само с цел разкриване на тайни знания и отключване на загадки. Както всеки друг аспект на библейската теология, тази тема има много реално приложение и би трябвало много основателно да повлияе на начина, по който живеем.

Unfortunately, the most natural, carnal response to what we’ve learned about the role of Islam in the last days is to allow fear and dread of what is to come into our hearts. If the theory presented in this book is true, then the fact of the matter is that until Jesus returns, Islam is not going away. Terrorism is not going to dissipate. Quite to the contrary, Islam will continue to expand and force itself onto the world. It will get worse. Whether we like it or not, there is nowhere to hide from what is coming upon the earth. The relevance of the Muslim world and the Middle East specifically will continue to force itself onto all of us.

За съжаление, най-естественият, плътски отговор на това, което научихме за ролята на исляма през последните дни е да допуснем в сърцата си страха и ужаса от това, което се задава. Ако теорията, представена в тази книга, е вярна, тогава фактът е, че докато не се завърне Исус, ислямът няма да си отиде. Тероризмът няма да се разпръсне и изчезне. Точно обратното, ислямът ще продължи да се разширява и да се натрапва на света. Ще се влоши. Независимо дали ни харесва или не, няма къде да се скрием от това, което идва на земята. Уместността на мюсюлманския свят и конкретно на Близкия изток ще продължи да се натрапва на вниманието на всички нас.

Whether we are speaking of the war in Syria, the global refugee crisis, the transformation of Europe, or who knows what might come next, the contours of the landscape of the end times as described by the biblical prophets are certainly beginning to come into very clear focus.

Независимо дали говорим за войната в Сирия, глобалната бежанска криза, трансформацията на Европа, или кой знае какво друго, което би могло да дойде след това, контурите на пейзажа на последните времена, както е описан от библейските пророци, със сигурност започват да влизат в много ясен фокус.

REJECT FEAR AND HATRED

Some of the most significant warnings in all of Scripture are found in Jesus' Olivet Discourse. The first warning concerns the issue of fear. Speaking of the last days, Jesus said, "There will be signs in sun and moon and stars, and on the earth dismay among nations, in perplexity at the roaring of the sea and the waves, men fainting from fear and the expectation of the things which are coming upon the world; for the powers of the heavens will be shaken" (Luke 21:25–26; emphasis added).

ОТХВЪРЛЕТЕ СТРАХА И ОМРАЗА

Някои от най-значителните предупреждения в цялото Писание се намират в маслиновата беседа на Исус. Първото предупреждение се отнася до въпроса за страха. Говорейки за последните дни, Исус казва: „И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение, поради бучението на морето и вълните. *Човеците ще примират от страх* и от очакване онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще са разклатят.” (Лука 21:25–26; курсивът е добавен).

The second warning concerns another heart issue—the most important heart issue of all, in fact. Again, speaking of the last days, Jesus warned, “Because lawlessness is increased, most people’s love will grow cold” (Matt. 24:12; emphasis added). I am thoroughly convinced that one of the primary reasons the love of so many will grow cold is specifically because of the fear that will grip the world. Quite simply, fear is crippling. When fear gets ahold of the human heart, it snuffs out the ability to truly love as Jesus did.

Второто предупреждение се отнася до друг проблем на сърцето – всъщност най-важният сърдечен проблем от всички. Отново, говорейки за последните дни, Исус предупреждава: „Понеже беззаконието нарастне, *любовта на мнозина ще охладнее*“ (Мат. 24:12; курсив добавен). Напълно съм убеден, че една от основните причини любовта на толкова много хора да охладнее е именно страхът, който ще обхване света. Много просто, страхът е осакатяващ. Когато страхът завладява човешкото сърце, той потушава способността на човек да обича истински както Исус.

In this age of increasing lawlessness, wickedness, and bloodshed, my heartfelt appeal to anyone who will listen is to resist the temptation to allow fear or hatred into your heart. Whether we like it or not, we can either live lives of safety or we can live like Jesus. We cannot do both. In the days ahead, the bloodshed is going to explode across the nations. The more it does, the more many voices will arise, claiming to speak on behalf of wisdom, claiming to have all of the answers, to know all the solutions. The

push for more conservative legislation and greater military action will increasingly be the cry of many throughout the West.

В тази епоха на нарастващо беззаконие, нечестие и кръвопролитие, моят сърдечен призив към всеки, който е склонен да слуша, е да устои на изкушението да допусне страх или омраза в сърцето си. Независимо дали ни харесва или не, можем или да живеем в безопасност, или да живеем като Исус. Не можем да правим и двете едновременно. През идните дни кръвопролитие ще избухне сред народите. Колкото повече се случва това, толкова повече гласове ще се появяват, твърдейки, че говорят от името на мъдростта, твърдейки, че имат всички отговори, че знаят всички решения на проблемите. Натискът за по-консервативно законодателство и по-разширени военни действия все повече ще бъде викът на мнозина навсякъде из Запада.

To be very clear, I am a constitutional conservative. I believe in responsible stewardship. Striving to elect leaders of integrity, pushing for righteous laws, and making wise decisions militarily are matters that are all very important to me. No doubt, I could speak extensively about freeing ourselves from dependence on Middle Eastern oil, and breaking away from the corrupting influence of Saudi Arabia. We could speak at length about wise immigration policies and intelligent border security.

За да бъде много ясен, аз съм конституционен консерватор. Вярвам в отговорното стопанисване. Аспирацията да се избират почтени лидери, настояването за праведни закони и вземането на мъдри решения във военно отношение са въпроси, всички от които са особено важни за мен. Без съмнение бих могъл да говоря нашироко за освобождаването ни от зависимостта от блискоизточния петрол и откъсването от корумпиращото влияние на Саудитска Арабия. Бихме могли да говорим надълго за мъдри имиграционни политики и интелигентна сигурност на границите.

Certainly all of these things are incredibly important. The truth, however, is that neither military, nor legal, nor political solutions will ever actually solve the ultimate problems that we are facing. The Bible is clear that apart from the return of Jesus, our present situation is rather hopeless. It doesn't mean we do not do what needs to be done. We do not, however, place our hope in these things. We fix our hope in Jesus and the age to come. The return of Jesus is our only hope. Until He returns, we must move forward as wise as serpents, faithfully stewarding all that He has entrusted to us, but to be blunt, we need to die to the notion that we can save this world.

Разбира се, всички тези неща са изключително важни. Истината обаче е, че нито военните, нито правните, нито политическите решения никога няма да решат фундаменталните проблеми, пред които сме изправени. В Библията е ясно, че ако изключим завръщането на Исус, сегашното ни положение е доста безнадеждно. Това не означава, че не правим това, което е нужно. Ние обаче не възлагаме надежди на тези неща. Ние фиксираме надеждата си върху Исус и върху бъдещия век. Завръщането на Исус е единствената ни надежда. Докато Той се завърне, ние трябва да вървим напред мъдри като змии, управлявайки вярно всичко, което Той ни е поверил, но казано без заобикалки - трябва да умрем за идеята, че можем да спасим този свят.

To be clear, in no way am I advocating abandonment or abdication. I am simply saying that our anchor of hope should not be in temporal efforts or solutions. Without giving up on political activism, as Christians Jesus has given us a far greater mandate. Our emphasis is to be on something far more important, and having far more permanence.

За да бъде ясен, по никакъв начин не защитавам идеята за напускане или абдикация. Просто казвам, че нашата котва на надежда не трябва да е във временни усилия или решения. Без да се отказваме от политическия

активизъм, нека помним, че като християни Исус ни е дал много по-голям мандат. Нашият фокус трябва да бъде върху нещо много по-важно, от далеч по-дълготраен характер.

PUT THE GOSPEL FIRST

As obedient disciples of Jesus, our primary emphasis must be to “go into all the world and preach the gospel to all creation” (Mark 16:15). We are to give a faithful witness concerning the Day of the Lord, the judgment of all mankind, the atonement Jesus has provided, and the glorious kingdom to come. This is the good news! This is “the power of God for salvation” (Rom. 1:16). It is only this message that can save anyone from sin. It is only this message that delivers anyone from the eternal lake of fire. This then, more than any other issue, needs to be our driving emphasis, our burning passion.

ПОСТАВЕТЕ ЕВАНГЕЛИЕТО НА ПЪРВО МЯСТО

Като покорни ученици на Исус, нашият основен фокус трябва да бъде „И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. “ (Марк 16:15). Ние би трябвало да даваме истинно свидетелство относно Деня на Господа, съда над цялото човечество, изкуплението, което Исус е предвидил, и предстоящото славно царство. Това е добрата новина! Това е „Божията сила за спасение“ (Рим. 1:16). Само това послание може да спаси всеки от греха. Само това послание избавя всеки един от вечното огнено езеро. Тогава това, повече от всеки друг въпрос, трябва да бъде нашият фокус, който ни движи напред, нашата горяща страст.

Ten thousand years from now, who won the next election or won the next war will be irrelevant. Those who were won to Christ in these days, though, will be eminently relevant. Now, while most might agree that the gospel is to be premier, the truth is that actually making it a priority is never going to happen unless we are willing to embrace the cross.

След десет хиляди години това кой е печелил следващите избори или спечелил следващата война ще бъде без значение. Онези, които са били спечелени за Христос през тези дни, обаче, ще бъдат от изключително уместно значение. Макар че повечето може да се съгласят, че Евангелието

трябва да бъде на първо място, истината е, че всъщност превръщането му в приоритет никога няма да се случи, освен ако не сме готови да прегърнем кръста.

EMBRACE THE CROSS

There is only one way forward: the way of the cross. The way of the cross, however, is not a popular message, particularly in American culture, including American Christian culture. Simply stated, the way of the cross is the way of laying down one's life. This is part of the reason Paul spoke of "the offense of the cross" (Gal. 5:11 niv). No one enjoys suffering. No one desires to die or to make sacrifices. Yet this is precisely what Jesus has called us to: "For whoever wishes to save his life will lose it, but whoever loses his life for My sake and the gospel's will save it" (Mark 8:35).

ПРЕГРЪНЕТЕ КРЪСТА

Има само един път напред: пътят на кръста. Пътят на кръста обаче не е популярно послание, особено в американската култура, включително американската християнска култура. Казано по-просто, пътят на кръста е това да пожертваш живота си. Това е част от причината Павел да говори за „съблазънта на кръста“ (Гал. 5:11 niv). Никой не изпитва удоволствие от страданието. Никой не желае да умира или да прави жертви. Но точно към това ни призова Исус: „Защото всеки, който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене и благовестието, ще го спаси“ (Марк 8:35).

How much more offensive is it, then, that Jesus calls us to actually lay down our lives for our enemies? As He said, "Love your enemies and pray for those who persecute you. . . . Do good to those who hate you" (Matt. 5:44; Luke 6:27). The reason is simple. The Scriptures teach that "while we were enemies we were reconciled to God through the death of His Son" (Rom. 5:10). "God demonstrates His own love toward us, in that while we were yet sinners, Christ died for us" (Rom. 5:8), and we are called to imitate Him. As Peter wrote, "[we] have been called for this purpose, since Christ

also suffered for you, leaving you an example for you to follow in His steps” (1 Peter 2:21).

Колко повече бихме възразили тогава на това, че Исус ни призовава да положим живота си за враговете си? Както казва: „Обичайте враговете си и се молете за онези, които ви преследват. . . . Правете добро на онези, които ви мразят” (Мат. 5:44; Лука 6:27). Причината е проста. Писанието учи, че ” бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели” (Рим. 5:10). „Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.” (Рим. 5:8) и ние сме призвани да Му подражаваме. Както пише Петър, „Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки;“ (1 Петър 2:21).

To be very clear, I fully believe that Islam is that which was spoken of by the Lord through the prophets and that what we are seeing unfold throughout the world right now is the fulfillment of prophecy. I believe that in the days ahead, radical Islam will continue to expand and explode throughout the nations. I also want to state emphatically, however, that if this information leads you to withdraw into fear, hatred, or self-protectionism, then you have not responded as the Lord wants you to. If you are a Christian, then imitating and following Jesus is the only response. As Paul solemnly warned the believers in Rome:

За да бъде съвсем ясен, аз вярвам напълно, че ислямът е това, за което Господ е говорил чрез пророците и че това, което виждаме да се разгръща по целия свят в момента, е изпълнението на пророчеството. Вярвам, че в идните дни радикалният ислям ще продължи да се разширява и експлодира сред народите. Искам също така недвусмислено да заявя обаче, че ако тази информация ви кара да се оттеглите в страх, омраза или самозащита, значи не сте откликнали така, както Господ желае. Ако сте християнин, тогава подражаването и следването на Исус е единственият възможен отклик. Както Павел сериозно предупреждава вярващите в Рим:

The hour has already come for you to wake up from your slumber, because our salvation is nearer now than when we first believed. The night is nearly over; the day is almost here. (Rom. 13:11–12)

“Часът е вече настъпил да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме. Нощта премина а денят наближи.” (Римляни 13:11–12)

The more that Satan seeks to raise up an army of his own from among the sons of Ishmael, the more the followers of Jesus should make it their priority to snatch as many from the fire as possible. Now is not the moment to make self-preservation our highest priority. Now is the hour when giving ourselves to see Muslims come to faith must become one the highest priorities of the body of Christ!

Колкото повече Сатана се стреми да издигне своя собствена армия измежду синовете на Исмаил, толкова повече последователите на Исус трябва да поставят за свой приоритет да грабнат колкото се може повече от огъня. Сега не е моментът да направим самосъхранението наш най-голям приоритет. Сега е моментът, в който това да се посветим на делото да виждаме мюсюлмани да идват във вратата трябва да се превърне в един от най-високите приоритети на тялото Христово!

CONCLUSION

If the things that we've discussed in this book are true, then yes, the days ahead are only going to become much more difficult. As the great storms of the last days sweep through the nations, we must take comfort in the conclusion of the prophecy. For as much as the things spoken throughout the book of Revelation are real, so also is the Lord's great victory that will follow. It is for this reason that at the fall of Babylon, the angels break out in such exuberant rejoicing. With the angels, let us also rejoice in the soon-coming day of God's great victory:

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ако нещата, които обсъдихме в тази книга, са верни, тогава да, можем да очакваме само, че предстоящите дни ще станат много по-трудни. Докато големите бури от последните дни профучават през народите, ние трябва да се утешаваме със заключението на пророчеството. Защото колкото са истински нещата, говорени в книгата Откровение, толкова истинска е и великата Господна победа, която ще последва. Именно поради тази причина при падането на Вавилон ангелите възкликват в такава буйна радост. Нека и ние, заедно с ангелите, да се радваме на предстоящия ден на великата Божия победа:

“Hallelujah! Salvation and glory and power belong to our God; Because His judgments are true and righteous; for He has judged the great harlot who was corrupting the earth with her immorality, and He has avenged the blood of His bond servants on her.” And a second time they said, “Hallelujah! Her smoke rises up forever and ever. And the twenty-four

elders and the four living creatures fell down and worshiped God who sits on the throne saying, "Amen. Hallelujah!" „And a voice came from the throne, saying, "Give praise to our God, all you His bond-servants, you who fear Him, the small and the great." Then I heard something like the voice of a great multitude and like the sound of many waters and like the sound of mighty peals of thunder, saying, "Hallelujah! For the Lord our God, the Almighty, reigns. Let us rejoice and be glad and give the glory to Him, for the marriage of the Lamb has come and His bride has made herself ready." It was given to her to clothe herself in fine linen, bright and clean; for the fine linen is the righteous acts of the saints. Then he said to me, "Write, 'Blessed are those who are invited to the marriage supper of the Lamb.'" And he said to me, "These are the true words of God." (Rev. 19:1–9) To which we all shout ten thousand amens.

“Алилуя! Спасение, слава и сила принадлежат на нашия Бог; защото са истинни и праведни Неговите съдби; понеже Той осъди великата блудница, която е развратила земята с блудството си, и даде върху нея възмездие за кръвта на Своите слуги. И втори път рекоха: Алилуя! И димът ѝ се издига до вечни векове. И двадесетте и четири старци и четирите живи същества паднаха, та се поклониха на Бога, Който седи на престола, и казаха: Амин! Алилуия! И от престола излезе глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички Негови слуги, вие, които Му се боите, малки и големи. И чух като глас от силни гърмежи, които казваха: Алилуия! Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, царува. Нека се радваме и се веселим и нека отдадем Нему слава: защото дойде сватбата на Агнето, и Неговата невяста се е приготвила. И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът; е праведните дела на светиите. И каза ви: Напиши: Блажени тия, които са призвани на сватбената вечеря на Агнето. И казва ми: Тия думи са истинни божи думи.” (Откр. 19:1–9) На което всички ние заедно извикваме десет хиляди амин.

